SVENSK KORALBOK
EFTER HÆFFNER
I FÖRENING MED
SVENSKA PSALMBOKEN.

STOCKHOLM
P. A. NORSTEDT & SÖNER

Pris 6 Kr.

SVENSK KORALBOK

(EFTER HÆFFNER)

I FÖRENING MED

SVENSKA PSALMBOKEN

FÖR KYRKAN, SKOLAN OCH HEMMET

KORALERNA UNDER MEDVERKAN AF

CONRAD NORDQUIST

HOFKAPELLMÄSTARE

REVIDERADE AF

AUG. LAGERGREN

LÄRARE I ORGELSPELNING VID KONGL. MUSIKKONSERVATORIUM

STOCKHOLM

P. A. NORSTEDT & SÖNERS FÖRLAG

STOCKHOLM, 1887.
KONGL. BOKTRYCKERIET. P. A. NORSTEDT & SÖNER.

De nya anordningar, som vidtagits med denna upplaga af Hæffners koralbok, bestå hufvudsakligen i påpekandet af det nära samband, hvari ord och musik böra stå till hvarandra, samt i antydandet af sättet för organisten att praktiskt låta detta samband komma till sin rätt, äfvensom i rättandet af åtskilliga harmonier. Idén att sammanföra text och musik, på sätt som här skett, är visserligen icke ny, men har af oss med förkärlek upptagits såsom i hög grad befordrande våra syften.

Melodiernas tonhöjd har valts med hänsyn till de allmänna röstförhållandena, och många koraler äro derföre transponerade 1 à 2 tonsteg lägre. Tvåstruket d har ansetts böra utgöra gränsen mot höjden; blott undantagsvis förekomma tvåstruket ess och e. Siffrorna inom parentes under koralens nummer hänvisa på mera kända melodier, hufvudsakligen i öfverensstämmelse med Musikaliska Akademiens minimitabell. Vid hvarje melodi är dess meterklass utsatt, så att man med ledning deraf med lätthet kan i metertabellen finna den eller de melodier, som hafva samma meter och således *kunna* användas till en och samma psalm.

För att undvika pauser — ingen torde förneka fördelen af att i en koralbok bli dessa qvitt, då texten ofta ej tillåter, att de strängt följas — har man tillåtit sig att vid alla sådana tvåstafviga rimslut, som efterföljas af en *obetonad* stafvelse, förlänga sångnoten näst före fermaten; se melodien N:o 1!

Ej

Och bä--ra frukt i dyg---der, Och bä--ra frukt i dyg--der,

Med denna förlängning på noten h framför fermaten vinnes den fördelen, att *första* stafvelsen i det tvåstafviga rimslutet får sin vederbörliga betoning — förhållandet brukar, som bekant, i praxis beklagligen vara tvärtom — och pausen efter fermaten blir obehöflig. De få pauser, som nu förekomma, äro blott skenbara. Pausen t. ex. efter repristecknet i koralen 3 bortfölle, om slutnoten c före repristecknet *första* gången tecknades med en tvåfjerdedels och *andra* gången med en fjerdedels not, ett skrifsätt, som ofta brukas i vanliga musikstycken.
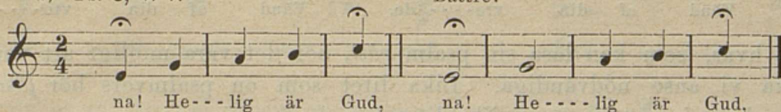
Man har, der det varit möjligt, undvikit två alldeles lika ackord efter hvarandra. Der sådana förekomma, ha ofta flera ackord måst undergå förändring. Af rättade harmonier må nämnas: *oktavföljder* i koralen N:o 7 mellan bas och sopran vid första delens omtagning; i 15 mellan bas och sopran vid första delens omtagning; i 17, takterna 10—11, mellan bas och alt; i 31, takterna 20—21, mellan bas och sopran; i 37 mellan tenor och sopran vid första delens omtagning; i 68, takterna 19—20, mellan tenor och sopran; i 74 mellan bas och sopran

vid första delens omtagning; i 84 mellan bas och sopran vid första delens omtagning; i 209 mellan bas och tenor vid första delens omtagning; i 216 mellan tenor och sopran vid första delens omtagning; i 239*a*, takterna 5—6, mellan bas och sopran; i 243, takterna 4—5, mellan tenor och sopran; i 280 mellan bas och alt vid fortsättning från första till andra delen; i 303, takterna 20—21, mellan bas och alt; i 310, takterna 7—8, mellan tenor och sopran, likaså i andra delen, takterna 17—18; i 314 mellan tenor och sopran vid fortsättning från första till andra delen; i 319 mellan bas och sopran vid första delens omtagning; i 452 mellan bas och alt vid fortsättning från första till andra delen; i 495, takterna 15—16, mellan bas och alt; *unisonföljder* i N:o 112 mellan alt och sopran, takterna 4—5; i 239*a* mellan alt och sopran vid första delens omtagning; *qvintföljder* i N:o 12 mellan bas och sopran vid första delens omtagning; i 25, andra delen, takterna 6—7, mellan tenor och alt; i 44, takterna 30—31, mellan bas och sopran; i 97, andra delen, takten 8, mellan tenor och alt; i 100, takterna 10—11, mellan tenor och sopran, likaså i takterna 20—21; i 111, andra delen, takterna 9—10, mellan bas och alt; i 155, takterna 5—6, mellan tenor och sopran; i 159, takterna 7—8, mellan tenor och alt; i 197, när första versraden sjunges som vid *a*, takterna 4—5, mellan bas och tenor; i 239*a*, takterna 5—6, mellan bas och sopran; i 478, takterna 15—16, mellan bas och alt; i 486, takterna 23—24, mellan bas och sopran; i 492, takterna 11—12, mellan tenor och sopran; *fördubblade inledningstoner* i N:o 11, andra delen, takten 8, andra ackordet; i 21, andra delen, takten 12, andra ackordet; i 39, takten 12, andra ackordet, likaså i 4 takten från slutet; i 78, andra delen, takten 10, andra ackordet; i 102, andra delen, takten 7, första ackordet; i 167, takten 2, andra ackordet; i 229*a*, andra delen, takten 7, första ackordet; i 264, takten 5, andra ackordet; i 266, andra delen, takten 13, första ackordet; i 415, takten 11, första ackordet; *tvärstånd* i N:o 17, takterna 20—21, mellan tenor och alt; i 26 mellan tenor och sopran vid första delens omtagning; i 87, takten 9, mellan tenor och alt; i 237, andra delen, takterna 15—16, mellan alt och bas; i 395, andra delen, takterna 8—9, mellan alt och sopran; i 440, takterna 4—5, mellan tenor och sopran; i 480, takterna 5—6, mellan tenor och alt; *öfverstigande tonsteg* i N:o 478, takterna 15—16, i tenoren; i 492, takterna 8—9, i tenoren. Äfven äro några andra mindre melodiska fortskridningar i stämmorna ändrade, såsom *öfverstigande qvartsprång* i N:o 74 vid basens fortskridande från slutackordet i första till andra delens begynnelseackord; i 144, takterna 5—6, i basen; i 174, takterna 3—4, i basen; i 194, 7 takten från slutet, i tenoren; i 242, takterna 35—36, i tenoren; i 333, takterna 5—6, i basen; i 447, takterna 17—18, i basen; och omelodiska *septimasprång* i 44, takterna 18—19, i basen; i 49, andra delen, takterna 10—11, i basen; i 108, takterna 15—16, i basen; i 173, andra delen, takterna 4—5, i basen, m. fl.
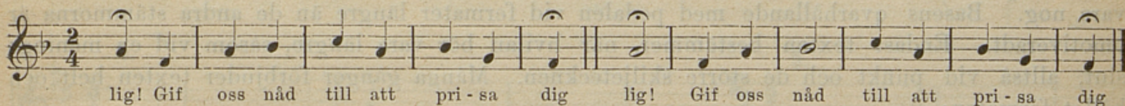
När i den mellan notsystemen utskrifna psalmversen påträffats något svårare metriskt fel, så har uti ett notexempel blifvit påvisadt ett sätt att öfverskyla detsamma, t. ex. vid N:o 3, 23, 215 m. fl. I några fall, såsom vid tretaktskoralerna 60, 102, 424, har det varit nödvändigt att verkställa sådana modifikationer vid de flesta verserna. Vår mening med dessa små hänvisningar har varit att påvisa nödvändigheten af att vid ledning af psalmsång följa texten. *Vi anse nämligen såsom ett oeftergifligt vilkor, att text och musik införlifvas med hvarandra, så att orden få sin riktiga betoning, att skiljetecknen iakttagas, samt att såväl tempot som ackompangemangets tonstyrka och klangfärg rättas — om än försigtigt — efter psalmens eller versens innehåll.*

Ofta inträffar det, att en stafvelse eller ett ord, som har eller bör hafva betoning, faller på en svag taktdel; denna måste då förändras till stark och ofta förlängas: *a*)

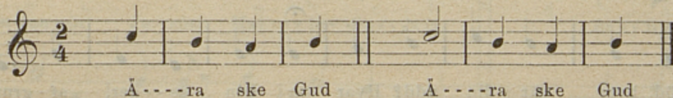
a) Ps. **3**, v. 7. Bättre:

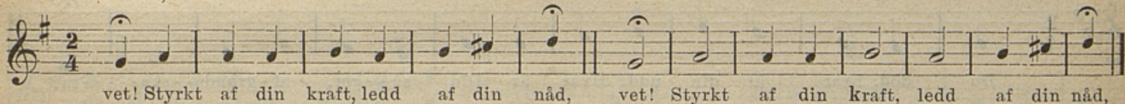
Ps. **23**, v. 1. Bättre:
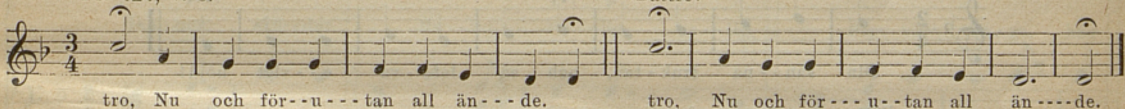

Ps. **63**, v. 15. Bättre:
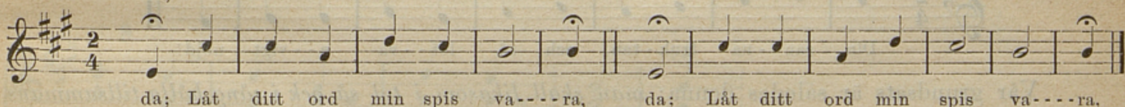

Ps. **130**, v. 8. Bättre:
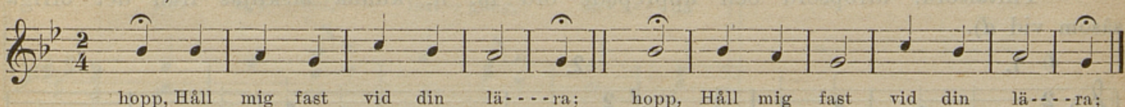

Ps. **424**, v. 3. Bättre:

Ps. **429**, v. 10. Bättre:
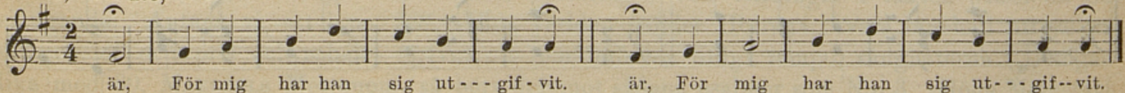

Ps. **459**, v. 9. Bättre:

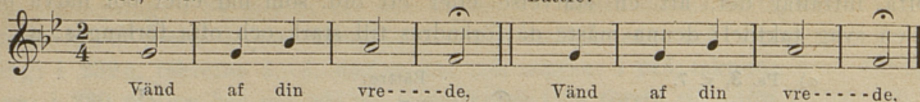

Motsatta förhållandet, eller att ett ord eller en stafvelse, som ej har eller bör hafva betoning, faller på en stark taktdel, eger ock ofta rum; denna taktdel göres då till upptakt: *b*)

b) Ps. **215**, v. 1. Bättre:

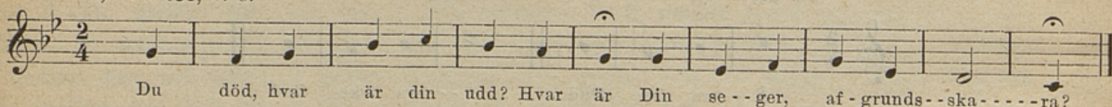
387, v. 1. Bättre:

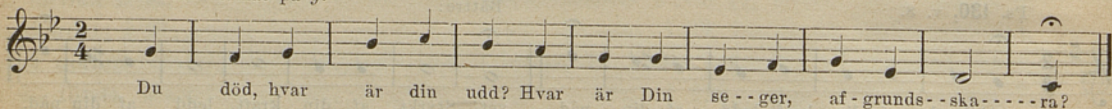
För en hvar, som kan läsa sin psalm *rätt,* bör det vara möjligt att verkställa dylika rättelser, hvilka vi anse nödvändiga. Lika litet som en psalmvers bör *läsas* så, att man med en felaktig betoning stöter örat, lika litet bör den så *sjungas.*

Fermater och pauser göras icke för långa: en kort paus för andhemtning må i allmänhet vara nog. Basens qvarhållande med pedalen vid fermater längre än de andra stämmorna är omotiveradt. Endast texten bestämmer, när hvilan bör vara längre, såsom vid en menings slut, alltså vid punkt och de större skiljetecknen. Många gånger förbjuder texten helt och hållet fermaten: *c)*
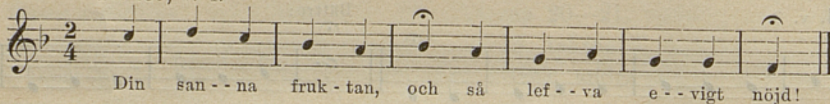
c) Ps. **103**, v. 3.

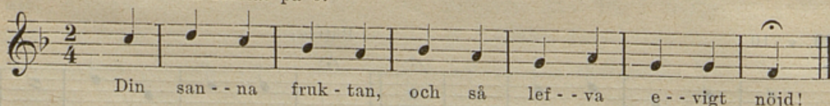
Bättre utan fermat på *g.*

Ps. **197**, v. 4.

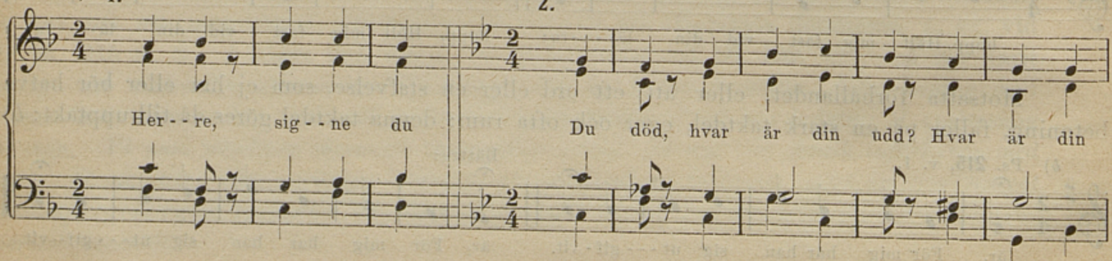
Bättre utan fermat på *b.*

Vår grundsats är således denna: *man skall likasom i tal så ock i sång hålla tillsammans hvad som tillsammans hör.*

Tilltalsord, utropsord och upprepade ord m. fl. kunna afskiljas från det öfriga såsom vid *d).*

d) **1.** **2.**

se - - - ger, af - - grunds - - - ska - - - - - - - - - ra?

3.

Ack! säl - - - le ä - - - - ro de,

4.

Upp - - stån-den är Je - sus. Hal - - - le - - lu - - - - ja!

5.

Sa - - lig, sa - - - lig den,

6.

Skå - der, skå - - der.

7.

He - - lig, he - - lig, he - - lig,

8.

Styr vår tun - ga, håg
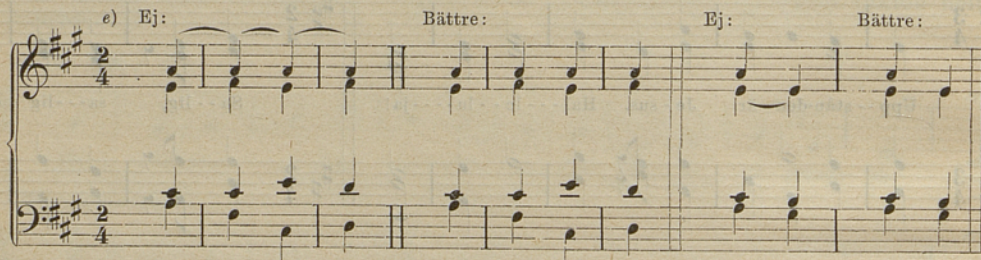
9.

Låt upp - - hof, fort - - gång, än - - - - - da

Koralens tempo bör ej vara liflöst och släpigt, utan rätt lifaktigt. Föredraget skall dock vara allvarligt, värdigt och i takt; ryckningar och slitningar i takten vilseleda de sjungande. Antaga vi, att i ps. 268, »Hela verlden fröjdes Herran», hvars innehåll uttrycker glädje, lof och pris och således tarfvar ett jemförelsevis lifligt tempo, sångnoterna (♩) tagas lika med 60, Maelzels Metronom, så böra deremot sådana psalmer som N:o 3, »Höga Majestät!

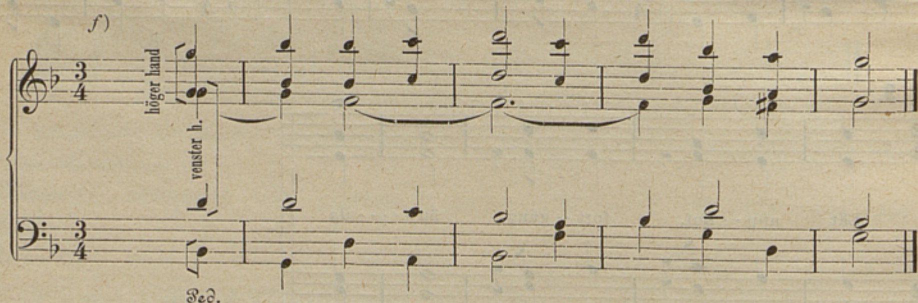
vi alle» och 124, »Vår Gud är oss en väldig borg», m. fl. på grund af sitt innehåll föredragas bredt, högtidligt, majestätiskt och således tagas något långsammare; bön- och botpsalmer, passions-, nattvards- och begrafningspsalmer föredragas stilla och allvarligt, således ännu mera långsamt. Psalmer i trippeltakt, såsom 102, »Hvad ljus öfver griften» etc. och 424, »Den signade dag» etc., fordra fortare tempo än någon af de föregående. Begrafningspsalmen 492, »När jordenes grundvalar bäfva», utföres icke så fort. Messan föredrages stilla, ödmjukt, icke fort eller med starkt ackompangemang. »Allena Gud i himmelrik» etc. tål något starkare registrering.

För tydlighets skull böra *lika* melodinoter anslås å orgeln, så som de sjungas: *e)* Ofta får man vid dylika ställen af de sjungande höra en helt annan melodi än den rätta.
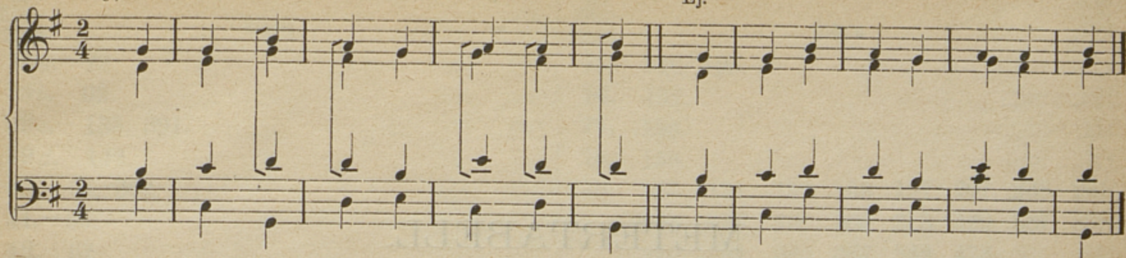

Vid ex. 3 (se sid. VII!) är det icke nödigt, ej heller lämpligt att anslå det andra *e*.

Är melodien obekant, eller om de sjungande af inrotad vana sjunga oriktigt, är det fördelaktigt att fördubbla melodien i oktaver: *f)* Vid detta spelsätt, som fordrar särskild öfning, äro starka och skrikiga stämmor olämpliga. Mycket starkt koralackompangemang befordrar, i likhet med högt tonläge, skrik och tröttar de sjungande.

På en orgel med två manualer är det onödigt att spela melodien i oktaver, utan då hellre melodien på en starkare och mellanstämmorna på en svagare registrerad manual.

Basstämman spelas alltid i den föreskrifna oktaven, ej en oktav högre, emedan en kraftlös och dålig stämföring blir följden: *g)* Förmår venster hand icke gripa bas och tenor, så öfvertager höger hand tenorstämman, såvida man ej föredrager att spela basen uteslutande på pedalen.

På sjelfständig pedal (ej bihangspedal) spelas enligt noteringen för basstämman, och gäller äfven här, att det rätta läget iakttages och ej vid en del ackorder godtyckligt utbytes mot oktaven öfver eller under den angifna. Ofta uppstår, när så sker, omotiverade femstämmiga ackord och felaktig harmoni, såsom fördubblad inledningston m. m.

Följande rättelser torde företagas, innan boken användes:

I koralen N:o 10, takten 11, skall repristecknet hafva punkter :||

» » » 12, andra delen, diskant-systemets första takt, skall första ♯-tecknet stå på *femte* linien.

Första notexemplet under koralen 23 bör bortfalla.

I koralen N:o 54, näst sista takten, första ackordet, skall basnoten vara *b*.

» » » 57, bas-systemets sjunde takt, är ♯-tecknet på andra mellanrummet uteglömdt.

» » » 61, tolfte takten från slutet, skall melodinoten *a ej* hafva punkt.

» samma koral, sista takten, skola bas och tenor hafva punkter.

» koralen N:o 78, andra delen, takten 7, skall altstämman *c ej* hafva punkt.

» » » 122, sista takten, skall altstämman vara *a*.

» » » 142, bas-systemets sjunde takt, skola *b*-tecknen hafva sin plats på andra linien och tredje mellanrummet.

» » » 174, takten 8, skall altstämmans *c* vara en fjerdedel.

» » » 182, takten 2, skall tenorstämman *g* hafva ♯.

» » » 298, första takten, skola bas och tenor vara $\frac{7}{b}$, och andra taktens första basnot grofva *g*.

» » » 303 skall basens fjerde fermat från slutet hafva sin plats midt under melodiens fermat.

» » » 315 skall sista taktens pedalnot vara *c*.

» » » 424, takten 8, skall altstämmans *b* hafva punkt.

I messan: »Herre förbarma dig», etc., och »Åra vare Gud», etc., skall tecknet 𝄴 vara genomstruket 𝄵.

METERTABELL.

Till Meter-klassen	höra
1.	N:is 1. 16. 372. 393. 397.
2.	2. 92. 204. 268. 376. 407.
3.	3. 34. 496.
4.	4. 28. 162. 174. 220. 235. 239. 241. 243. 276. 299. 323. 348. 355. 357. 409.
5.	5. 88. 221.
6.	6. 20. 24. 32. 35. 37. 46. 47. 49. 72. 118. 119. 121. 130. 140. 144. 151. 155. 161. 182. 186. 188. 196. 211. 227. 228. 232. 253. 256. 269. 280. 292. 304. 307. 312. 316. 322. 324. 326. 329. 345. 360. 375. 401. 459. 470. 471. 476. 479. 489. 490. 498.
7.	7. 27. 39. 143. 184. 185. 300. 321. 403. 405.
8.	8. 30. 213. 245. 247. 283. 290. 293. 311. 318. 352. 384. 386. 398. 451. 475.
9.	15. 48. 71. 77. 78. 79. 123. 129. 136. 148. 163. 164. 179. 192. 217. 257. 286. 343. 349. 356. 358. 361. 363. 389. 413. 426. 435. 443. 460. 467. 485. 499. 500.
10.	10. 234.
11.	11. 21. 149. 288. 344. 379. 380. 402.
12.	12. 117. 212.
13.	13. 14. 38. 215. 218. 248. 259. 368. 453. 494.
14.	17.
15.	18.

Till Meter-klassen	höra
16.	19. 95. 169. 285.
17.	22.
18.	54. 56. 63. 66. 96. 99. 104. 107. 114. 115. 120. 154. 157. 158. 198. 202. 250. 330. 339. 396. 399. 417. 427. 432. 436. 441. 450. 480. 495.
19.	31. 93. 108. 191. 258. 279. 334. 469.
20.	25. 194.
21.	26.
22.	29. 58. 231. 271. 457.
23.	266.
24.	33. 36. 42. 91. 165. 183. 190. 224. 240. 260. 350. 392. 394. 395. 421. 425. 444. 448. 477. 488.
25.	40. 284.
26.	41. 147. 208.
27.	43. 70. 75. 80. 177. 214. 388. 482.
28.	45. 294. 351.
29.	44.
30.	50. 105. 110.
31.	51. 156. 176. 315. 325. 458.
32.	52.
33.	53. 445.
34.	55. 69. 84. 412. 430. 484.
35.	57.
36.	59.
37.	60.
38.	61.

Till Meter-klassen	höra
39 *a*.	23.
39 *b*.	62.
39 *c*.	133. 391.
39 *d*.	142.
40.	64. 302.
41.	65.
42.	67.
43.	68.
44.	73. 74. 111. 127. 168. 474.
45.	76. 85. 166. 200. 201. 219. 246. 408. 423. 437. 455.
46.	137.
47.	81. 236. 371.
48.	82. 122. 237. 274. 310. 333. 353. 464. 497.
49.	83.
50.	86. 94.
51.	87.
52.	90. 346. 433. 442.
53.	89. 282. 461.
54.	97. 150.
55.	98.
56.	100. 125. 145. 226. 255. 415.
57.	101. 281. 287.
58.	102.
59.	103.
60.	216. 366.
61.	106.
62.	109.
63.	112. 203. 264. 275. 369.
64.	113. 289.
65.	124. 278.
66.	126. 308. 328. 331. 332. 341.
67.	128.
68.	131. 267.
69.	132.
70.	134.
71.	135.
72.	138. 378.
73.	139. 265.
74.	141. 420. 434.

Till Meter-klassen	höra
75.	146. 195.
76.	152.
77.	153.
78.	159.
79.	160. 171. 189. 193. 197. 207. 238. 261. 272. 296. 297. 309. 313. 320. 337. 338. 340. 364. 365. 367. 382. 473.
80.	167. 175. 273.
81.	170.
82.	172.
83.	173. 454.
84.	178. 342. 354. 359. 362. 463 465.
85.	180. 466.
86.	181.
87.	187. 347. 377. 431.
88.	199. 229. 230. 251. 254. 306.
89.	205.
90.	206. 209. 244. 314. 317. 410. 419. 428 439.
91.	210.
92.	222. 223. 249.
93.	225. 414.
94.	233.
95.	242. 404.
96.	252.
97.	262.
98.	263.
99.	9. 116.
100.	270.
101.	277.
102.	291.
103.	295. 462.
104.	298.
105.	301.
106.	303.
107.	305.
108.	319. 335. 472. 491.
109.	327.
110.	336.
111.	370. 411.
112 *a*.	373.

Till Meter-klassen	höra	Till Meter-klassen	höra
112 *b*.	374.	**124.**	438.
113.	381.	**125.**	440.
114.	383.	**126.**	446. 481.
115.	385.	**127.**	447.
116.	387.	**128.**	452.
117.	390.	**129.**	456.
118.	400.	**130.**	468.
119.	406.	**131.**	478.
120.	416. 422.	**132.**	483.
121.	418. 449.	**133.**	486.
122.	424.	**134.**	487. 493.
123.	429.	**135.**	492.

Ingångspsalm.

1. Upp, psaltare och harpa! Upp, kraftens ord, du andans svärd, Tveeggade och skarpa, Ur dvalan väck en syndig verld! Och, nådens milda lära, De väckta hjertan bjud Att känna, älska, ära Barmhertighetens Gud, Som huld, i Zions gårdar, Med andan och sitt ord, Allt som en herde, vårdar Sin dyra återlösta hjord!

2. Han, för de qvistar torra, Ej hugga vill sitt vinträd ner; Han skonar ett Gomorra, Der tio fromma blott han ser. Der två och tre allena Uti hans dyra namn Sin bön och sång förena, Han öppnar nådens famn, Och hjertan vederqvecker Och gifver själar ro Och med sin sköld betäcker Sin frälsta kyrkas hopp och tro.

3. Så kom i helig prydnad, O, Sulamit, du Kristi brud! I oskuld och i lydnad Möt här din Herra och din Gud! Han är din brudgum blifven, Att frälsa dig från fall, Och är för dig utgifven, Att han dig helga skall. I trohet och i renhet Gif hjertat med din hand, Och vårda andans enhet Med kärlekens och fridens band!

4. Ej evigt är du vorden I dessa Kedars hyddor fäst: En liten tid på jorden Du går en främling och en gäst. Var trogen, o, var trägen: I lof

och bönesång, Så blifver himlavägen Ej slipprig eller lång! De frommas samljud tvingar Till tystnad qvalens röst: När Davids harpa klingar, Det stormar ej i Sauls bröst.

5. Men, glad som Moses skådar Från öknens sand, från mödans ban, Det land, som Herren bådar På andra sidan af Jordan, Så själen sig förnöjer Af salighetens hopp Och tjust från jorden höjer Sin blick till himlen opp: I tron hon ser och smakar, Hur ljuflig Herren är, När helig andakt vakar På alla känslor och begär.

6. Kom, Israel, att dyrka Din Gud på hvarje tid och ort — Men blifve dig hans kyrka Ett heligt rum och himlens port! Ej störe menskofunder Och jordiskt känslopràl De helga sabbatsstunder, De höga föremål, Att Herren i ditt öra Ej ropar innan kort: »Jag vill ditt spel ej höra, Haf dina visors buller bort!»

7. Dig skall ditt Zion sjunga Och bära fram för dig, o Gud, Med hjerta och med tunga Sin lofpsalm och sitt böneljud! Ditt ord i våra bygder Må rikeliga bo Och bära frukt i dygder, Gudaktighet och ro! Som hafvets sand otaligt Ditt folk föröke sig Och, heligt och lycksaligt, I evighet lofsjunge dig!

J. O. WALLIN.

I. Gud.

A. Sanningen och trösten af Guds varelse.

2. Herre, evigt stor i ära, Höghet, vishet, nåd och magt, Mild och sann i himlens lära, Rik och god i jordens prakt, Dygdens värn och nödens tröst! Dig jag helgar denna röst.

2. Fast den blick, jag till dig höjer, I sin svaghet dig ej ser, Dig du för mitt hjerta röjer Uti allt, hvad mig omger: Allt en evig kärlek är, Allt om dig ett vittne bär.

3. Ingen tankegåfva mäter Dig i din fullkomlighet. Du, då verlden dig förgäter, Sjelf af ingen saknad vet. Men, i kärlek lika stor, Du i detta hjerta bor.

4. Härlighet din tron betäcker, Evig klarhet strålar der; Du din allmagts spira sträcker Öfver allt, hvad skapadt är. Men din blick, din ömma röst Gjuter lugn i detta bröst.

5. Ondskan för ditt öga rädes, Dygden prisar dina bud; Hoppet under bördan glädes Åt en Fader i sin Gud: Svagheten förgäter sig, Fattar mod och nalkas dig.

6. Fader! tacksamheten blandar Denna stämma, låg och svag, Med det lof, dig ljusets andar Sjunga i en evig dag. Du, som mild och rättvis är, Af ett stoft ej mer begär.

S. ÖDMANN.

3. Höga Majestät! vi alle För dina fötter nederfalle: Ditt lof från våra hjertan går. Evig är din magt och ära; Dig jord och himmel vittne bära: Af allt ditt verk du offer får. Dig lofva Cherubim, Dig sjunga Serafim. Hosianna! Helig är Gud, All verldens Gud, All krafts och nåds och visdoms Gud!

2. Solen dig sitt offer tänder, Der klar hon fram på fästet länder Med ljusets helga rikedom, Och, då ljuft naturen svalkas, Med friden vördsamt månen nalkas För dig i nattens helgedom: Och hela himlens här Dig samma vördnad bär. Med ditt

finger, O Jehova, I verldarna Du skref ditt namn. Halleluja!

3. Hör ditt lof från tusen munnar! En dag den andra det förkunnar, En natt den andra säger det. Åskans knall och blixtens lågor Och stormens ljud och hafvets vågor Förkunna, Gud, ditt majestät. Och själen, denna flägt Utaf din andedrägt, Går med andakt På ljusets stig, Och närmar sig Med evigt lof, o Fader, dig.

4. Fader! allt i dig sig gläder: Du föder allt och allt du kläder Och vårdar med din högra hand; Stjernan du på fästet leder Och minsta kräk dess väg bereder Och vakar öfver minsta grand. Dig fogeln i sitt ljud, Och liljan i sin skrud Fader kallar. Ditt barn är jag: Med hvarje dag Jag röner säll ditt hjertelag.

5. Helige, som bor i ljuset! Du vårdar dina verk i gruset, Du dina barn ej öfverger: Du, o Fader, dig förbarmar; Din egendom i dina armar, Ditt folk, Barmhertige, jag ser. Din Son du verlden sändt; Vi dig i honom känt Huld och nådig: Din anda för Och rena gör De hjertan, som din kärlek rör.

6. Chor af fromma röster skallar: Dig helig, helig, helig kallar Din helga hjord, din kristenhet. Hör de barn, du tvagit rena! I trohet vilja de dig tjena Och vandra uti helighet. I oss din kärlek tänd! Din höga vishet sänd Från din himmel, Att hon oss när På jorden är! Och dina vägar rätt oss lär!

7. Oss välsigna och bevara! Med nåd ditt ansigte förklara Och vänd det till ditt folk med frid! Här ditt namn vi vilje sjunga, Och sedan med en helig tunga Dig lofva, Gud, till evig tid, Med dina Cheru-

bim Och dina Serafim. Hosianna! Helig är Gud, All verldens Gud, All krafts och nåds och visdoms Gud!

S. J. HEDBORN.

4. För dig, o Gud, mitt hjerta brinner Och älskar hvad du mig befalt. Jag saknar dig — och allt försvinner. Jag finner dig — och eger allt. Jag glömmer dig — och ångern tär. Jag lyder dig — och lycklig är.

2. Mitt öga skådar dina under I stormens våld och hafvets svall, Din allmagt uti åskans dunder, Din mildhet uti regnets fall. Men hjertat, uti dygdens bud, Välsignar dig som vän, o Gud!

3. Den röst, som i mitt samvet talar Och gör mig dygdens öfning kär, Den milda kraft, som mig hugsvalar, Då jag bekymrens börda bär; Allt är, o Gud, en nåd af dig, Som vill mitt väl och vårdar mig.

4. Det lugn, som mig i spåren följer Vid allt, som göres rätt och godt, Den blygsel, som mitt hjerta höljer, Fast ingen dödlig vet dess brott, Bevittnar din rättfärdighet, O Gud, som allting ser och vet.

5. Att tidens vinning jag försakar Vid hoppet om ett evigt väl, Att jag mot hjertats villor vakar, Med segerns styrka i min själ; Allt är en gåfva af din hand, Som lossar mig ur syndens band.

6. Så, milde Gud, i dig jag eger En fader, som ledsagar mig. Din röst uti mitt hjerta säger, Att detta namn behagar dig. Allt vittnar, Herre, att du är: Mitt hjerta, att du är mig när.

S. ÖDMANN.

5. Ve den, som säger: Gud ej är! Hans mörka väg till döden bär Igenom jemmerdalen. Med kropp och själ till jorden böjd, Han har i lyckan

ingen fröjd Och ingen tröst i qvalen. Han känner ej den ljufva lott För Herrans skull att göra godt, Och af odödlighetens hopp Hans slagna mod ej friskas opp. O Gud, vår Gud, hur jemmerlig, Föraktelig Är matken menskan utom dig!

2. Om du, Allsvåldige, ej är, Hvem skapte och på händren bär Den sköna, vida verlden? För solar, stjernor, utan slut, Hvem skrifver lag och stakar ut Den jemna, ljusa färden? O, hvilken stakar ut för mig, Min dunkla, oförsedda stig? Hvem skrifver i mitt bröst den lag, Som bjuder utan undantag, Att alltid rätt jag göra skall, Om verlden all Sig reste väpnad till mitt fall?

3. Jag ser din hand, jag hör ditt bud, Du lefver — och i dig, o Gud, Vi lefve och vi röras, O väsens upphof, hjertans hopp, Till dig gå jordens böner opp, Af dig de alla höras. Min suckan är dig ej fördold; Och du har allt uti ditt våld: Min frid och strid, min fröjd och nöd, Mitt lif, o Fader, och min död, Och skickelsen, som dunkel var, Skall blifva klar, Då tidens förlåt remnat har.

J. O. WALLIN.

B. Guds väsende och egenskaper.

1. Evighet och oföränderlighet.

6. Gud, du af inga skiften vet, Af ingen tidens skranka. Du är och blir i evighet, Högt öfver menskotanka. Den svindlar, då den vågar sig På djupet till att fatta dig, Som var, som är och blifver.

2. Förr än din sol från fästets höjd En blick till jorden skickat; Förr än till skyn med tacksam fröjd

Ett menskoöga blickat; Förr än i himlars paradis En ljusens engel sjöng ditt pris, Du var, du Gud allena!

3. Och hvad du var, du evigt är, Och hvad du är, du blifver. För dig ej tiden åldrar bär, Ej rymden gränser skrifver. Af ingen du ditt ursprung har, Du alla väsens Gud och Far! Du är — allt annat varder.

4. Du är dig nog, du är dig allt. Ej höjs, ej sänks din ära Utaf den verld, som du befalt Att dig sitt offer bära; Om än hon trampar dina bud, Du är dock Gud och blifver Gud, Uti ditt väsen lika.

5. Du, öfver tingens skiften höjd, Dock dem, o Herre, leder, Och menskans sorger, menskans fröjd, Med samma hand bereder. I begge samma kärlek rår; Ehvad jag saknar eller får, Din godhet är dock lika.

6. För evigt blir din visdoms råd, Det ingen ändring röner; Och evig är, som du, din nåd Mot alla jordens söner. Af evighet du såg vår nöd, Af evighet du räddning bjöd, Och evigt skall den gälla.

7. I syndens straff, i dygdens pris Du rättvis dig förklarar. I allt du, lika god och vis, Din ära uppenbarar. Ditt hot, ditt löfte blifver fast, Om både jord och himmel brast: Ditt ord är evig sanning.

8. Min själ af dig en tanke är, Och hvad du tänkt, det blifver. Det hopp, som lifvar dess begär, Du säll fullbordan gifver. När stoftets verldar blifva grus, Skall själen, upphöjd till ditt ljus, I dig, o Herre, lefva.

9. Gif, Fader, med din anda gif, Jag detta så betänker, Att jag må komma till det lif, Som du i Kristo skänker! Låt under alla skiften mig Ståndaktigt vandra på den stig, Som upp till himlen leder!

J. ÅSTRÖM.

Dav. 90.

7. Oändlige! o du, hvars hand Från slägt till slägt, från land till land All verlden hägnad gifver! Förr'n jorden folk och skördar bar, Förr'n bergen voro till, du var, Och evigt du förblifver. Men jordens barn, men stoftets son Knappt fröjdas får af lifvets lån, När honom genast åter Till stoft du varda låter.

2. För dig, o Herre, tusen år, Likt dagen, som gick fram i går, Likt nattens väkt, försvinna; Och våra dagar, som en dröm, Som vindens flägt, som böljans ström, Bortila och förrinna. Om morgonen slår blomman ut, Men vissnar före dagens slut — Och hennes like vorden Är menniskan på jorden.

3. Vi hafve det förskylt, o Gud! Vi hafve mot ditt ord och bud Med våra fäder brutit. Si, derför är vår tid så kort, Och hastigt, som ett ljud dör bort, Är menskans lif förflutit. Ja, hennes högsta vandring går Till sjutti eller åtti år, Bland arbete och möda, Och stannar hos de döda.

4. Så snart är det med oss förbi! Så snart, så fort, som flöge vi, Till dödsens land vi fara. O, må vi märka tidens flykt Och tänka på vår ändalykt, Att vi må vise vara! Men du, som ej af skiften vet, Den samme är i evighet. Du hörde fädrens böner; Du bönhör deras söner.

5. Behåll oss, Herre, vid det hopp, Att du vår lefnads dunkla lopp Till ljusets hem ledsagar! Vårt hjerta gläd, vår anda stärk Och främja våra händers verk I alla våra dagar! Gif oss och våra barn din nåd Och var med oss i råd och dåd! Lär oss beredde vara Hvar stund att hädanfara! J. O. WALLIN.

2. Allmagt.

8. Dig allena vare ära, Verldars konung, härars Gud! Från din tron, den himlar bära, Evigt klädd i ljusets skrud, Du din allmagts spira sträcker Till ett rike utan gräns; I din höghet, som förskräcker, Dock din mildhet ses och käns.

2. Vid din allmagts varde blifva Verldar, himlar, haf och jord; Då du gräns för dem vill skrifva, Fordras blott ett enda ord. Alla varelser försvinna Vid din vink, som allt förmår; Himlar fly och verldar brinna: Allt till intet återgår.

3. Du, o Gud, om du behagar, Ändra kan naturens bud. Blott för oss de äro lagar; Icke lag för dig, o Gud! Då en blick ditt öga sänder, Alla krafters motstånd flyr För den magt med fria händer, Som all verldens öden styr.

4. Du, då våld och list bereder Dygdens undergång och fall, Ondskan till det målet leder, Der dess bölja stanna skall. Du, då dygdens vänner bäfva, Med osynlig hand förstör Farorna, som kring dem sväfva, Och till lugn dem återför.

5. Gif, o Gud, mig ljus och styrka Att i tron dig hålla kär, Att med heligt hjerta dyrka Dig, som Gud och Fader är! Låt mig nöjd din kärlek skåda, Lik din sol, hvar morgon ny, Och, i all min nöd och våda, Till din magt med glädje fly!

S. ÖDMANN.

3. Helighet och rättfärdighet.

Es. 6.

9. Esaias såg den Allraheligste I helgedomen sig nedsänkande På majestätsens tron. Allt Zions

hus Uppfyldes af hans klädafåll med ljus. Kring den, för hvilken himlen ej är ren, Serafer syntes i fördunkladt sken. För konungarnas konung skylte de Med vingar två sitt klara anlete, Sin fot med två, med två ock flögo de. Hans namn, som evig är, lofsjöngo de: Helig är Gud, Jehova Zebaot! Helig är Gud, Jehova Zebaot! Helig är Gud, Jehova Zebaot! Allt skapadt nederfalle till hans fot! Allt nederföll. Af rök i samma stund Blef templet fullt och skälfde på sin grund.

M. LUTHER. J. O. WALLIN.

Dav. 94.

10. O Gud, som hämnden hörer till! Hur länge vill Du skona dem dig gäcka? Bete dig, verldars domare, Din magt bete, Som trotsas af de fräcka! Din arm uträck Till deras skräck! Låt deras brott Ditt namn till spott Ej väldet längre sträcka!

2. Med våld och svek de gå omkring, Och arga ting De städse eftertrakta; För oskuld lägga de försåt Och enkors gråt Och spädas rop förakta; Och rof och kif Är deras lif. »Gud», säga de, »Ej det kan se, Ej Jakobs Gud det akta.»

3. Men märker dock, ogerningsmän, Att Hämnaren Har både syn och öra! Skall han, som ögat gjort, ej se? Den Helige, Som örat gjort, ej höra? Allt, hvad här sker, Han hör, han ser Och kommer snart Med stormens fart Att mörksens verk förstöra.

4. Dock, Herre, hämnden dig tillhör: Hvad helst

du gör, Så tröstar oss din lära; Och kraft af dig den fromme får, Då illa går, Att korset tåligt bära. Hvad helst du vill Oss dela till, Så måste rätt Dock varda rätt Och dygd bestå med ära.

5. Mot ondskans magt allena du, Som förr, ännu Till värn för mig uppträder. Om, Herre, du mig icke hjelpt, Jag vore stjelpt Och lagd till mina fäder. Det är din nåd, Som gifver råd; Det är din tröst, Som detta bröst I allt bekymmer gläder.

6. Ifrån den tro jag aldrig går, Att Herren står Uppå de frommas sida. När jag till sanningens försvar Min kraft ej spar, Skall han ock för mig strida. I lif och död Är han mitt stöd, Min frälsare, Min hjelpare. — Väl dem hans hjelp förbida!

J. O. WALLIN.

4. Allvetenhet och allestädesnärvarelse.

Dav. 139.

11. Du, Herre, ser och känner mig, Mitt hjerta du ransakar; Min hvilobädd, min vandringsstig Du alltomkring bevakar. Hvad steg jag går, hvad råd jag hör, Hvad föresats jag väljer, Det ord, som på min tunga dör, Den suck, jag hemligt sväljer, Du vet och ser och täljer.

2. O blick, för klar, för underbar Att af min tanke följas! Hvar, Herre, vill jag gå, o hvar, Att kunna för dig döljas? Ty, steg jag öfver molnens bädd, Din glans mig der omflöte, Och sjönk jag neder stum och rädd I jordens djupa sköte, Är du mig der till möte.

3. Och förd till hafvets andra strand På morgonrodnans vingar, Mig äfven der din starka hand Upp-

hinner och betvingar; Och ginge jag att skyla mig I midnattsmörkrets dimma, Skall, vid en enda blick af dig, De svarta skuggors timma I middagsklarhet glimma.

4. Förr'n i min moders famn jag låg, Förr'n jag min fader visste, Du alla mina dagar såg, Den förste med den siste: Hvart ljuft, hvart sorgligt ögonblick, Som här min lott har blifvit, Och mitt fördolda ödes skick, Allt i din bok var skrifvet, Långt innan jag såg lifvet.

5. O, djup af nåd och majestät! Jag skönjer, alla stunder, Långt fler än sanden dina fjät, Än stjernor dina under. Jag dignar ner, för svag att dig Ett värdigt offer bära; Jag väcks — och lika hög är mig Din vishet och din ära, Och mig likväl så nära!

H. VOGTHERR. J. O. WALLIN.

12. I det djupa, i det höga Råder en osynlig hand, Och ett aldrig slutet öga Vakar öfver minsta grand. Intet hvalf dig innestänger, Dit den handen icke når; Ingen natt omkring dig står, Dit det ögat icke tränger: Hvart du flyr och hvar du är, Före dig är Herren der.

2. Dig han möter allestädes; Blir du ej af häpnad stum? Rummet, som af dig beträdes, Är det ej ett heligt rum? Ingen är dig mera nära Än den Gud, som skref sin lag, Skref sitt heliga behag I ditt hjerta och sin lära, Och som sjelf dig döma skall — Syndare, i stoftet fall!

3. Slå dig för ditt bröst och bäfva: Du är röjd af Hämnarns blick! Du det vittnet ej skall jäfva, Som dig följde, hvar du gick. Kan ock här din gerning döljas, Brottsling, för en gäckad verld, Kan

ock, skrymtare, din flärd Här i dygdens mantel höljas: Inför Gud är mörkret klart Och det dolda uppenbart.

4. Men, du nödens barn, som klagar Eller tyst din plåga bär, Haf den tröst i mulna dagar, Att din hjelp ej fjerran är! Sanningsvän, som omildt dömes, Otack får och smälek tål, Menskovän, som utan prål Gör det goda och förglömmes, Tänk på den, som allting ser, Magten har och lönen ger!

5. Höga tanke — ljuf att tänka: Öfverallt bor Herren Gud! Icke blott der stjernor blänka Och der åskan bär hans bud. Han i mörkret mig betäcker, Gläder mig i dagens ljus, Svalkar mig i vindens sus Och i källan vederqvecker. Jag i allt, som är och sker, Honom hör och honom ser.

6. Gud! jag lefver och jag röres Blott i dig och genom dig. Af din fadershand jag föres Öfver tidens dunkla stig; Under ditt beskärm jag hvilar Uti sjelfva grafvens famn, Tills du ropar mig vid namn, Och jag vaknar glad och ilar, Fader, att evinnerlig Skåda och lofsjunga dig.

J. O. WALLIN.

5. Sannfärdighet.

13. Dig, o Gud, en evig dag, Dig en evig klarhet höljer; Evig sanning är den lag, Du i nåd och vishet följer. Känslan af din sannings magt Du i detta hjerta lagt.

2. Sanning, Herre, i ditt hot Öfver mig förfärlig ljungar, Då jag bryter dig emot Och med synder mig betungar: Tränge denna varningsröst Djupt uti mitt kalla bröst!

3. Sanning från ditt hjerta går, Då som fader fram du träder, Kallar mig från villans spår Och med

löften hjertat gläder: Tränge denna milda röst Djupt uti mitt väckta bröst!

4. Sanning, Gud, den lära är, Som af dig förkunnad blifver Och sitt eget vittne bär I den kraft, hon hjertat gifver: Vare denna kraft mitt stöd Till att göra det du böd!

5. Sanning, Herre, är den pligt, Du mitt hjerta föreskrifver: Gif, att denna fordrans vigt Dyr och outplånlig blifver, Dyr för mitt och andras väl, Outplånlig ur min själ!

6. Minsta tanke och begär, Som ifrån din sanning viker, Idel synd och villa är, Som förtjusar, men besviker. Hjertats lugn på lifvets stig Är att tro och lyda dig.

7. Förr skall himmel, haf och jord Till sitt forna intet falla, Än du, Gud, ett enda ord, Det du talat, återkalla. — Oföränderlig och sann, Dig du ej förneka kan.

S. ÖDMANN.

6. Godhet och barmhertighet.

14. Fader! under detta namn Nalkas jag med hopp och gjuter Mina suckar i din famn, Viss att du mig ej förskjuter. Du en faders hjerta bär För ditt barn, som hjelp begär.

2. Då du mig från villans stig Kallar och till bättring väcker, Då jag ångerfull till dig, Herre, mina händer sträcker, Du en faders hjerta bär För ditt barn, som hjelp begär.

3. Då du gläder med din röst Hjertat, som i oro sväfvar, Då du styrker detta bröst, Som sin vanmagt ser och bäfvar, Du en faders hjerta bär För ditt barn, som hjelp begär.

4. Då din kärleks ömma vård Jag i nödens timma röner, Äfven då du synes hård Och mig vägrar mina böner, Du en faders hjerta bär För ditt barn, som hjelp begär.

5. Fader! må ditt hjertelag Dig ett tacksamt bröst bereda! Må din kärlek dag från dag Mig till dygd och vishet leda, Att jag dig i hjertat bär Och som barn din hjelp begär! S. ÖDMANN.

15. Allt det goda, som mig fägnar, Allt, o Fader, du mig ger. Dig mitt rörda bröst tillegnar Äran för all nåd mig sker. Mig du ur mitt intet bragt; Mig din vishet, nåd och magt Tillmätt detta lifvets dagar: Mig du skyddar och ledsagar.

2. Öfver mig din kärlek gjuter Sötman af min glädjedag. Blott af dig mitt hjerta njuter Lifvets sällhet och behag. Under mina pröfningsår Blott af dig jag styrka får: Segerns glädje, då jag strider, Och förtröstan, då jag lider.

3. Du från mig den fara vänder, Som mitt öga icke ser. Mig du öppnar dina händer, Förr än dig om hjelp jag ber. Du med helsans kraft och fröjd Gör mig lycklig och förnöjd. Du min framtids börda lättar Med det hopp, som mig upprättar.

4. Din försyn min nödtorft skickar Dag från dag ur ditt förråd. Morgonrodnans nya blickar Båda mig förnyad nåd. Tidens skiften, ljusets lopp, Skörden, mina mödors hopp, Lugnet, som min bädd omgifver: Allt af dig förordnadt blifver.

5. Så du vill min börda lätta, Fader, skapare och vän! Och hvad fordrar du för detta Af ditt svaga barn igen? Blott att, af din godhet rörd, Af din vis-

het ledd och förd, Jag på dygdens vägar träder Och min tryckta like gläder.

6. Tacksamt skall mitt hjerta brinna, Tacksamt helga dig sin röst. Nödens suckar skola finna Tillflykt uti detta bröst. Dig jag evigt dyrka skall. Gif, att för din fotapall Sig mitt hjerta rätt ödmjukar Och din godhet ej missbrukar! S. ÖDMANN.

Melodi N:r 1.

Dav. 103.

16. Min själ skall lofva Herran, Min tunga prisa skall hans namn: Han är från oss ej fjerran, Han räcker oss sin hulda famn. Han hörer våra böner Och helar all vår brist, Oss med sin nåd bekröner Och frälsar oss för visst. Vår ungdomstid han mättar Med glädje utan tal Och ålderns börda lättar Och hjelper oss i dödsens qval.

2. Han mildrik oss förkunnar Sin helga lag, sin vilja god, Och till allt godt förunnar, Af blotta nåd, oss kraft och mod. Den sig till honom vänder, Han möter evigt huld. Han då på sina händer Oss tecknar, ej vår skuld; Sin nåd så högt befäster Som himlen och, så vidt Som öster är från vester, Vårt hjerta gör från synder fritt.

3. Som sig en far förbarmar Och barnens fel förgäter snart, Så Gud i kärleksarmar Oss sluter in med fadersart. Han vet vårt svaga väsen: Af stoftet är det gjordt. Vi blomstre såsom gräsen Och vissne lika fort. En flägt, som liljan hinner, Afkläder all dess prakt; Så menniskan försvinner — Ej hjelper konst, ej båtar magt.

4. Men Herrans nåd allena Ovansklig är i evighet, Om blott vi honom tjena Uti sann tro och helighet. Hans tron står fast i höjden, Högt öfver jordens grus. I englar, som er fröjden Uti hans klarhets ljus! I hjeltar, I som ljungen Att föra ut hans bud! I menskor! alle sjungen, Lofsjungen Herran, eder Gud!

J. POLIANDER. J. O. WALLIN.

C. Guds enhet och treenighet.

17. Vi tro på en allsmägtig Gud, Af hvars Anda genom Ordet Allt skapadt är, och på hvars bud Allt är godt och härligt vordet. Oss en fader vill han vara, Och utaf sin goda vilja Skall han alltid oss bevara, Aldrig oss ifrån sig skilja. På allt hans öga gifver akt, Och ingen står emot hans magt.

2. Vi tro också på Jesum Krist, Faderns Son, vår Herre kära. Af evighet han är för visst Jemlik Gud i magt och ära. Genom Andans kraft allena Honom rena jungfrun födde; Han, att oss med Gud förena, Bland oss lefde, led och dödde. För oss han döden öfvervann Och sitter på Guds högra hand.

3. Vi tro ock på den Helge And', Som oss i en helig kyrka Förena vill med fridens band Och med nådens gåfvor styrka. Synden varder här borttagen, Stillad all vår själavånda, Och uppå den sista dagen Vi förvänte att uppstånda. Ett evigt lif skall blifva då Den lön, som tro och kärlek få. Amen!

M. LUTHER. J. O. WALLIN.

18. Jag tror uppå den Gud, som med sitt ord befalt Naturens prakt och tingens skara Och

varelser och verldar vara Och styr och uppehåller allt. O, kraft och vishet utan like! Oändlige! du göms för tankens skumma syn, Men hjertat vördar din försyn, Så vidsträckt som ditt allmagtsrike.

2. Jag tror på Medlaren, som rördes af vår nöd Att himlens frid till jorden bära Och gaf oss ljuset med sin lära Och gaf oss lifvet med sin död. O, nåd och kärlek utan like! Förbarmare! du ser till en förvillad hop Och låter upp för ångerns rop Ditt hjerta och ditt nåderike.

3. Jag på den Anda tror, som går af Herran ut Och bär till himlen jordens böner Och bättringen med framgång kröner Och pröfningen med saligt slut. O, ljus och sällhet utan like! Hugsvalare! du ger vårt svaga hjerta stöd, Och öfver brist och qval och död Du öppnar härlighetens rike.

J. O. WALLIN.

19. O ändlige, i ljusets strålar För dödlighetens blickar skymd! Ditt väsens härlighet sig målar Kring himlens hvalf, kring jordens rymd. Upp till din höjd ej tanken hinner, Ner till ditt djup ej tanken når; Men hjertat i ditt verk dig finner Och dyrkar dig i dina spår.

2. Från jordens stoft till himlars himlar, Allt hvad som varelse har fått, Allt hvad i vida rymden vimlar, Allt är ditt verk — och allt är godt. I allt din magt sig uppenbarar, I allt din vishet strålar klar, I allt du mild och god förklarar, Att du är alla väsens far.

3. I oskuld prydd, ur dina händer Gick menskan säll, din tankes bild; Men snart hon sig till brottet vänder Och blir från paradiset skild: Och lustans yrsel föder nöden, I hjertat hämndens gissel slår;

Förbannelsen, i följd med döden, Går tätt i fallna slägtets spår.

4. Ack, hvad försoning kan jag gifva, Hvad offer för min syndaskuld? Blod? tårar? Kan jag friköpt blifva Med lösen af allt jordens guld? Förgäfves — nej, det dyra Ordet Blott är i Skaparns hjerta födt; O hemlighet! och det är vordet I tiden uppenbart i kött.

5. Oändlige, i ändligheten Du sänker dig försonande; O höjd, o djup! Och mensklígheten Får uti dig en like se, Som går för syndare att blöda Och, skuldfri sjelf, vår börda bär Och låter sig på korset döda Och säger: Allt fullkomnadt är!

6. Hos Gud då inga hinder mera För menskans frälsning, ljus och frid! Men i mitt eget bröst dess flera, Dem jag med tårar kännes vid. Ack, född i synd och på dess bana Så irrande i öfverdåd, Hur kan jag bryta köttets vana, Hur vinna del i himlens nåd?

7. Blott vanmagt är all min förmåga; Men evigt Herrans råd består: Hans Ande, helighetens låga, Af Gudoms-skötet evigt går. Ej blott uti naturens under, Ej blott i återlösningens; I nådens verk ock, alla stunder, Hans kärlek strålar utan gräns.

8. Ja, han, den evigt gode Anden, Sjelf kallar mig från villans spår Och sönderbryter syndabanden Och läker mina samvetssår. Han mig förnyar och bereder Sig sjelf en boning i min själ Och mig på lifsens bana leder Till frid och fröjd och evigt väl.

9. Så, Evige, den nåd, du skrifvit, Som Fader, uti skapelsen, Utaf din Son förnyad blifvit, Och Anden sjelf bekräftat den. En i ditt väsen, du förklarar I dina

verk dig trefaldt stor; Och helig, helig, helig svarar På jordens lof din englachor. J. ÅSTRÖM.

20. O Evige, o Gud! till dig Ditt folk sin lofsång höjer. Af nådens ljus det fröjdar sig Och för din tron sig böjer — Du, som med vishet, nåd och magt Den verld, du sjelf ur intet bragt, Beskyddar och regerar!

2. O Fader! dig, som evig är, Som evigt var och blifver, Ditt folk, som detta offer bär, Sin enda dyrkan gifver. Dig jord och himmel prisa skall, Som upprest verlden ur dess fall Och väg till frälsning banat.

3. O Jesu! du, som menskors nöd Och synder velat bära! Den verld, du frälst med blod och död, Du leder med din lära. Ditt folk, som frid och sällhet får, Med seger krönt ur striden går Ditt lof att evigt sjunga.

4. O Evige! i ditt förbund Din Ande oss ledsage! I glädjens dag, i nödens stund Vår dyrkan dig behage! Välsigna oss med nåd och tröst — Och varde frid i alla bröst, Och syndens välde krossadt! S. ÖDMANN.

21. O Fader vår, barmhertig, god, Som oss till dig vill kalla Och stänka oss med Kristi blod, Som rena kan oss alla! Låt komma, Gud, till oss ditt ord, Det heliga och klara; Låt det i mörkret på vår jord En ledare oss vara, Att vi ej vilsefara!

2. Men alle rope vi till dig, Ej annat är till råde; Ty ingen tar ditt ord till sig, Om han ej får din nåde. O helge Fader, tänk derpå, Att djefvulen vill

blanda Sitt ogräs i din säd och så Oss komma sig till handa; Ty sänd till oss din anda!

3. O Gud och menska, Jesu Krist, Som synden på dig lade! Du känner bäst vår stora brist, Ty du ock mandom hade. O Jesu Krist, vår broder kär! Ditt löfte vi påkalla: Hugsvalaren låt komma när, Som sanning lär oss alla, Att vi från dig ej falla!

4. O du, Guds helga Anda, kom, Slit sönder satans snara! Det ord, vi fått af Herranom, Uti vår själ bevara, På det en hvar må heliggjord Lofsjunga Gud med gamman, Och Jesu Kristi dyra ord Oss leda allesamman Till himlens glädje! Amen!

O. PETRI. J. O. WALLIN.

22. Gud, trefaldig, statt oss bi Och låt oss ej förderfvas! Gör vår själ från synden fri, Låt himlen af oss ärfvas! Styrke oss din kraft, att vi Det onda öfvervinne, Och så med kristligt sinne Det sälla målet hinne! Hjelp, att dig vi älska må Och, såsom oss, vår nästa! Vår tro, vårt hopp befästa! Gud, hjelp oss till det bästa! Amen, amen, ske alltså! Halleluja! Halleluja!

M. LUTHER. J. O. WALLIN.

23. O Herre Gud, oändelig, Gif oss nåd till att prisa dig Och sätta all vår tro dertill, Att du är evigt god och mild! :,:

2. O Jesu Krist, som mandom tog, Hjelp oss att komma städs i hog Din bittra död, ditt rena ord, I dem vår själ blir saliggjord! :,:

3. O Helge And', gif oss din nåd Att alltid följa dina råd! Ledsage, hägne oss din hand, Gud Fader, Son och Helge And'! :,:

? — (J. O. WALLIN.)

Melodi N:r 140.

I afseende å vers 1 se Svenska messan.

24. Allena Gud i himmelrik Må lof och pris tillhöra För all den nåd, han kärleksrik Med oss har velat göra! Han jorden skänkt stor fröjd och frid. Ack, menskan må väl glädjas vid Guds evigt goda vilja!

2. Vi prise, vi tillbedje dig, Ditt namn städs vare lofvadt, O Fader, du, som nådelig Oss med allt godt begåfvat! All ting du hafver i ditt våld, Och dig är ej en suck fördold. Väl den dig rättsligt fruktar!

3. O Jesu Krist, Guds enda Son, Som såg vår själafara Och, att oss frälsa derifrån, Dig sjelf ej ville spara! Du med din kärlek och din död Förlöser oss af syndens nöd, När vi på dig förtröste.

4. Du är allen vår frälserman, Som himlen oss upplåter; Du är Guds rena lam, som kan Oss nåd förvärfva åter. Du är allen vår salighet, Du är, för tid och evighet, Vårt hopp, o Jesu Kriste!

5. O Helge And', gör själen from, Förnöjd och oförfärad! Gör hjertat till en helgedom, Der Gud i allt blir ärad! Gif stöd, gif tröst i all vår brist! Hjelp, att vi tro på Jesum Krist Båd' nu och alltid! Amen!

N. DECIUS. (J. O. WALLIN.)

25. O Skapare, o gode Gud, O Fader, nådens källa! Förlåt hvad gjordt är mot din bud, Låt Jesu förbön gälla! Ej handla med oss efter rätt, Fast mera uppå faderssätt! Och, som ditt barn, må hvar och en, Från synden ren, Dig framgent tjena utan men!

2. Förbarma dig, o Jesu Krist, Och värdes oss benåda! Du är den starke hjelte visst, Som hindra kan all våda. Så fräls ditt folk utaf dess nöd, Du, som med lära, lif och död Oss löst af evigt qval och ve! Din nåd bete, Att intet ondt hos oss må ske!

3. Välsigna oss, o Helge And', Låt oss din nåd ej mista! Låt kärlekens och fridens band Ej i ditt samfund brista! O Gud, af tröst och glädje rik, I nöden du ej från oss vik! Vår själ gör ren och väl förnöjd, Gif evig fröjd, För Jesu skull, i himmels höjd!

? — (J. O. WALLIN.)

26. Vi på jorden lefve här, Under döden fångne, Hvem få vi, som hjelpen är, Att ej bli förgångne? O Fader! dig allena. Dock må vi sörja bitterlig, Att vi så förgätit dig. Helige Herre Gud! Helige, starke Gud! Helige, barmhertige Frälsare! Du evige Gud, Låt oss icke falla I den bittra dödsens nöd! Var oss barmhertig!

2. Vi för syndaskulden svår Måste straffet bida. Ho är den, som för oss går Och vill döden lida? O Jesu! du allena. Du hafver lidit hårdan död Till att frälsa oss ur nöd. Helige Herre Gud! Helige, starke Gud! Helige, barmhertige Frälsare! Du evige Gud, Låt oss ej förkastas Från din nåd till afgrundsglöd! Var oss barmhertig!

3. Vi ej lefve, som oss bör, Städs i synd vi falle. Ho är den oss starka gör Emot synder alle? Guds Ande! du allena. Blott i din kraft vi komme fort: Ditt är allt, som väl är gjordt. Helige Herre Gud! Helige, starke Gud! Helige, barmhertige Frälsare!

Du evige Gud, Låt oss ej förtappas Utan hopp i evig död! Var oss barmhertig! M. LUTHER. O. PETRI.

II. Skapelsen och försynen.

A. I allmänhet.

Melodi N:r 7.

27. Gud! jag i stoftet böjer mig Och prisar, store Herre, dig, Som allt har skapt och skickar. När allt i intets mörker låg, Du djupets rymder genomsåg; Och hvart ditt öga blickar, Blir ljus och rörelse och lif; Och, när din allmagt ropar: blif! Ur djupet verldar ljunga, Att, Gud, din ära sjunga.

2. Hur stråla för min häpna syn De ljusa undren ofvan skyn På hvalfvet af ditt tempel! Här träder solen härlig opp Och gjuter dagen i sitt lopp Och bär din äras stämpel; Här månans milda anlet ler, Och tusen stjernor skåda ner, Likt blickar af ditt öga, Till mig ifrån det höga.

3. Jag ser, i oförvilladt lopp, Här verldar sänkas, der gå opp, Och Skaparns vishet prisar. Mitt öga sänks mot jordens bryn, Och samma vishet för min syn I tusen skick sig visar. Den röjer sig i minsta stoft, I gräsets brodd, i blommans doft, I matkens gång i gruset, I örnens flygt mot ljuset.

4. Allt, hvad till varelse är väckt, Upplifvas af din andas flägt, Och allt din vårdnad njuter. Från stoftets grand till Cherubim, Från smärsta frö till Serafim, I allt din kraft sig gjuter. Till allt, o verldars Gud och Far, Din kärlek, som sig ren och klar I tusen färger bryter, Ned från ditt hjerta flyter.

5. O Gud! din vishet, nåd och magt I allt, hvad du ur intet bragt, Sig härlig uppenbarar; Men i mitt samvet, store Gud, Der du har skrifvit dina bud, Du helig dig förklarar: I friden, skänkt åt hjertats dygd, I lastens skräck och brottets blygd Du domen redan fäller Och rättvist vedergäller.

6. Du är, o Gud, allena värd Att taga dyrkans helga gärd Af varelsernas skara. I dig allt lefver, röres, är, Och på din starka hand du bär De ting, du budit vara. Ty skall min stämma höja sig Bland de otaligas, som dig Med rörd och helig tunga Sitt halleluja sjunga!

J. ÅSTRÖM.

28. Dig skall min själ sitt offer bära, O Fader, Skapare och Gud! Dig vill jag med mitt hjerta ära, Och dig med mina läppars ljud, Med vördnad tänka på din nåd, Din magt, ditt underfulla råd.

2. Du lif och varelse har gifvit Åt allt i himmel och på jord; Ditt stora, milda namn du skrifvit Så i naturen som ditt ord. I allt du dig förklarat har, O Skapare och Gud och Far!

3. Du stadgat ordningen för tingen, Du satt en gräns för pröfningen, Men för vårt hopp, vår sällhet ingen; Ty du, o Gud, är kärleken. Du allt på fadershänder bär Och bönhör hvarje fromt begär.

4. Ej mörker mer mitt hjerta hindrar Att se och vörda dina fjät: Hvar stjerna, som på fästet tindrar, Är vittne om ditt majestät, Och minsta lilja på min stig Är, Gud, ett tröstfullt ord från dig.

5. Derför, o Fader i det höga, Jag i din hand mitt väl förtror: Jag vet, ditt hulda fadersöga Ser

ock den matk i stoftet bor. På glädjens eller sorgens stig Du leder mig dock sist till dig.

6. O Herre, dig jag vill åkalla, När aftonstjernan framgår skön; När morgondaggens perlor falla, Till dig jag höja skall min bön Och aldrig glömma dina bud, O Fader, Skapare och Gud! A. A. AFZELIUS.

Dav. 146.

29. Lofva Herran Gud, min själ! Hvad han gör, är rätt och väl. Lofva honom allan tid, Ty han nådig är och blid.

2. Trösta ej på någon man, Huru hög han vara kan! Ty han hjelpa ej förmår, När du mest i nöden står.

3. Menniskan är förelagdt, Som Gud sjelf oss hafver sagt, Dö och åter bli till jord, Deraf menniskan är gjord.

4. Se, hvad blir då hennes magt, Hennes anslag, hennes prakt? Allt förloradt blir och dödt, Allt förvandladt och förödt.

5. Evigt salig är den man, Som på Gud förtrösta kan: Den, hos honom söker råd, Säker är att finna nåd.

6. Gud är den, som med ett ord Skapat himmel, haf och jord; Men af allt, som jorden bär, Menskan honom kärast är.

7. Den, som hungrar, gör han mätt, Skaffar den förtryckta rätt, Löser den, som fången är, Och den blinda syn beskär.

8. Han upprättar mer och mer Den, som ligger slagen ner, Älskar den, som lefver from, Spar den onda till sin dom.

9. Herren ser till enkors nöd, Ger de faderlösa bröd; Främlingar han nåd beter, Slår de ondas anslag ner.

10. Zions Gud är hög och stor: Salig den, på honom tror! Lofva Herran, gammal, ung, Gladlig halleluja sjung! J. ARRHENIUS.

Melodi N:r 8.

30. Store Gud, som tusen verldar Ur sitt intet bragt och styr, Sträng mot den, som sig förhärdar, Mild mot den, som till dig flyr! Hör ett stoft, som tanken höjer Till din gudoms majestät, Till den vishet, som sig röjer Öfverallt i dina fjät!

2. Du den verld, hvars lopp du vänder, Med ett ord i dagen bragt. Hvart jag ögats blickar sänder, Strålar idel nåd och magt. Ljusets fart den klarhet sprider, Som din glädjes afbild är. Hjertat, som af mörkret lider, Gläds, att du ock finnes der.

3. Till din tron lycksalig träder Högste engeln öfver skyn. Din försorg och godhet gläder Matken under jordens bryn. Trädet, som af bördan svigtar, Bär din rikdom på sin stam: Nåden, som naturen riktar, Utur blomman doftar fram.

4. Himlens hvalf och jordens yta Du med ljus och fägring prydt. Du, då strålar mörkret bryta, Dukar oss ditt bord på nytt. Du vår stig med ögat följer, Med din hand du styr vårt lopp. Töcknet, som vår framtid höljer, Skingras af förnyadt hopp.

5. Du till lycklig utgång leder Dårens oförvägna råd. Du med långmod dig bereder Väg att göra dubbel nåd. Du den tryckta dygdens tårar Ser och deras antal vet; Dock den hand, som henne sårar, Njuta får din skonsamhet.

6. Men tvärt om du ofta bryter Åt din vän ett sparsamt bröd; Den förföljdes öga flyter, Oskuld trampas i sin nöd. »Kan en verld, der sådant händer, Styras af en rättvis Gud?» Menska! frågar du och sänder Upp till skyn ditt klagoljud.

7. Lär, o svage, att tillbedja Tyst och tålig Herrans råd! Han, som håller tingens kedja, Ser till hvarje länk i nåd. Glädjens himlafrukter knoppas I ett bröst, der dygden bor: Kristen! fyll ditt kall och hoppas — Salig den, som löftet tror!

S. ÖDMANN.

31. Du, Herre, i din hägnad tar Allt hvad som lif och anda har; Och allas ögon vända sig Med bön och stilla hopp till dig, Till dig, som allas fader är Och åt en hvar sin del beskär.

2. Du på din hand dem tecknat grant, Och ingen är dig obekant. Och när du låter upp din hand, då flöda öfver haf och land Välsignelser af alla slag, Och all ting mättas med behag.

3. På mig i nåd du äfven tänkt Och min beskärda del mig skänkt. I dag och alla mina dar Du gaf mig föda och försvar. Ej är en far så faderlig Mot något barn, som du mot mig.

4. Jag är ock viss, o Gud, att du Skall sörja för mitt väl ännu Och höra hvad min själ begär. Ack, gif mig då hvad nyttigt är, Ej fattigdom, ej öfverflöd, Men sinnesfrid och dagligt bröd!

5. Ej fogeln plöjer jordens land, Likväl han mättas af din hand. Du kläder liljan i dess skrud, Dock känner hon dig ej, o Gud! O, skulle du till mig ej se, Som af din nåd är mer än de?

6. Ja, mig du större nåd betett, Min kropp mer underbart beredt, Mig gifvit en odödlig själ, Mig danat för ett evigt väl. Ty lär mig bruka verlden så, Att himlen jag ej mista må!

7. Dig vill jag älska öfver allt Och lefva, som du mig befalt, Arbetsam, måttlig, from och nöjd, Och fylla upp mitt kall med fröjd. Då vet jag, att i lif och död Du är min hjelp, mitt hopp och stöd.

B. MÜNTER. J. O. WALLIN.

32. Dig, Herre Gud, är ingen lik I himlen och på jorden. Så härlig, hög och nåderik Är ingen konung vorden. Stor är du, och ditt namn är stort, Och stora ting med oss du gjort, O alla Herrars Herre!

2. Du ensam, helig, god och vis, Allt till det bästa skickar. Fast ofta glömd af menskors pris Och dold för deras blickar, Likväl du gifver dem allt godt, Och alla sin beskärda lott Af dig, o Gud, bekomma.

3. Om nöd och sorg du stundom bjöd Att våra hjertan trycka, Så låg i denna sorg och nöd Ett frö till högre lycka; Ty lika huld och faderlig Du i din tuktan visar dig Som i din nådes gåfvor.

4. När jordens folk, i yrans tid, Blott våldets budord lydde Och, under tusen viljors strid, All rätt och sanning flydde, Du våldet bröt och yran tvang — Och sällhet, ordning, sammanhang Å nyo prydde jorden.

5. Väl oss, o allmagts Gud, att du Din spira evigt förer! Du ser till dina barn ännu Och deras suckan hörer. Du, som i himlars himlar bor, Dock lika nådig, vis och stor, Ännu besöker jorden.

6. Jag för min lott ej sörjer då Och vill ditt råd ej klandra. Derom jag sörje, att jag må Uti din fruktan vandra! Ej jag, men du mitt bästa vet, Och du har tid och evighet Uti din hand, o Fader!

? — J. O. WALLIN.

Dav. 121.

33. Jag lyfter mina händer Upp till Guds berg och hus, Från dem han hjelpen sänder och skickar ut sitt ljus. Mig Herren hjelp bejakar, Som jord och himmel gjort; Min bön han ej försakar, Men skyddar mig allt fort.

2. Han låter mina fötter Ej slinta, ty han är En väktare, ej trötter, och blir mig alltid när. Han nådigt mig bevarar Och skyddar mig från fall, Mig dag och natt försvarar, Välsignar ock mitt kall.

3. Allt ondt han från mig vänder Och frälsar mina själ. Ehvad som helst mig händer, Så slutas det dock väl. Min utgång han bevarar, Min ingång likaså: Sin nåd Gud aldrig sparar För dem med honom stå.

J. ARRHENIUS.

B. De förnämsta skapade varelser.

1. Englarne.

Melodi N:r 3.

34. Förr än menskostämmor hördes Och förr än menskohjertan rördes Af Herrans salighet och nåd, Tusen sinom tusen stodo Kring Gudatronen och tillbådo Den Outgrundeliges råd. På helga harpors ljud De buro fram till Gud Sin förtjusning Och, skylande Sitt anlete, Knäböjde för sin Skapare.

2. »Helig! helig! helig!» ljuder Omkring den tron, der Herren bjuder, Hans englachor i evighet. Honom de sitt offer bära, Ty honom endast tillhör ära Och rike, magt och härlighet. De tjena Herran Gud Och akta på hans bud. Deras prydning Är helighet Och hörsamhet Och oskuld och fullkomlighet.

3. Öfver haf och land de fara, Som vinden och som blixten snara, I ljufligt och lycksaligt kall. Till den frommes hägn de ila, De lägra sig omkring hans hvila, Hans fötter akta de från fall. Och när från syndens stig En själ omvänder sig Och benådas, Då sjunga de: »Förbarmare! Dig pris och tack och ära ske!»

4. Gud! med dina englahärar Skall den, som dig af hjertat ärar, Få evigt glädja sig en gång. Buren uppå deras händer, Skall han med dem i fridens länder Uppstämma segerns jubelsång. Den här ostraffligt går I deras tysta spår Genom verlden, Skall, ren och skär Och salig der, Med dem dig skåda som du är.

5. Menska! vill du se Guds rike, Sök här att blifva englars like: Oskyldig, tuktig, glad och from! Menska! du för Gud skall svara, När, åtföljd af sin englaskara, Han skall med verlden hålla dom. Så kämpa, vaka, bed Och dig hvar stund bered, Att din tunga, I paradis, På englavis Må evigt sjunga Herrans pris!

J. A. CRAMER. J. O. WALLIN.

35. Gud låter sina trogna här Allt godt af nåd erfara, Och budskap af hans kärlek är Mång tusen englars skara. Ty sjunge vi med godt behag: Guds englar från vår barndomsdag Oss följa och bevara!

2. De lägra sig kring hvar och en, Som fruktar Herran gerna, Och deras hjelp är icke sen Mot dem, som ondt oss ärna. Ty sjunge vi med godt behag: Guds englar från vår ungdomsdag För våld och list oss värna!

3. På vägen de oss föra så, Att vi vår fot ej stöta, Men trygge och förnöjde gå, Fast nöd och sorger möta. Ty sjunge vi med godt behag: Guds englar oss till ålderns dag På hulda armar sköta!

4. Med vänlig hand, fast icke sedd, De grafvens skräck förjaga Och hålla tröstens kalk beredd, När ångsten gör oss svaga. Ty sjunge vi med godt behag: Guds englar oss i dödsens dag Till himmelen ledsaga!

5. O Herre Gud, var mild och god, När vi med döden stride! Din Anda gifve kraft och mod, Att vi i frid aflide! Så skole vi med godt behag Dig sjunga på den stora dag, Som vi med fröjd förbide.

G. REIMANN. J. SVEDBERG.

36. Gud vare tack och ära För helga englars vakt, Som han mig täcks beskära Emot all ondskans magt! Han bjuder — och de fara Som vädren, på hans bud, Att hägna och försvara Den rättsligt fruktar Gud.

2. De gode andar rödja Den väg, jag vandra skall; De starke hjeltar stödja Min gång i mödans kall; De helga härar skydda Min anda och min kropp, Och kring min stilla hydda De slå sitt läger opp.

3. Hos mig besök de göra, Som förr hos Israel; De mig ur faran föra, Som fordom Daniel; De leda

mig vid handen, Som Loth ur eld och glöd, Som Petrum utur banden, Som Paulum utur nöd.

4. Och när på jorden händer, Att någon syndaträl Sig ångrar och omvänder Och tänker på sin själ, Då hörs i himlens rike Guds englars fröjdeljud: »Vi hafve fått en like; Högtlofvad vare Gud!»

5. Gud, låt mig äfven söka Att dem bereda fröjd Och deras tal föröka En gång i himlens höjd! När de på händren vilja Mig bära hem till dig, Gud, låt ej synden skilja De heliga från mig.

6. När lifvet skall upphöra, Gif mig en sömn så söt! Låt dina englar föra Min själ uti ditt sköt! När du till doms vill komma, Låt, Fader, nåderik, Mig då med alla fromma Bli dina englar lik!

J. SVEDBERG.

2. Menniskan.

Kropps- och själsegenskaper, förnuft, fri vilja, samvete, värde och ändamål.

37. Af dig, o Gud, jag kallad är Till dagens ljus och lifvet, Och allt, som mig förnöjer här, Är af din nåd mig gifvet, Jag är ett ringa stoft för dig, Dock hafver du bevist på mig Din höga allmagts under.

2. Åt mig du en förnuftig själ, Din egen bild, beskärde, Som sträfvar till ett högre väl Och får sitt rätta värde Af vishet, dygd och samvetsfrid, Och efter lifvets pröfvotid Sitt rätta lif begynner.

3. Och du har byggt af jordens mull Ditt mästerverk på jorden: Den kropp, som skön och ordningsfull Är själens boning vorden. Mitt öga ser,

mitt öra hör De stora ting, du gjort och gör; Min tunga dem förkunnar.

4. Ty prisar jag din magt och nåd, Min Gud, mitt väsens källa, Och går att efter dina råd Min korta vandring ställa, Till dess jag, höjd från jordens grus, Dig får i härlighetens ljus Evinnerliga prisa.

C. C. STURM. J. O. WALLIN.

38. Store Gud! mitt hjerta lär Mot din kärlek rätt att svara! Du, som gjorde att jag är Och att jag skall evigt vara, Du, att styra lifvets lopp, Gaf odödlighetens hopp.

2. Öfver allt, hvad lif har fått, lifvets fröjd du ymnigt gjuter. Allt är lyckligt i sitt mått, Allt välsignar dig och njuter Det förråd, din nåd och magt I naturens skatter lagt.

3. Men, o Herre, i min själ Du det vittnesbördet lemnat, Att du till ett högre väl Mig af nåd och vishet ämnat: Högre, än hvad ögat ser, Större, än hvad tiden ger.

4. I en kraft att ondt och godt Med förnuftets domar pröfva Mig du ensam gaf den lott Att med frihet dygden öfva; Ty du håller dygden kär, Då den hjertats offer är.

5. Född som menska, med behof Att af likar bistånd läna, Mig med rena kärleksprof Du befalt att alla tjena. Hvad dem gifves utaf mig, Är en skuld till dem och dig.

6. Jag den glädje, du mig ger, Pligtig är till andra sprida. Då jag mig hugsvalad ser, Bör jag trösta dem, som lida, Och, beskyddad af din nåd, Ge den svage hjelp och råd.

7. Detta hjerta du mig gett, Att af nödens tårar väckas; Denna handen du beredt, Att till värnlösheten räckas, Och uppmanat denna röst Till den tryckta dygdens tröst.

8. Stor och helig är min pligt. Gud! ett stoft jag är och blifver, Mot begärens öfvervigt Om ej du mig styrka gifver. Herre! vid din fotapall Jag min seger hemta skall. S. ÖDMANN.

39. Hvad Herren älskar, hvad är rätt, Förkunnadt är från ätt till ätt; O menska, det besinna! Då till hans bild du skapad blef, Sin lag han i ditt hjerta skref, Att dig din pligt påminna. Än höjer sig uti ditt bröst Af Herrans helighet en röst, Som öfver lustan ljuder Och dig det rätta bjuder.

2. Ett samvete dig Herren gaf: Ifrån dess råd vik aldrig af, Lyd vinken från det höga! Till hvarje handling, hvart begär, Till godt och ondt det vittne är, Som Herrans eget öga. På ljusets väg, på mörkrets stig, Märk, pröfvande det följer dig Och gillar och fördömer, Hvad du för verlden gömmer.

3. Sök ej att tysta varnarns röst, Söf icke väktarn i ditt bröst; Ditt lugn blir idel våda, Likt det, som öfver hafvets bryn Försåtligt hvilar, att från skyn Den vreda stormen båda. Snart hämnden öfver dig du ser, Snart ljungar straffets vigge ner Och störtar i ditt hjerta, Ack ve, med afgrundssmärta!

4. Ty vet, här hålles Herrans dom I nåd, om du är god och from, I vrede, om du bryter. Här pröfvas gerningarnas halt, Här lönas allt, här straf-

fas allt, Här fridens källa flyter, Här brusar vredens mörka flod, Här ropar Abels gjutna blod, Här hulpna likars böner Af Gud du hörda röner.

5. Ja, har du handlat rätt och godt, Då blifver lugn ditt hjertas lott. Det utslag, Herren fäller, Till frid uti ditt eget bröst Långt mer än verldens bifallsröst Och ryktets loford gäller. Då har du tröst i sorg och nöd, Då har du nog i lif och död, En försmak af den fröjden, Som Gud beredt i höjden.

6. O Jesu! tag med nåd emot Min suckan, lagd vid korsets fot: Mitt samvete du rena! Läk syndasåren med ditt blod, Bjud qvalda hjertat fatta mod Och mig med dig förena, Att jag i samvetet en vän Och i den högste domaren En fader blott må skåda, Som vill sitt barn benåda!

J. ÅSTRÖM.

40. Menska! i ditt hjerta står Herrans budord skrifvet. Håll det heligt — deraf går Visheten och lifvet! Känslans röst I ditt bröst Högt din pligt predikar Emot Gud och likar.

2. Du må, trygg för menskodom, Mörksens anslag nära Och, med själ på dygder tom, Dygdens mantel bära; Denna röst I ditt bröst Tiger dock ej stilla, Då du handlat illa.

3. Hvadan kommer detta ljud, Som jag ville qväfva? Hvadan utgår detta bud, Som ej står att jäfva? Denna röst I mitt bröst, Som jag ej kan hämma, Är Guds egen stämma.

4. O du Helige! för dig Hvar vill jag mig dölja? Inga högar skyla mig, Inga djup mig hölja. Denna röst I mitt bröst Ingen ro mig lemnar: Allt du ser och hämnar.

5. O, jag finner ingen ro, Om det blod, som talar Nåd och frid åt bot och tro, Icke mig hugsvalar. Denna röst Gifver tröst Åt den fallne åter, Som sig helgas låter.

6. Samvete, som skänktes mig Att Guds rätt bevaka, Och till Gud från villans stig Manar mig tillbaka! Må mitt bröst Vid din röst Vakna upp och röras Och till bättring föras!

7. Väktare af himlens bud I ett jordiskt sinne, Lär mig alltid hafva Gud Och min pligt i minne! Låt din röst I mitt bröst Håg och gerning leda Och min frid bereda!

8. Då kan jag, förnöjd och fri, Af mitt hjerta dömas, Göra rätt — och misskänd bli, Göra godt — och glömmas. Ty en röst i mitt bröst Detta utslag fäller: Herren vedergäller. J. O. WALLIN.

41. För tidens korta qval och fröjd Jag är ej ämnad vorden, Ej blott en matk, till jorden böjd Och genast gömd i jorden. Till dig, o Gud, jag skådar opp, Till dig på tankens vingar Jag mig uppsvingar Och, full af saligt hopp, Dig känslans offer bringar.

2. För mig din vishet, nåd och magt Har uppenbarad blifvit: I blommans skrud, i stjernans prakt För mig ditt namn du skrifvit. En verld, af dig beredd och prydd, För mig med tusen munnar, Gud, dig förkunnar, Som lif och fröjd och skydd Åt alla väsen unnar.

3. Dock stälde du ej målet här, Hvartill mitt hjerta sträfvar: Mitt aldrig hvilande begär Mot andra rymder sväfvar. En liten tid vid jorden fäst, Min själ för himlen öfvas, Uppfostras, pröfvas — Du känner medlen bäst, Som för mitt väl behöfvas.

4. Jag hafver till min ledning fått Ett samvete, som säger, Hvad inför dig är rätt och godt, Hvad evigt värde eger. I helig lydnad för dess bud Jag söka vill mitt bästa Och from befästa Mitt hopp till dig, o Gud, Med kärlek till min nästa.

5. Så går jag stilla och förnöjd Mot obekanta dagar Och tror, att du i sorg och fröjd Till målet mig ledsagar. När jag min vallfart lyktat har, Min själ i dina händer Jag glad uppsänder. Din andas flägt hon var: Till dig hon återvänder. J. O. WALLIN.

Melodi N:r 33.

42. Höj, menska, höj ur gruset Din blick till himlen opp! Se strålande i ljuset Ditt värde och ditt hopp! Guds afbild i naturen, i skapelsen en länk Från englarne till djuren, Ditt höga mål betänk!

2. Hvad är din själ? En låga, Som från Guds kärleks sköt Med lefvande förmåga Sig ned i stoftet göt. I Gud du lefver, röres Och varelse du har; Till Gud din ande föres, När han från jorden far.

3. Upp, dig med kraft bemanna! Hvartill uti din själ Guds vink upp till det sanna, Om du är villans träl? Upp, Herrans verk betrakta, Hans under känna lär, På himlens vilja akta Och sök din vishet der!

4. En evig lag naturen I tvångets fjettrar slöt; Du är till frihet buren, Du högre kärlek njöt. Ej må på spel du sätta Det värde, himlen gaf: Välj, ack, men välj det rätta Och var ej lustans slaf!

5. En röst ur hjertat talar; Det är Guds egen röst, Som dygdens vän hugsvalar, Men nekar lasten tröst. Det goda, Gud dig bjuder, Gör det — och lycklig var! Det onda, Gud förbjuder, Fly det — och frid du har!

6. Med känsla för det sköna Dig himlen danat har: Sitt mästerverk att kröna Gud ingen gåfva spar. Njut — men med tacksamt sinne Och helgade begär! Dig hvarje fröjd påminne, Att Gud ditt högsta är!

7. Det arf, dig himlen lemnat, Förspill ej brottsligt det! Den sällhet, Gud dig ämnat, Ej följer lastens fjät. Höj blicken öfver tiden Till evighetens ljus Och vet: du finner friden Blott i din Faders hus!

8. Af stoftet är du tagen, Till stoft skall du ock bli; Men anden upp i dagen Sig svingar säll och fri. I dödens stund du födes Å nyo till ett lif, Som icke mer förödes. Din krona värdig blif!

J. ÅSTRÖM.

Menniskans fall.

43. Jorden, full af Herrans ära, Skön i fägring, rik i prakt, Tolkar Skaparns nåd och magt; Himlens rymder vittne bära Om den Gudens majestät, Som strött ljus i sina fjät.

2. Menskan fram i dagen träder, Af Guds allmagtshand beredd, Af hans godhet krönt och ledd; Åt sin sällhet hon sig gläder. Oskuld hennes prydnad är, Himlen hon i hjertat bär.

3. En gudomlig stråle gjutes Uti hennes rena själ: Vishet stadgar hennes väl, Saligt lugn i hjer-

tat njutes; Ingen plåga än är känd, Ingen brottslig låga tänd.

4. Hennes sällhet är att lyda, Hennes skatt att vara nöjd, Hennes arf en himmelsk fröjd, Hennes mål att jorden pryda Och att evigt, vis och fri, Till Guds kärlek vittne bli.

5. Ack, på denna klara dagen Följer snart en ryslig natt, Som i jemmer oss försatt; Menskan, dårad och bedragen, Samlar öfver sig den hämnd, Som för brottet är bestämd.

6. Fruktlöst nu förnuftet strider Mot det mörker, som oss höljt, Mot den vanmagt, som oss följt; Åtrån tunga bojor smider Åt ett hjerta, som ej mer Gud sin högsta kärlek ger.

7. Gläds, min själ! en härlig dager Dock ännu dig återstår: Gud dig sjelf till räddning går. Han till nåd ännu dig tager. Bedjande och ångerfull, Blir du hörd för Jesu skull.

8. Jesu, du, som nådigt sträckte Till min nöd din kärleksblick Och för mig i döden gick! I ditt blod vårt fallna slägte, När det följer dina spår, Lif och sällhet återfår.

S. ÖDMANN.

44. Ack, vi äro alla Adams barn, o Gud! Såsom han, vi falla, Bryta mot din bud. Lust och högmod höra Ormens smicker än. Att hvarann förstöra, Vän förleder vän. Herre, dig förbarma! Var oss nådelig! Herre, hjelp oss arma!

2. Men den fröjd försvinner, Som jag brottsligt vann; Snart min brist jag finner, Som ej skylas kan. Fåfängt jag mig döljer Undan Herrans röst: Hvart

jag flyr, den följer, Ropar i mitt bröst. Herre, dig förbarma! Var oss nådelig! Herre, hjelp oss arma!

3. Borta är det Eden, Der jag menlös var; Bort med samvetsfreden All min glädje far. Om ock lyckan mäter Mig sitt öfverflöd, Skild från Gud, jag äter Blott med sorg mitt bröd. Herre, dig förbarma! Var oss nådelig! Herre, hjelp oss arma!

4. Si, af jorden komna, Bli vi jord igen; Fåfängt dock vi somna, Själen vakar än, Vakar och begråter Utan slut sin nöd, Lefver för att åter Dö en evig död. Herre, dig förbarma! Var oss nådelig! Herre, hjelp oss arma!

5. Verldarna sig röra Efter Herrans bud; Menskan blott kan göra Mot din lag, o Gud! Till den minsta lilja Allt är skapadt godt: Ack, af menskans vilja Föds det onda blott. Herre, dig förbarma! Var oss nådelig! Herre, hjelp oss arma!

6. Skola vi förskjutas Utan hjelp och tröst? Skall din himmel slutas För vår böneröst? Skall din jord oss nära Till förtappelse Och blott tistlar bära Och förbannelse? Herre, dig förbarma! Var oss nådelig! Herre, hjelp oss arma!

7. Nej, på ormen träder Qvinnans helga säd. Gud! din nåd oss gläder Än vid lifsens träd. Jesus kom — och jorden Är välsignad än, Himlen öppnad vorden, Döden sjelf vår vän. Herre, dig förbarma! Var oss nådelig! Herre, hjelp oss arma!

8. Du, som frälst oss alla, Jesu, kom till mig, Låt mig mer ej falla, Håll mig fast vid dig! Hjelp mig, när jag strider, Gör mig from och vis Och

mig tag omsider I ditt paradis! Herre, dig förbarma! Var oss nådelig! Herre, hjelp oss arma!

F. M. FRANZÉN.

III. Återlösningen.

A. Den fallna menniskans upprättelse genom Jesum.

45. Huru länge skall mitt hjerta Sucka, söka efter friden Och med outsäglig smärta Aldrig finna den i tiden? Huru länge skall mitt öga Efter ljus förgäfves spana I det molnbetäckta höga Och på lifvets dunkla bana?

2. Tanken sig ej reda mägtar Ur det mörker, som mig höljer, Viljan vacklande försmäktar I den vanmagt, som mig följer, Och, hvad hjertat eftersträfvar, Af mitt samvet förevites — Mellan lif och död jag sväfvar, Mellan jord och himmel slites.

3. Såra fallen, skild från Herran, Den vid stoftet bundna anden Ser sin Faders boning fjerran Och förmår ej lösa banden. Men han anar Faderns mening; Och den hemligt närda sorgen, Med hans trängtan i förening, Är hans återlösnings borgen.

4. Stilla, heligt dunkla minne Af det Eden, som försvunnit! Tysta aning i mitt sinne Om ett mål, som ej är hunnit! Viser mig den väg till lifvet, Som oss uppenbar är vorden! Tolker ordet, som är skrifvet Uti himlen och på jorden!

5. Himlens, jordens och mitt hjertas Profetia sig fullbordar. Ej af tvifvel skall jag smärtas; Herrans, Herrans Ande ordar: »Flydda äro nat-

tens väkter, Öfver Zion uppgår ljuset, Och för jordens fallna slägter Öppnas åter fadershuset.»

6. Ner i dödligheten stiga Nåd och sanning och försoning Och det fromma hjertat viga Till Guds Helga Andas boning. Sig med menniskonaturen Herrans härlighet förenar, Och Guds Son, af qvinna buren, Blir det offer, som oss renar.

7. I det heligsta ingången, Han ock min förlossning funnit Och åt mig, i synder fången, Frid och frihet återvunnit, Att jag, kärleksfull och trogen, Skulle i hans fotspår sträfva Och, till ändan redebogen, Verlden dö och Gudi lefva.

8. Salig, salig den, som kände, Den, som trodde dig allena, Sannan Gud, och den du sände, Att med dig oss än förena! Jesu Kriste! du är vorden Vägen, sanningen och lifvet, Och i himlen och på jorden Är ej annat namn oss gifvet.

J. O. WALLIN.

Melodi N:r 35.

46. Hvar man må nu väl glädja sig! Här är stor fröjd å färde; Ty nu är Gud oss nådelig, Som voro döden värde. Han hafver allom sagt det till, Att han barmhertig vara vill: Hvad kan vårt hopp förtränga?

2. Jag under satan fången låg Och kunde mig ej hjelpa, Den synd, som rådde i min håg, I grund mig ville stjelpa. Min synd mig till förtviflan dref, Mitt samvets dom orygglig blef, Och helvetet stod öppet.

3. Men Gud af sin barmhertighet Sin ögon till mig vände; Han såg i nåd min uselhet Och hjelp af höjden sände. Ändock jag var af synder full, Var han för mig en fader huld Och lät sig om mig vårda.

4. Till enda Sonen sade han: Jag måste mig förbarma. Far ner uti det syndaland Och lös de fångar arma Af deras synd och stora nöd Fräls dem ifrån en evig död Och låt dem med dig lefva!

5. Sin fader Sonen lydig var, Kom till mig här på jorden. I menskligheten uppenbar, Är han min broder vorden. Sin kärlek ville han bete Och frälste mig från allt det ve, Som jag förskylt att lida.

6. För mig sitt lif, sitt dyra blod Han ville icke spara, Att för den dom, mig förestod, Jag måtte tryggad vara. Han blef hos Gud min löftesman, Uti hans död min synd försvann: Så är jag frälsad vorden.

7. Han upp till Fadern for igen Från denna verlds elände, Och i mitt bröst Hugsvalaren Den Helga Anda sände, Den i min nöd skall trösta mig, Mig stödja på min bättringsstig Och i all sanning leda.

8. Ty vare pris i evighet Och lof förutan ände Guds eviga barmhertighet, Som oss den hjelpen sände Och nederslog, i Kristi död, Synd, helvete och dödsens nöd! Ho kan oss nu förderfva?

M. LUTHER. O. PETRI.

47. O Jesu Krist, du nådens brunn, Du lifsens rena källa! En bön, som går af hjertats

grund, Låt, Herre, för dig gälla! Din stora nåd, ditt ljufva namn Mig locka till din öppna famn, Min nöd för dig att ställa.

2. Mitt ursprung är af syndig säd, En syndig mor mig födde, Jag åt af ett förbudet träd, Som andens lif förödde; Ty blef min vilja ond och svag: Jag följde endast syndens lag, Fastän mitt hjerta blödde.

3. O Gud! jag har ej lefvat vis: För dig har jag misshandlat, Min oskulds lugna paradis I bittra agg förvandlat, Från salighet mig bragt i nöd Och vrede och en evig död Uppå mitt hufvud samlat.

4. Men lofvad vare, Jesu Krist, Din nåd, din magt och lära! Du tog på dig min synd och brist, Mitt kors du ville bära. Hvad jag var skyldig du betalt; Till salighet du mig utvalt, Ditt helga namn till ära.

5. Du mig har låtit verldens ljus Med frid och glädje skåda; Föräldrar, vänner, lif och hus Du frälsat från all våda, Mig gifvit en förnuftig själ Och velat med ett evigt väl Mig, arma stoft, benåda.

6. Än större nåd med mig är gjord, Då du mig uppenbarat Ditt helga namn, ditt dyra ord, Och mig ditt råd förklarat. Så i all brist en rikedom, Uti allt qval en läkedom Åt mig du har förvarat.

7. Omkring ditt kors, o Jesu kär, Jag sträcker mina händer Och mot det lifsbanér, du bär, Ett hoppfullt öga vänder. Det ve, förbudna trädet bar, På korsets träd du lidit har: Det mig till tröst nu länder.

8. Så gif mig nåd, för ditt namns skull, Att rätt min synd begråta Och älska dig, som evigt

huld Mig vill och kan förlåta! Jag sedan får i verlden här Hvad dig min Gud behagligt är Och mig kan evigt båta.

9. Jag, usle matk och vandringsman På tunga lefnadsvägen, Jag söka vill mitt rätta land, I bön och möda trägen. Här har jag ingen säker ort, Men bortom mörka grafvens port Min fristad är belägen.

10. Mitt rätta hem i himlens höjd, Och icke här jag finner; Ty verlden med sin falska fröjd Som blomstret snart försvinner. Mitt lif en skugga är, en dröm, Bortlöper hastigt som en ström, Som regn i jorden rinner.

11. När kroppen blir i döden kall Och ögat läggs tillsamman, Mig tag från sorg och oro all Till evig ro och gamman! Gud Fader, Son och helge And'! Dig vare pris i alla land Nu och för evigt! Amen!

? — G. STOLPE.

B. Jesu kärleksfulla uppenbarelse i menskligheten.

1. Jesu anträde till sitt medlarekall.

Melodi N:r 77.

48. Jesu! lär mig rätt betrakta Ordet, Som blef kött i dig, Och all verldens lust ej akta Mot den fröjd, du bjuder mig, Fröjd af sanning, nåd och frid, Fröjd, som blir i evig tid, Då du Faderns råd förklarar, Fadern sjelf oss uppenbarar.

2. Fadern sjelf, hos hvilken Ordet Evigt var och evigt är, Af hvars tanke allt är vordet Och

hvars hand all verlden bär, Honom, den Oändlige, I hans enda Son vi se, I den vise, kärleksrike, Helige, som blef vår like.

3. Gud! när du i molnen ljungar Och i morgonsolen ler, När du föder fogelns ungar, Liljorna sin fägring ger, När du mig ur faran för, När din röst hos mig jag hör, O, då känner jag dig vara Och din härlighet förklara.

4. Dock, när tanken dig vill hinna I det ljus, som höljer dig, Kan han ingen hvila finna; Hjertat sjelft förirrar sig. Men du tar en jordisk hamn: Gud och menska, i din famn Du oss sluter såsom bröder, Och, likt vårt, ditt hjerta blöder.

5. Si, då viker tviflet fjerran För det klara lifsens ord: Tro och kärlek skåda Herran I hans vägar på vår jord. Då han föds, som lofvad är, Då för oss han korset bär, Då utur sin graf han träder, Nåd och sanning verlden gläder.

6. Gud! din kärlek kan ej kallna Mot det stoft, du lifvat har: Sjelf du söker här den fallna, Som af dig en afbild var. Se'n ej mer hon liknar dig, Ej till dig kan lyfta sig, Du till menskan stiger neder, Sjelf till himlen henne leder.

7. Led oss, Jesu, lär oss lida, Lär oss verka, såsom du, Och ett evigt lif förbida Efter detta korta nu! Som du ett med Fadern var, Fadern, i dig uppenbar, Så vi ett med dig må vara, Dig i allt vårt verk förklara!

F. M. FRANZÉN.

49. O Jesu Krist, som mandom tog Att lif åt verlden gifva! Din kärlek blott dig dertill

drog, Vårt hopp du ville blifva. Du såg vår synd och stora nöd: Oss förestod en evig död, och helvetet låg öppet.

2. Då täcktes du förbarma dig Och kunde icke lida, Att mörksens magt oss tog till sig; Du ville för oss strida. Du kom till oss i verlden ned, Beredde oss en evig fred Med dinom död och pina.

3. Derjemte sade du oss till, Att, då vi hafve trona, Gud all vår synd förlåta vill Och oss för straffet skona. Vi oss förlite deruppå, När vi med lydigt sinne gå Den väg, du föreskrifvit.

4. Vår broder nu du vorden är, Oss till stor fröjd och ära: Du vill oss alltid vara när Och oss allt godt beskära. Hvad rör oss verldens hot och hån? Vår broder är Guds enda Son — Ho kan oss nu förderfva?

5. Pris vare dig evinnerlig, Som oss din nåd beviste! Vi äre nu Guds barn med dig, O Herre Jesu Kriste! Så må nu hvar man vara glad Och prisa Gud i allan stad — Han är vår käre fader!

O. PETRI.

50. Förlossningen är vunnen: Guds Son från evighet Af Fadern är upprunnen Till verldens salighet. Han är den morgonstjerna, Som lysa kan och värna I mörker och i qval.

2. Han menniska är vorden. En lofvad nådetid Har uppgått öfver jorden Med ljus och hopp och frid. Nu dödsens magt är krossad Och syndens boja lossad Och öppnad himlens port.

3. O Kriste, oss benåda, Så att i tron vi må Ljus i din sanning skåda, Lif af din kärlek få!

Till dig vårt hjerta längtar, Från verldens flärd det trängtar Till din rättfärdighet.

4. Din Fader dig allena Har gifvit allt i hand, Att du må allt förena Med trons och fridens band Och så åt dig förvärfva Ett folk, som sällt skall ärfva Det rike, du beredt.

5. Hvad Fadern dig har gifvit, Du ej borttappa vill: Du för till rätta lifvet Allt, hvad dig hörer till. Dit värdes mig ock föra, Att jag må dig tillhöra I tid och evighet! O. PETRI.

51. Gläd dig, du Kristi brud, Och möt din Herra Gud! Den stora dag du skådat, Som de profeter bådat. Hosianna, pris och ära Vår Konung vi hembära!

2. En krona han ej bär, Men dock en Konung är. Hans prakt är ganska ringa; Dock kan han döden tvinga. Hosianna, m. m.

3. Saktmodig, mild och god, Han ger de svaga mod; Han sällhet har att föra, Som skall hans brud tillhöra. Hosianna, m. m.

4. Ditt hjerta öppne sig: Bjud Kristum hem till dig! Han aktar hos dig gästa Och dig för evigt fästa. Hosianna, m. m.

5. Höj glädjerop till skyn Vid denna glada syn: Här kommer Zions förste, Bland konungar den störste! Hosianna, m. m.

6. Strö palmer på den stig, Der Herren nalkas dig! Lägg för hans fot din prydnad! Bekänn dig till hans lydnad! Hosianna, m. m.

7. Och spenabarnens ljud Med dig skall lofva

Gud, Och all den hedna skara Skall, glad och frälsad, svara: Hosianna, pris och ära Vår Konung vi hembära!

? — J. O. WALLIN.

52. Gör porten hög, gör dörren bred, Och djupt i stoftet böj dig ned! Din Frälsare, din Gud det är, Som på ditt hjerta klappar här. Höj upp din röst med helig fröjd, Stäm upp din sång till himlars höjd: Dig vare pris, o Jesu kär, Som komma vill och bli mig när!

2. All sällhet Jesus med sig för, All nåd han dig af hjertat gör; Hans krona är af helighet, Hans spira af barmhertighet. På all din jemmer gör han slut, Och all din skuld han plånar ut. Dig vare pris, o Jesu Krist, Som hjelper mig i all min brist!

3. Du stad är säll, du land står bäst, Som denna Konung får till gäst. I dig fins kärlek, dygd och ro, Ty Kristus sjelf vill hos dig bo. Han främjar dina värf i nåd Och är dig när i råd och dåd. Dig vare pris, o Jesu mild, Som från de trogna ej är skild!

4. Gör porten hög, gör dörren bred: Ditt hjerta till hans boning red! Låt trones lampa brinna klar, Och vaka, bed och redo var! Han komma vill, han närmar sig Att med all nåd bekröna dig. Dig vare pris, o Jesu kär, Som mig så mild och nådig är!

5. Kom snart till mig, o Jesu kär! Mitt hjerta för dig öppet är: Kom in med nåd och salighet Och blif der qvar i evighet! O Jesu, gif en stadig tro Och hjelp mig till din himlaro! »Jag kommer snart, o kära själ!» Ja, amen, kom! Nu är mig väl.

G. WEISSEL. J. ARRHENIUS.

53. Bereden väg för Herran! Berg, sjunken! Djup, stån opp! Han kommer, han, som fjerran Var sedd af fädrens hopp: Rättfärdighetens förste, Af Davids hus den störste. Välsignad vare han, Som kom i Herrans namn!

2. Guds folk! för dig han träder En evig konung opp. Strö palmer, bred ut kläder, Sjung ditt uppfylda hopp! Guds löften äro sanna. Nu ropa: Hosianna! Välsignad m. m.

3. Gör dina portar vida För Herrans härlighet! Se, folken kring dig bida, Att nå din salighet. Kring jordens länder alla Skall denna lofsång skalla: Välsignad m. m.

4. Ej kommer han med härar Och ej med ståt och prakt; Dock ondskan han förfärar I all dess stolta magt. Med andans svärd han strider Och segrar, när han lider. Välsignad m. m.

5. O folk, från Herran viket I syndig lust och flärd, Gif akt! det helga riket Ej är af denna verld; Ej af dess visa funnet, Ej af dess hjeltar vunnet. Välsignad m. m.

6. Den tron, som han bestiger, Är i hans Faders hus; Det välde, han inviger, Är kärlek blott och ljus. Hans lof af späda munnar Blott nåd och frid förkunnar. Välsignad m. m.

7. Jerusalem är öde: Dess tempel fallit ner, Dess prester äro döde, Dess spira är ej mer; Men Kristi rike varar Och sig allt mer förklarar. Välsignad vare han, Som kom i Herrans namn!

F. M. FRANZÉN.

54. Jerusalem! häf upp din röst! Och, dotter Zion, fatta tröst! Din konung kommer — och hans hand Skall råda öfver alla land.

2. En sanningens och nådens tolk Till verldens konungar och folk, Han kommer — frid hans helsning är, Och kärleken hans spira bär.

3. Ett salighetens sändebud Till jordens barn från jordens Gud, Han kommer — hoppet föregår, Och glädjen följer i hans spår.

4. All verlden stämme upp med fröjd: Pris vare Gud i himmels höjd! Välsignad blifve jordens krets, Och menskan bättrad och till freds! J. O. WALLIN.

2. Jesu födelse.

55. Var helsad, sköna morgonstund, Som af profeters helga mund Är oss bebådad vorden! Du stora dag, du sälla dag, På hvilken himlens välbehag Ännu besöker jorden! Unga Sjunga Med de gamla; Sig församla Jordens böner Kring den störste af dess söner.

2. Guds väsens afbild, och likväl En menskoson, på det hvar själ Må glad till honom lända, Han kommer, följd af frid och hopp, De villade att söka opp Och hjelpa de elända, Värma, Närma Till hvarandra Dem, som vandra Kärlekslösa Och ur usla brunnar ösa.

3. Han tårar fälla skall som vi, Förstå vår nöd och stå oss bi Med kraften af sin Anda, Förkunna oss sin faders råd Och sötman af en evig nåd I sorgekalken blanda, Strida, Lida Dödsens smärta, Att vårt hjerta Frid må vinna Och en öppnad himmel finna.

4. Han kommer, till vår frälsning sänd — Och nådens sol, af honom tänd, Skall sig ej mera dölja.

Han sjelf vår herde vara vill, Att vi må honom höra till Och honom efterfölja, Nöjda, Höjda Öfver tiden, Och, i friden Af hans rike, En gång varda honom like.

J. O. WALLIN.

56. Si, natten flyr för dagens fröjd, Och englars röst från himlens höjd Det bud till fromma herdar bär, Att född den gode herden är.

2. I stilla glans han träder fram: Af spridda får och späda lam Han sig en hjord församla vill, Den himmelriket hörer till.

3. Saktmodig, mild och oskuldsfull, Han ej med silfver eller gull, Men med sin lydnad och sin död Skall lösa oss från evig nöd.

4. Hans kyrka, i sitt frö så späd, Skall varda lik ett skuggrikt träd, Som hulda grenar sträcker ut Kring jordens rund till tidens slut.

5. Likt sommarregnets ljufva fall, Hans ord all verlden glädja skall Och skaffa frukt till evig tid I sanning, helgelse och frid.

6. Och himmel skall förgås och jord, Men ej hans helga, dyra ord. Hans namn af alla tungors ljud Skall kallas Frälsare och Gud.

7. Statt upp, var ljus, o mensklighet! Ditt namn skall vara kristenhet, Din ära och din själaro Att uppå Herran Kristum tro.

8. Högtlofvad vare Herrans nåd, Hans magt, hans underfulla råd! Högtlofvad i all evighet Den Eviges barmhertighet.

J. O. WALLIN.

57. Lofsjunger Herrans nåd och magt! Nu spiran, som profeten sagt, År tagen ifrån Juda. Nu har all verlden ro och fred, Ty fredens Förste stiger ned Att öfver jorden bjuda. I Betlehem, i Davids hus, Går upp ett stort, ett härligt ljus För alla folk och tider, Och sanning, nåd och salighet Det öfver tid och evighet På milda strålar sprider.

2. Han växer, dold för verldens larm, Den starke segerhjeltens arm, Som Israel förlossar; Han nalkas, trygg för våldets hot, Den ljuflige budbärarns fot, Som ormsens hufvud krossar; Och, i den låga krubban gömdt, Så gudarent, så menskoömt, Det hjerta börjat klappa, Som vittna skall, att Gud är god, Och offra vill sitt eget blod, Att ingen själ borttappa.

3. Dig kläd i helighetens skrud, O Zion, låt ditt harpoljud Nu klinga när och fjerran! Brist ut och sjung, du Kristi brud: Min ande fröjdar sig i Gud, Mitt hjerta prisar Herran! Han kungjort har sitt helga råd: Hans sanning, evig som hans nåd, Skall aldrig återvända! Han öppnat har sin hulda famn: Hans lof skall vara, som hans namn, Allt intill verldens ända!

J. O. WALLIN.

58. Verldens Frälsare kom här: Rena jungfrun moder är! Ty en börd så underlig, Herre Jesu, höfdes dig.

2. Nådens under här vi sett, Af Guds Anda är det skedt. Ordet, utaf Fadern födt, Har i tiden blifvit kött.

3. Utan synder buren är Den all verldens synder bär. Han, i oskuld född och död, Frälsar oss ur dödsens nöd.

4. Han med himmelsk fröjd och fred Kommit har till jorden ned; Ty han är båd' Gud och man, Som oss allom hjelpa kan.

5. Han från Fadern gången var Och till Fadern han uppfar, Sitter på Guds högra hand, Råder öfver alla land.

6. Stor, gudomlig är hans magt: Döden har han nederlagt, Nederlagt i väldig strid Mörksens här till evig tid.

7. Pris ske Gud i himmels höjd! Bäre jorden frid och fröjd! Och hans vilja, med hans ord, Kring all verlden blifve spord! M. LUTHER. O. PETRI.

59. Gläd dig, du helga kristenhet! Bekänn, besjung din salighet! Ty Jesus kommen är, Som dig det budskap bär, Att Herren dig har evigt kär.

2. Fullbordadt är det löftets ord, Som Herren gaf en fallen jord; Ty född är qvinnans säd. O Adams slägt, dig gläd, Till nådens tron med lofsång träd!

3. Hör din profet, som, full af nåd, Dig uppenbarar Herrans råd, På ljusets väg dig för Och så ditt hjerta rör, Att du Guds lag af kärlek gör!

4. O verld, din högsta prest tillbed, Som stiger till din frälsning ned! Det är hans höga kall Att rädda dig ur fall: Sig sjelf för dig han offra skall.

5. Din konung möt, som sträcker ut Ett välde utan gräns och slut! På sanning, nåd och frid Han, mägtig, hög och blid, Sin tron befäst för evig tid.

6. Beségladt är de trognas hopp: Rättfärdighetens sol går opp. Nu Herrans klarhets ljus Beströlar jordens grus Och leder oss till Faderns hus.

7. Ditt folk, o Jesu, gläder sig; Vårt hjerta frälst välsignar dig. I helighetens skrud Med tacksamhetens ljud All verlden prise dig, vår Gud!

? — O. PETRI.

60. En jungfru födde ett barn i dag, Det vi skole prisa och ära. I det hafver Gud ett godt behag Och bjuder oss höra dess lära. Och vore ej det barnet födt, Förtappadt blefve då allt kött: Nu frälsning bjuds åt alla. Pris vare dig, o Jesu Krist! Du är vårt enda hopp för visst; Vi för din fot nedfalla.

2. De herdar vaktade deras hjord I markene, der de lågo; Der fingo de höra engelens ord, Och Herrans klarhet de sågo: »Stor fröjd åt eder bådar jag, Stor fröjd åt alla; ty i dag Är Kristus födder vorden, Som Herren är i Davids hus. Si, ljuset af Guds klarhets ljus Har uppgått öfver jorden!»

3. De himmelska härar med högan röst Begynte med engelen sjunga; De lofvade Gud med glädje och tröst, Med helig, odödelig tunga: »Pris vare Gud i höjdene, Frid vare ock på jordene, Och menniskom god vilje!» Pris vare Gud! Sin nåd och fred, Den

han med Sonen sände ned, Han aldrig från oss skilje! ? — O. PETRI.

61. Hvar kristtrogen fröjde sig Utaf hjertat innerlig! Gud är oss miskundelig: Han är oss när, hans härlighet vi sågo. Här vi sporde Det kungjorde Gabriel. Eja! Eja! Guds Ord är nu vordet kött: Af en jungfru är det födt. Halleluja! Oss är född Förlossaren, Förbarmaren I Israel. Gud blef man: Sjelf Herren, han Blef här en träl. Ljuflig hamn Är oss hans namn: Immanuel! Han oss bjuder frid och fröjd och evigt väl.

2. Utaf Jesse rot en gren Föddes utan syndamen, Guds Son af en jungfru ren. Han är oss när, hans härlighet vi sågo. m. m.

3. Priser Herran, qvinnor, män! Ärer denna Konungen! Sjunger denna lofsången: Han är oss när, hans härlighet vi sågo. m. m.

4. Zion! nu med själ och röst Lofva Gud, din enda tröst, Som dig hafver återlöst! Han är oss när, hans härlighet vi sågo. m. m. ? — J. O. WALLIN.

62. Lof vare dig, o Jesu Krist, Som menska blef, dock utan brist! I oskuld dig en jungfru bar, Stor fröjd dervid i himlen var. Ära vare Gud!

2. Den högste Faderns ende Son Han föddes här, oss till stor mån. I krubban lagd på hö och strå, Han vill oss arma ej försmå. Ära vare Gud!

3. Den verlden ej begripa kan, Maria i sitt sköte

fann. Han är ett barn, så späd och klen, Och jord och himmel bär allen. Ära vare Gud!

4. En gudomsstråle, mild och ren, Han verlden gifver ett nytt sken Och lyser i den mörka natt Dem, som till honom hoppet satt. Ära vare Gud!

5. Gud Faders Son af himmelrik Blef här en gäst på jorderik, Att föra oss från jemrens dal Till evig fröjd i himlens sal. Ära vare Gud!

6. Fast han föraktad var och arm, Af evig kärlek brann hans barm, Att göra jorden glädjerik Och menskan himlens englar lik. Ära vare Gud!

7. I allt, hvad genom honom skett, Har Gud sin kärlek oss betett. Dess fröjde sig all kristenhet Och prise Gud i evighet! Ära vare Gud!

M. LUTHER.

63. Af himlens höjd oss kommet är Ett bud, som frid till jorden bär: Stor fröjd I skolen höra få, Det eder grant bör akta på.

2. Ett barn är födt på denna dag: Så var Guds råd och välbehag. Det föddes af en jungfru skär: Kristus, Guds Son, det barnet är.

3. All jordens tröst han blifva skall Och ljus och hjelp för verlden all. Han är den rätte Frälserman: Säll den på honom trösta kan!

4. Han förer med sig salighet, Den Gud beredt af evighet Åt den, som, lydig, from och nöjd, I Gudi söker all sin fröjd.

5. Så märker nu det tecknet rätt! I skolen finna vägen lätt: I krubban är det barnet lagdt, Som har all verlden i sin magt.

6. Ty må en hvar nu vara glad Och gå med herdarna å stad, Att se, hvad Gud har oss beskärt Och med sin enda Son förärt!

7. Mitt hjerta! si, ho lades der I krubban ned? Märk, ho det är: Det Jesus är, sann Gud och man — Ej större under spörjas kan.

8. Välkommen var, o Herre kär! En gäst när oss du vorden är. I fattigdom, för menskors skuld, Du kom — och Gud är oss nu huld.

9. Dig ingen nog beprisa kan, Att vår natur du tagit an. Förnedrat hafver du dig så, Att sjelf du låg på hö och strå.

10. Om verlden ännu större var, Af guld och perlor prydd och klar, Så vore den dock allt för klen Att vara dig en säng allen.

11. Dock hvilar du, i ringhet klädd, På fattigdomens hårda bädd. Det är den kungaprakt du för. Allt oss till godo du det gör.

12. Dermed du oss på hjertat lagt, Att verldslig rikdom, magt och prakt Ej någon salig göra kan: På dem förtröste ingen man.

13. Ack, Herre Jesu, hör min röst! Gör dig ett tempel i mitt bröst, Uti mitt hjerta blif och bo, Så har jag tröst och evig ro!

14. Låt aldrig mig förgäta dig! Ditt namn ske pris evinnerlig! Ditt namn med fröjd jag lofva vill; Förläna mig din nåd dertill!

15. Ära ske Gud uppå sin tron, Som oss har skänkt sin enda Son! Nu menskors röst och englars chor Lofsjunge den i höjden bor!

M. LUTHER. (J. O. WALLIN.)

3. Jesu namn.

64. Välsignadt vare Jesu namn Och prisadt utan ända, Ty det är en utkorad hamn, Dit vi oss trygge vända! Af nåd han oss eländа, Som på hans namn tro stadelig, Vill göra till Guds barn med sig Och oss sin Anda sända.

2. All knä sig böja sannerlig I himlen och på jorden, Helvetets krafter gifva sig, Hvar Jesus nämnd är vorden. Och fasta stå de orden, Att Jesus Kristus Herren är Och herden, som sjelf omsorg bär För återlösta hjorden.

3. Oss kristna bjuder Skriften all, Att vi det namnet ära; Ty med dess kraft en kristen skall All mörksens magt förfära. Det namnet skall beskära De sorgsna tröst, de kranka ro, Det ned i sjelfva dödsens bo Skall lifsens budskap bära.

4. Gud hafver lofvat salighet Till evig tid åt alla, Som Jesu namn med trofasthet Anamma och åkalla. När Guds basuner skalla, I Jesu namn de tröstligt gå För stolen fram och trygge stå, När jord och himmel falla.

5. Så upp, min själ, att Jesu namn Med helig andakt prisa Och, sluten i hans kärleksfamn, Dig med hans ord bespisa! Han i all nöd kan lisa: Hans ljufva namn är Frälsare Och syndernas förlåtare, När vi vår tro bevisa. ? — (J. O. WALLIN.)

65. Jesu namn begynna skall Allt mitt företag, Styrka mig i lifvets kall, Hugna mödans dag: Ty han är den, Som ger krafter till allt godt Och åt troheten sin lott I himmelen.

2. Jesu namn bevara skall I en farlig verld Mina fötter ifrån fall, Hjertat ifrån flärd: Ty han är den, Som på helighetens stig Vill och kan ledsaga mig Till himmelen.

3. Jesu namn bemanna skall Mitt beklämda bröst, När det under sorgens svall Suckar efter tröst: Ty han är den, Som mig lugnar och mig lär, Att den smala vägen bär Till himmelen.

4. Jesu namn betrygga skall Mina böners ljud, Att vid nådens fotapall Våga nalkas Gud: Ty han är den, Som mig Faderns nåd beredt, Barnaskapet återgett I himmelen.

5. Jesu namn besluta skall Lifvets qval och strid, När min pröfvodag är all Och jag far i frid: Ty han är den, Som afplanat all min skuld Och mig möter, evigt huld, I himmelen.

J. O. WALLIN.

66. Si, Jesus är ett tröstrikt namn Och i all nöd vår säkra hamn. Igenom Jesum få vi nåd Och finne på det bästa råd.

2. Guds ende Son, o Jesu huld, Förlåt oss all vår synd och skuld! Vår nöd du ser och hjelpa kan, Du, som är både Gud och man.

3. Af dig är all rättfärdighet, Af dig all frid och salighet. Ho sätter till ditt namn sin tröst, Han varder af allt ondt förlöst.

4. Dig vare pris för lifsens ord, För dopets bad och nådens bord! Din frid oss här i tiden gif Och efter döden evigt lif!

B. FÖRTSCH. H. AUSIUS.

4. Ledstjernan till Betlehem.

67. En stjerna gick på himlen fram, Halleluja! För Österns Vise, undersam. Halleluja! Halleluja!

2. Då märkte de, att Konungen, Halleluja! Var kommen ned af himmelen. Halleluja! Halleluja!

3. Ty kommo de till Betlehem, Halleluja! Dit gudaskenet lyste dem. Halleluja! Halleluja!

4. Guld, rökverk, myrra buro de, Halleluja! Och gladdes att få Kristum se. Halleluja! Halleluja!

5. Oss kristnom bör på samma vis, Halleluja! Åt Herran offra evigt pris. Halleluja! Halleluja!

6. Lof ske Gud Fader och hans Son, Halleluja! Samt Helge And' på högsta tron! Halleluja! Halleluja!

7. Pris vare Guds barmhertighet, Halleluja! Nu och uti all evighet! Halleluja! Halleluja!

?— L. JONÆ.

68. Statt upp, o Zion, och lofsjung Din Frälsare, Profet och Kung! Du hans stjerna skådar: Stäm upp i helig fröjd din röst! Glädjerik hon bådar, Att kommen är till verldens tröst Herren, som benådar Alla trogna bröst.

2. Hur skön och klar för oss hon går! Vi följe hennes ljusa spår, Följe med de visa, Att dig med fromma läppars ljud, Herre Jesu, prisa Och ödmjukt hylla dina bud. Värdes nåd bevisa, Du, all kärleks Gud!

3. I nåd, o Herre, tag emot Hvad vi ock lägge för din fot! Våra gåfvor blifve Ej myrra, guld och rökelse: Vi vårt hjerta gifve Åt dig, o Gud, vår Frälsare! Sjelf deri du lifve Tro och helgelse!

4. Ditt ord, o Jesu, blifva må Den stjerna, i hvars sken vi gå! Låt din helga lära Ledsaga oss i all vår tid, Ljus och kraft beskära Åt oss i lifvets sorg och strid Och i döden bära Till vårt hjerta frid!

5. Lys, helga stjerna, mild och ren, Kring jorden sprid Guds klarhets sken! Alla knän må böjas

Vid Jesu nådefulla röst, Alla böner höjas I Jesu namn med hopp och tröst, Och hans kärlek röjas Uti alla bröst! J. O. WALLIN.

Melodi N:r 55.

69. Nu segrar alla trognas hopp: Vid englars lofsång rinner opp En salig morgonstjerna. Hon stannar öfver Herrans hus, Och folken skola i dess ljus Församla sig så gerna. Stort ljus, Klart ljus Nedergjutes; Natten slutes, Dagen börjas, Att kring hela verlden spörjas.

2. I nåd och sanning bland oss bor Den dolda Guden. mild och stor, En Frälsare för alla. Vi skåde nu hans härlighet, Som ende Sonens härlighet, Och till hans fötter falla. Haf tröst, Mitt bröst! Gläds, att Ordet Kött är vordet, Gud förklarad Och hans kärlek uppenbarad!

3. O gläds, min själ, och sjung hans pris, Som öppnat dig det paradis, Hvars port din synd tillslutit! O gläds, att Gud förbarmar sig Och huld förnya vill med dig Förbundet, som var brutit! Ära Vare Gud i höjden! Friden, fröjden, Helig vilje Sig från jorden aldrig skilje! S. J. HEDBORN.

5. Jesu förnedring.

70. Helga, Jesu, röst och hjerta, Att jag måtte tacka dig För den nåd, du visat mig, Den förnedring och den smärta, Du på jorden undergått, Att försona mina brott!

2. Himlen sig till jorden sänkte, När bland oss du trädde fram, Helig, fast af dödlig stam. Saligt hopp åt oss du skänkte, När du, Gud i menskohamn, Räckte oss en brodersfamn.

3. Armod! gläds åt dina smulor: Vet, att Jesus hungrat har. Dygd! om du ej har försvar: Vet, att räfvarne fått kulor, Örnarne fått bon — men han Intet skygd på jorden fann.

4. Jesus sjelf har frestad blifvit: O, hvad skall väl hända mig? Verldens lycka bjuder sig Och vill allt mig hafva gifvit, Blott jag henne höra till, Falla ned och tjena vill.

5. Frestad till en brottslig möda, Vill jag ofta i min nöd Göra stenarne till bröd Och min själ en usel föda Leta i det stoft, som än Aldrig kunnat mätta den.

6. Ofta jag mig ej besinnar, Förr'n jag, stolt att kallas from, Stolt af dygd och kristendom, Ser mig förd på templets tinnar, Derutför jag blindt, på nåd, Störtar mig i öfverdåd.

7. Men du hafver seger vunnit På förförarns magt och list: Herre! under all min brist I din kärlek kraft jag funnit Att hans smicker, som hans hot, Kunna lika stå emot.

8. Åndtlig kom den grymma stunden, Stunden kom, min Frälsare, Då dig verlden skulle se Smädad, hädad, sargad, bunden: Sanningens och dygdens vän, Räknad bland ogerningsmän!

9. Våld och qval dig öfverhopa; Men jag ser ditt tålamod. Halfdöd, badande i blod, Dig jag hör från korset ropa, Och jag ropa vill med dig: »Nåd för dem, som hata mig!»

10. Ömt du ser till dem, du lemnat, Tills i döden släcks din blick; Solen då i mörker gick. O, mitt hjerta! bergen remnat, Jorden skalf — kan du dig te Mera obevekt än de?

11. Förlåten i templet brister: Gläds, att ingen förlåt mer Mellan Gud och dig du ser! Grafven sina döda mister: Gläds, att ett odödligt hopp Kröner nu den frommes lopp!

12. Jesu! pris ske din försoning, Som oss lifvet återstält! I din död du döden fält: I din graf, från fasans boning, Du af våra grafvar gjort Hvilans sköt och hoppets port.

13. Jesu! jag med dig vill lida, Verlden dö jag vill med dig. Din förnedring styrke mig, Att, lik röfvarn vid din sida, Äfven jag i trone må Hän med dig till lifvet gå!

O. RÖNIGK.

6. Jesu person, lära och gerningar.

71. Dig jag ödmjukt vill betrakta, Jesu, i ditt lefnadslopp, Och på dina fotspår akta, Som till himlen leda opp. Lagens bud du uppfylt har; Helighet ditt väsen var: Uti dig, sin bild på jorden, Fadern är förklarad vorden.

2. Ut du går att ljuset sprida Till en blind och brottslig verld, Går, att villans magt bestrida Blott med sannings helga svärd. Kärleken din famn utsträckt Mot den fallna menskoslägt; Tron på Fadern i det höga Lyser ur ditt lugna öga.

3. Lefvande för himlens ära, Verkande för jordens väl, Dig ej farorna förfära, Retelsen ej når din själ. Äran aldrig dårar dig, Lyckan flyr din hårda stig, Jordens glädje du ej smakar: Allt för himlen du försakar.

4. Allt för himlens sak du lider: Fattigdom, förakt och nöd Från din första barndoms tider Allt intill din bittra död. Hatad, fast du gjorde väl, Qvald till kropp och qvald till själ, Misskänd, gäckad, smädad, slagen, Ser du slut på lefnadsdagen.

5. I Getsemane ditt hjerta Suckar, blöder, fåfängt ber. Uppå Golgata hvad smärta Störtar i din anda ner! »Gud! hvi öfverger du mig?» Ropar du, men höjer dig Öfver qvalet och uppsänder Själen i din Faders händer.

6. Så din lydnad blifvit pröfvad, Pröfvad intill korsens död. Faderns vilja, troget öfvad, Var i lif och död ditt stöd. Kärlek, himlaren och sann, I ditt ömma hjerta brann, Som till döds frivilligt blöder För att rädda fallna bröder.

7. Gode herde! du för fåren Sjelf ditt lif till offer bar. Menskokärlek tecknar spåren På den väg, du vandrat har. För det folk, dig döden ger, Kärleksrikt till Gud du ber. Kärlek, när ditt hufvud böjes, Än i sista blicken röjes.

8. Så din vandel högt predikar Himlens höga, milda bud: Kärleken till usla likar, Kärleken till Herran Gud. Gif att jag i dina spår Oförvillad målet når Och i kärleken och hoppet Vårdar tron, fullbordar loppet!

J. ÅSTRÖM.

Melodi N:r 186.

72. På krubbans strå man lade dig, O Jesu, himlens Förste! Och menniskor ej kände dig, Fastän du är den störste. Du bådades af stjer-

nors gång, Du prisades af englars sång; För verlden var du ringa.

2. Med lydigt sinne tog du an Det kall, hvartill du valdes. I armas hyddor man dig fann, Med syndare du dvaldes. Dig låg om hjertat, Helige, Att ej ett får borttappadt se Af dem, dig anförtroddes.

3. Du mild, af hjertat ödmjuk var; Ditt ord gaf ro i själen. Åt alla samma tröst du bar, Åt konungen och trälen: Ett hopp, en tro, en mildrik far Och, hvem botfärdigt hjerta har, Förlåtelse, försoning.

4. Du tålig var till smädlig död, Ja, intill korsens pina. Ett lam, du dig åt bödlar böd, Du flyddes af de dina. Nu i ditt helga, milda namn Böjs hvarje knä; och himlens hamn Åt menskor du förvärfvat.

5. För dig ej verlden hade band Och grafven icke stängsel, Förgängelsen ej hade tand, Och helvetet ej fängsel. Din seger evigt vittne bär, Att den, som ren och helig är, Är ock allena mägtig.

6. Befästa oss uti din tro, Din lära, ditt exempel! Din Anda låt i hjertat bo Och gör det till ditt tempel, Att vi åt Gud, som du det böd, Må säga så i lif som död: Ske, Fader, blott din vilje!

E. G. GEIJER.

73. Vänligt öfver jorden glänser Strålen af ett himmelskt hopp; Stilla inom tidens gränser Evighetens sol går opp, Ack, så stilla, att mitt öga Hennes sken fördraga må Och Guds dolda råd förstå.

2. Ej af verldens vise kändes Den oändligt Vises råd. Kristus kom — och dagen tändes, Full af sanning och af nåd: Sanning för de trognas blickar, Nåd för ångerfulla bröst. Så fick jorden ljus och tröst.

3. I en verld, der lustar strida, Föddes brott och spriddes ve. Kristus kom — och vid hans sida Kärlek gick och helgelse: Helgelse blef hjertats yrke, Kärlek slöt begärens strid. Så fick jorden dygd och frid.

4. Sälle äro de, som höra Hvad den evigt Gode lärt; De som älska, de som göra Hvad den Helige begärt; De som, ledda af hans Anda, Lysta af hans milda ljus, Nalka sig till Faderns hus!

5. Deras tro skall öfvervinna Tidens otro, jordens flärd; Deras kärlek skön skall brinna I den kärlekslösa verld; Deras hopp, i lifvets skiften Och i lifvets aftonstund, Hvilar på sin klippas grund.

6. Milda sken af Faderns ära! Dina rena strålar sprid Kring vår jord, att hon må bära Ljus och tröst och dygd och frid, Att hon må en förgård blifva Till den himmel, dit du vill Samla dem, dig höra till!

J. O. WALLIN.

74. Kriste, som ditt ursprung leder Evigt från din Faders sköt Och, från himlen stigen neder, Dig i jordisk skepnad slöt! O, Guds Son och menskors like! Hör ett stoft, som lyfter sig, Trängtande att nalkas dig!

2. Af en ringa jordisk moder, Herre, du dig födas lät Och blef menniskornas broder, Döljande

ditt majestät. Ack, må du ock i mitt hjerta Födas och förblifva der, Du, som Gud och evig är!

3. Vishet strålar i din lära, Helighet i dina bud; Dina läppar till oss bära Fridens ord från nådens Gud. Värdes ock min själ upplysa Och mitt hjerta böja så, Att jag ordet göra må!

4. Vid ditt bud de blinde skåda, På din vink de lame gå, Dumbar för de döfve båda, Att de döde lifvet få. Underbar uti naturen, Men i nåden ännu mer, Dig i allt jag rörd tillber.

5. Ja, tillbedjande jag dignar För din magt, Oändlige! Men din kärlek jag välsignar Emot alla lidande. Dina spår, o Jesu, visa Vägen upp till himmelen: Lär, o lär mig vandra den!

6. Lifvets qval och dödsens smärta Du för mina synder led; Kärleksblodet ur ditt hjerta Rann för mig på korset ned. Allt är inför Gud fullkomnadt! Ljude ock uti mitt bröst Samma himmelskt ljufva röst!

7. Ljude den vid dödsens möte, Ljude den vid grafvens port! Du ock nedsteg i dess sköte Och har helgat hvilans ort. Äfven dit jag dig skall följa, För att ock med dig uppstå Och till nya lifvet gå.

8. Dödsens magt är kufvad vorden, Mörkret du besegrade, Och din Anda gaf åt jorden Segerns frukt, välsignelse: Gaf oss ljus och tröst i qvalen, Styrka under lifvets lopp Och i döden fridens hopp.

9. Ack, i döden skall min anda, Förd och skyddad af din hand, Undan lifvets stormar landa På lycksalighetens strand! Ty du är till Fadern gån-

gen, Att, ditt stora namn till pris, Föra oss till paradis.

J. ÅSTRÖM.

7. Jesu lidande, död och begrafning.

Allmänna betraktelser öfver Jesu lidande.

75. Jesu! lär mig rätt betänka Din tänkvärda, svåra död Och din bittra pinas nöd! Hjelp, att jag mig nu må sänka Ned i dina helga sår, Der jag lif och helsa får!

2. Fast min tunga måste lemna Mycket, som i själen är, Hvilken dig har evigt kär, Vill likväl jag något nämna, Dig till ära, mig till tröst. Jesu! hör en ödmjuk röst!

3. Efter jag all verldslig tanka Bör i dag ur hågen slå Och vid korset troget stå, Hjelp mig, att jag der må samka Helga droppar af ditt blod, Som uppfriskar själ och mod!

4. Öppna mig förståndets öga, Att jag må din kärlek se, Som du ville mig bete, När du, på det korset höga, Som ett lam uppoffrad var Och all verldens synder bar!

5. Jag kan deras svårhet finna, Efter du har svettats blod, Då dig döden förestod, Och du lät Guds vrede brinna Öfver dig, emedan jag Syndat har emot Guds lag.

6. Högfärd ur min själ försvinne, När du, som den högste är, Törnets krona ödmjuk bär! Verldens svek och flärd jag finne, När du varder först berömd Och till korset sedan dömd!

7. Vällust mig då bitter blifve, När den galla bjudes dig, Hvilken räckas bort åt mig! Girighet jag från mig drifve, När man, dig till hån och spott, Kastar om din klädnad lott!

8. Huru afund dem förtrycker, Som Gud frukta, ser jag bäst, Efter verlden hatat mest Dig, som dock i alla stycker Sökt, med ren och helig själ, Faderns ära, menskors väl.

9. Jude kyss och Petri eder, Hanne list och Kaife trug Samt Pilati rädda hug Och Herodis hala seder Sanna, att alls ingen man Uppå verlden lita kan.

10. Du blef för ett ringa värde Af din vän förrådd och såld I det arga folkets våld, Att, då satan mig besnärde, Skulle jag förlossad bli Med ditt blod, och köpas fri.

11. Du blef gripen utaf många, Öfverfallen, bunden hårdt Och i mörkret släpad bort, På det jag, en usel fånge, Som var snärd i mörksens band, Måtte lösas af din hand.

12. Grymt man dig för brott beskylde, Dig, som aldrig gjorde ondt, Dig, som alla hjelpt och skont, Att jag arme, synduppfylde, Jag, som ond och brottslig var, Måtte njuta ditt försvar.

13. Dina lemmar måste svida, När man dig med grymhet slog, Stötte, ryckte, våldsamt drog, På det jag ej skulle lida Hvad min svåra synd förtjent, Men dess straff från mig bli vändt.

14. Du hudflängdes och afkläddes, Att min sjuka, nakna själ Måtte läkas, prydas väl. Du bespottades och häddes, Att jag ära vänta må, När jag skall för domen stå.

15. Dömd till döden, du upphängdes På ett kors bland röfvare Utom staden, och lät se, Huru jag, som uteställdes Från Guds nåd, blir honom kär, Då jag korset tåligt bär.

16. Ty vill jag nu öfvergifva Verlden med dess flärd och list, Och hos dig, o Jesu Krist, Uti lif och död förblifva, Vara med ditt kors förnöjd, Ega blott i dig min fröjd.

17. Ty ditt kors är all min ära Och ditt blod min högsta skatt: Ja, jag har mig föresatt, Att jag vill din smälek bära, Lida förr med dig förakt Än behaga verldens prakt.

18. Värdes mig det hopp förläna, Styrk mig i den fasta tro, Att din möda var min ro, Att du ville för mig tjena, På det jag, en syndaträl, Vinna må en friad själ!

19. Sådant ville visst ditt hjerta Uti nåd försäkra mig, Då det öppnadt blef på dig, Och din mun, af dödsens smärta Sluten, ack, och utan röst, Mer ej kunde tala tröst.

20. Hjelp mig, Jesu, detta lära, Hjelp mig detta stadigt tro, Så får jag till själen ro! Ty jag kan ej rätt dig ära Eller lefva som mig bör, Om jag icke med dig dör.

H. SPEGEL.

76. Jesu, du mitt lif, min helsa! Jesu! du för mig är död: Du dig utgaf, mig att frälsa, I den djupsta själanöd. Intet skall mig nu förderfva: Lif och sällhet skall jag ärfva. Pris och ära vare dig, Herre Jesu, innerlig!

2. Du, o Jesu, måst utstånda Hädeord och hån och spe, Smälek, hugg och mycken vånda, Band

och bojor, ångst och ve, Mig eländig att förlossa, Mörksens kedjor sönderkrossa. Pris och ära m. m.

3. Du lät såra dig och pina Och handtera jemmerlig, Till att hela såren mina Och i ro försätta mig. Ack, du för min välfärd sanna Sjelf har låtit dig förbanna. Pris och ära m. m.

4. Svårt och bittert blef du hädad, Törnekrönt din hjessa blef. Att så plågad bli och smädad, Ack, hvad var det, som dig dref? Att du måtte mig bekröna Med din ärekrona sköna. Pris och ära m. m.

5. Du dig lät så rycka, draga, Att jag måtte helad bli; Lät dig, utan skuld, anklaga, Att jag måtte dömas fri. Att jag måtte tröstas åter, Tröstlös du dig hänga låter. Pris och ära m. m.

6. Du dig hafver sänkt i nöden, Lidit allt med tålamod, Smakat ock den bittra döden Och för mig gjort saken god. Att jag bland Guds barn må täljas, Ville du så svåra qväljas. Pris och ära m. m.

7. Med din ödmjukhet du bringat Lösen för mitt öfvermod, Döden i din död betvingat, Att min död mig varder god. Spott och hån, som du månd bära, Måste tjena mig till ära. Pris och ära m. m.

8. Nu dig tackar allt mitt hjerta. Jesu, för din myckna nöd, För din ångest, för din smärta, För ditt kors och för din död, Ja, för allt det bittra, svåra, Som du led för synder våra. Pris och ära vare dig, Herre Jesu, innerlig!

E. KR. HOMBURG. E. NORENIUS.

77. Jesu! djupa såren dina, Dina qval, din bittra död Gifva i lifsdagar mina Tröst i kropps-

och själanöd. Faller något ondt mig in, Tänker jag på pinan din: Derutaf kan jag väl hemta, Att man skall med synd ej skämta.

2. Vill då sig i vällust göda Ett förderfvadt kött och blod, Minnes jag din svett, den röda, Och får strax ett annat mod. Om mig satan fresta tör, Till mitt hjertas sköld jag gör Din förtjenst, den nåderika: Och han måste då bortvika.

3. Ville verlden hjertat föra På den väg, der hon är van Själars frid och hopp att störa, Skådar jag din marterban, Törnet, som dig stinger hvasst, Korset, der du naglas fast: Så kan jag i andakt blifva, Onda lustars magt fördrifva.

4. Ja, mot allt, hvad helst mig kränker, Gifva dina sår mig kraft; När i dem sig hjertat sänker, Friskas det af lifsens saft: Din hugsvalans sötma god Vänder bort mitt sorgse mod. Du mig helsan har förskaffat, Då du led för mig dödsstraffet.

5. Jag på dig min tröstan ställer: Du min tillflykt är för sann. Med din död du döden fäller, Att han mig ej skada kan. Nu i dig jag hafver del, Skydd och helsa utan fel; Du i nöden vederqvecker Och från döden mig uppväcker.

6. Har jag dig i hjertat inne, Allan godhets källa vid, Ingen sveda når mitt sinne, Ingen oro stör min frid. Herre! när jag hafver dig, Intet mer kan fattas mig. Den sitt allt i dig har funnit, Han har lyckligt öfvervunnit.

J. HEERMAN. E. NORENIUS.

78. Frälsta verld! i nådens under Vörda helighetens Gud! Sinai med blixt och dunder,

Golgata med fridens bud Ropar: Menska! ej förgät, Samma Gudoms majestät Syndens stränga dom förkunnar, Syndarn nåd och tröst förunnar.

2. Samma röst, som mildt förlåter, Yrkar evigt dygdens lag, Till din pligt dig kallar åter, Bjuder nyttja nådens dag. Vandra trygg i Jesu spår Vägen, som till lifvet går! Styrka vill han sjelf dig gifva, Tro och hopp i hjertat lifva.

3. Syndaskulden att försona, Jesus steg från himlen ned; Ej att syndalustan skona, Lifvets Herre döden led. Hat till allt, som orätt är, Strid mot brottsliga begär, Hjertats renhet, andans lydnad Vare, frälsta själ, din prydnad!

4. Intet qval så bittert ömmar, Som ej flyr vid Jesu röst. Med hans blod från korset strömmar Frid i ångerfulla bröst, Mod att hämma lustars lopp, Kraft att strida, segerns hopp, Himmelsk fröjd i alla öden, Ljus i mörkret, lif i döden.

5. Dyra kors, de trognas ära, Djupet af Guds hemlighet! Vid din fot skall hjertat lära Sanning, kärlek, ödmjukhet. Verldslig vishets tomma prakt, Tviflets skugga, otrons magt För den kärleksblick försvinner, Som i Jesu öga brinner.

6. Du, som gick att verlden frälsa, Du min Frälsare ock blif! Samvetsfriden, själens helsa, Syndens död och andans lif, Allt är nåd och kraft af dig. Si! mitt hjerta öppnar sig: Ångerns suck förtröstan andas, Glädjens tår med sorgens blandas.

C. J. LUNDVALL.

79. O, min Frälsare! din smärta, Jesu, din försoningsdöd Gjuter i mitt svaga hjerta

Tröst och styrka mot all nöd. Då i qval du sänkes ner, Jag med tacksam undran ser, Hur sig nåd och rätt tillika Hos en helig Gud förlika.

2. Då för min skull Gud dig plågar, Ser jag rätten i sin höjd Och derför ej draga vågar Nåden till en syndig fröjd. När jag frestas af begär Till det ondt och orätt är, Dina sår jag mig påminner, Och från synd mig afskräckt finner.

3. Då med Gud du mig försonar, Ser jag nåden i sin höjd; Den Rättfärdige mig skonar, När min tro till dig är böjd. För din skull, som allt gjort godt, Mig förlåtas mina brott, Och då döden mig förskräcker, Du mig lifsens krona räcker.

4. När mig så för ögat ställes Guds rättfärdighet och nåd, Jag ej af förtviflan fälles, Jag ej förs till öfverdåd. O, min Jesu! när ditt blod Visar Gud så sträng och god, Kan jag ej i lydnad tveka, Ej mitt hjertas hopp förneka.

S. NIBELIUS.

Jesus uppgår till Jerusalem, instiftar Nattvarden, förrådes.

Melodi N:r 70.

80. Hvilken kärlek oss bevisad, Af din nåd hvad grundlöst haf, När du dig i döden gaf, Jesu, du som, evigt prisad Af mitt hjerta och min röst, Är i lif och död min tröst!

2. Dig, min Jesu, nu jag skådar Vandra i ditt dyra kall Till den stad, hvars djupa fall Under tårar du bebådar, Ropande: »Betänk i tid Hvad som hörer till din frid!»

3. När du med din ankomst gläder Menigheten utanför, Som din väg med palmer strör, När i portarne du träder, Skallar folkets glädjeröst: »Hosianna, Zions tröst!»

4. Du, som menskohjertat känner, Ser, hur denna fröjd till slut Skall i grymhet bryta ut: Dessa dyrkare och vänner, Som så djupt ödmjuka sig, Skola snart korsfästa dig.

5. Då i nåd på oss du tänker Och ett testamente gör, Det oss heligt hålla bör: Uti vin ditt blod du skänker, Din lekamen uti bröd, Oss till styrka i vår nöd.

6. Gif, när du oss vill bespisa Dig till hugkomst, som du böd, Vi förkunna må din död, Det är, med vår vandel visa, Hur din död oss kraft beskärt Till att lefva, som du lärt.

7. Att försonlighet oss lära, Ödmjukhet och tålamod, Du, så kärleksrik och god, Du, så stor i magt och ära, Oss i ringhet föregår, När du andras fötter tvår.

8. När du är så djupt bedröfvad Öfver Jude fall och brott, Ack, hvad blifver då min lott? Daglig synd af mig föröfvad, Daglig svaghet, daglig brist, Har förrådt dig, Jesu Krist!

9. Petrus sig i faran kastar, Tror sig fast som klippan stå, Lofvar att i döden gå. Gif, att jag ej lika hastar Oförvägen på en stig, Der jag lätt kan glömma dig!

10. Gif, att jag dig ej försakar! Bed för mig och styrk min tro! Jesu! gif, att all min ro Jag i din förening smakar Och, som du, från verlden går, Att med dig jag lefva får!

? — KR. DAHL.

81. Milde menniskornas vän: Hur dig lik i alla öden! Hur i lifvet, hur i döden Detta hjerta käns igen, När du, alla qval att smaka, Uppgår till Jerusalem! När de dina dig försaka, Du dock ej försakar dem.

2. Evigt gode! du ej kan, Fast du dör, dem öfvergifva, Du med dem förent vill blifva, Dem förena med hvarann. Derför, när din stund var inne, Du dem till en nattvard bjöd, Som till tidens slut är minne Af din kärlek och din död.

3. Och i brödet, du dem bröt, Och i kalken, du dem räckte, Broderskänslan för ditt slägte, Kraften af din Anda göt. Och i denna stund af smärta, När ditt afsked förestod, Det du gaf dem, var ditt hjerta: Din lekamen och ditt blod.

4. Ja, i detta vin och bröd, Jesu, du dig sjelf har gjutit, Dig och oss emellan slutit Ett förbund i lif och död. Medlen här naturen gifvas, Att besökt af nåden bli: Här förenas, införlifvas Jord och himmel, Gud och vi.

5. Nu jag följer dina fjät, Du, som älskade och blödde! Hur du lefde, hur du dödde, Må min tro förkunna det. Du, som i din sista smärta Äfven tänkte, huld, på mig! Jag, med dig uti mitt hjerta, Lefver, dör, står upp med dig.

B. SCHMOLK. C. J. LOHMAN.

82. O, Gud! hvarthän ett hjerta drifs, Som syndig åtrå leder! Det fall, det afgrundsdjup ej gifs, Dit ej det störtas neder. En Jesu vän, som njöt hans bröd, Så syndig vinning väljer,

Att till en grym, oskyldig död Sin Frälsare han säljer!

2. Ja, rörda själ, en billig harm Hos dig mot honom brinner; Dock märk, om ej i egen barm Du samma falskhet finner: Med lika syndiga begär, Som Jesu död förvålde, Ej mindre såld af dig han är, Än Judas honom sålde.

3. Besinna, att det ock är du, Som ökat Jesu smärta, Och märk, om du ej bär ännu Förrädarn i ditt hjerta: En syndaart, som gör dig böjd Att jord för himmel välja Och för en falsk och brottslig fröjd Din Gud och nästa sälja.

4. O Gud! hvad flärd, som, dagligt spord, Mot dig föröfvad blifver! Hur mången, ack, vid nådens bord Dig falska kyssar gifver! Hur mången dig, som Herre, än Med hycklad fromhet prisar! Hur mången helsar dig som vän Och trolöshet dig visar!

5. För sådant svek och skrymteri, O Jesu, mig bevara, Och i min svaghet statt mig bi Att fly begärens snara! Det minsta fjät på lastens stig Lär mig med afsky skåda, Och ej min egen själ och dig För stoft och flärd förråda!

? — KR. DAHL.

Jesus lider i Getsemane, förnekas och fängslas.

83. Offret stundar. Blöd, mitt sinne! Lammet till försoning går. Örtagården, fallets minne, Hemsk i nattens svepning står. Ack, de fallnas vän der inne Svettas blod, och tröst ej får.

2. Dödsens dom är redan skrifven, Och förgäfves bönens ljud. Si, Guds Helige är blifven Klädd i blodig offerskrud. Herrans Krist är öfvergifven Utaf menniskor och Gud.

3. O, I fallne! så allena Jorden bär välsignelsen. Så, från syndens ogräs rena, Himlens skördar blomstra än. Så, försonta, sig förena Gud och menniskor igen.

4. När, förlåten af de sina, Jesus bär all verldens skuld, Löser oss med död och pina, Ej med silfver eller guld; Nådens strålar åter skina, Gud är oss i Kristo huld.

5. Vaka, kristen! Kom att smaka Kalken af hans blodsförbund! Verldens lusta glad försaka! Jesus är din sällhetsgrund. O! förmåtte du ej vaka, Ropar han, med mig en stund?

6. Stunden ilar. Bed, var trogen, Följ din frälsare förnöjd, Intill döden redebogen, Under korset tåligt böjd! Bed och vaka och blif mogen, Jordens son, för himlens fröjd! J. O. WALLIN.

84. Min frälsare! hvad själave Du lider i Getsemane, Ho kan det rätt beskrifva? Hur helvetets och dödsens qval Och alle bäckar Belial Dig, Jesu, der omgifva! Du går, Än står, Qvider, bäfvar Och upphäfver Dina händer Till de himmels trösteländer.

2. Ack, käre Fader! sade du, Om det dock möjligt vore nu, Att dessa qval, så många, Den bittra kalk, den djupa nöd, Som bränner med sin afgrundsglöd, Mig kunde undangånga; Ber jag: För-

tag Denna qvida, Dock så vida, Gud, din vilja Täckes henne från mig skilja!

3. Du svettas blod uti din nöd, Emedan dig Guds vredes glöd Så jemmerliga plågar. Allt som en matk så ömkelig På marken våndas du, och dig En engel trösta vågar. Ack, hvad Blodbad! Ack, hvad smärta I ditt hjerta! Hvad för pina Du utstår för synder mina!

4. Jag har förskylt och mig har bort För allt det onda, som jag gjort, Sjelf utstå sådan smärta. Jag skulle denna bitterhet Med evig skräck och grufsamhet Ha smakat i mitt hjerta: Lida, Qvida För synd mina I den pina Och den låga, Som de dömda andar plåga.

5. Så hjelper du min arma själ, O, trofaste Immanuel, Ifrån så stort elände. Din ångst i denna örtagård, Din kamp och strid med döden hård All fara från mig vände. Jag bör Derför Dig lofsjunga; Själ och tunga Dig må prisa, Som vill mig den nåd bevisa.

6. Dig vare derför lof och pris! Ack, låt din glädje-ande vis Mitt sinn' och hjerta styrka, Att jag i mitt Getsemane, I mitt bekymmer, qval och ve Må dig ståndaktigt dyrka! Hjelp mig Ändtlig Väl ur qvalen, Tåredalen, Dit att komma, Der du lefver med de fromma!

J. QVIRSFELD. A. AMNELIUS.

85. Jesu! dig i djupa nöden Dina egna öfverge, Dig, som går för dem i döden, Svika och förneka de. Ack, jag sjelf, som bland de dina Du

vill frälsa med din pina, Öfverger dig för en verld, Full af dårskap, synd och flärd.

2. Hvem var den, som dig förrådde, Då din tår för honom flöt, Dig, som nyss hans fötter tvådde, Brödet nyss med honom bröt? Ack, jag sjelf, som från det bordet, Der ditt blod beseglar ordet, Der du mig min synd förlät, Återföll i frestarns nät.

3. Ej förmå de svaga vänner Vaka blott en stund med dig, Då du, höljd af blodsvett, känner Dödsens fasor samla sig. Ack, jag sjelf förmår ej vaka, ej en flyktig ro försaka: Rörd en stund, dock innan kort Sofver jag min bättring bort.

4. Hvem var den, som dig ej kände, Dig, sin lärare och vän, Bröt den tro, han nyss bekände, Bröt den tredje gången än? Ack, jag sjelf, som flera gånger Brutit löftet af min ånger, Nekat och försakat dig, Som så ofta sökte mig.

5. Salig den, dig aldrig sviker, En gång af din kärlek rörd, Aldrig från din sida viker, Af en fåvitsk verld förförd, Som, Johannes lik, vid ropen Af den onda, blinda hopen, Trofast följer dina spår, Vid ditt kors till ändan står!

6. Men du ock den fallna åter Med en blick upprätta kan: Den sitt fall som Petrus gråter, Den dig älskar såsom han. Se min tår, min bittra smärta! Se, dig älskar dock mitt hjerta. Jesu, du min barndomsvän! Tag mig till ditt barn igen!

F. M. FRANZÉN.

86. Du går, Guds lam, du milda, Oskyldiga och rena, Att oss, från Gudi skilda, Med Gud

igen förena. Ditt hjerta bär vår sveda Att våra hjertan freda. Pris vare dig, o Jesu!

2. Du såg de hårda banden, De fasansfulla öden: Bedröfvad var dig anden, Bedröfvad intill döden. Dock, rörd af vårt elände, Du qvalen snart ej kände. Pris vare dig, o Jesu!

3. Att kunna oss välsigna, Du låter dig förbanna. De tyngda skuldror digna, Blod droppar från din panna. Den kalk, som vreden rågar, Du ensam tömma vågar. Pris vare dig, o Jesu!

4. Fast englars legioner Din bön kan nederkalla, Fast öfver himlatroner Din vink förmår befalla, Du villig bojan tager Och tålig bördan drager. Pris vare dig, o Jesu!

5. Men Gud, som dig ej skonat, Min synd mig nu förlåter: Hugsvaladt och försonadt, Mitt hjerta lefver åter. Mitt hjerta jag dig gifver Och din för evigt blifver. Pris vare dig, o Jesu!

C. C. STURM. J. O. WALLIN.

Se menniskan! Joh. 19: 5.

87. Se menniskan! Ack, hvilken lott Den kärleksfulle Medlarens är vorden! Ack, hvilken lön den gode fått, Som steg med himlens salighet till jorden!

2. En menskoson ej lidit har Så oförskyld, så grym, så gränslös smärta. En tyngd så svår ej någon bar: Han bär all verldens synder på sitt hjerta.

3. Se menniskan! För menskors skuld De hvassa törnen i hans panna tryckas; Dock är hans blick

så lugn, så huld, Som skulle han af ros och lager smyckas.

4. Bespottad, qvald och höljd med blod, Han under hån och slag vill digna neder, Men lider allt med tålamod Och tyst till Gud för sina bödlar beder.

5. Se menniskan! Så hög och skön Är synen af den Helige, som lider! I Gud allen han har sin lön; Bland menniskor välsignelse han sprider.

6. Upp till den höjd, den ljusa höjd, Dit han med sig vill lyfta menskligheten, Han tröstad ser och vandrar nöjd Det tunga korsets väg till härligheten.

7. Se menniskan! O lär, min själ, Att för ett högre mål än jorden sträfva! I Jesu namn gör rätt och väl, Och ej för nöden, ej för döden bäfva!

8. På Jesum tro och följ hans spår, Mot himlen höj en tålig blick och hoppas! Igenom natt till dag du går, Och glädjens ros på qvalets törne knoppas.

J. O. WALLIN.

Hans blod komme öfver oss!

Matt. 27: 25.

Melodi N:r 5.

88. Jerusalem! i öfverdåd Föraktar du Guds kärleksråd Och ler åt Kristi pina. Guds Israel! med gudlöst mod Du manar öfver dig hans blod Och öfver barnen dina. Och öfver dig det komma skall! Se dina stolta murars fall, Och gack

att, flyktig och förspridd, Från tid till tid, kring jordens vidd Bevittna, ho den Herren var, Som korset bar, Och se, i hvem du stungit har!

2. O du, som för vår frälsnings skull, Oskyldig, helig, nådefull, Dig sjelf ej ville skona! Ditt blod, o Jesu, öfver mig Välsignande må gjuta sig, Att mig med Gud försona! Mig lifve detta dyra blod Till kärlek, tro och tålamod! Det tröste mig i all min nöd, Det styrke mig i lif och död, Att efter ett i frid och hopp Fullbordadt lopp Jag i din famn må tagas opp! ? — J. O. WALLIN.

Och han bar sitt kors. Joh. 19: 17.

89. Du bar ditt kors, o Jesu mild, Då dödsens väg du trädde Till frälsning för den verld, som, vild Och full af hat, dig hädde. O, kärleks höjd! Du blöder böjd För dem, som dig förfölja.

2. Du bar ditt kors. Då bar du ock Med verldens skulder mina, Och bland de otacksammas flock, Som du vill nämna dina, Är också jag, Fast dag från dag Din kärlek mig besöker.

3. Du bar ditt kors. Din härlighet, Som alla himlar prisa, Din magt, som icke gränser vet, Du lade af, att visa, Det intet fins, Som icke vins Af kärleken, som lider.

4. Du bar ditt kors. Så lär ock mig, O segerhjelte, vinna Och uppå korsets helga stig Till himlamålet hinna! Då är min själ Förvarad väl Och lefver i din kärlek. E. G. GEIJER.

Jesus på korset.

90. Din synd, o verld, besinna! Se här det blodet rinna, Som frälsar Adams slägt! Se höjden af all smärta! O, måtte dock hvart hjerta Af Jesu sista suck bli väckt!

2. Det qval, hans känsla följer, Den krans, hans hufvud höljer, Det kors, som honom bär, Den törst, som ingen lindrar, Hans hjerta dock ej hindrar Dig intill döden hålla kär.

3. Till dig sin blick han sträcker, Till bättring dig han väcker Och dig till lifvet för. Mot nåden mer ej sträfva! Se här din dom och bäfva, Om Jesus fruktlöst för dig dör!

4. I dag till korset hasta Och ångerns blickar kasta På dina villors stig! Mot hjertats lustar vaka, Gack icke dit tillbaka, Der blygd och jemmer vänta dig.

5. Så lef till Jesu ära! Din säkerhet att nära Han icke göt sitt blod. Nej, mörksens magt förkrossad, Och menskors slägt förlossad, Är Jesu kärleks segerstod.
S. ÖDMANN.

91. Ditt hufvud, Jesu, böjes: Ditt verk fullbordadt är. Till dig mitt hjerta höjes Och än en blick begär. Till korset dig jag följer, Dit kärleken dig bragt, Der du din höghet döljer Och dör uti förakt.

2. Din ondska, fallna slägte, Sin udd mot Jesum hvässt. Den handen, han dig räckte, Du här vid korset fäst. Du ser det öga slutit, Den tunga

stum och kall, Som ömhets tårar gjutit Och varnat dig för fall.

3. Du ser hans hjessa sårad: Ack, rys vid denna blick! Den fot är genombårad, Som dig till räddning gick. Det bröst, som för dig ömmat, Af spjutet öppnadt är; Och detta blod, som strömmat, Din frälsning än begär.

4. Ej solen mera sprider Det ljus, af Gud hon fick: En jord, der Jesus lider, Är icke värd dess blick. Dock midt i mörkrets dimma En nådesol går opp, Då Jesu sista timma Förnyar verldens hopp.

5. Si, templets förlåt remnar: Fullbordadt är Guds råd. Han ångerns tårar lemnar Fri tillgång till sin nåd. Ej någon uteslutes Från denna Faderns bröst: Det blod, som här utgjutes, Är hela verldens tröst.

6. Si, bergens grundval bäfvar, Si, hårda klippan rörd: Dock menskans otro jäfvar Guds eget vittnesbörd. Låt du, som döden smakat Till frälsning för min själ, Det hjerta blifva skakadt, Som glömmer så sitt väl!

7. Jag vill hos dig förblifva, Som återlöste mig, Och dig ett hjerta gifva, Som evigt älskar dig. När du mig innesluter Uti din kärleks famn, Jag lugn och trygghet njuter I denna sälla hamn.

P. GERHARD. S. ÖDMANN.

92. Skåder, skåder nu här alle, Huru Jesus plågad är! Tårar flyte, klagan skalle, Då vår syndaskuld han bär! Så, som Jesu smärta var, Aldrig någons varit har.

2. Hand och fot man genombårat, Sträckt och plågad är hvad led, Hufvudet, af törnen såradt, Blekt och blodigt sjunker ned. Så, som Jesu m. m.

3. Åndtlig öfverljudt han sänder Upp sin sista suck och ber: Fader! Jag i dina händer Nu min anda återger. Så, som Jesu m. m.

4. Denna stund är Jesu sista; Templets förlåt rifs i tu, Solen mörknar, bergen brista — Öga! hjerta! hvad gör du? Så, som Jesu m. m.

5. Har du, menniska, ett hjerta, Är din bäste vän dig kär, Känn din syndaskuld med smärta, Ty för den han korsfäst är! Så, som Jesu kärlek var, Aldrig någons varit har. J. QVIRSFELD. A. AMNELIUS.

Melodi N:r 31.

93. O du, vår Herre Jesu Krist, Som på dig tog vår synd och brist, Som plågad var och slagen hårdt, Som måste draga korset svårt! Dig bedje vi, att för din död Du hjelper oss i all vår nöd.

2. Ditt stora verk fullbordadt är. Guds nåd och stränghet se vi här: En helig Gud, för menskors brott, Har offer kräft och offer fått. En nådig Gud, en himmelsk Far, Till sina barn oss återtar.

3. Men ack, hur svage äre vi, Om, Herre, du ej står oss bi! Ack, Jesu, huru snart och lätt Förspille vi vår barnarätt, Om du, som oss förvärfvat den, Ej styrker sjelf de svaga än!

4. Så styrk oss, hjelp oss, var oss när I faror, sorger och besvär! I frestelsen gif heligt mod, I

striden kraft utaf ditt blod! Gif tröst af din försoningsdöd I lifvets och i dödsens nöd!

? — J. SVEDBERG. J. O. WALLIN.

Melodi N:r 86.

94. Guds rena lam, oskyldig På korset för oss slagtad, Alltid befunnen tålig, Ehur du var föraktad! Vår synd du hafver dragit Och dödsens magt nedslagit. Gif oss din frid, o Jesu!

N. DECIUS. O. PETRI.

Jesu sista ord på korset.

95. Vi följt i dag med heta tårar Till korset våra själars vän; Ehuru djupt hans åsyn sårar, Förblifvom der! Han andas än. Än, under ångest, svett och möda Skall han oss hugna med sin röst. Må ljudet in i själen flöda Och orden ristas i vårt bröst!

2. Hvad våld, o Jesu, kan dig röra? Förlåt dem, Fader! säger du, De veta icke hvad de göra. Fäll samma bön för mig ännu! Må jag min svåra synd begråta Och, såsom du förlåter mig, Min ovän utan flärd förlåta Och i mitt hjerta likna dig!

3. Du tröstar dina sorgsna vänner Och anförtror dem åt hvarann. Du deras nöd och brister känner; Men hvem ditt ställe fylla kan? Du till Johannes modern visar Och säger: Qvinna, se din son! O, gif att jag mig ock bevisar Om hvar bedröfvad lika mån!

4. Den nåd, som röfvarn får erfara Utaf din röst: i dag med mig Skall du i paradiset vara, Ack, låt den äfven sträcka sig Till mig, när snart min lefnad ändas, Att efter sann omvändelse Min blick, min sista blick må vändas I tron till min Försonare!

5. Från oss, så brottsliga som svaga, Är straffet, Jesu, vändt mot dig: Min Gud, min Gud! du hördes klaga, Hvi har du öfvergifvit mig? Så, när jag mig förlåten finner I nöden, gif, att af ditt blod Mot frestelsen jag styrka vinner Och under bördan tålamod!

6. Förr än ditt hufvud ses nedfalla, Mig törstar, man dig sucka hör, Och man med ättika och galla En svamp mot dina läppar för. O, kärleksfulle! när du lider, För dig en vattudryck ej fins. På plågans läger när jag qvider, Gif, att din sista stund jag mins!

7. Alltså du är ett offer vorden; Som Gud och menniska du bragt Till slut ditt dyra värf på jorden: Allt är fullkomnadt, har du sagt. Hvad tröstrikt ord! Du målet hunnit, Och vi ett stöd, att tryggas vid: På synd och verld och död du vunnit Och oss beredt en evig frid.

8. Och nu mot himmelen sig höjer Den sista sucken i ditt bröst, Och, som ditt hufvud ned sig böjer, Du ropar med en upphöjd röst: O Fader! uti dina händer Min anda jag befaller nu. Till himlen, dit han återländer, Oss med din röst ledsage du!

9. Dig, Jesu Kriste, vare ära, Dig, som i allt ditt lefverne, I ditt exempel som din lära, Har

låtit oss din ömhet se Och denna kärlek utan like I dina sista andedrag! Må vi förenas i ditt rike Och här dig nalkas hvarje dag! G. F. GYLLENBORG.

Tacksamma suckar vid Jesu kors.

96. Vi tacke dig, o Jesu god, Som rinna lät ditt dyra blod! Från satans magt och arga list Har du oss löst, o Jesu Krist!

2. Vi bedje dig, sann Gud och man, Slit sönder våra synders band, Fräls oss ifrån en evig död Och statt oss bi i all vår nöd!

3. Bevara oss för syndamen! När korset trycker, var ej sen Att hjelpa, styrka, stödja så, Att det för svårt ej vara må!

4. O Jesu, du vår broder kär! Du vill oss alltid vara när: I vårt elände hos oss blif Och hjelp oss till ett evigt lif! KR. VISCHER. J. SVEDBERG.

97. Med rördt och tröstadt hjerta Jag prisar, Jesu, dig; Ty all din ångst och smärta Du utstår ock för mig: För mig och mina synders skull Du kämpar och du lider, Till döden kärleksfull.

2. Till döden vill jag minnas Det kors, för mig du bär, Och mer ej öfvervinnas Af syndiga begär. Ej verlden mer skall dåra mig: Jag vill med glädje vandra På lifsens smala stig.

3. Hjelp mig ock tåligt bära Mitt kors och all min nöd Och dig af hjertat ära, Dig följa till min

död! När ångern tär mitt arma bröst, Säg, att min synd förlåtes, Så har jag frid och tröst!

4. Du, som till menskors bästa Har sjelf uppoffrat dig, Hjelp ock, att jag min nästa Må älska, såsom mig! Om hat och otack blir min lott, Må jag dock ej förtröttas Att göra likar godt!

5. Och, när min tid är ute Och slutad är min strid, Jag till ditt bröst mig lute Och finne evig frid! Den dig bekände här med fröjd, Den vill du ju bekänna Hos Gud i himlens höjd? J. O. WALLIN.

Jesu begrafning.

98. Ack, hjertans ve, Att jag skall se Guds egen Son försmädas, Och Guds väsens beläte Under föttren trädas!

2. O sorg och nöd! Se Kristus död Och uppå korset dräpen! Den har visst en själ af sten, Som ej varder häpen.

3. Den store Gud, Hvars röst och bud Kan hela jorden röra, Lät, som menska, tyst och död Sig i jorden föra.

4. Oss syndare Bör slikt ej se Förutan gråt och tårar; Ty det är vår ondska stor, Som Guds Son så sårar.

5. Han trädde fram, Ett menlöst lam, Och lät sitt blod utgjuta, Att vi nåd och salighet Må för hans skull njuta.

6. Ack, ljufsta mun, All sannings brunn! Du är oskyldigt slagen Och utaf vår mun förrådd, Hädad och bedragen.

7. O, Brudgum skön! Bland mannakön Fins ingenstäds din like. Likväl blef du blott och arm, Men vi dermed rike.

8. O, huru säll Är visst den själ, Som detta rätt besinnar Och sig med en stadig tro Kristi död påminner!

9. Ty efter han, Sann Gud och man, Led det han ej förtjente, Vi nu utan vår förtjenst Salighet förvänte.

10. Den nya graf Man honom gaf, Har nu så helgat jorden, Att vår graf är oss en skön Hvilokammar vorden.

11. I allan tid, O Jesu blid, Vårt hjerta vi dig gifva, Att du deri hvila må Och så när oss blifva!

12. Ack, Jesu Krist, Vår tröst för visst, Vi dig i trone bedje: Låt din pina, kors och död Lända oss till glädje!

J. RIST. H. SPEGEL.

99. Så är fullkomnadt, Jesu kär, Hvad om din död förkunnadt är: Hvad som profeter förespått, Det har nu sin fullbordan nått.

2. Du lydig var din Fader huld Till korsens död för menskors skuld: För menskors skuld ditt blod utrann, Som all vår synd utplåna kan.

3. Nu döden dina ögon söft, Din mun är tyst, ditt öra döft; Men i din död oss lif du ger: Ej kan oss döden skada mer.

4. Oss grafven synes mörk och kall, Men det vårt hopp ej störa skall: När Jesus läggs i grafven ner, Dess mörker vi ej frukte mer.

5. Tack vare dig, o Jesu kär, Som för oss pint och dödad är! Tack dig, som grafvens mörka port Har ljus med din begrafning gjort!

6. Haf hvila, Jesu, blif och bo Uti mitt bröst med ostörd ro! Haf, Jesu, der din hvilostad, Så far jag sist i grafven glad!

7. Du, som besegrat grafvens magt, Du om min graf har vård och vakt; Och, medan stoftet hvilar sig, Har själen fröjd och frid i dig.

8. Du, som af grafven månd' uppstå, Låt oss med lust af grafven gå Och följa dig med salig fröjd Till evig ro i himmelshöjd! J. SVEDBERG.

100. Ditt lidande har nått sitt slut: O Jesu! du har kämpat ut För oss den svåra striden. Ej förr, än frid åt oss du vann, Du ville njuta friden.

2. Så hvila, gode Herde, nu! Du förr ej fristad haft, der du Ditt hufvud luta kunnat. Det tjäll, du ej bland menskor fann, Dig hårda klippan unnat.

3. Du stilla graf, du sälla bo! Min Jesus helgat har din ro: När dödsens afton skymmer, Som han jag somna skall förnöjd Från möda och bekymmer.

4. Du tunga sömn, du långa natt! Min Jesus målet för dig satt: När lifsens morgon flammar, Som han jag träda skall med fröjd Utur min hvilokammar. J. O. WALLIN.

101. Den mun är tyst, som bad så ömt För menskors arma slägte, Och kärleken den

kalk har tömt, Som heligheten räckte. Till ro den gode Herden går, Som gaf sitt lif för sina får: Från qval och strid och möda Han hvilar hos de döda.

2. Men evigt ej, o menskors vän, Din hjord du öfvergifver: En liten tid, och så af den Du återfunnen blifver. Det korn, som dödt i jorden var, Skall efter korta väntansdar Stå upp och frukter bära, Att hela verlden nära.

3. O lifsens Förste, som steg ned I grafvens mörka sköte, Mig i din nåd och sanning led Till dödsens vissa möte! När från en verld, af oro full, Jag sänkes i den tysta mull, Må du min själ förvara Bland dina frälstas skara!

J. O. WALLIN.

8. Jesu uppståndelse.

102. Hvad ljus öfver griften! Han lefver, o fröjd! Fullkomnad är Skriften, O salighets höjd! Från himmelen helsad, Han framgår i glans, Och verlden är frälsad, Och segern är hans. Bortvältad är stenen och inseglet bräckt, Och vakten har flytt för hans Andas flägt Och afgrunden bäfvar. Halleluja!

2. Här var mellan ljuset Och mörkret en strid; Dock segrade ljuset För evig tid. Nedstörtad är döden; Och tron står opp, Bland jordiska öden, Med himmelskt hopp. I, sörjande qvinnor, hvem söken I här? Den lefvande ej bland de döda är: Uppstånden är Jesus. Halleluja!

3. Så himlen med jorden Försonade sig, Så grafven är vorden Till glädjen en stig. I hufvun, som böjdens Vid korsets fot, Upplyftens och fröjdens

Trots verldens hot! Kom, skingrade hjord, till din Herde igen! Han lefver, han lefver och följer dig än Osynlig från himlen. Halleluja!

4. Nu stormen, o tider! Hans kyrka står fast Som ljuset sig sprider Hans lära med hast. Ut gå i all verlden Hans sändningabud Och vittna, bland svärden Och bålen, om Gud; Och vittna om honom — o, tröst i all nöd — Som, död för vår synd, blef genom sin död En förstling till lifvet. Halleluja!

5. I fromme! hvi klagen, Hvi misströsten I? Hur fort är båd' dagen Och natten förbi! Snart jorden upplåter Sin famn till er ro; Snart uppstån I åter, Likt kornen, som gro. Han sjelf, som dem sådde, skall komma till slut Och samla in skörden, men skilja förut Ogräset från hvetet. Halleluja!

F. M. FRANZÉN.

103. Sitt öga Jesus öppnat har, Och mörkret är fördrifvet. Det helga lif han återtar, Som var för oss utgifvet. Hjelten fram ur grafven går, Och på hans segerfana står: Uppståndelsen och lifvet. Halleluja!

2. Till ljusets rymder nu mitt lopp, Mitt hjertas hopp, skall sträckas. Jag skall stå opp, som han stod opp, Jag skall med honom väckas Till ett lif, som ej förgås, Som af förgängelsen ej nås, Af synden ej befläckas. Halleluja!

3. Du död, hvar är din udd? Hvar är Din seger, afgrundsskara? Det lif, som Jesus mig beskär, Kan ingen död befara. Evigt hör jag honom till, Som sade: »Der jag är, jag vill, Att mina skola vara.» Halleluja!

J. O. WALLIN.

104. Nu kommen är vår påskafröjd: Pris, Jesu, dig i himmelshöjd! Ur grafvens djup befrias vi, När sjelf derur du framgår fri.

2. Sann lifsens frukt det träd oss bär, Der offrad din lekamen är, Din blod utgjuten rosenröd: Vi lefve nu af himmelskt bröd.

3. Pris, Jesu, dig, att ock din hand Befriat oss ur syndens band! Nu slutad är den träldom svår, Nu är det rätta fria år.

4. Vårt påskalam, o Jesu Krist, Är du förutan vank och brist. Åt oss du kraft och näring bjöd I all vår strid, i all vår nöd.

5. Allting vi genom dig förmå, Som helvetet kan nederslå, Förlossa fångar, dig till pris, Och öppna för dem paradis.

6. Ack, gif, att, såsom du uppstod, Jag ock uppstår med gladligt mod Ur synden först, till ditt behag, Ur grafven sist på domedag!

7. Pris dig, som har från dödsens våld Mig, köttslig, under synden såld, Köpt fri och lärt den väg att gå, Der jag ett evigt lif skall nå!

? — O. PETRI.

Melodi N:r 50.

105. Du segern oss förkunnar, Du oss förlossat har. Dig prise våra munnar, O Jesu, vårt försvar! Du dödsens udd har krossat Och grafvens bommar lossat Och lifvet fört derut.

2. Du träder fram i ära, Och verlden fylls af ljus. Dess strålar hugnad bära I sjelfva dödsens

hus. Fröjd är i englars boning, På jorden fröjd, försoning Och ett odödligt hopp.

3. Ej grafven oss förskräcker: Den var din bädd också. Din milda hand oss räcker, Hur djupt vi hvila må. Den dig i lifvets skiften Har följt, skall ock ur griften Upptagas i din famn.

4. Ty lär oss lefva, lida, Som du, och dö din död! Låt oss din hjelp få bida, I kampen var vårt stöd! Blott den, som delar striden, Skall dela segern, friden Och himlens ro med dig.

5. När, Herre, du oss väcker, Den sista morgonväkt, Och du din hand utsträcker Att döma jordens slägt, Ljuft skall din stämma klinga Och oss det budskap bringa, Att ingen död mer är!

E. G. GEIJER.

106. Upp, min tunga, Att lofsjunga Hjelten, som på korsets stam För oss blödde, Led och dödde Som ett menlöst offerlam! Han ur griften, Efter Skriften, Nu i ära träder fram.

2. Han fullgjorde Hvad vi borde Och blef vår rättfärdighet. Han afvände Vårt elände För båd' tid och evighet. Han förvärfde, Att vi ärfde Ljus och frid och salighet.

3. Vi förlossas, Ormen krossas; Afgrundens och dödsens magt Nu är bunden. Från den stunden Allt är Sonen underlagdt. Nu är heladt Hvad vi felat, Och Guds nåd i ljuset bragt.

4. Gamla, unga Må lofsjunga Faderns magt och härlighet Och hembära Sonen ära För så stor barmhertighet, Prisa Anden, Som vid handen Förer oss till salighet!

G. OLLON.

107. Sig fröjde nu hvar kristen man, Att Jesus Kristus seger vann! Hans gudom nu är uppenbar, Liksom en morgonstjerna klar.

2. Det var så skrifvet i Guds lag: Han uppstå skall på tredje dag, Se'n han med sin försoningsdöd Oss frälsat har från dödsens nöd.

3. Fast grafven blef förvarad så, Att han derur ej skulle gå, Dock halp ej magt, ej heller vård: Han gick igenom stenen hård.

4. Nu helvetet är nederlagdt, Och döden hafver ingen magt. Halleluja! Uppstånden visst Är, efter löftet, Jesus Krist.

5. Dess tackom vi dig, Jesu kär, Som ur din graf uppstånden är! Låt oss ock varda värdige Med dig uppstå rättfärdige!

? — J. O. WALLIN.

108. Han lefver — o min ande, känn Din Herre och din Gud igen! Han lemnat har sitt hvilorum, Och rösten höres, som var stum, Och handen räckes, som var kall: Han lefver — och du lefva skall!

2. Så hör hans röst och tag hans hand, Du främling från ett bättre land, Som pröfvas här en liten tid! Lyft upp ditt hufvud, känn med frid, Att pröfvotiden snart är all! Han lefver — och du lefva skall!

3. Och du, som är i synden död, Vak upp, statt upp, som Herren böd! Botfärdig kom och trogen blif, Så hafver du i honom lif Förutan död och syndafall: Han lefver — och du lefva skall!

4. Hans ledning följ, och jemn och ljus Blir vägen till din Faders hus! Med kärlek, tro och sa-

ligt hopp Fullborda här ditt vandringslopp, Och sedan i hans armar fall: Han lefver — och du lefva skall!

5. Han framstår i sin härlighet, Och öfver tid och evighet Går upp rättfärdighetens sol. Han lefver! Himlen är hans stol Och jorden är hans fotapall: Han lefver — och du lefva skall!

6. Och verldar skola hafva slut, Och stjernor skola slockna ut Och himlar störta med vår jord; Men dig, som tröstat på hans ord, Ej når förgänglighetens svall: Han lefver — och du lefva skall!

J. O. WALLIN.

109. Låt oss fröjdas, gladlig sjunga, Låt oss nu med själ och tunga Prisa Gud på denna dag För vår oväns nederlag! Låt oss lofva Herran, Herran! Låt oss fröjdas när och fjerran!

2. Mägtigt från i dag regerar Och i ära triumferar Hjelten vår, Immanuel. Försten öfver Israel Månde, fri ur dödsens vånda, Segerfull i dag uppstånda.

3. Han, som gick för oss att strida Och den grymma döden lida, Hafver så på segerns fält Oss vår arfsrätt återstält. Han, som led förakt och häddes, Så med segerprakt bekläddes.

4. Ett förgift nu månde vara Så för död som afgrundsskara Lejonet af Juda stam, Som i dag har stigit fram, Oss ur mörksens käftar tagit, Mörksens verk ock nederslagit.

5. Satan! hvar är nu ditt välde? Jesus Kristus det nedfälde. Hvar är nu din udd, o död? Helvete,

hvar är din glöd? Dödsens fasa är försvunnen, Mörksens magt är öfvervunnen.

6. Kristus döden har fördrifvit, Oförgängligheten, lifvet Hafver han i ljuset fört Och allt syndens våld förstört. Samvetsqval och afgrundslåga Skall de trogna aldrig plåga.

7. Jesu! dig ske tack och heder, Att du slog vår ovän neder Och förstörde med din död Hvad oss gjorde qval och nöd! För din kamp, o Jesu käre, Dig nu hela verlden äre!

8. Gif, o Jesu, mig din nåde, Fräls mig från en evig våde! Gif mig kraft att här uppstå Af min synd, på det jag må Dig i himlen evigt lofva, Evigt glädjas af din gåfva!

E. KR. HOMBURG. P. BRASK.

110. Låt oss nu Jesum prisa, Som är vår högsta tröst! Låt oss vår fröjd bevisa Med hjerta och med röst! Ty han är nu uppstånden Ur grafvens djup, och vånden Är nu i seger vänd.

2. Det lejon har nu vunnit, Som är af Juda stam, Det dyra blod har runnit, Och offradt är Guds lam. Af det är döden dräpen, Och afgrunds magt gjord häpen, Och arma verlden frälst.

3. Den Simson, som var fången, Har sjelf förlossat sig Och för oss öppnat gången På salighetens stig. Nu är all dödsens plåga, Nu är all afgrundslåga Af Jesu magt förstörd.

4. Den Jonas, som man kastat I hafvet, stiger opp. Ur grafven Jesus hastat, Sin frälsta verld till hopp. Nu vredens storm är stillad, Vår återlösning gillad, Förvärfvadt ett nytt lif.

5. Si, ormen hade stuckit Vår Jesum i hans häl; Och Jesus hade druckit Ur bäcken, att hans själ Af ångst och natt omhöljdes, Hans gudomsklarhet döljdes I hans förnedringstid.

6. Den fienden, som hade Mot Jesum stält sin magt, Vår Jesus nederlade, Som sjelf förut han sagt. Han satans våld förstörde, Det som ett rof bortförde, Förqväfde afgrunds magt.

7. Nu är den store dagen, Som Herren sjelf har gjort: Vår fiende är slagen, Och Kristi rike stort. Låt oss med fröjdfull tunga Om sådan seger sjunga Och prisa Herran Gud!

8. Nu kan en kristen fråga: Hvar är din udd, o död? Och frälsning hoppas våga Ifrån en evig nöd. Guds namn städs vare lofvadt, Att han oss så begåfvat Med segerns rika frukt!

9. Vår själ har han uttagit Från död, från fall vår fot, Och sorgens tår aftvagit Och hämmat lagens hot. För Gud vi vilje vandra, Vår syndaart förandra Och så till lifvet gå!

10. Med dopets flod rentvagne I Kristo äre vi, Och synderna borttagne; Vår själ är frälst och fri. Gud sjelf hos oss nu verke Och med sin Anda stärke I tron vårt nya lif!

H. SPEGEL.

111. Jesu! du dig sjelf uppväckte, Då du låg i grafven död; Med ditt dyra blod du släckte Afgrundseldens svåra glöd. Värdes ock min själ upplifva, Att hon ifrån jorden sig Hasta må, o Gud, till dig!

2. Låt din Ande i mig verka Rätta lifvet mer och mer, Att min själ må kunna märka All den nåd, som du beter! Hjelp mig döda syndens lusta Och korsfästa så mitt kött, Att det blifver verlden dödt!

3. Jag är väl med dig begrafven Genom dopet till din död, Jag är krossad af den stafven, Mose lag, och det du böd; Men den onda vanart qvicknar Ofta i min själ på nytt Och vill det, jag förr har skytt.

4. Gerna vill jag för dig vandra I förnyadt lefverne Och mitt sinnes lust förandra, Att din vilja städs må ske; Men mig hindrar verldens vana, Köttsens svaghet, satans list, Och jag märker mycken brist.

5. Hjelp fördenskull, Jesu Kriste, Med din Andas milda nåd, Att det lif, som Adam miste, Då han följde satans råd, Alltid må i mig förnyas, Styrkas och förökas så Att jag lifsens väg kan gå!

6. Hjelp, att jag ej mera följer Gamla menskans välbehag, Eller synden öfverhöljer Med en ursäkt, som är svag! Att du uppstod, det skall lära, Huru jag af synden bör Uppstå, så att jag ej dör.

7. När mitt hjerta måste bäfva För ditt hot och lagens röst, Jesu, låt din Ande häfva Denna sten ifrån mitt bröst, Denna tyngd af syndaskulden; Låt din engel stiga ned Att förkunna mig din fred!

8. Ack, låt honom ljufligt båda, Att du hafver seger fått! Låt mig sjelf i trone skåda, Att du har ur fängslet gått Och det samma för mig öppnat, På det jag derut skall gå Och på domedag bestå!

9. Värdes du ock sjelf mig möta, Att jag dig med hugnad ser I din ord och löften söta, Der du dig med kraft beter Och mig kungör lifsens vägar, Dem jag vandra skall till ro, Att jag glad må hos dig bo!

10. Här skall nu min själ sig nära Af osyradt himmelsbröd, Jesu nåd, och ej begära Annat till sitt understöd, Än det han förvärfvat hafver, Kasta syndens surdeg bort, Hvilkens fröjd är snöd och kort.

H. SPEGEL.

112. Denne är den store dagen, Som oss Kristus hafver gjort: Mörksens förste nu är slagen, Nederlagd är dödsens port, Grafvens mörker har försvunnit, Lifsens sol har nu upprunnit.

2. Hvar är nu, o död, ditt välde? Helvete, hvar är din magt? Ormen, som vår moder fälde, Hafver Kristus nederlagt. Öfver allt, hvad oss förderfvat, Kristus seger oss förvärfvat.

3. Säll och salig är den stunden, Då vår Frälserman uppstod; Satan blef i mörkret bunden, Dämpadt vardt hans grymma mod. Si, nu kunna fåren vara Ibland ulfvar utan fara.

4. Vi ha varit fjerran gångne Från det lif, som ofvan är; Oss har döden hållit fångne Med sin grymma magt och här: Men vi frias från den vånden, Sedan Jesus är uppstånden.

5. Vi ha varit dödsens trälar, Vi ha varit mörksens barn; Satan hade våra själar Snärde i förderfvets garn: Nu har Jesus oss förlossat, Ormsens hufvud sönderkrossat.

6. Jude slägt! din otro spegla Uti dessa underting, Utsätt vakten och besegla Grafven med Pilati ring! Kristus går dock utan möda Genom stenen från de döda.

7. Hvässe döden sina tänder, Ryte satan hämnd och mord! Bundna äro nu hans händer, Dödsens

magt tillintetgjord! Ho med Kristo blir begrafven, Uppstår under Kristi glafven.

8. Låter oss nu vara glada, Fröjdas hvar uppå sin ort! Nu är botad all den skada, Som oss syndafallet gjort. Dödsens fruktan är fördrifven, Döden är uppsvulgen blifven.

9. Upp, min själ, min mun och tunga, Upp, mitt hjerta och min röst, Till att prisa och lofsjunga Jesum, som oss återlöst, Jesum tacka och berömma, Jesu godhet aldrig glömma! J. FRANCK. G. OLLON.

9. Jesu himmelsfärd.

113. Till härlighetens land igen Jag ser dig, Jesu, fara; Men jag på jorden måste än En gäst och främling vara. Långt från mitt hem jag vandrar här: Mitt sällskap sorg och möda är.

2. Långt från min Faders hus jag går: Ack, Herre, huru länge? Men dit mitt öga icke når, Min ömma bön sig tränge! Min suck, osäglig, innerlig, Skall dela skyn och hinna dig.

3. En skymt jag då i trone ser Utaf det goda landet, Der du från mig ej skiljes mer, När, löst ur syndabandet, Bland helgonen jag, fri och glad, Får bo i lefvande Guds stad.

4. Der uppe är det ingen natt Och ingen gråt och smärta, Der uppe är min högsta skatt; Der vare ock mitt hjerta! I himlen, hos min Frälsare, Der vare min umgängelse!

5. Och, som du for, du komma skall, O Jesu, hit tillbaka. Jag akta vill uppå mitt kall, Jag bedja

vill och vaka. Jag vet ej stund, jag vet ej dag; Men dagligt dig förbidar jag.

6. Och salig är den tjenaren,' Som du så finner göra, När sist du komma skall igen: Du honom lofvat föra Till ära och odödlighet Uti din Faders härlighet.

J. O. WALLIN.

114. Du, som oss frälst ur syndens band, Ur dödsens natt och afgrunds brand! Du höjs från vanskligheteus land Till ära på Guds högra hand.

2. Du Faderns värf fullbordat har Och till din Faders boning far, Men är osynlig hos oss qvar, När skyn dig från vår åsyn tar.

3. En herde för din dyra hjord, Du än bland oss skall varda spord Igenom Andan och ditt ord Och dopets bad och nådens bord.

4. Till tidens slut din lära än Skall leda jordens vandringsmän, Till dess du komma skall igen Med härlig magt från himmelen.

5. Säll den, som fast i trone står Och bär sitt kors i dina spår! Dit du har gått, med fröjd han går Och af din hand sin krona får.

J. O. WALLIN.

Melodi N:r 107.

115. Uppfaren är vår Herre Krist; Halleluja! Halleluja! Fullbordadt är hans verk för visst. Halleluja! Halleluja!

2. För oss han blef på korset död, Halleluja! Halleluja! Och frälste oss från syndens nöd. Halleluja! Halleluja!

3. Om han oss icke älskat så, Halleluja! Halleluja! Vi hade måst i döden gå. Halleluja! Halleluja!

4. Han är nu vorden Fadern lik, Halleluja! Halleluja! Regerande i himmelrik. Halleluja! Halleluja!

5. Han för oss arma syndare, Halleluja! Halleluja! Är der en förebedjare. Halleluja! Halleluja!

6. Han kärleksfull från himmelen, Halleluja! Halleluja! Ner till de sina skådar än. Halleluja! Halleluja!

7. Och, såsom han ifrån oss for, Halleluja! Halleluja! Han komma skall med glädje stor. Halleluja! Halleluja!

8. I denna stora segers fröjd, Halleluja! Halleluja! Lofsjungom Gud i himmelshöjd! Halleluja! Halleluja!

9. Dig, heliga Trefaldighet, Halleluja! Halleluja! Dig vare pris i evighet! Halleluja! Halleluja!

? — J. O. WALLIN.

Melodi N:r 9.

116. Allt fullkomnadt är, o Jesu, och du far Upp till det ljus, hvars sändebud du var. Nu himlars himmel för dig öppen står, Till Majestätsens högra hand du går; Dock ser du än med kärlek till den jord, Der du ditt blod har lemnat och ditt ord. Ifrån all verldens tron, o menskors vän, Du ser till oss och oss välsignar än, Då i ditt

spår, som öfver korsets stig Till himlen för, vi blicke upp till dig. Helig är Herren, Fadern, Skaparen! Helig är Herren, Sonen, Medlaren! Helig är Herren, Anden, Tröstaren! Så himlen stämme upp sitt fröjdeljud, Och jorden kläde sig i högtidsskrud Och svare: Helig, Helig, Helig, Gud!

F. M. FRANZÉN. J. O. WALLIN.

C. Jesu andliga verldsregering och vård om sin stridande församling.

Melodi N:r 12.

117. Upp, att Kristi seger fira, Frälsta, sälla menskoslägt! Oförgänglig är den spira, Som han öfver verlden sträckt. Lik en klippa, mot hvars grunder Vågen fåfängt vredgad slår, Kristi kyrka tryggad står, Sanningens och nådens under Bland begärs och villors svall, Meningars och troners fall.

2. Ej skall mörksens hela skara, Ej den fräcka otrons magt Henne öfvermägtig vara: Gud om henne sjelf har vakt. Fåfängt förstar sig omgjorda, Fåfängt resas folken opp, Under tidehvarfvens lopp, Emot Herran och hans smorda: Sina fiender han skall Lägga till sin fotapall.

3. Si, de föllo och de falla För det svärd, som är Guds ord. Segerns rop mot himlen skalla Från en frälst, lycksalig jord. Mild och klar går Jesu lära, Att, ej mer af villor skymd, Kring den vida verldens rymd Himlens bud och löften bära, Och i hennes ljusa spår Tro och hopp och kärlek går.

4. Ordets ringa frö så blifver, Under vård af odlarns hand, Till ett härligt träd, som gifver Frukt och hägn åt alla land. Menskoslägt! stäm glädjens toner, I dess skugga lyckosam! Stödjen mot dess trygga stam, Jordens förstar, edra troner! Ty ej någon magt består, Som af Gud sin kraft ej får.

5. Dygden, ljuset, glädjen, friden I de helgas samfund bo, Der det eviga ur tiden Uppgår för en salig tro. Jord och himmel skall försvinna, Men ej Herrans Jesu ord: Vid dess sken vi en ny jord, En ny himmel skole finna, Der rättfärdighet och frid Blifva skall i evig tid.

J. O. WALLIN.

118. Din spira, Jesu, sträckes ut Så långt som dagen hinner. Ditt rike står till tidens slut, Det står, då allt försvinner. Ditt namn bekäns med himmelskt mod, Och för ditt kors, din segerstod, Nedfalla folk och kungar.

2. Det barn, som föds, till dig man bär; Till dig man flyr i döden. Om du i lyckan bortglömd är, Man söker dig i nöden. Der oskuld trycks, der dygd blir hädd, I sorgens hus, på plågans bädd Din tröst allena gäller.

3. Kom, Jesu, var i ve och väl, I lif och död oss nära, Och gjut i hvar förkrossad själ Din Anda med din lära! Oss styrka gif till helig strid Och samla oss i evig frid, Då du all verlden dömer!

F. M. FRANZÉN.

119. Den korta stund jag vandrar här, Hvad fruktar jag och klagar? Han, som den

gode Herden är, Han mina steg ledsagar. Han, som gaf lifvet för sin hjord, Än med sin Anda och sitt ord Är när oss alla dagar.

2. Jag hör hans röst och känner den, Och går, dit han vill kalla. De sina känner han igen, Han räknat har dem alla. Han söker den, som vilse far, Den svaga i sin famn han tar, Upprättar dem, som falla.

3. Han styrker mig med lifsens bröd Vid nådens helga källa, Der Andans kraft, mot synd och död, Der frid och fröjd uppvälla. Hur mörk min väg bland törnen går, Blott jag ej viker från hans spår, Jag ej skall modet fälla.

4. O du, som sade: »Ingen kan De mina från mig taga», Dig mot en verld jag ropar an, Som vill mig från dig draga. Låt mig ej villas bort från dem, Som till din Faders sälla hem Du lofvat att ledsaga!

5. Hur tomt är allt, hvad verlden har! Hur kort dess nöjen vara! Snart stundar natten, då en hvar Af oss skall hädan fara. Och då hvad är all lycka här Emot det löftet: »Hvar jag är, Der skolen I ock vara!»

F. M. FRANZÉN.

Melodi N:r 99.

120. Ack, blif hos oss, o Jesu Krist, Ty afton är nu kommen visst! Din helga läras klara ljus Låt alltid lysa i ditt hus!

2. Nu är en fast bedröflig tid: Förskjut oss ej, o Herre blid! Låt oss behålla, i vår nöd, Din nåd och sanning till vår död!

3. Helt syndigt går nu hos oss till: Din kyrka hjelp, o Herre mild! Gif ljus och anda med ditt ord, Så att dess kraft må varda spord!

4. Behåll oss vid ditt rena ord, Förhindra satans själamord, Så att din kyrka i all tid Må se, att du är henne blid!

5. Du värdes, Herre, se dertill, Att mången lärer som han vill! Ett sjelfklokt vett vill mästra Gud Och tadla på hans ord och bud.

6. De stolta andar dämpa ned, Som, snabba efter tidens sed Att föra nytt på banen an, Förfalska så din lära sann!

7. Din sak det är, o Jesu mild! All äran kommer ock dig till. Fördenskull på dens sida stå, Som här ditt ord försvara må!

8. Ditt ord är i vår nöd och sorg Vår säkra tröst och fasta borg; Dervid behåll din kyrka ren Och fria henne från allt men!

9. Gif, att ditt ord oss lyser så, Att vi i mörkret icke gå, Men genom denna jemmerdal Må vandra till din himmelssal! N. SELNECKER. J. SVEDBERG.

Melodi N:r 47 eller 186.

121. Hjelp, Gud — de trogne äro få Och synas dagligt färre! Hvad ondt, som stora här och små Bedrifva, ser du, Herre; De tala blott onyttig ting: Lögn, skrymtan, arghet griper kring Bland menskors barn allt värre.

2. De äro ens i vrångvis flärd, När orätt skall befrämjas Och när den fromme skall bli snärd; De eljest så ej sämjas. Förtag, o Gud, de ondas råd, Låt deras hjertas öfverdåd Utaf din tuktan tämjas!

3. De spörja: Ho är Herren Gud Hvars röst vi lyda böre? De säga: Vi ej annat bud, Än våra lustars, höre. Ho är, som oss kan stå emot? Vi akte ingens trug och hot; Vår vilja blott vi göre.

4. Men Herren säger: Snart jag skall All ondskans magt förfära, Allt högmod bringa uppå fall, Men härlig lön beskära Åt dem, som byggt på mig sin lit Och haft för mino huse nit Och kämpat för min ära.

5. Si, Herrans ord är rent och klart Som guld, i degeln skäradt; I nåd och sanning uppenbart, Det blifvit oss föräradt. Ty är ock bland betryck och brist Vårt hopp till Herran fast och visst, Vårt hjerta oförfäradt.

6. Oss lysa skall hans nådes sken, När vi hans ord förfäkte, Hans lära bibehålle ren Bland ett förderfvadt slägte. I honom, under all vår strid, Vi finne seger, vänte frid: Med honom allt vi mägte.

V. DACHSTEIN.

122. O Gud! vår broder Abels blod Till dig från jorden ropar. Än rasar ondskans öfvermod, Än brott på brott hon hopar. Dock vid allt otrons öfverdåd De dina du hugsvalar. Till jorden ser du än i nåd, Ty Jesu blod der talar.

2. Korsfäst! de ropte om Guds Son Och Barabbas behöllo, I Kristi fjät, med qval och hån,

Hans trogna vittnen föllo. Men ordet lefver efter dem, Som ljus åt verlden gifvit, Då af din prakt, Jerusalem, Ej sten på sten förblifvit.

3. Och si, då en rättfärdig man Står fram att sanning yrka, All verldens magt ej fruktar han; Guds sak ger honom styrka. Förgäfves ondskan tänd-ren skär Och till hans död sig väpnar: Hans uppsyn lik en engels är, För hvilken brottet häpnar.

4. Åt himlen lyftande sin syn, Den fromme går att lida Och skådar i den öppna skyn Guds Son vid Faderns sida. Lik honom ber han i sitt fall För dem, hans ofärd göra, Och dör med lugn; ty en gång skall Dock mörksens magt upphöra.

5. Ja, Herrans ljus ej slocknar ut, Fast det i moln sig döljer. Det goda segra skall till slut, Fast verlden det förföljer. Och han, som kom i Faderns namn, Skall än välsignad komma Och samla i en evig hamn Från tidens storm de fromma.

F. M. FRANZÉN.

Melodi N:r 79.

123. Zion klagar med stor smärta, Ropar i sin tröstlöshet, Gjuter ut sitt sorgse hjerta För den, som dess hjerta vet, Säger: »Herren haf-ver sig Bortvändt, öfvergifvit mig. Han ej mer sig låter finna; Fåfängt mina tårar rinna.»

2. Herren sig i nåd förklarar, Herren, som är evigt god, Med ett fadershjerta svarar: »Tryckta Zion, fatta mod! Skulle jag dig öfverge? Månn en

moder kunnat se Barnets nöd och icke ömma? Skulle jag dig då förglömma?

3. Om ock någon qvinna vore Så ovärdig modersnamn, Att hon hat till fostret bore, Det försköte ur sin famn; Jag ett annat hjerta bär Emot den förkrossad är, Och min hand, som synden straffar, Tröst och hjelp åt nöden skaffar.

4. Si, jag hörer dina böner, Dina strider jag ock vet Och i sinom tid bekröner Dig med ljus och salighet. Vaka, kämpa, trofast var! Dig jag ej förgätit har. Si, jag har på händer mina Tecknat dig och barnen dina.

5. Genom sorgen jag trolofvar Dig med mig till evig tid; Rikligt jag ock dig begåfvar Med barmhertighet och frid, När du, tvådd i dopets flod, Hëliggjord i Lamsens blod, Bär den rätta bröllopsprydnad, Som är kärlek, tro och lydnad,

6. Måste ock af törnen vara Här din krona, o min brud, Tårar dina perlor klara, Suckar dina sångers ljud; Lyft din ögon upp och se Öfver jordens qval och ve Himlen öppnad, palmen vunnen, Lifsens krona saligt funnen!»

7. Si, så bygger Gud sin kyrka, Si, så pröfvar han vår tro, Gifver oss i nöden styrka Och i döden salig ro. Åra ske den Herran stor, Som i himlars himlar bor, Men ser neder till den arma Och vill gerna sig förbarma!

J. HEERMANN. J. BOËTHIUS.

124. Vår Gud är oss en väldig borg, Han är vårt vapen trygga; På honom i all nöd

och sorg Vårt hopp vi vilje bygga. Mörksens förste stiger ned, Hotande och vred; Han rustar sig för visst Med våld och arga list: Likväl vi oss ej frukte.

2. Vår egen kraft ej hjelpa kan: Vi vore snart förströdda — Men med oss står den rätte man; Vi stå, af honom stödda. Frågar du, hvad namn han bär? Jesus Krist det är. Han är den Herren Gud, Som, klädd i segerskrud, Sin tron för evigt grundat.

3. Och vore verlden än så stor Och full af mörksens härar, Dock, när ibland oss Herren bor, Platt intet oss förfärar. Verldens förste är ju dömd, Och hans kraft är tömd. Han på ett hufvudhår Oss skada ej förmår: Ett ord kan honom fälla.

4. Guds ord och löfte skall bestå; Vi det i hjertat bäre. För himmel, ej för jord, vi gå Till strids och glade äre, Åre alltid väl till mods, Fast vi våge gods Och ära, lif och allt: Ske blott som Gud befalt! Guds rike vi behålle.

M. LUTHER. O. PETRI. J. O. WALLIN.

D. Jesu heliga hugkomst och efterföljelse.

125. Haf i ditt minne Jesum Krist, Som oss från mörksens magt och list Förlossat och förvarat Och, oss till ljus och salighet, Guds vilja uppenbarat!

2. Haf i ditt minne Jesum Krist, Som, sjelf förutan synd och brist, Guds lag för oss fullgjorde Och lärde oss med ord och verk, Hur vi här vandra borde!

3. Haf i ditt minne Jesum Krist, Som återgaf oss hvad vi mist, Då han på korset blödde; Till Herrans nåd och beläte Hans död oss återfödde!

4. Haf i ditt minne Jesum Krist, Som stod ur grafven upp för visst Och dödsens hot förstörde Och lif och oförgänglighet I ljuset återförde!

5. Haf i ditt minne Jesum Krist, Som upp till himlen for, och sist Skall än till jorden komma Att döma med rättfärdighet De onda och de fromma!

6. Du, som så högt har älskat mig, Min Jesu, jag ej glömmer dig I glädjen eller nöden! Min vän är min och jag är hans I lifvet och i döden.

J. O. WALLIN.

126. Dit du går, dit går ock jag: Der du blifver, vill jag blifva. Värdes sjelf ditt välbehag, Jesu, i mitt hjerta skrifva! Helad ifrån syndasåren, Vill jag följa dig i spåren. :,:

2. Såsom du, i dopets flod Helgad Herran Gud till ära, Vill jag, renad i ditt blod, Rena offer Herran bära. Af ditt namn mig namn är gifvet Och i lifsens bok inskrifvet. :,:

3. Vördnad, kärlek, tro och hopp Till din Fader uti höjden Styrde allt ditt lefnadslopp, Var dig enda lefnadsfröjden. Jesu! håll mig vid det ena: Herran såsom du att tjena! :,:

4. Mörkret flydde för din blick; Tröst du gaf åt sorgsna hjertan: Allestäds omkring du gick, Gjorde väl och läkte smärtan. Låt din kärlek mig upplifva Att dig lik i dygder blifva! :,:

5. Vän och ovän af din hand Samma hjelp och ömhet rönte; Knytande vårt brödraband, Ondt med godt du städs belönte. Hulda menskovän! ditt minne Lifve mig till lika sinne! :,:

6. Frestad såsom vi du blef, Men din själ var dygdens tempel: Hennes himlabud du skref Med ett himlarent exempel. Den, till döden trofast blifver, Du ock lifsens krona gifver. :,:

7. Som ett lam att slagtas går, Bar du stilla hvarje smärta. Korset på den bana står, Der du går med tåligt hjerta. Jesu! lär ock mig att bära Korset villigt, dig till ära! :,:

8. Och vid slutet af mitt lopp, När du mig ditt budskap sänder, Lemne jag min själ med hopp Såsom du i Faderns händer! Då, ibland de sällas skara, Skall jag din för evigt vara. :,: J. ÅSTRÖM.

Melodi N:r 111.

127. Jesum haf i ständigt minne, Vill du bli Guds barn och vän! Jesum bär i hjertat inne, Jesum haf för ögonen! Vid din möda, vid din hvila, I din glädje, i din nöd Se på Jesu lif och död!

2. Se på Jesum, och upplifve Tro och kärlek all din själ: Till allt godt din hug de drifve, När du ser, hur han gjort väl! Verka såsom han i tiden Det, som evigt frukter bär, Verka medan dagen är!

3. Se på Jesum, bed och vaka, När din fot på rosor går; Verldens lust och prål försaka, Tag ditt kors och följ hans spår! Se på Jesum, när du frestas: Då skall frestarn fly med skam, Och Guds englar träda fram!

4. Se på Jesum, när en fara Hotar dig, och tro på Gud! Se, ibland en rådlös skara, Jesu lugn vid stormens ljud! Tro på honom, som kan näpsa Haf och vindar, eld och flod, Och gack fram med kristligt mod!

5. Se på Jesum, när du lider, Se hvad han, den gode, led! Är det hjertats hårda strider, Själens qval, dig trycka ned; Se hans ande djupt bedröfvad, Se hans blodsvett, se hans strid, Hör hans bön och känn hans frid!

6. Är det nödens tagg dig sårar, Suckar du på plågans bädd, Pressar otack dina tårar, Är af verlden du försmädd, Glöms, förnekas du af vänner; Se, hvad Jesus utstått har, Hvilken ren som ljuset var!

7. Se på Jesum, när du döden, När du domen för dig ser! Jesus än i sista nöden Ger den frid, ej verlden ger. Bed som han och böj ditt hufvud! Jesus fullgjort allt för dig, Jesus tar din själ till sig.

F. M. FRANZÉN.

128. O min Jesu! dit du gått, Der vill jag ock blifva. Verlden har ej mycket godt Att åt hjertat gifva. Mig hon äfven insöft har; Men, ur dvalan vaknad, Ack, hvad har jag, som blir qvar? Ånger blott och saknad.

2. Derför ser till dig min själ I förtrogna böner, Ser och längtar och likväl Hemlig bäfvan röner. Ack, en helig blick från dig Hjertat genombårar: Trolöst jag förhållit mig, Måste fälla tårar.

3. Jag är svag och syndafull, Kan ej till dig lända, Om ej för din kärleks skull Du mig hjelp

vill sända. Jesu! mig din anda gif, Som min svaghet stöder Och till trones rätta lif Mig å nyo föder!

4. Jag mitt kött korsfästa vill Med dess onda lusta; Jesu! värdes mig dertill Med din kraft utrusta! Dig jag vill i fröjd och nöd Älska, kärleksfulle, Du, som lidit bitter död, Att jag lefva skulle!

5. Att jag lefva skulle dig, Synden dö allena, Med ditt eget blod du mig Velat två och rena. Att i himlen jag min lott Skulle se förvarad, Har du ock ur grafven gått, Härlig och förklarad.

6. Lif och oförgänglighet Har du fört i ljuset, Att jag till din salighet Blicka må ur gruset. O, så vill jag städse dit Upp från jorden blicka Och med allvar och med flit Mig för himlen skicka.

7. Hjelp, att verlden mig ej mer I sin villa förer, Att jag synden öfverger Och blott dig tillhörer, Troget håller ditt förbund, Minnes hvad du lärde, Tills jag i en salig stund Får gå mina färde!

8. Dig jag efterfölja må, Korset gerna taga, Viss, att hvad du lägger på Hjelper du ock draga! Och ju större kors jag bär, Desto förr jag renas, Desto förr ock färdig är Att med dig förenas.

J. O. WALLIN.

Melodi N:r 77.

129. Jesu! gör mig så till sinnes Såsom du till sinnes var! I all nöd mig för till minnes, Hur ditt kors du tåligt bar! Och om menskor hata mig, Jesu, lär mig likna dig: Deras brott och nöd begråta, Deras oförrätt förlåta!

2. Jesu! låt din helga vandel Alltid för mitt öga stå, Så att jag i all min handel Dig blott efterfölja må! Du, som villigt gjorde allt Hvad din Fader dig befalt, Hjelp mig så min lefnad föra, Att jag städs må dig tillhöra!

3. Jesu! lär mig så i nöden Som i glädjen tro på Gud, Så i lifvet som i döden Tröstligt höja bönens ljud, Vara med Guds vilja nöjd, Hafva i hans ord min fröjd Och intill min lefnads ända Söka att hans verk fullända!

4. Jesu! värdes mig utrusta Med din Helga Andas nåd, Att ej verlden och dess lusta Skiljer mig från dina råd! Se, jag villig är, men svag: Jesu! i ditt hägn mig tag, Du, som, mägtig i de svaga, Bäst kan hjelpa och ledsaga! J. HJERTÉN.

IV. Helgelsen.

A. Den Heliga Andas nåd.

130. Du, som af gudomsskötet går Att menskor återföra Till Gud ifrån förderfvets spår Och syndens magt förstöra, Kom, Helge Ande, fyll mitt bröst, Mitt hjerta rena, stäm min röst Att dina under sjunga!

2. När syndarn, blind af öfverdåd, Sig i förderfvet kastar, Han förekommes af din nåd; Du till hans möte hastar Och ropar: »Stanna, syndaträl! Sök räddning för din arma själ, Vak upp och se din våda!»

3. Han vaknar vid din nåderöst Och för sig sjelf förskräckes. En stråle tränger till hans bröst,

Och ångerns känsla väckes. Hans ögon öppnas, och han ser Här hämndens viggar ljunga ner, Der nådesolen skina.

4. Förkrossad, undan lagens hot Utaf din hand han ledes Till nådens tron, till korsets fot, Der frälsningen beredes. Här renas han i Jesu blod, Här fattar han ett annat mod, Här lif i trone skänkes.

5. Hur är hans tillstånd nu förbytt! Omskapadt är hans sinne; Af nåden är han född på nytt Och frid i hjertat inne. Förlåten är hans förra skuld: Gud honom, som en fader huld, Till barn å nyo tager.

6. Han, af ditt ljus på vägen ledd, Till himlen ställer loppet Med kraft, utaf din nåd beredd, I kärlek, tron och hoppet. Han följer troget Kristi spår, Med hvarje dag ny kraft han får Och nya segrar vinner.

7. Af dig han har i faran skygd, Hugsvalelse i nöden Och upphöjdt mod till hvarje dygd Och frid och hopp i döden. I himlen själen härliggörs, Och stoftet, som till grafven förs, En gång står upp förklaradt.

8. O gode Ande! led du mig Till sanningen och lifvet! Skrif i mitt hjerta hvad af dig I lifsens ord är skrifvet! Styrkt af din kraft, ledd af din nåd, Jag vill ditt kärleksfulla råd Med helig vandel prisa.

J. ÅSTRÖM.

131. Helige Ande, Sanningens Ande! Kom att oss ledsaga! Låt oss ej falla eller oss

förvilla, Men till målet draga I trones ljus, förtröstande och stilla! Vishet, o Herre, Gif oss af höjden!

2. Helige Ande, Kraftenes Ande! Kom att oss upplifva! Må kärlek bo i våra hjertan inne Och dess frukter blifva En kristlig dygd, ett himmelskt mod och sinne! Helighet, Herre, Gif oss af höjden!

3. Helige Ande, Glädjenes Ande! Kom att oss hugsvala! Låt hoppets röst bland lefvernets bekymmer Till vår anda tala Och gif oss frid, när lifvets afton skymmer! Salighet, Herre, Gif oss af höjden!

J. O. WALLIN.

132. O du Helge Ande! kom till oss in, Med nåd och frid i dina trognas hjertan blif, Din lefvande kärlekslåga der upptänd och uppehåll, Du, som af alla tungomål och land församlar folken I Herrans Jesu Kristi tro endrägteliga! Halleluja! Halleluja!

? — E. G. GEIJER.

Veni, Sancte Spiritus! Reple tuorum corda fidelium, Et tui amoris in eis ignem accende, Qui per diversitatem linguarum cunctarum Gentes in unitate fidei congregasti! Halleluja! Halleluja!

133. Kom, Helge Ande, Herre god, Besök vårt hjerta, gif oss mod! Förläna oss din helga nåd, Förläna oss din helga nåd Och var med oss i råd och dåd!

2. Den sanna tröstaren du är: Så kom och var oss alltid när! De hårda hjertan sjelf bevek, De hårda hjertan sjelf bevek Att öfva kärlek utan svek.

3. Ditt ljus tänd i vårt mörka sinn', Gif tro och hopp i hjertat in! Och allt hvad här oss fela må, Och allt hvad här oss fela må Låt oss af dina nåde få!

4. I dina gåfvor tusenfald, Du är Guds högra hand utvald. Du lär, med skilda tungors ljud, Du lär, med skilda tungors ljud, All jordens folk att prisa Gud.

5. Vår fiende ifrån oss drif Och sjelf med friden när oss blif! Bevara oss till sista stund, Bevara oss till sista stund I nådens saliga förbund!

6. Gud Fader du oss känna lär Och vittnesbörd om Sonen bär, Till Gud du visar vägen bäst, Till Gud du visar vägen bäst, Du, som af Gud utgången äst!

7. Gud Fader och hans enda Son, Ske pris för himlagåfvors lån, Som genom Andans nåd vi få, Som genom Andans nåd vi få! O Gud, vår suckan ej försmå!

M. LUTHER. O. PETRI.

134. Kom, Helge Ande, Herre Gud, Gif lust att hålla dina bud! Vår köld, vår tröghet öfvervinn, O, kom i våra hjertan in! Du, helga kraft, med nådens sken Gör viljan god, gör själen ren, Att lifsens väg vi glade gå Och heligt rörde sjunga må: Halleluja! Halleluja!

2. Du helga ljus! all sannings port! Lär oss på hvarje tid och ort Att känna Gud och den han sändt! Gör Sonens dyra namn bekändt, Förklara Faderns välbehag Och falska läror från oss tag!

Det ord är fast, det ord är visst, Som lär oss tro på Jesum Krist. Halleluja! Halleluja!

3. Du helga eld! all verldens tröst! Låt kärlek brinna i vårt bröst, Gif oss, af din hugsvalan god, I jordisk nöd ett himmelskt mod! På korsens väg oss styrk och led, Mot frestelsen med kraft bered, Att här vi manligt strida må Och genom död till lifvet gå! Halleluja! Halleluja! M. LUTHER. L. PETRI.

135. Dig, Helge Ande, bedje vi, Att med din kraft du står oss bi Under pröfvotider Och svåra strider, Helst uti den yttersta, När det till ändan lider. O Gud, förbarma dig!

2. O ädla ljus! gör med ditt sken Vår tro på Jesum sann och ren, Och den sjelf upplifva Att frukter gifva! Hjelp oss att i denna tro Till ändan faste blifva! O Gud, förbarma dig!

3. O kärlekseld! uppvärm vårt sinn', Allt hat, all ljumhet öfvervinn, Att vi lefva läre, Som bröder käre, I försonlighet och frid Och Kristi sinne bäre! O Gud, förbarma dig!

4. O högsta tröst i all vår nöd! Oss uppehåll i lif och död! Låt oss ej försaka Att bedja, vaka Och betänka, att en gång Vi döden måste smaka! O Gud, förbarma dig! M. LUTHER. O. PETRI.

136. Helge Ande, hjertats nöje, Bästa skatt och högsta tröst! Du till andakt sjelf mig böje, Då jag helgar dig min röst! Öfverallt ditt

tempel står, Der du heligt offer får: Låt min själ dertill utväljas, Att du må i henne dväljas!

2. Du är den förnämsta gåfva, Den min Jesus skänker mig, Den han värdes allom lofva, Som den söka hjertelig. Du är ordets vittne sant Och min återlösningspant, Själens hugnad, Herrans finger, Hoppets ankar, trones vingar.

3. Kärlekseld och nådekälla, Ljusets ursprung, fridens band! Du kan hjertat tillfredsställa, När det tärs af ångerns brand. Gif min anda vittnesbörd, Att af Gud jag varder hörd, Som ett barn utaf sin fader, Så är jag förnöjd och glader!

4. Du är ned af himlen gjuten, Som en ljuflig dagg och regn; Frid och tröst med dig är fluten Under Kristi milda hägn. Ack, så uppfyll mildelig Nu min själ, som öppnar sig! Af din nåd hon sig vill fägna Och sig den med tron tillegna.

5. Du ock alla ting utgrundar, Ja, Guds djuphet vet du väl; Derför jag af dig åstundar Undervisning för min själ, Att jag vet Guds vilja rätt Och kan lefva på det sätt, Som hans ord mig föreskrifver, Att jag honom täcklig blifver.

6. Du är helig, dig misshagar Allt hvad synd och orätt är. Den med otro dig förjagar Kan du aldrig vara när. Helga mig i en rätt tro, Att du värdes när mig bo! Då kan jag försäkrad vara, Att jag skall till himlen fara.

7. Du är nådig, mild, saktmodig, Som en dufva, men du flyr Bort från den, som öfvermodig Ej sitt onda sinne styr. Gif mig dygdens stilla fröjd, Gör

mig tålig och förnöjd, Att jag ej min nästa hatar Eller det, du älskar, ratar!

8. Hjelp, att jag mot synden strider, När jag stapplar, var min staf, Trösta mig, den stund jag lider, Styrk mig, när jag somnar af! När jag skall igen uppstå, Gif, att jag med glädje må Inför Jesu domstol ställas Och med de utvalda sällas!

P. GERHARDT. H. SPEGEL.

137. Anda, full af nåde! I all nöd och våde Du min tröst förblif! Agg och harm du släcker Och i hjertat väcker Kärleks eld och lif. Lär du nu min svaga tunga Om din kraft med glädje sjunga!

2. Du kan undervisa Oss, vår Gud att prisa På mång språk och sätt. Af din låga brinne Städs vår hug och sinne, Gud att älska rätt! Oss du värdes nåd beskära, Honom öfver allt att ära!

3. När betryck och jemmer Hjertat hårdt beklämmer, Låt mig då hos dig Ro och tillflykt finna, Låt det moln försvinna, Som här omger mig! Kom, o nådesol, med gamman, Lys och gläd oss allesamman!

4. Kom, Guds dyra gåfva, Som han värdes lofva, Och min tro upptänd! Kom, ack, kom, min längtan, Kom, mitt hjertas trängtan, Och mitt qval bortvänd! Hjertat får nytt lif och styrka, När du gör det till din kyrka.

5. Hjorten häftigt längtar Och till vattnet trängtar, När han jagad är; Själen sammalunda, När bekymren stunda, Tröst af dig begär: Hon sitt hopp då månde ställa Till den enda glädjekälla.

6. Du, som ny mig danar Och min synd afplanar Genom Kristi blod, Du, all renhets Anda, Var mig städs till handa, Gör mig vis och god! Lär mig ditt behag att göra, När mitt kött mig vill förföra!

7. Styr och för min vandel, Helga håg och handel, Låt min stig och gång, Dig till pris och heder, Syfta dit du leder! Låt min bön och sång, Som jag frambär till din ära, Täckas dig och frukter bära!

8. Låt ej satan arge Med sin list den marge Mig här skada få! Låt mig, när en ände Sker på mitt elände, Himlens glädje nå! Der skall jag med fröjdfull tunga, Gud din ära evigt sjunga.

J. FRANCK. P. BRASK.

138. Kom, Helge Ande, till mig in, Upplys min själ, upptänd mitt sinn', Att jag i dig må blifva! Låt lysa lifsens ljus för mig Och led mig på den rätta stig! Dig vill jag helt mig gifva.

2. Uti all sanning led du mig, Förståndet öppna nådelig Och lär mig, Gud, din vilja! Ack, gör mig från all synder ren, Att jag må följa dig allen, Allt ondt ifrån mig skilja!

3. Hjelp, Herre, nåderik och blid, Att jag af hjertat all min tid Mig håller vid det ena: Att tro på Herran Jesum Krist Och öfva kärlek utan list! Min hjelp är du allena.

4. Uppå min sida alltid stå, Att satan mig ej skada må, Ej verlden mig förföra! Med minom anda vittne bär, Att ett Guds barn jag också är, Det han vill saligt göra!

5. Jag kännes vid min svaghet all, Jag vet ej hvad jag bedja skall, Hvad gagnar eller skadar. O Helge Ande! bed för mig Och lär mig sucka innerlig Mitt Abba, käre Fader!

6. Mig i din nåd behåll du qvar, Som allt i dina händer har, Min onda hug förandra! Hvad jag har syndat, gif mig till! Styrk mig, att godt jag göra vill Och i din fruktan vandra!

7. Gif lycka, Gud, till allt godt verk, Befrämja det och kraften stärk, Att jag allt mer tilltager Uti din visdom och din nåd Och alltid följer dina råd Och gör hvad dig behagar!

8. Hjelp mig att nyttja tiden rätt Och skaffa nytta på allt sätt, Mitt pund ej nedergrafva! Ty den, som Gud ej tjena vill, Men gör hvad verlden hörer till, Han kan ej framgång hafva.

9. O Fröjde-Ande! statt mig bi I all den sorg, jag kommer i, Helst när mig döden kallar; Då hjelp, att jag må kristelig Få skiljas hädan, när jag dig Min själ i hand befaller!

? — J. O. WALLIN.

B. Nådens medel.

1. Ordet.

I allmänhet.

139. Vi lofve dig, o store Gud! Med magt och ära går ditt bud, Ditt helga ord, Kring himlar och kring jord. Helig, helig, helig är Herren Gud!

2. Din kyrka glädes i ditt skygd, Hon på ett hälleberg är byggd: Till domens stund Hon hvilar på sin grund. Helig, helig, helig är Herren Gud!
3. Allt folk skall samlas i dess famn, Och böja knä i Jesu namn, Och lofva Gud Med kristna tungors ljud: Helig, helig, helig är Herren Gud!
4. Allt folk omkring din tron en gång Skall sjunga segerns höga sång, Der Cherubim Besvara Serafim: Helig, helig, helig är Herren Gud!

J. O. WALLIN.

140. Af himlens här den Högstes magt Förtäljs med tusen munnar; Det vida fästets ljusa prakt Hans händers verk förkunnar, Och dagen, som ifrån oss flyr, Bebådar för den dag, som gryr, Hans ära och hans under.

2. Den rösten hörs af en och hvar, Den gyllne skriften glänser Från österns portar lika klar Till vesterhafvets gränser, Så vidt som solen sträcker ut Från dagens uppgång till dess slut Sin höga hjeltebana.
3. Dock strålar i en högre dag Det fröjdefulla ordet, Der, gode Fader, ditt behag År uppenbaradt vordet, Der själen, af din kärlek rörd Och vis utaf ditt vittnesbörd, Sin pligt och sällhet skådar.
4. Ett klarligt ljus af dina bud På all min väg mig leder, Och dina löftens nåd, o Gud, Mitt hjertas fröjd bereder. Din sanning och din fruktan är Mig mera kostelig och kär Än alla jordens håfvor.
5. Säll den, som alltid låter sig Utaf ditt ord förmana! Hans lön skall blifva stor hos dig Vid slutet af hans bana. Men ho är den, som märka

kan, Du Helige, hur ofta han Emot din vilja bryter?

6. Bevara mig för öfverdåd, Förlåt de gömda brister, Och gif, o Gud, att jag din nåd I evighet ej mister! Dig, min Förlossare, min tröst, Må täckas mina läppars röst Och dig mitt hjertas tankar!

J. O. WALLIN.

141. Dig, ljusens Fader, vare pris: Jag fick till rikedom Det ord, som gör den fromme vis Och gör den vise from!

2. Hur ljuft, hur hjertligt talar du I detta dyra ord Till mig, som går ett barn ännu, O Fader, på din jord!

3. Väl har naturens rika prakt Med tusen stämmors ljud Till min försagda tanke sagt, Att du är stor, o Gud!

4. Din väldighet, ditt majestät, Ditt underfulla råd Jag såg i solens höga fjät Och gräsets minsta tråd.

5. Dock låg för mig din mening skymd, Ditt hjerta jag ej fann; Och i en mörk, oändlig rymd Jag som ett stoft försvann.

6. Men gryning blef kring Sinai, På Tabor uppgick dag — Och själen såg, från töcknar fri, Din lag, ditt välbehag.

7. Förklaradt för mitt samvete Stod helighetens bud; Till hjertat flöt hugsvalelse Med nådens milda ljud.

8. Och tidens qval fick sammanhang Med evig-

hetens tröst, Och himlarösters återklang Blef hörd i jordiskt bröst.

9. O menniska! det är dig sagdt, Hvad Gud af dig begär. Hvad han uppå ditt hjerta lagt, Din egen sällhet är.

10. I enfald och i ödmjukhet Håll dig till Herrans ord, Och låt, när du hans vilja vet, Hans vilja blifva gjord!

11. Du genom Kristum allt förmår, Som sjelf dig mägtig gör, När dig hans Anda leda får Och dig hans kärlek rör.

12. Sann tro på Gud och på hans ord, Och kraft att göra godt, Och frid i himmel och på jord, Är kristnas kall och lott.

13. Till denna lott, till detta kall Mig nåd, o Jesu, gif! Då vet jag hvad jag göra skall Att få ett evigt lif.

14. I dig är Faderns välbehag, I dig vår salighet, O Jesu Krist, i går, i dag Och i all evighet!

J. O. WALLIN.

Lagen.

142. Betraktom väl de tio bud, Dem himmelens och jordens Gud Utgifvit har från Sinai! Ännu i dag förnimme vi De helga ljud.

2. För mig ej andra Gudar haf! Så säger han, som lifvet gaf. Mig frukta, älska öfver allt, Haf lit till mig, som jag befalt! Så talar Gud.

3. Mitt höga namn missbruka ej: Ditt tal skall vara ja och nej! Tänk hvad du ber, håll hvad du svär, Och vördnad för det helga bär! Mins Herrans bud!

4. Tänk på att helga hvilans dag, Besök mitt tempel, hör min lag, Till Himlen höj din själ och märk, Att dit bör syfta allt ditt verk! Så talar Gud.

5. Föräldrar skyldig heder gif Och deras stöd och hugnad blif! När du af dem välsignad är, Har dig ock Himlafadern kär. Mins Herrans bud!

6. Förstör ej ditt, ej andras lif, Men undfly vrede, hat och kif! Var fridsam, var din oväns vän Och löna ondt med. godt igen! Så talar Gud.

7. Mot köttslig lusta var på vakt! En helig Gud på dig ger akt. Låt tukt och ära hos dig bo, Och älska den, du svurit tro! Mins Herrans bud!

8. Tillgrip ej hvad dig ej tillhör, Gör redligt hvad du göra bör! Gif allom sitt, gör allom rätt Och vinn ditt bröd på ärligt sätt! Så talar Gud.

9. Ej falskt och argt om andra döm, Om nästans goda namn var öm! Var sann, var skonsam, aldrig hal, Sky både smicker och förtal! Mins Herrans bud!

10. Haf icke lust till nästans hus: Var nöjd, så blir din lefnad ljus! Fly afund, list och girighet Och gläds, när du en lycklig vet! Så talar Gud.

11. Qväf syndens frö uti ditt bröst, Lyd ej begärens falska röst! Ett renadt hjerta Gud begär, För honom viljan gerning är. Mins Herrans bud!

12. Så säger han: Jag är din Gud, Som hämnar mina kränkta bud. Förakta ej mitt majestät, Ty straffet går i brottets fjät! Så talar Gud.

13. Säll den, som håller dessa bud: Han finner nåd för Herran Gud, En nåd, som i mång' tidehvarf Till fromma barn skall gå i arf. Mins Herrans bud! M. LUTHER. O. PETRI.

Melodi N:r 39.

143. På Sinai stod Herren Gud: Bland eld och rök och tordönsljud Han stod, fördold i töcknen. Basunen ljöd, och Herrans röst Med bäfvan slog allt folkets bröst, Och berget skalf och öknen. Och Herren talade och böd Och sade: Den är evigt död, Som af min budords rätter Blott en åsidosätter.

2. O samvete, o röst af Gud! Som himlens stjernor, lagens bud Oss lysa evigt klara. Men hvem, på hela jordens rund, Hvem fins, som kan i domens stund Den starke hämnarn svara? En enda fins, som svara kan: Allt är fullkomnadt! säger han, Sin blick till himlen höjer Och ner sitt hufvud böjer.

3. Från Sinai till Golgata Ditt öga vänd, o menniska, Och se, hvad du har brutit! För dig han lagens vrede bär, O syndare, för din skuld är Hans helga blod utgjutit. O kom, försmält af ånger, kom Och låt ditt hjerta skapas om, Låt tron din anda lifva Och frukt i kärlek gifva! F. M. FRANZÉN.

144. Gud har af sin barmhertighet Till nåd oss arma tagit Och all vår orättfärdighet Med Kristi blod aftvagit. All vår förtjenst är utelyckt: Vår själ, af syndens börda tryckt, Till nåden måste falla.

2. Guds lag var helig, rätt och god: Men sedan Adam brutit, Sig syndens smitta i vårt blod Från första stunden gjutit. En rättvis dom blef allas lott; Att älska Gud och göra godt Ej stod i vår förmåga.

3. Till helig lydnad för Guds lag Vårt hjerta måste lifvas, Om Guds, den heliges, behag Åt våra verk skall gifvas. Allt, som är födt af kött, är kött, Besmittadt och i synden dödt, Och emot andan strider.

4. Dock var af nöden, att Guds lag Fullbordan måste vinna, Om inför Gud på domens dag Vi skulle miskund finna. Pris vare Gud, som såg vår nöd! Att frälsa oss från evig död, Sin egen Son han sände.

5. Han, som i verlden kommen var Att verldens synder bära, Guds lag för oss fullkomnat har Med lydnad och med lära. Ej lagen mer fördöma kan Den, som i hans försoning fann En väg till nådastolen.

6. När vi nu sätte lit härtill Och egen vanmagt finne, Gud all vår skuld förlåta vill Och lugna sjelf vårt sinne. Vi varde fromme inför Gud Och redo att hans helga bud Med villigt hjerta lyda.

7. Med tron Guds Ande kommer god, Att oss å nyo föda Och verka i oss annat mod Och köttsens välde döda. De goda verk så komma fram; Vi finne idel synd och skam I hvad vi fordom gjorde.

8. Sann tro ej utan kärlek är, Och frukten trädet prisar. En trogen hafver nästan kär Och honom godt bevisar. Så varder lagens bud upp-

fyldt: Hvarann vi tjene oförskyldt, Som Kristus oss har tjenat.

9. Sann kärlek söker ingen lön, Dock tro vi den tillstunda: Vi den i ödmjukhet och bön På Jesu kärlek grunda. Att vi den säkert skole få, Hans löfte hafve vi derpå, Dock af hans nåd allena.

10. Så står alltsammans i Guds nåd, Att salige vi blifva. Men fast och evigt är hans råd Dem trognom det att gifva. Vi hafve idel skröplighet; I Gud är all vår salighet. Gud vare pris och ära!

P. SPERATUS. O. PETRI.

Evangelium.

145. Om, Jesu, på min vandringsstig Ditt dyra ord ej leder mig, Min själ af natt omgifves, Och mitt begär Likt böljan är, Som utaf vädret drifves.

2. Men af ditt evangelium Går ljuset upp i mörkrets rum. Vid denna morgonstjerna Ditt råd jag ser, Din nåd tillber Och gör din vilja gerna.

3. Det löfte jag ej glömma vill, Att himmelriket dem hör till, Som hafva barnasinne. I enkel tro Och menlös ro Jag lifvets vishet finne!

4. Då skall, i känslan af min brist, Det ord jag vörda, som är visst Och kan all sanning lära. Din kärleksröst Skall bli min tröst, Ditt kors min fröjd och ära.

5. Då skall jag, from och älskande, Uti min Gud en fader se, En broder i min like, Och heta din Och komma in Uti ditt himmelrike.

6. Och salig, när jag detta vet, I lydnad och

enfaldighet Jag vill till målet skrida Och högre ljus I Faderns hus Med barnsligt hopp förbida.

J. O. WALLIN.

146. När verldens hopp förtvinadt stod, Likt blomman uti sanden, Rann upp så klar en helsoflod, Gaf kraft och mod Åt qvalda menskoanden.

2. Det Jesus var, som huld och god Blef oss en lifsens källa; Vi funno i hans dyra blod Den helsoflod, Som gör oss evigt sälla.

3. I verlden han den ende är, Som hugna kan och lifva Den syndaångerns smärta tär Och som begär I honom salig blifva.

4. Han ljuset är och sanningen, Han vägen är och lifvet: Den honom söker, finner än, Och äfven den, Som beder, varder gifvet.

5. Han genom hela lifvets dag Uträcker sina händer Till syndare, och med fördrag, Der tron är svag, Han veken återtänder;

6. Och, som en herde för sin hjord, Allt hvad oss fattas gifver: Sin anda, salighetens ord, Sitt rika bord; Och alltid trofast blifver.

7. Hvad skulle Herren göra mer, Att fallna menskor frälsa? Han för oss strider, segern ger, Vår längtan ser Och är vårt lif och helsa.

8. Må vi som dina barn få bo När dig och alltid njuta Kraft af ditt ord till hopp och tro, Till själens ro, Tills vi vår vandring sluta!

9. Du är i lidandet vårt stöd, O kärlek utan

like! Du för oss genom sorg och nöd Och qval och död Till härlighetens rike. ? — S. J. HEDBORN.

Melodi N:r 41.

147. Så högt har Gud, oss till stor fröjd, Den fallna verlden älskat, Att han sin Son från himlens höjd Har sändt, som oss har frälsat. I synder var så verlden sänkt, Att hjelp ej stod att finna, Ej nåd att vinna, Om Gud sin Son ej skänkt — O menska, det besinna!

2. Men detta är vår själatröst, En källa af all nåde, Att Jesus har oss återlöst Och frälsat af all våde. O Gud! hur är din kärlek stor, Hur ville du oss lisa, Oss hjelp bevisa! Den, der på jorden bor, Kan det ej fyllest prisa.

3. Ty ho, som tror på Jesum Krist, Han evigt salig blifver: Den salighet, som förr var mist, Gud genom Jesum gifver. Ty icke har Gud sändt sin Son, Att han skall verlden döma, Sin nåd bortgömma; Men oss till en stor mån Vill han vår synd förglömma.

4. Men den är redan dömd för visst, Och honom Gud förkastar, Som ej vill tro på Jesum Krist: Han till förderfvet hastar. Ty efter han ej ville tro I Sonens namn allena, Guds lam det rena, Gud honom själaro Och himlen skall förmena.

5. Den, som till ändan trogen är, Skall lifvet få att ärfva; Det lif, som döden ej blir när, Månd' Kristus oss förvärfva. Gif oss, o Gud, en stadig tro

Att Jesum här omfamna Och sedan hamna, Der själen hafver ro! Du oss till dig anamma!

? — I. KOLMODIN.

2. Sakramenterna.

Döpelsen.

Melodi N:r 136.

148. Helge Ande, du, som samlar, Lyser, tröstar med ditt ord En förvillad slägt, som famlar Kring en olycksalig jord! Sanningens och nådens tolk, Som af jordens alla folk Gör en kyrka, der de alla Gud i Kristo Fader kalla!

2. Vittna städse med min anda, Att ock jag af samma Gud Är ett barn, som vågar blanda Rösten med de frälstas ljud, Att till mig han äfven såg, När jag i det tysta låg, Att till mig hans famn ock sträcktes, När jag ur det tysta väcktes!

3. När du fordom, lik en dufva, Sänktes till Jordanens brädd, Hördes orden, sälla, ljufva, Ned ur molnens delta bädd: Se min Son, till hvilken jag Evigt har ett godt behag! Ack, ännu med dessa orden Öppnas himlen öfver jorden.

4. Ack, ännu, o gudaflamma! Du dig sänker, ljus och mild, Öfver menskors barn i samma Oskuldens och fridens bild. Äfven jag ur nådens bad Gick, pånyttfödd, ren och glad, Min Försonare till möte I hans helga kyrkas sköte.

5. Då blef hjertat rikt begåfvadt Af en himmelsk Far och Vän. Kan jag glömma, att jag lofvat Bli hans trogna barn igen, Lofvat, under tro och hopp, Egna mina dagars lopp Åt hans dyrkan och allena Honom älska, honom tjena?

6. Rörande och dyra minne Af det sällaste förbund! Sväfva heligt för mitt sinne Under hvarje lifvets stund! Tala på min skumma stig Om en Far, som leder mig! Bland besvären, plågan, bristen Säg mig, att jag är en kristen!

7. Lär mig Jesu kors att vörda Och, ehvad mig förestår, Finna ljuf och lätt den börda, Som jag bär i Jesu spår! Vid begärens villoljud Påminn hvad jag lofvat Gud, Hvad han lofvat mig tillbaka, Så kan jag min skatt bevaka! J. O. WALLIN.

149. »Låt barnen komma hit till mig!» Så du, o Jesu, bjuder, Så, menlöshetens vän, från dig Den milda stämman ljuder. Din Anda utgår hvarje stund Att fromma hjertan gläda; Men först uti din nåds förbund Upptager han de späda, Dem himmelen tillhörer.

2. Af Andans kraft i dopets flod Vår själ från synden renas Och, genom ordet vis och god, I tron med Gud förenas. Ty den der blifver döpt och tror, På nytt af Andan födes; I honom Sonens kärlek bor, Och hans förhoppning stödes På Faderns nådelöften.

3. Bär Jesu minne i ditt bröst, Bär det i alla skiften! Det blifva skall din lefnads tröst, Din tröst en gång vid griften. Hans kors uppå din skuldra tag, Bekänn din tro för verlden, Så haf-

ver Gud till dig behag, Och när du slutat färden, Du än af Herran kännes!

4. O menskor! vänder om till Gud Och varder barnen like! Blott med oskyldighetens skrud I prydens till Guds rike. Med kristlig dygd och samvetsro Ert barnaskap förklarer, Behåller kärlek, hopp och tro Och himlens nåd bevarer Uti ett helgadt hjerta!

J. O. WALLIN.

Nattvarden.

Melodi N:r 97.

150. O Jesu! än de dina Du vill omkring dig se Och af din bittra pina En salig frukt dem ge. Dem in i döden älskar du Och i din Faders rike Vill undfå dem ännu.

2. Dock vill du än på jorden Bland oss ock stiga ner; För oss ett offer vorden, Dig sjelf åt oss du ger Och säger, evigt huld och god: »Tag! det är min lekamen; Och tag! det är mitt blod.»

3. Dig, Jesu, än vi höra I dessa dyra ord. Oss alla vill du göra Till dina vid ditt bord: Oss alla, då du brödet tog, Du slöt intill det hjerta, Som för oss alla slog.

4. Det hjertat, som i nöden Den armas tillflykt var, Som bad för oss i döden Och våra synder bar, Det hjertat än med frid och tröst, Med salighet från höjden, Här nalkas trogna bröst.

5. Du kommer, kärleksrike, Ännu i Herrans namn Och för oss i ditt rike Emot en Faders

famn, En Faders, som förlåta vill De barn, du återlöste Och som dig höra till.

6. Dig vilje vi tillhöra, O Jesu, till vår död Och Herrans vilja göra I medgång som i nöd. Då blir du när oss alla dar, Intill vår lefnads ända, Som sjelf du lofvat har.

F. M. FRANZÉN.

151. Jag kommer, Gud, och söker dig, Förkrossad, stadd i våda. Förbarmare! ack, se till mig Och mig med tröst benåda! Jag brutit har mot dina bud; Men Jesus, medlaren hos Gud, Har verldens synder burit.

2. Med ångerns qval kring korsets fot Jag mina armar sluter: O Jesu! tag den suck emot, Som här mitt hjerta gjuter! Jag tröstar på din nåd och magt; Allt är fullkomnadt! har du sagt: Du mig med Gud försonat.

3. Då till ditt bord jag träder fram, Låt mig den trösten finna, Att ock för mig på korsets stam Ditt blod du låtit rinna, Att du, som fullgjort Herrans lag, Åt mig beredt Guds välbehag, Då jag i dig förblifver!

4. Var du mitt skydd mot verldens flärd, Mot syndens magt och villa, Att kronan, som mig är beskärd, Jag icke må förspilla! O Jesu, du som frälsat mig! Mitt hela lif jag helgar dig, Din död att evigt prisa.

K. F. GELLERT. J. A. LINDBLOM.

152. Jesus Kristus är vår helsa, Som oss alla ville frälsa. Med sin pina och sin död Han oss förlöst ur dödsens nöd.

2. Att vi Herran ej förgäte, Har han i det bröd, vi äte, I det vin, vi dricke här, Sjelf lofvat att oss vara när.

3. Vid sitt bord han vill oss trösta, Att vi äre återlösta; Vi derom försäkran få, När vi till Herrans nattvard gå.

4. Nådens kraft vi då erfara, Endast vi vår tro bevara, Att för oss han blifvit död, Så visst vi äte detta bröd.

5. Ingen har han vägrat kalla, Kärleksfull han bjuder alla Till sitt helga nådebord: Det är så skrifvet i hans ord.

6. Så är det ock Kristi vilja, Att ej någon skall åtskilja Hans lekamen och hans blod, Som han bjöd allom, evigt god.

7. Dock skall man sig sjelf betrakta Och uppå sitt hjerta akta; Ty den hit ovärdig går, För lifvet han här döden får.

8. Derför ömt din nöd begrunda, Och se'n tvifla ingalunda, Att hans nådeord är sant! Du finner här dess underpant.

9. Han vår sveda på sig lade; »Kom till mig», han mildrik sade, »Kom du, som betungad är! Din syndaskuld på mig jag bär.»

10. Detta löfte tillhör alla, Som här ödmjukt nederfalla; Den, som känner synden svår, Till detta bordet värdig går.

11. När sig syndarn vill besinna Och till bättring krafter vinna, Åter så i en sann tro, Så får han i sitt hjerta ro.

12. Herre! dig vi skole prisa, Som oss vill så huld bespisa. Tack ske dig i evighet För en så stor barmhertighet!

M. LUTHER. O. PETRI.

153. Hvad röst, hvad ljuflig röst jag hör! Upp, själ, och fira, som sig bör, Den dag, som Herren gör! I dag till dig sker Herrans ord: »Kom i min famn, kom till mitt bord!»

2. Jag kommer, Jesu, på ditt bud; Men kläd mig sjelf i helig skrud, Min Herre och min Gud! Ikläd mig din rättfärdighet, Att jag må se din salighet!

3. I verlden, utan hjelp och hopp, Som ett förloradt får jag lopp; Men du mig sökte opp. Du, som de dina tecknat har, Mig hem på dina armar bar.

4. Lik Petrus, jag på villans stig Förnekade och glömde dig; Men du ej glömde mig. Din blick mig fann, din kärleksblick Till djupet af mitt hjerta gick.

5. Nu detta hjerta aldrig mer Dig, Herre Jesu, öfverger: Du mina tårar ser. Jag går så gerna dit du går Och bär mitt kors i dina spår.

6. Och när jag önskar vederfå De krafter, som ej mer förmå, Jag lik Maria då Vid dina fötter sitta vill Och hvad du talar lyssna till.

7. Ett enda mig nödvändigt är: Att hafva dig af hjertat kär Och tro hvad du mig lär. Af denna kärlek, denna tro I lif och död har själen ro.

8 En själ, som du åt himlen vann, På jorden ej sin näring fann, Af stoft ej mättas kan. Den dryck och spis, som henne när, Ditt blod och din lekamen är.

9. Dig sjelf du åt de trogna bjöd: Du är det sanna lifsens bröd, Som frälsar oss från död; Du är den källa, af hvars flod En kristen hemtar kraft och mod.

10. Hvad skadar mig allt jordiskt qval, Som mig betungar utan tal I denna jemrens dal? Det böjer ned en dödlig kropp, Men lyfter själen till dig opp.

11. Hvad gagnar mig allt jordiskt väl, Om jag, en usel syndaträl, Får skada till min själ? I döden det som drömmen far, Men Andans frukt skall blifva qvar.

12. Och Andans frukt är ödmjukhet Och sanning och rättfärdighet Och fröjd och fridsamhet Och oskuld i en helgad själ, Samt mod och kraft för likars väl.

13. Ej skall mitt hjerta blifva kallt, Men älska dem, som du befalt, Och dig utöfver allt; Derpå jag kännas skall igen Och veta, att jag är din vän.

14. Så kom att i mitt hjerta bo! Till dig jag sätter all min tro, Hos dig jag finner ro. Med dig jag lugn till målet går Och trygg på Herrans dag består.

15. Din Ande mig det vittne bär, Att intet mer fördömligt är Hos den, du blifver när. Ty blif mig när i lif och död, O nådens källa, lifsens bröd!

J. O. WALLIN.

154. Vår Herras Jesu Kristi död Hugsvalar oss i all vår nöd; Och när vi tänke deruppå, En hjertans glädje vi då få.

2. Afplanat har han med sitt blod Den handskrift, som emot oss stod. Mot oss var han så god och huld, Att han betalte all vår skuld.

3. Att detta trofast är och sant, Han gifvit oss en säker pant Uti sin helga nattvard, der Vi smake, huru ljuf han är.

4. Ty hans lekamen, helig, sann, Så ock hans blod, som för oss rann, Vi undfå vid hans helga bord, Som han har lofvat i sitt ord.

5. En härlig spis är detta visst, På hvilken aldrig blifver brist, Ett himmelskt manna, som vår själ Till evigt lif bevarar väl.

6. Säll är då hvarje värdig gäst, Som sig vid Jesu löfte fäst; Ty Jesus vill med kärlek bo Hos den, som har en stadig tro;

7. Samt har det uppsåt, att han sig Omvända vill och rättelig I Kristo lefver, synden dör, Och så Guds helga vilja gör.

8. Men den ovärdig går härtill, Ej tror, ej sig omvända vill, Han finner ingen frälsning här; Sin dom han i sitt hjerta bär.

9. O Jesu Krist, vår broder kär, Som för vår skull korsfästad är! Med dina sår du helar väl En sargad och bedröfvad själ.

10. Gif, att med dig i denna stund Vi rätt förnye vårt förbund! Din nåd är rik, din magt är stor: Amen, välsignad den det tror!

H. SPEGEL.

155. Du lifsens bröd, o Jesu Krist, Som låter dig här finna Den nådig, som sin synda-

brist Vill ångra och besinna! Dig beder jag så innerlig, Du ville nu bereda mig, Att jag må värdig vara!

2. Du värdes mig i denna stund Till nådabordet leda Och der bekräfta det förbund, Som kan mitt samvet freda, Så att min själ, ej blott min mun, Må af din spis och nådesbrunn Sig kunna vederqvicka!

3. Du värdes ock, o Herre Gud, Mig kraft och nåd förläna Att vandra städs i dina bud Och troget dig här tjena! Begåfva mig med hopp och tro, Att du må stadigt hos mig bo, När du mig har bespisat!

4. Tag bort allt hat och bitterhet, O Jesu, ur mitt hjerta! Låt mig min synd och orenhet Här ångra med all smärta! Du är för mig på korset död, Har frälsat mig från evig nöd: Det är min tro, o Jesu!

5. Jag är, o Gud, din nåd ej värd, Fast mera värd din aga. Jag är i synd och ondska snärd; Deröfver må jag klaga. Dock tröstar det, o Jesu, mig, Att du förlåter nådelig Och gerna dig förbarmar.

6. Jag är all full med syndasår; Ack, låt din hand mig hela! Jag är helt blind och vilse går; Din nåd låt mig ej fela! Jag är helt svag, förbarma dig! Förloradt får, men uppsök mig Och med din hjelp benåda!

7. O Jesu! kom, kom hit till mig, Dig värdigas mig gifva, Att dock din kärlek innerlig Må evigt hos mig blifva! I nöd och död är du min fröjd, I dig är jag så hjertligt nöjd: Ej skole vi åtskiljas!

8. Sist beder jag rätt innerlig, Låt, Jesu, mig åtnjuta Din helga nattvard värdelig Och mig i dig insluta! Jag blir i dig, du blir i mig: Du skall ock mig på lifsens stig Till himlens glädje föra!

J. RIST. J. ARRHENIUS.

Melodi N:r 51.

156. Jag vill i denna stund, Min Gud, af hjertans grund Den stora nåd beprisa, Du värdigats mig visa. Dig vill jag mig nu gifva Och evigt din förblifva.

2. O Jesu, Herre god! Din sanna kropp och blod Mitt hjertas fröjd skall vara, Min tröst uti all fara; Min håg de himmelsk göra, När jorden vill förföra.

3. Ej vårt förnuft och vett Guds vishets djup insett, Dock måste sanning vinna, All tvekan här försvinna. Guds ord stå faste alla, Om jord och himmel falla.

4. Här är Guds rätta lam. För oss på korsets stam Af verlden djupt föraktadt, Af kärlek till oss slagtadt. Här själen nåd kan finna, Vill hon det rätt besinna.

5. Din trohet, stor och blid, Ske, Herre, pris all tid! Du mig nu har upprättat Och mildeligen mättat. Mig skall din kärlek lära Att lefva dig till ära.

J. OLEARIUS. J. SVEDBERG.

157. Säll den, som hafver Jesum kär Och honom i sitt hjerta bär! Ty ingen större hugnad är Än hafva Jesum hos sig när.

2. Mig ljufvast är min Jesu röst, Mig kärast är min Jesu tröst. Den vännen, som mig återlöst, Han ensam lugna kan mitt bröst.

3. Han är mot ångerfulla god, Han gifver de betryckta mod, Han renar oss i dopets flod Och styrker med sitt helga blod.

4. Jesus är hjertats högsta fröjd, Jesus gör själen bäst förnöjd; Han lyfter upp till himlens höjd Den under korsets tyngd var böjd.

5. Förnuftet visar ej ett sätt, Hur nåd i himlen går för rätt; Men hjertat, som han styrkt och glädt, Med tron hans kärlek fattar lätt.

6. Jag söker Jesum med all flit, Till Jesu kors står all min lit; Med ömt begär jag längtar dit Från tidens flärd och svek och split.

7. När jag om morgonen uppstår, Jag söker först min Jesu spår; Och, som Maria, helst jag går, Der jag om honom kunskap får.

8. O Konung, öfver alla stor! All verlden af ditt ord beror; Men, full af nåd, likväl du bor Hos den af hjertat på dig tror.

9. Blif när mig, o Immanuel! Med dig och genom dig min själ Är frälst och viss om evigt väl; Men utom dig en syndaträl.

10. Ifrån ett hjerta, som har byggt På dig sitt hopp, förnöjdt och tryggt, Fåfänglighet blir utelyckt, Men djupt din kärlek der intryckt.

11. Din kärlek, Herre Jesu Krist, Oss väpnar mot all verldens list, Den öfverskyler all vår brist Och återgifver hvad vi mist.

12. Din kärlek, som i döden brann, Ditt blod, som från din sida rann, Din död, som döden öfvervann, Förlossning för oss alla fann.

13. Du kom till oss af himlen ned, För oss ditt lif i strid framskred, Och korsens död för oss du led, Att oss förvärfva evig fred.

14. Och, att vi detta skole tro, Du lofvat sjelf att hos oss bo Och hugna själen med den ro, Som föds af kärlek, hopp och tro.

15. Här gifver du vår svaghet stöd; Här med välsignadt vin och bröd Ditt folk förkunna skall din död Till tidens ända, som du böd.

16. Den, som dig undfår värdelig Och vandrar på din viljas stig, Han har Guds rike uti sig Och finner frid och fröjd hos dig.

17. Ack, Jesu, oss beredda gör, All syndens magt i oss förstör, Vårt hjerta öppna, väck och rör, Att vi dig undfå, som sig bör!

18. Ja, nu och alltid när oss blif, Allt ondt, o Jesu, från oss drif Och oss omsider nådigt gif En salig död, ett evigt lif!

H. SPEGEL.

158. Af helig längtan hjertat slår: Min Jesum jag till mötes går. Min själ skall se och smaka här, Hur ljuflig du, o Herre, är!

2. Jag hörde rösten af ditt bud Och följde nådens glada ljud; Och fram jag träder nu för dig: Förskjut ej mig, förskjut ej mig!

3. Jag usle är i synder snärd, Mig hafver satan, kött och verld Så grymt bedragit, arma barn! Jag föll i deras snöda garn.

4. Jag mången gång på dig har tänkt, Men åter mig i lustar sänkt; Ty samvetet mig gjorde ve, Tills det i synden somnade.

5. Du hafver mig ditt budskap sändt, Och jag min släckta lampa tändt Och klappar rädd, med blygd och qval, På dörren af din bröllopssal.

6. Ack, tiden ilar med all fart: Ett evigt mörker stundar snart, Och ryslig evigheten är För den, du ej din nåd beskär.

7. Du fordom högt mig älskat har: Har än du samma kärlek qvar? Ja, tillgift syndaren ju får, Som full af ånger till dig går.

8. Ack, Jesu, mig ock nu tillgif Och mig ej från ditt ansigt drif! O du, som verldens synder bar, Mig nådig och barmhertig var!

9. Fast jag så mycket ondt har gjort, Har du likväl min ånger sport Och känner, att jag älskar dig: Förskjut ej mig, förskjut ej mig!

10. Ack, nej, du nådig är, o Gud! Dig täckas mina läppars ljud; Du redan salighetens magt I mitt försagda hjerta lagt.

11. Jag känner mig uti ditt hus Klart omhvärfd utaf nådens ljus Och smaka får en härlig spis Af frukter från ditt paradis.

12. Så vet jag då, hur allt mitt ve Jag skall i fröjd förvandladt se: När till ditt helga bord jag går, En himmelsk tröstedryck jag får.

13. Der får jag ock ett himmelskt bröd, Som gifver kraft i själanöd. Jag fruktar ej för fattigdom: Din kärlek är min rikedom.

14. O kom, min Jesu, då till mig! Jag reder till mitt bröst åt dig. Dig hopp och kärlek möta der, Och trones lampa brinner skär.

15. Och när du nattvard hålla vill, Ditt hjerta jag mig tryggar till, Liksom Johannes vid ditt sköt Om natten, då du brödet bröt.

16. Hvad båtar mig en jordisk glans? Mig fröjdar mer den törnekrans, Som flätad är kring dina hår Och uti evig blomning står.

17. Hvad båtar gunst och rikedom? Förutan dig är verlden tom; Förutan dig, hvad jordiskt väl Från döden frälsa kan min själ?

18. Vid dig jag evigt blifva skall; Du är mitt lif, min glädje all, Mitt ljus, mitt hjertas dryck och bröd, Min salighet uti min död. S. J. HEDBORN.

159. Gud vare lofvad och af hjertat prisad, Att min själ har blifvit spisad Vid Herrans helga bord, hvars himlagåfvor Öfvergå all jordens håfvor! Dig vare pris, o Herre Gud! Du, som allt kan ge och sjelf dig gaf Och min skuld af kärlek planat af! Åt dig lemnar jag ock mig: Hvad jag är, jag är i dig. Dig vare pris, o Herre Gud!

2. Hur ljufligt är ditt bord, der kärlek föder Med sitt blod en slägt af bröder, Dem du förbarmande har velat frälsa, Dem du när till evig helsa! Dig vare pris, o Herre Gud! Jag stod upp att till min Fader gå, Ende Sonen emottog mig då, Lif-

sens kalk mig dricka böd, Spiste mig af lifsens bröd. Dig vare pris, o Herre Gud!

3. O, jag skall ej för evigt smaka döden, Ty ock i den sista nöden Jag vet, sig samma kärlekshand skall sträcka Mot mig och mitt fängsel bräcka. Dig vare pris, o Herre Gud! Jesu! gif, att vid din nattvard då Jag, den minste, ock ett rum må få, Och för hvad jag felar än Möt mig med förlåtelsen! Dig vare pris, o Herre Gud! J. O. WALLIN.

160. Hur kan och skall jag dig, o Jesu, nogsamt prisa? Du värdes mig med dig uti din nattvard spisa; Min själ uppfriskar du med ditt utgjutna blod, Du lindrar hjertats ångst, du gifver fröjd och mod.

2. Du har min syndaskuld och börda från mig drifvit, Du har gudaktighet och kärlek igengifvit, Du har min svaga tro af nåde återtändt, Du till min matta själ ny tröst och styrka sändt.

3. O du, min ädla skatt, du lifsens springekälla, Som dig till egendom mig velat återställa! Ack, blif och var hos mig, så är jag salig visst, Så är min död mitt lif! Hjelp mig, o Jesu Krist!

J. HEERMANN. J. PETRÆUS.

Melodi N:r 35.

161. Dig, Jesu, vare evigt pris För all din nåd och gåfva! Af dig jag i en jordisk spis Undfår en himmelsk håfva. Välkommen var, du ädle gäst, Som dig med mig så nära fäst! Dess är jag glad och sjunger.

2. O Jesu! du mig bjudit in Att af din nattvard spisa. Nu är jag din och du är min: Det skall i nöd mig lisa. Nu har jag nog i all min brist, Nu är min själ välsignad visst. Dess ske dig lof, o Jesu!

3. Låt mig få blifva städs i dig Och dig för evigt tjena! Förblif ock evigt du i mig, Och värdes sist förläna, När jag är stadd i dödsens nöd, Att, styrkt af detta nådens bröd, Jag glad till dig må fara!

J. OLEARIUS. J. SVEDBERG.

Nattvardspsalm för en sjuk.

162. Här ensam på mitt plågoläger Din nattvard, Herre, jag begår; Men äfven här jag hoppet eger Att du mig arme ej försmår. Hvar helst du hör den frommes röst, Der kommer du med frid och tröst.

2. Kanske ej mera här i tiden Din dyra måltid bjudes mig. Är då min lefnadsdag förliden, O Herre Gud, gör nåd med mig! Min hjelp, mitt ljus, o Jesu, var, Så blir min afton lugn och klar!

3. Låt känslan af min skuld försvinna Vid minnet af din kärleks höjd! Låt mig i nådekalken finna En försmak af din himlafröjd! O Jesu! din försoningsdöd Hugsvale mig i dödsens nöd!

4. O du, som all min synd förlåter Och sjelf mitt bästa vill och vet! För mig du himlens port upplåter Och visar mig din salighet. O Jesu! dig i tron jag ser Och känner ingen plåga mer.

5. Ej döden skall mig nu förskräcka: Min själ, o Jesu, tillhör dig. I grafven vill du sjelf mig väcka, I domen sjelf försvara mig; Ty är jag nöjd med hvad du gör: I dig jag lefver och jag dör.

C. C. STURM. J. O. WALLIN.

C. Nådens ordning.

1. Nådevalet.

163. Store Gud! hvad skall jag göra, Att jag salig varda må? Är jag vald att dig tillhöra Eller dömd från dig att gå? Står i lifsens bok mitt namn? Öppnas eller sluts din famn, När mig döden snart skall fälla Och mig för din domstol ställa?

2. O min Gud! mitt hjerta bäfvar; Outforskligt är ditt råd. Mellan lif och död jag sväfvar. Vågar jag väl hoppas nåd? Ack, det finnes ju hos mig Intet, gällande för dig? Månn, en gång af synden dårad, Jag kan vara en utkorad?

3. Ja, du vid dig sjelf har svurit, Att du ej vill syndarns död. Denna ed har Jesus burit Till en syndig verld i nöd. Den är skrifven med hans blod: O, min själ, så fatta mod! Den till ändan trogen blifver, Honom Herren lifvet gifver.

4. Till den himmel, som blir allas, Hvilka honom höra till, Ingen är, som icke kallas: Ingen han borttappa vill. Till hans hjerta en och hvar Lika öppen tillgång har; Samma röst till alla ljuder, Samma frälsning han dem bjuder.

5. »Kommer alle, som arbeten! Allt är redo!» ropar han. »Nåden, friden, saligheten Jag åt sorgsna själar vann. Och, du vilseförde, kom! Vill du lefva, o vänd om, Öfvergif den breda vägen!» Så han ropar, huld och trägen.

6. Men den hjertat framgent sluter För hans kallelse och nåd; Den hans salighet förskjuter, Fräck i lastens öfverdåd; Den ej bättrar sig och tror, Men i synden säker bor: Han sin dödsdom sjelf har skrifvit, Han, blott han, förkastad blifvit.

7. Jesu! gör mig angelägen Om hvad evigt gagnar mig! Du till himlen visat vägen: Värdes dit ock leda mig! Du mig frälst från synd och last: Gör min kallelse ock fast, Att jag, skyddad för all fara, Din i lif och död må vara! J. ÅSTRÖM.

2. Kallelsen, Väckelsen, Upplysningen.

164. Allt är redo, fallna slägte! Hör den röst, som kallar dig Och ur dödsens mörka häkte För dig fram på lifsens stig! Nu är salighetens dag: Känn din Faders hjertelag! Bäfva att den nåd förskjuta, Som ännu dig bjuds att njuta!

2. Gud sin kärlek dig förklarat, Menska, redan vid ditt fall; I sitt ord han uppenbarat, Hur ännu du räddas skall: Han ännu dig tar emot, Om i redlig syndabot Du för honom faller neder Och i tron om tillgift beder.

3. Ack, om du ditt hjerta sluter För den röst, som kallar dig, Om du än den hand förskjuter, Som ifrån förderfvets stig Dig så gerna leda vill, Vet, att en gång slutes till Nådens dörr, dit Gud dig åter Aldrig, aldrig kallas låter.

4. Men om du, af ånger slagen, Har din vanmagt känna lärt, Gläds! till hörsamhet för lagen Jesus har dig kraft beskärt. Hör hans evangelium! Kom till bordet, här är rum; Här hans kärlek dig skall nära, Att din tro må frukter bära!

5. Gud, min Frälsare! jag beder: Må ditt ord ledsaga mig, Att mig verlden ej förleder Till ett återfall från dig! Din lekamen och ditt blod Mig förläne kraft och mod Till att segra i all fara, Att jag din må evigt vara! ? — KR. DAHL.

165. Vak upp! hör väkten ljuder Från Zions murar än. Se, nådens sol dig bjuder En bättringsdag igen. Men snart skall budet fara Från lifsens Förste ner Och i hans namn förklara, Att ingen tid är mer.

2. För sent skall syndarn vakna, Der ingen morgon är, Der han skall evigt sakna Den nåd, han spilde här, Der inga böner höras, Der ingen bättring sker; Ty kan väl bättring göras, Då ingen tid är mer?

3. O du i synden döde! Se denna evighet, Der allt är mörkt och öde Och ej af ändring vet! Att synden hopplöst minnas: O matk, som ro ej ger! Ack, kan väl hoppet finnas, Då ingen tid är mer?

4. Vak upp! hör ropet skallar: Nu är behaglig tid, Nu gack, dit Herren kallar, Med bön och bot och strid! Vill du den nåd förnimma, Som syndarn

bjuds ännu, Så tänk hvar dag, hvar timma, Att nu är tid — blott nu! F. M. FRANZÉN.

166. Gud, min Gud, som dig förbarmar! Du, som icke vill min död, Jesu! räck mig dina armar, Der jag ligger i min nöd! Synd och qval mig öfverhopa: Låt mig icke fåfängt ropa! Jesu, du min hjelp och tröst! Var mig nådig, hör min röst!

2. Nu jag ser, hur jag gjort illa, Jag, som på förderfvets stig Låtit verlden mig förvilla, Låtit synden fängsla mig: Nu omsider jag förfarit, Hur mitt hopp bedrägligt varit, Då hos dig, o Gud, min själ Icke sökt sitt högsta väl.

3. Men jag finner till min smärta, Att ännu hos mig jag bär Samma tygellösa hjerta, Samma svekfulla begär. Att jag dem må kunna dämpa, Jesu, lär mig städse kämpa Och, i kraften af ditt blod, Gif mig styrka, gif mig mod!

4. Ja, mig strida lär i tiden Och, när jag ur tiden går, Gif uti den sista striden, Att jag segerkronan får, Att jag, frälst från evig fara, Måtte bland de sällas skara, Milde Jesu, prisa dig, Som ur nöden hulpit mig! ? — KR. DAHL.

167. En syndig man, som låg i syndens dvala, En himlaröst så hörde till sig tala: »Vak upp, vak upp! hör ordet, som hugsvalar! Se, hvilket ljus beskiner berg och dalar!»

2. Hvars är den röst, som går till hjertegrunden? »En engels från de himmelska förbunden. Ack, sof ej mer! Med tunga, mer ej bunden, Sjung Herrans lof den sköna morgonstunden!»

3. Ett sorgfullt bröst har ej en ledig tunga: I själanöd ho kan med glädje sjunga? Bland jordens barn, de gamla som de unga, Den nöd är stor, ty synder oss betunga.

4. »När syndaren vill sig till Gud omvända, Gud honom hjelp af höjden lofvat sända. Säll äst du, själ! Gud ser till den elända, Han ock för dig skall lifsens ljus upptända.»

5. Den syndige stod upp: hans qval fick lisa, Hans hug blef varm, sin Gud han ville prisa; Han öfver sig ett himmelskt ljus såg lysa, Och andaktsfull han söng sin morgonvisa:

6. Miskundlig, Gud, låt nådens sol upprinna, Att för dess ljus må syndens nöd försvinna! Din Andas kraft låt mig, o Jesu, vinna, Ack, låt mig nåd för dina ögon finna!

7. All verldens ljus! liksom en morgonstjerna, Du rinner opp, att lysa, värma, värna De jordens barn, som sig till himlen ärna: Jag skådar dig, jag följer dig så gerna.

8. Pris dig, som ej tillstadde mig att sofva I syndens sömn! Min mun förmår ej lofva Den nåd, hvarmed du värdes mig begåfva: Mitt hjerta tag, tag mot den ringa håfva!

9. Försonare! du har för mig och alla Tömt vredens kalk och smakat dödsens galla: Dig vill jag tro, dig älska, dig åkalla, Och, med din hjelp, ej mer i synden falla!

? — J. O. WALLIN.

Melodi N:r 111.

168. Store Gud, som handen räckte Mig till räddning i min nöd Och mig med din Anda väckte, Då jag låg i synden död! Värdes ock min själ upplysa, Att hon rätta vägen ser Och ej vrångvis irrar mer!

2. Gif, att jag må kunna skåda Vidden af mitt öfverdåd, Djupet af min själavåda, Höjden af din dyra nåd! Låt den rätta morgonstjernan Stråla klar, på det min själ Må förstå sitt sanna väl!

3. Ack, med ånger, blygd och smärta Mina synders mängd jag ser; Men ifrån ditt fadershjerta Flödar nåden mycket mer. Lagens blixt vid korset faller, Släckt uti det dyra blod, Som ingifver frid och mod.

4. Skingra, Gud, all tviflans dimma, Låt mig ljus i ljuset se, Låt i trone mig förnimma, Att blott du kan frälsning ge, Att den väg, som Jesus banat, År den enda, jag kan gå, För att lif och räddning få!

5. Var mitt ljus på lifvets bana, Var mitt ljus i dödsens dal! Låt mig, fri från syndens vana, Lagens hot och ångerns qval, Mer och mer det landet nalkas, Der allt mörker skingradt är: Ty du sjelf är solen der!

J. ÅSTRÖM.

En länge förhärdad syndares uppvaknande.

Melodi N:r 95 b.

169. Mitt samvet ur sin långa dvala Med bäfvan ändtlig vaknat opp. Ack, utan kraft att

mig hugsvala, Jag ryser för mitt lefnadslopp. Det ligger för mig som en kedja Af villor, dårskaper och brott; Jag bär mitt straff och kan ej vädja Ifrån den dom, jag redan fått.

2. Min lycka spild, mitt lugn försvunnit, Mitt goda namn förstördt jag ser, Likt offren, som till aska brunnit På Molochs altar en gång ner. Och nu, då ångern, qvalet, nöden Med långsam brand mig sjelf förtär, Hvad blir min lott? Jag fruktar döden, Och lifvet mig förhatligt är.

3. O, kan väl denna branden släckas? Jag har förtrampat dina bud; Jag må väl darra och förskräckas, Att du rättfärdig är, o Gud! Du helig är: du måste straffa De dödsens barn, som ej i tid Med fruktan och med bäfvan skaffa Sin salighet och själafrid.

4. Hvart skall jag fly, när du vill kalla? Jag göms ej, Helige, för dig, Fast jordens berg uppå mig falla, Fast grafvens högar skyla mig. Hvarthän, om du dig ej förbarmar, Vill jag väl gå? Ack, haf fördrag! Jag kastar mig i dina armar: Gör med mig efter ditt behag!

5. O du, som kom att vreden dämpa, Fullkomnande Guds kärleksråd! Min bön, lik Israel, skall kämpa Med dig, till dess jag vinner nåd; Min tro, lik Mosis staf, skall klappa På salighetens klippa jemt, O du, som ingen vill borttappa Af dem, du med ditt namn har nämnt!

6. Mig i den kärleksfulla vården Du, gode Herde, äfven slöt; För mig din svett i örtagården, Ditt blod på Golgata du göt. Du ock från mig ej velat

skilja Ditt sista gällande: förlåt! Blott jag härefter gör din vilja, Blott vi ej mera skiljas åt.

7. Så hör mig, jord! må himlar höra Och vittna mellan Gud och mig: Jag svär att redlig bättring göra, Och du, o Gud, förbarma dig! »Så sant jag lefver», du förklarar, »Jag syndarens förderf ej vill!» »Så sant du lefver», rörd jag svarar, »Hör jag i lif och död dig till!» B. MÜNTER. J. O. WALLIN.

170. Hvart flyr jag för Gud och hans eviga lag? Den drabbar mig nära och fjerran. Hur skall jag på domens förfärliga dag Väl kunna bestå inför Herran? Gud vare mig syndare nådig!

2. Jag bäfvar, då jag uppåt himmelen ser. Der stå mina synder beskrifna; Och kastar till jorden jag ögonen ner, Der äro de alla bedrifna. Gud vare mig syndare nådig!

3. Hvart skall jag mig vända, hvar finner jag tröst I denna min jemmer och smärta? Förskräckt, jag af ångest mig slår för det bröst, Som hyser mitt syndiga hjerta. Gud vare mig syndare nådig!

4. O du, som mig skapat, min Frälsare blif! Mig lede, mig styrke din Ande! Din frid mitt oroliga samvete gif, Med tröst mina tårar du blande! Gud vare mig syndare nådig!

5. O Jesu! det blodet, som talar så mildt, Ditt blod, som från korset flöt neder, Gif, att det på mig ej må blifva förspildt! På dig jag förtröstar och beder: Gud vare mig syndare nådig! O. KOLMODIN.

3. Omvändelsen.

Kristelig sjelfpröfning.

171. Bepröfva mig, min Gud! Förnim, hur jag det menar: Om verlden eller dig i håg och verk jag tjenar. Se till, om ej ännu på orätt väg jag är, Och led mig på den väg, som till ditt rike bär!

2. I dopets helga bad du mig en Fader blifvit, Mig nådens barnaskap och löftets arf du gifvit. Har jag ock som ditt barn i allt mitt lefnadslopp Dig fruktat, älskat, lydt med hjertats tro och hopp?

3. Har jag ej spart den kraft, den tid, du mig förunnat Att verka i min krets det goda, som jag kunnat? Och gick, der jag det gjort, i min beräkning in Ej mera verldens dom än samvetets och din?

4. Har jag med trohet sörjt för dem, du mig förtrodde, Med godhet dem bemött, som af mitt bud berodde Och varit i mitt kall, min hydda och min bygd En värdig föresyn af ordning, flit och dygd?

5. Har jag mot hämndelust och afund mig bemannat? För dem, mig hatat, bedt? Välsignat dem mig bannat? Har jag gjort allom rätt och önskat allom godt, Vid andras lycka glad och nöjd med egen lott?

6. O Gud! har denna röst ej smickrat, ej förtalat, Men, lika öm och sann, bestraffat som hugsvalat? Har denna hand jag räckt till nästans hjelp

i nöd, Till den betrycktas värn, den öfvergifnas stöd?

7. Har jag med Andans kraft mot köttsens lusta kämpat, Dess väckta gnista qväft, dess första utbrott dämpat, Att ej begärelsen i hjertat synden födt Och i fullbordad synd jag andeligen dött?

8. Var jag i glädjens dag blott glad uti din fruktan? Bar jag i sorgens dag med tålamod din tuktan? Gaf jag i fröjd och nöd dig tacksamhetens pris, Förvissad, att i allt du nådig är och vis?

9. O Gud! ho märka kan, hur ofta här han bryter? Gack ej med mig till doms! Du skådar hvad mig tryter. Hvad jag misshandlat har, för Jesu skull gif till! Jag på en bättre väg härefter vandra vill.

J. A. V. WEIGEL. J. O. WALLIN.

Bättringens nödvändighet och vådan af dess uppskof.

172. Tiden flyr — när vill du börja, O min själ, För ditt väl Att med allvar sörja? Gud dig ropat, och han ropar Dig ännu. Hvad gör du? Skuld på skuld du hopar.

2. Stanna och din frid besinna! Gud är sann; Än du kan Nåd och tillgift vinna. Här är döden, här är lifvet: Märk härtill! Det du vill, Skall dig varda gifvet.

3. Men förspill ej nådetiden, Ack, så dyr! Se, han flyr Och är snart förliden. Dröj ej, tills de onda dagar Hinnas opp! Årens lopp Kraft och mod försvagar.

4. Medan du ännu kan synda, Öfvergif Syndens lif, Ur förderfvet skynda! Bryt din vilja, slit

din fjettra, Medan du Har ännu Tid att dig förbättra!

5. Lär att på din brist ej skylla! Haf blott nit, Gör blott flit! Gud skall bristen fylla. Lär att bedja, vaka, kämpa! Gud skall då Med dig stå, Syndens välde dämpa.

6. Sök i tron med ångerns smärta Jesu nåd, Följ hans råd Med ett ödmjukt hjerta! Då skall dig hans Anda stärka I ditt kall; Se, han skall Håg och gerning verka.

7. O min Jesu! jag vill hasta Att med bot För din fot Mig i stoftet kasta. Viss, att du min synd förlåter, Dig jag vill Höra till: Jesu! tag mig åter!

8. Jesu! värdes sjelf mig föra På den stig, Der du mig Lofvat saliggöra! Aldrig från min själ sig skilje Stadig tro Stilla ro, From och lydig vilje!

J. O. WALLIN.

173. I dag, om Herrans röst du hör, Upp, syndaträl, och bättring gör, Vak upp ur syndens dvala! Besinna, o, besinna här, Hvad du din Herra skyldig är! Du kan det ej betala. Men fall med bot Till Herrans fot, Och längre ej förhala!

2. Du länge nog har synden tjent Och med de pund, dig Gud förlänt, Blott ökt ditt skuldregister. Du verlden följt på villans stig; Hvad blir den tack hon bjuder dig, När dess behag du mister? Hvad har dess röst Åt dig till tröst, När snart ditt hjerta brister?

3. Ack, fruktan, sorg och samvetsqval Och blygd och plågor utan tal, Se der den lön, hon gifver! De grunder, i din välmagtstid Hon byggde för ditt hjertas frid, I nöden hon upprifver; Och hennes mun I domens stund Sjelf vittnet mot dig blifver.

4. Fly verlden, innan hon dig flyr Och nådens tid, så kort och dyr, För dig ej mera dagas! Dig bättra, medan du förmår! Ty dag från dag och år från år Din kraft, din håg försvagas. Ack, syndaträl! Din arma själ Skall snart ifrån dig tagas.

5. Räds då, att ej den sena bot, Som väcktes blott af dödsens hot, Skall lända dig till nytta! Ack, lit ej på, att de begär, Som fängslat dig vid gruset här, Bli då i hast förbytta! Ack, lit ej på, Att ångern då Skall dig i himlen flytta!

6. I dag din våda öfverväg Och slå dig för ditt bröst och säg: O Fader, dig miskunda! Lik en förlorad son jag är, Mig flärden lika insöft här; Jag vill ock sammalunda I tid stå opp Och ej mitt hopp På oviss framtid grunda.

7. Jag syndat har mot dina bud: Förlåt mig det och lär mig, Gud, Deröfver hjertligt sörja! På min missgerning mer ej tänk, För Jesu skull mig krafter skänk Ett bättre lif att börja Och så din nåd I råd och dåd, I lif och död förspörja! J. O. WALLIN.

Behofvet af Guds nåd, vid känslan af bättringens ofullkomlighet och syndens bedröfliga välde.

174. Jag arma menska! ho skall skilja Min själ från denna dödsens kropp? Jag löfte

gaf, jag hade vilja Att bryta af mitt syndalopp; Men, ack, min trohet var ej lång: Jag föll, jag föll ock denna gång.

2. Ack, det begär, som jag fördömer, Likväl jag hemligt hos mig när; Min goda föresats jag glömmer I samma stund jag frestad är. Ack, ve mig usle syndaträl, Hur jag förstör båd' kropp och själ!

3. Jag vet, o Herre, hvad mig felar: Jag tvenne herrar tjena vill; Åt verlden jag det hjerta delar, Som dig bör odelt höra till. Ack, jag är lika varm och kall För Kristus och för Belial.

4. O Jesu! kunde jag allenast Dig öfver allting hafva kär, Med himmelsk kraft jag skulle genast Bemannas mot allt ondt begär. O, kunde jag dig älska rätt, Då blefve segern viss och lätt.

5. Så gjut din kärlek i mitt sinne Och sänk till mig din Anda ner! När han är i mitt hjerta inne, Kan lustan der ej rasa mer. Hon mig ännu försöka må, Dock med din kraft skall jag bestå.

6. Med misstro till min egen styrka, Med vaksamhet och bön till dig, I dig jag hjelparen skall dyrka Och ledaren på lifsens stig; Och när jag möts af syndens nät, Jag trotsar ej, men undflyr det.

7. Så skall min själ allt mera lugnas, Allt mera stärkas i all strid; Så skall mitt hjerta framgent hugnas Med din välsignelse och frid, Och kristlig tro, i nådens skygd, Bekröna mig med kristlig dygd.

B. MÜNTER. J. O. WALLIN.

Melodi N:r 167.

175. Bönhör mig, Gud, bönhör den svaga anden, Som, svigtande i striden till dig beder! Min Frälsare! om du ej räcker handen, Lik Petrus jag i djupet sjunker neder.

2. Betungad, jag det kors ifrån mig kastat, Det du mig gaf att bära och att vörda; Dock sjunker jag: ack, hjertat är belastadt Af egen tyngd, af syndens svåra börda.

3. Jag skröt af dygd, då frestelsen var fjerran, Jag usle, ack, hur plötsligt vid dess möte Jag glömde mig, lik Simson: glömde Herran, Och slumrande jag sjönk i syndens sköte.

4. Jag ropet hört: »Vak upp! du blir förgången!» Jag vaknar upp, vill slita syndabanden, Förmår det ej: ack, jag är blind och fången. Varkunna dig, o Jesu, räck mig handen!

5. Gif mig min syn, att jag må se mitt bästa! Slit syndens band! Du det förmår allena. Och visa mig det helande Betesda, Det Siloa, som kan mitt hjerta rena!

6. Det är ditt blod, som mina brister helar, När jag dess kraft med otro ej förskjuter; Det är din nåd, som ljus och tröst mig delar, När jag mitt bröst ej för din Anda sluter.

7. Jag tror: o Gud, min otro värdes hjelpa! Jag bättras vill: ack, styrk min matta vilja! Låt köttsens magt ej mer i synd mig stjelpa, Ej verldens lust mig från din kärlek skilja!

8. Ransaka mig, förnim, hur jag det menar! Mig uppehåll, att jag ej modet fäller, Men vandrar

from förbi de stötestenar Och de försåt, dem frestarn för mig ställer!

9. Då vet jag visst, att, när med blygd och smärta Jag ser min synd, och ångern hjertat gnager, Är du, o Gud, dock större än mitt hjerta Och än till nåd, för Jesu skull, mig tager. J. O. WALLIN.

Melodi N:r 51.

176. Hvarthän skall jag dock fly Ur syndens djupa dy? Med mina brister många, Hvar skall jag trösten fånga? Ty hela verlden vida Ej lisa kan min qvida.

2. O Jesu, rik af nåd! Uppå ditt bud och råd Min sorgsna själ framträder Och af din nåd sig gläder. Ditt blod mitt samvet renar Och mig med dig förenar.

3. Jag, ditt sorgfulla barn, Besnärd i syndens garn, Mig i din famn nu kastar Med allt hvad mig belastar. I dina sår jag sänker Det qval, mitt hjerta kränker.

4. Med ditt menlösa blod, Den sköna, röda flod, Aftvå missgerning mina, Upptag mig bland de dina! Min synd du ej påtänke, I hafsens djup den sänke!

5. Du är min enda tröst, Du har mig återlöst; Hvad jag mig har förbrutit, Har du i grafven slutit, Blott jag mig icke låter I synden söfvas åter.

6. Den ondska är väl stor, Som än i hjertat bor; Men, Jesu, vid din sida Jag mot allt ondt

kan strida: I dig min kraft jag finner, Hos dig min sorg försvinner.

7. Mig mycket fela kan, Dock är din lofven sann, Att du af nåd vill skänka Mer godt, än jag kan tänka: Med dig jag trygg kan vara I all min nöd och fara.

8. Om verld och ondt begär Och hela satans här Mig ville från dig draga, Dock skall jag dem förjaga; Ty du mig styrka gifver, När jag dig trogen blifver.

9. Min Jesu! uppå dig Förlåter jag städs mig. Hvem kan mig nu förderfva? Ditt rike skall jag ärfva, Som du mig skaffa månde, När du led dödsens vånde.

10. Skrif i mitt hjerta in, Att jag är evigt din, Hjelp, att jag gör din vilja, Flyr hvad oss kan åtskilja Och sist det lif får njuta, Som ingen död kan sluta!

J. HEERMANN. L. SPRINGER.

Melodi N:r 70.

177. Ack, hvar skall jag tillflykt finna? Ack, hur qväljer synden mig! Djupt mitt hjerta ängslar sig, Ymnigt mina tårar rinna: Sorg och ånger i mitt bröst Lemna mig förutan tröst.

2. Gud! din tuktan har mig slagit, Du mitt samvete har väckt; För dess hot är jag förskräckt. Synden, som min själ bedragit, Har mig fjerran från dig fört Och min själaro förstört.

3. Ack, hvarut skall jag mig vända I min stora nöd och brist? Om ej du, o Jesu Krist, Mig din

Anda värdes sända, Faller jag ur syndens nöd Visst uti en evig död.

4. Jesu! du för mig kan bana Salighetens smala stig; Din förtjenst kan frälsa mig Och nytt hjerta i mig dana. Jag till nådastolen går, Der jag lif och helsa får.

5. Jesu! ingjut i mitt hjerta, Som bedröfvadt är, din nåd! Var mitt bistånd och mitt råd, Så försvinner syndens smärta, Herren varder än mig blid Och mitt samvet får hans frid!

6. Ja, jag redan saligt finner, Att min bön af dig är hörd. Nu din Andas vittnesbörd, Som till detta hjerta hinner, Mig den ljufva trösten bär, Att min skuld afplanad är.

7. Tack, min Gud, för denna nåde, Att du hafver tröstat mig! Se, mitt hjerta fröjdar sig: Jag är frälst från syndens våde. Gud ske pris! Nu är mig väl, Lofva Herran Gud, min själ!

J. VULTEJUS. G. G. ADLERBETH.

178. Är jag allen en främling här på jorden? Är jag till rof åt sorgen lemnad vorden? Hvar finnes tröst? Hvar får mitt hjerta ro? Hvar skall jag fri för qval och jemmer bo?

2. Hvar morgon, då ny dag oss solen gifver, Min sorg ock ny, min nöd förökad blifver; Hvar afton, när de andre gå till ro, Då vakar jag med tårar i mitt bo.

3. Min själ förskräcks, mitt hjerta är bedröfvadt För all den synd och ondska, jag föröfvat.

Min skuld jag ser, min dom mig förestår, Ehvar jag är, ehvart jag flyr och går.

4. O, hade jag dock dufvovingar snälle, Jag flöge bort, långt bort från detta ställe! Dock, hvem kan fly för Herrans starka hand? Att gömma sig fins icke rum och land.

5. Jag flyr till dig, o du, som dig förbarmar! O Jesu Krist! jag flyr i dina armar. Der finnes tröst, der får mitt hjerta ro, Der skall jag fri för qval och jemmer bo.

6. Jag gerna vill min Faders tuktan draga, Ty han sitt barn till bättring blott vill aga. Med tålamod och ödmjuk, lydig själ Är agan nåd, och korset är mitt väl.

7. Jag mycket har, ja gräsligt mycket brutit; Dock har din nåd ännu mig ej förskjutit: Ty du är god, o Herre Zebaot! I Jesu namn du tar min suck emot.

8. Jag fattar mod och mig till glädje gifver, Att du den son, det får, som vilse drifver, Den penning, som var borta, letar fram Och friar mig från syndens straff och skam.

9. För Jesu skull du vill mig nådigt skona; Du ock åt mig förvarar ärans krona Och förer mig igenom korta qval Till evig fröjd bland de utvaldas tal.

? — J. ARRHENIUS.

Melodi N:r 78.

179. O du bittra sorgekälla, O du usla syndakropp! Ho skall hjertat tillfredsställa?

Ho skall rätta sinnet opp? Ho kan frälsa mig ur nöd? Gör det, Jesu, för din död! Ryck mig ut ur verldens snara, Öppna mig din himmel klara!

2. Herre Gud! jag var kullslagen Och af satans råd förstörd, Af hans onda hop bedragen, Af hans arga list förförd. Men din milda nådeshand Sönderslet hans grymma band. Jesus hafver för mig kämpat Och hans magt för evigt dämpat.

3. Fader! ack, hur kan jag tänka Utan sorg och häpenhet På de synder, som mig kränka Och mitt hjerta med mig vet, Då jag lust till verlden fick, Bort ifrån ditt anlet gick Att en träl af synden blifva, Då jag dig bort hjertat gifva?

4. Ack, hvart hade jag dock lupit I min dårskaps öfverdåd? Öppnadt var mig afgrundsdjupet, Men min själavän fann råd. Med sin nåd han väckte mig: »Syndare, besinna dig! Vill du så Guds rike sälja Och så flyktig lust utvälja?»

5. Ack, det gör mig hjertans qvida, Att så djupt jag fallen är. Jesu! i din öppna sida All min tillflykt jag begär. Med ditt helga dyra blod Styrk i stridens stund mitt mod! För din hårda död och pina Skänk mig, Jesu, glädjen dina!

6. Medan du mig unnar lefva, Vill jag, med din Andas kraft, Mig ej mer i snaran vefva, Der mig synden fången haft. Låt din Anda med mig stå, Att jag rätt må vägen gå! Låt mig bland de frommas skara Få hos dig i glädjen vara!

J. QVIRSFELD. A. AMNELIUS.

Ånger och tro.

180. Beklaga af allt sinne Må jag min själanöd, Med Davids sorg jag finne, Hur jag är andligt död! Jag det väl vet, Det gör min synd allena: Ack, mitt begär orena Gör all min uselhet.

2. O Gud! jag mig bekänner En syndare för dig. Jag finner, ser och känner Ej annat uti mig Än ond åtrå Och verldens lustar snöda, Som själen evigt döda — Ack, hjertat brista må.

3. O Herre, mig benåda, Min Gud och Fader blid! Min brist vill mig förråda; Jag svigtar i min strid. Gif min din frid Och värdes mig bevara Från satans falska snara I denna pröfvotid!

4. Hjelp, att jag ej bortkastar Med synd och ondska mer Ditt ord, som synden lastar, Men tröst i ångern ger! O Herre, båld! Låt mig så trofast blifva, Att ingen mig kan drifva Från dig med list och våld!

5. O Kriste! du allena Mig tröstar först och sist. Du är Guds Ord det rena, Som helar syndens brist. Det är ock visst: Du ensam kan förvärfva, Att jag får himlen ärfva. Pris dig, o Jesu Krist!

6. Blif, Helge And', mig nära! Utaf din gudomsmagt Kan du all sanning lära, Som Kristus hafver sagt. Din vård och vakt Mot kött och verld mig läna, Och lär mig Herran tjena Af all min håg och akt! ?

Dav. 51.

181. O Herre Gud! gör nåd med mig! För den miskund, som är i dig, Du vill ju hjelpa

alla, Som dig i nöd åkalla. Min nöd är stor: med skräck och qval Jag ser på mina synders tal. Hvad är, att jag dem gömmer, När du mig ser och dömer? För dig jag syndat, dig, som ser I mörkret och i hjertat ner; Mot dig jag brutit, dig, hvars lag, Rättfärdige, till domens dag Ej skall en prick förlora.

2. Se, jag i synd är född och närd Och fostrad i en syndfull verld; Dock, skapad till din ära, Fick jag din sanning lära. I dina verk, din lag, din nåd Jag tillbad dina dolda råd; Men under mörksens välde Mig verldens lustar fälde. Gud! skall jag dö en syndaträl? Gifs ingen räddning för min själ? O Jesu! du kan två mig ren Och gifva frid åt dessa ben, Dem syndens börda krossat.

3. Vänd bort ditt ansigte, o Gud, Från all min vandring mot ditt bud! Nytt hjerta hos mig dana Och styr min framtids bana! Sänd mig din Ande, gjut din tröst, Gjut mod och visshet i mitt bröst, Att ingen magt må skilja Min håg ifrån din vilja, Att, stadig sjelf på lifsens stig, Jag visar andra väg till dig! Så skall ditt Zion byggas opp, Der dig i kärlek, tro och hopp Blott hjertats offer täckas.

M. GREITER. L. PETRI.

Dav. 130.

182. Af djupsens nöd, o Gud, till dig Jag ropa må och klaga; Din milda öron vänd till mig, Min röst låt dig behaga! Ty om du synden räkna vill Och blott din stränga rätt se till, Ho kan då för dig blifva?

2. Så är oss nu ej annor råd, Att synden från oss skilja, Än fly i trone till din nåd, Din evigt goda vilja. På jorden finnes ingen man, Som lagen rätt fullborda kan: Guds nåd hvar man behöfver.

3. Ty vill jag till den fasta grund, Som är Guds ord, mig trygga Och hoppet om min frälsningsstund På Gud allena bygga. Min egen kraft ej här förslår, Allena Herren allt förmår: På honom jag förtröstar.

4. Om Gud än ville pröfva mig Och hjelpen strax ej sända, Skall dock i trone stadelig Min bön till honom lända. Han synes vred, men är dock blid; Han hjelper mig i rättan tid, Som han mig lofvat hafver.

5. Fastän min synd är ganska stor, Dock större är Guds nåde: Han hjelper den, på honom tror, Uti all nöd och våde. Jag tackar honom gladelig, Som har min synd förlåtit mig: Gud vare pris och ära!

M. LUTHER. O. PETRI.

Melodi N:r 33.

Dav. 130.

183. Till dig af hjertans grunde I nöden ropar jag. Ack, att jag finna kunde, O Gud, för dig behag! Låt upp ditt milda öra, När jag åkallar dig, Af nåd mig värdes höra! Du vet hvad felar mig.

2. Ho varder väl befunnen, Som kan för dig bestå? Ho blifver ej förvunnen, Om du till doms vill

gå? Men, fast jag är ovärdig, Din nåd du mig beter, Om, ödmjuk och botfärdig, Jag synden öfverger.

3. Min tro och hopp jag ställer Uppå det tröste-ord, Att i den dom, du fäller, Skall nåd för rätt bli spord. Du, som mig utransakar! Till dig jag trofast ser, Lik väktaren, som vakar Till dess sig dagen ter.

4. Min själ! ditt hopp till Herran, Den gode Fadern, vänd, Hvars nåd är när och fjerran Af trogna hjertan känd! Du finner lif och helsa I hans barmhertighet: Han sina barn vill frälsa Från synd och farlighet.

A. LOBWASSER. L. WIWALLIUS.

Melodi N:r 39.

184. Hjelp mig, min Gud, ack, fräls min själ! Till dig jag usle syndaträl Min tillflykt ändtlig tager. Du ser, hur arm och krank jag är: O Gud! mig ångerns låga tär, Mig samvetsmatken gnager. Ack, att jag icke sökt dig förr! Nu, Herre, vid ditt huses dörr Jag i mitt armod ligger Och nådesmulor tigger.

2. Mig nådig och barmhertig var, Du, som din nattvard tillredt har Och mig och många bjudit! Till mig du ock med kallelse Utskickat dina tjenare, Till mig ditt rop ock ljudit. O Herre! nu jag komma vill: Ack, har du slutit dörren till? Är utelyckt jag vorden Från de fullsatta borden?

3. O ve, jag kommer då för sent! Jag, dåre, som likväl förment Mig ega tid och stunder! På verlden lekte all min håg Den långa dag, och jag ej såg, Hur solen sjönk derunder. O ve, hur jag mitt väl försatt! Det mörknar, ack, det blifver

natt, Och verlden mig förskjuter, Och himmelen sig sluter.

4. O Herre! slipper jag ej in? O Fader! är jag mer ej din? Har jag ej bröllopskläder? Skall jag nu gå den mörka stig, Der ingen stjerna lyser mig Och ingen vän mig gläder? Ack, fins i himmel och på jord För mig ej mer ett tröstens ord, Som hjertat vederqvecker Och hoppet åter väcker?

5. Det fins ett ord, för mig så kärt, Så fast och så anammansvärdt Till själens lif och helsa: Att Jesus verldens synder bar, Att han i verlden kommit har De fallna till att frälsa. O nådens evangelium: Att han, som röfvaren ett rum I paradis förunnar, Sig öfver mig varkunnar!

6. O Jesu, Davids Son! till dig Min blick, mitt hjerta vänder sig Och mina händer sträckas. Gör ångern sann, fast den är sen, Och två mig från de synder ren, Af dem min själ befläckas! Ett villadt får, som funnet är, Ack, till den frälsta jorden bär På hulda herde-armar, O du, som dig förbarmar!

J. O. WALLIN.

185. När jag besinnar, store Gud, Hur ofta dina helga bud Af mig förgätne blifvit, Hur framgent uppå lastens stig Jag samlat skulder öfver mig Och Herran öfvergifvit; Då ser jag mina synders tal Med fasa, blygd och samvetsqval. O Gud! hvad står mig åter, Om du mig ej förlåter?

2. Jag har till snöda lustars träl Förnedrat en odödlig själ, Den högsta skatt, jag eger. O samvete!

med ångerns slag Du röfvar glädjen från min dag Och sömnen från mitt läger. Förgäfves bjuder verlden tröst; Och yrans larm och flärdens röst, Som döfvar och förvillar, Ej själens oro stillar.

3. O, kan jag hoppas tillgift mer Utaf en Gud, som allting ser Och rättvist vedergäller, Då för min öfverträdelse Hvar stund mitt eget samvete Med straffets dom mig fäller? Gud! med hvad brottsligt öfverdåd Jag har förspilt din dyra nåd, Mot dig beständigt brutit Och dock din kärlek njutit!

4. Hvart skall jag fly, Allvetande, För dig, som pröfvar njurarne Och hjertat utransakar? Din blick, som genomtränger mig, Till hvarje känsla sträcker sig, På hvarje tanke vakar. Af blygsel höljd, af ånger tärd, Jag är, o Gud, din nåd ej värd; Af ångest jag försmäktar, Mig sjelf ej hjelpa mägtar.

5. Men, ack, i lifsens ord jag har Ännu en tröst, en tillflykt qvar, Att få med Gud förenas. Var lugn, min själ, och fatta mod! Ty uti Jesu dyra blod Kan du från synden renas. Med ånger, bättring, hopp och tro Jag söker och jag finner ro Hos dig, som gått i döden Att frälsa mig ur nöden.

6. Jag flyr till dig, min Frälsare, Som lät för arma syndare Ditt blod på korset rinna. I ditt tillbedjansvärda namn Jag skyndar till en Faders famn Att nåd och tillgift vinna. Vid korsets fot jag faller ner Och under ångerns tårar ber: Låt blodet, som der flutit, Försona hvad jag brutit!

7. Hör mig, o Jesu, var min tröst, Du, som den ångerfulles röst Med godhet lofvat höra! Gif mig din Andas kraft och nåd Att, alltid trogen dina råd, En kristlig vandel föra! Min sköld i bättrings-

striden var, Mitt ljus, min tillflykt, mitt försvar I alla lifvets öden, Mitt säkra hopp i döden.

C. G. CASSEL.

186. Min högsta skatt, o Jesu kär, Du värdes mig benåda! Jag svedan af de synder bär, Som vid mitt hjerta låda. O Jesu, min förhoppnings grund! Var du min tröst i qvalens stund, Min hjelp i själens våda!

2. Mig nådig och miskundlig var, Förlåt mig synder mina, För dem du döden lidit har På korset med stor pina! Låt dem mig ej tillfoga men, Men gör mig från dem skär och ren: Låt nådesolen skina!

3. Ack, när jag min missgerning svår Med allvar eftertänker, Mitt hjerta då en börda får, Som mig till jorden sänker. Om jag ditt ord ej hade då, Ej någon tröst jag kunde få, Som frid åt hjertat skänker.

4. Men detta ord försäkrar mig, Att du af nåd tillgifver Den synd, som hjertligt inför dig Bekänd och ångrad blifver, Och att du möter, huld och god, Dem, som ett rätt förkrossadt mod Till nådatronen drifver.

5. Ja, när jag rätt botfärdig är, Du mig till nåd upptager. När leda jag till synden bär, Som nu mitt samvet gnager, Jag tror, att du af syndens men, Som David och Manasse, ren Uti ditt blod mig tvager.

6. Alltså jag träder nu till dig Och faller för dig neder Med böjda knän och innerlig Af allt mitt

hjerta beder: Förlåt, att jag förbrutit mig Mot dina bud och följt den stig, Som till förderfvet leder!

7. Du med din kraft, som allt förmår, Mig, Herre, värdes röra, Att jag ett heligt sinne får Och kan din vilja göra, Att hjertat, till din lydnad böjdt, Med ditt behag i allting nöjdt, Må framgent dig tillhöra!

8. Din Andas tröst i all min nöd Låt, Jesu, mig förnimma! Låt mig, hugsvalad af din död, Förbida dödsens timma Och finna, då jag hädanfar, En himmel öppnad, evigt klar, Högt öfver tidens dimma!

B. RINGWALDT.

187. Min synd, O Gud, Mot dina bud Går mig så djupt till sinnes. Slätt ingen man, Som hjelpa kan I denna verlden finnes.

2. Går jag än vidt, Hit eller dit, Ja, längst till verldens ända, Slätt ingen vrå Jag finna må, Som kan min sorg afvända.

3. Jag flyr till dig: Förskjut ej mig, O, haf ditt barn förskonadt! Din stränga rätt Åsidosätt! Din Son har allt försonat.

4. Men skall så ske, Att straff och ve På synden måste falla, Så risa här Och lisa der Och mig till bättring kalla!

5. O Jesu god! Gif tålamod, Sann tro och lydigt hjerta! Låt aldrig mig Förlora dig I glädje eller smärta!

6. Gör du med mig, Som godt syns dig, Hjelp

du sjelf korset draga! Men, Herre blid, Till evig tid Mig ej ifrån dig jaga!

7. Som foglar små, När dundra må, Och djuren sig förskräcka; De skynda fort, Hvar på sin ort, Att sig för faran täcka:

8. Så vill jag fly Från verldens gny Till dig, o Jesu fromme! När synd och död Tillfoga nöd, Hos dig jag ro bekomme!

9. Fast kropp och själ Åtskiljs, likväl Mitt hjertas tröst du blifver. Du mig ock visst, O Herre Krist, En evig glädje gifver.

10. Gud Fader, Son, I himmelstron, Och Helge And' tillsamman! Upptag min bön Och mig bekrön Med nåd och sällhet! Amen! M. RUTILIUS. J. MAJOR.

Melodi N:r 186.

188. O Jesu Krist, min högsta tröst, All nåds och godhets källa! Ack, hör min bittra klagoröst, Den bön jag nu vill fälla! Mitt hjertas jemmer är nu stor, Ty synden så margfaldig bor I mig och mig förskräcker.

2. Hon trycker mig till jorden ned, Som en odräglig börda; Hon synes mig så stygg och led, Som den der mig vill mörda; Hon ger mitt samvet djupa sår Och såsom tusen pilar står I mitt beklämda hjerta.

3. I sådan nöd förbarma dig Och låt dig om mig vårda! Ty du har ju stått ut för mig På korset döden hårda, Att jag ej skulle lida den, Men frälsas från förbannelsen, Som synden väl förtjenar.

4. När jag med allvar tänker på, Hur illa jag har lefvat, Då börjar hjertat i mig slå, I qval och ångst invefvadt. Det varder tungt och svårt, som sten, Och lemnar uti mina ben Alls ingen frid och styrka.

5. Men se, det ljufva lifsens ord Mitt hjerta vederqvecker Och, efter syndens själamord, Nytt lif i mig uppväcker; Ty det försäkrar, du är god Dem, som med ett bedröfvadt mod Till dig, o Jesu, komma.

6. Ty kommer jag nu usle fram Med ett förkrossadt hjerta, Betungad med stor blygd och skam, Med fruktan, sorg och smärta, Och ville gerna gråta blod, Om det i mina krafter stod, Och kunde mig förlossa.

7. Men, ack, mitt blod och all min gråt Kan ej min synd afplana. Uti ditt blod mig renas låt, Det blodet, som kan mana Inför din Fader godt för mig, Och talar ej så strängelig Som Abels blod det ropar!

8. Förlåt fördenskull, gode Gud, Förlåt, o Jesu käre, Att dina helga ord och bud Af mig försmådde äre. Jag hafver lefvat verlden lik Och följt min egen viljas svik, Ditt kors förglömt och hatat.

9. Har David funnit nåd hos dig, Har du Manasse sparat, Har du till Petrum mildelig Vändt dig och tröstligt svarat Den röfvaren, som tog sin flykt Till dig uti sin ändalykt, Så hoppas jag det samma.

10. Styrk mig allenast i den tro, Att du för mig har lidit, Så får mitt samvet ljuflig ro, Och

jag har kraftigt bedit! Din Ande tröste mig all tid Och hjelpe i den sista strid, Den jag med döden håller! H. SPEGEL. J. O. WALLIN.

Melodi N:r 160.

189. Mitt skuldregister när jag vill, o Gud, beskåda, Ser jag, att synden mig har sänkt i evig våda; Ty jag den samme är, som tio tusen pund Betala skyldig blef; men, Gud, bete miskund!

2. Jag arme, som i synd är född och aflad vorden, Ej finner någon tröst i himlen och på jorden Förutan dig, o Gud! Men, ack, jag har allt fort Ifrån min födslostund mång tusen synder gjort.

3. O Herre! dig jag har i blindhet som en dåre Förtörnat dag från dag med mina synder svåre; Och när din kärlek mig till bättring kallat har, Har jag föraktat all den nåd, du till mig bar.

4. Ack, jemmer, skall dock jag inför din domstol stånda Och till den afgrund gå, der allt är idel vånda, Der jemmer, ängslan, skrän samt tusen ack och ve För evigt skilja mig ifrån ditt ansigte!

5. O Herre Zebaot! hvart skall jag taga vägen? Hvart skall jag usle fly? Jag är om hjelp förlägen. Jag vet ej annat råd: jag faller dig till fot; O Gud! du ej försmår ett krossadt hjertas bot.

6. Tag an det dyra blod, som ymnigt är nedflutet Från korsets helga stam och för min skuld utgjutet, Som rikt betala kan de tio tusen pund! Ty var, o store Gud, mig nådig, gör miskund!

S. LISCOVIUS. J. PETRÆUS.

Under trons svaghet och misströstan om Guds nåd.

190. O Gud! jag nödgas klaga För dig min själanöd. Min bön låt dig behaga, O Jesu, för din död! Min tro af tvekan drifves Och svigtar af och an; Om mig ej styrka gifves, Dess veke slockna kan.

2. Ack, upplys du mitt sinne, Så att jag mer och mer Förstår och har i minne Den tröst, ditt ord mig ger! Ditt ord, o Jesu, blifve För mig af helig vigt, Och mig din Anda lifve Till barnslig tillförsigt!

3. Fast jag i allt ej fattar Ditt underbara råd, Gif, att för allt jag skattar Din sanning och din nåd, Mitt hjerta rätt ödmjukar För dig, som hjertat ser, Och fromt de medel brukar, Dem oss till tröst du ger!

4. Gif, att jag fast mig håller Vid dig i råd och dåd Och ej med synd förvåller Misströstan om din nåd, Att i all nöd och våda Jag må till själens ro Om ej din djuphet skåda, Likväl din kärlek tro!

5. Och när uti mitt sista Min tro på prof blir satt, Låt mig det ljus ej mista, Som skingrar dödsens natt! Låt än din kärlek vara Ett fäste för min tro, Så kan jag hädanfara Med tröst och sinnesro!

C. NYRÉN.

191. Misströsta ej, att Gud är god, När synden gör dig sorgse mod! För Gud hon är

förhatelig, Men drif förtviflan bort från dig Och fall din Herra Gud till fot Med ödmjuk bön och redlig bot!

2. Ty Jesus, Guds enfödde Son, Är kommen ned af himmelstron Att hela våra samvetssår. För sina barn och fosterfår Han sig i döden gifvit har, Och all vår skuld på sig han bar.

3. Har du otaligt godt bortmist, Otaligt godt är dig för visst Förvärfvadt af din Frälserman, Som seger öfver döden vann. Den lag, du brutit, har han fylt Och lidit hvad du har förskylt.

4. Om du dig skilt från Herran Gud Med synder mot hans helga bud Och qväljes utaf lagens hot, Hos Jesum får du säker bot: Guds vrede har han på sig lagt, Och friden han dig återbragt.

5. Förskräckes du för evig död, För satans våld och afgrundsglöd, Betänk, att Jesus nederlagt Död, helvete och satans magt, Förvärfvat dig rättfärdighet Och Faderns nåd i evighet!

6. Om tron dig synes matt och svag, Dock tröst af Jesu kärlek tag, Att han, som tro i hjertat ger, Skall ock fullborda den allt mer! En rykand' veke släcks ej ut: Den svaga tron når ock godt slut.

7. Din bättring ofullkomlig syns: För Gud rättfärdig ingen fins. Gud gör din bot och bättring sann, Om du i trone håller an. Med Jesu skall du allt förmå, Hans löfte har du deruppå.

8. Är du Guds godhet icke värd, Den är ock dig af nåd beskärd. Din Jesus undfår syndare, Som äro rätt botfärdige. Till honom fly! Gud är dig god För hans förtjenst och dyra blod.

9. Om dig stor svaghet kommer på, Med trogen bön till Jesum gå! Hos Jesum finnes tröst och råd, Ty han är rik af magt och nåd. Sann läkdom mot all synd och brist Uti hans sår du finner visst.

10. Slätt ingen, utan Jesus kär, I himlen och på jorden är, Som glädja kan en sorgsen själ: I Kristo är oss evigt väl. Håll dig med tron vid honom fast, Han hjelper dig från all din last!

I. KOLMODIN.

Melodi N:r 77.

192. Bort, mitt hjerta, med de tankar, Att från Gud du är utstött! Håll dig fast vid Guds ords ankar Och blif ej i bönen trött! Är du full med synd och skuld, Se, så är Gud evigt huld: Fast din synd förtjenar döden, Frälsar Gud dig dock ur nöden.

2. Adams barn, som andra alla Född i synd, du föll med hast Och, förledd att städse falla, Sjönk allt mer i synd och last. Men om du till Herran flyr Och din förra ondska skyr, Skall han visst dig arma, svaga Åter i sin nåd upptaga.

3. Du i Gud en Fader finner, Som med oss har tålamod; När i hjertat ångern brinner, Han barmhertig är och god. Ömt han vårdnad om oss bär, Vill oss alltid vara när, Med sin nåd vårt hjerta freda, Med sitt ljus vår vandring leda.

4. Hör hans ord: »Så sant jag lefver, Vill jag icke syndarns död, Utan att han alltid sträfvar Till

att döda synden snöd! Jag en hjertlig glädje får, När en själ, som vilse går, Vill sig rätt till mig omvända: Intet ondt skall henne hända!»

5. Ingen herde kan så leta Efter ett borttappadt får. Kunde du Guds hjerta veta, Huru ömt för dig det slår, Törstar, längtar innerlig Efter den, som söndrat sig Från hans hjord och får så såta, Skulle du af glädje gråta.

6. Ingen sjö så högt kan svalla, Intet djup så grundlöst är, Intet regn så rikt kan falla, Att det minsta likhet bär Med den nåd, som Herren blid Oss bevisar allan tid, Helst då synden vill oss föra I förderf och oss förstöra.

7. Så var tröst och haf gladt sinne, Du min själ, som ängslig går! All din sorg härvid försvinne: Ingen nöd dig skada får! Dina synders myckenhet Emot Guds barmhertighet Kan ej liknas, icke nämnas: På dig vill han aldrig hämnas.

8. Vore verlden af vår Herre Tusen gånger större gjord, Och dess synder, större, smärre, Uti tankar, verk och ord, Vore af dig alla slätt Öfvade på många sätt, Kunde dock Guds nåd ej stäckas Och hans kärlekseld ej släckas.

9. Ack, min Gud, låt samma nåde Alltid för mig öppen stå, Att jag i min sorg och våde, Gud, din godhet smaka må! Haf mig kär och uppväck mig, Att jag åter älskar dig! Låt din Anda mig regera, Att jag aldrig syndar mera!

P. GERHARDT. P. BRASK.

Trons seger, förtröstan och visshet om syndaförlåtelse.

Melodi N:r 160.

193. Jag vet, på hvem jag tror, när mina synders minne Med ångerns bittra qval betungar själ och sinne: Botfärdig nalkas jag min Gud, i Jesu namn, Och öppnad ser för mig en Faders hulda famn.

2. Jag vet, på hvem jag tror, när, modfäld och förlägen, Jag saknar egen kraft att gå den goda vägen: Med redlig bättringshåg min bön till Jesum går, Och helighetens kraft jag af hans Anda får.

3. Jag vet, på hvem jag tror, när verldens lust och lycka Mig vilja söfva in och i förderfvet rycka: Jag Jesu varning hör och vandrar i hans spår Och så med heligt mod i frestelsen består.

4. Jag vet, på hvem jag tror, när lifvets glädje rymmer Och hjertat brista vill bland oro och bekymmer: Jag mins, hvad Jesus led; min själ ock måste så Igenom svåra prof in i Guds rike gå.

5. Jag vet, på hvem jag tror, när dödsens timma nalkas Och dagens heta qval i aftonskuggan svalkas: Min Jesus i sin död har döden bragt på fall, Han lefver, och min själ med honom lefva skall.

6. Jag vet, på hvem jag tror. Men honom rätt jag prisar, När jag mitt hjertas tro med verk och gerning visar. Ej ropar Herre blott, men Herrans vilja gör: Blott så i Kristi tro jag lefver och jag dör.

J. O. WALLIN.

194. Till dig allena, Jesu Krist, Mitt hopp står här på jorden. I all min våda, sorg och brist Är du min tillflykt vorden. Du är till menskors frälsning sänd; Förutan dig är ingen känd, Som kan af nöden hjelpa mig. Jag flyr till dig: Du kan, du vill förlossa mig.

2. Min synd är stor och mycket svår, Att hjertat må förtvina; Men hela du mitt samvetssår Uti din död och pina! I ångerns stund tillsäg mig huld, Att du betalt min syndaskuld! I farans stund, o Herre, var Sjelf mitt försvar, Som du af nåd mig lofvat har!

3. Gif mig af din barmhertighet Den rätta kristna trona, Att Gud för din rättfärdighet Mig syndare vill skona, När öfver allt jag älskar dig, Så ock min nästa såsom mig! Till lifvets slut din hjelp mig sänd, Din nåd gör känd, All satans list ifrån mig vänd!

4. Ära ske Gud, som från sin tron Till oss i nåd ser neder, Och Jesu Krist, hans ende Son, Som för oss alla beder, Och Andan, som med ljus och frid Oss blifver när i all vår tid! Ja, pris, o Herre, vare dig, Här timmelig Och sedan der evinnerlig!

J. SCHNEESING. — ?

195. O Jesu Krist! Till dig för visst Har jag mitt hopp allena. Jag tror på dig Så hjertelig; Förskjut ej mig, Din tröst mig ej förmena!

2. Jag alltid vill Dig höra till Och dig i sanning dyrka, Lär mig, min Gud, Ditt helga bud, Låt nådens ljud Mitt svaga hjerta styrka!

3. Jag redo är, O Jesu kär, Att evig tro dig lofva, Dig sluta in Uti mitt sinn, O Herre min, Med all din nåd och gåfva.

4. Nu sannerlig Jag lemnar mig Allena i din vilja. O du, mitt stöd! Ej lust och nöd, Ej lif och död Skall från din nåd mig skilja!

5. I all min tid Mitt hjerta frid I dig, o Jesu, njuter. Din ljufva röst Uti mitt bröst En ymnig tröst Mot allt bekymmer gjuter.

6. I all min sorg Är du den borg, Der jag i ro kan vara; Ty den, du tar I ditt försvar, Han trygghet har I allsköns nöd och fara.

7. I all min brist, O Jesu Krist, Till dig min blick sig vänder; Ty den, som är Dig, Jesu, när Och har dig kär, Allt till det bästa länder.

8. Hjelp oss, o Gud, I dina bud Här vandra så tillsamman, Att vi hos dig Evinnerlig Må gladelig Få sammanlefva! Amen! H. KR. STHEN. — ?

Dav. 32.

196. Säll den, hvars öfverträdelse Den Evige förlåter! Säll den, som sin förvillelse Bekänner och begråter Och, med ett hjerta utan flärd, Ifrån en ond och syndig verld Till Herran vänder åter!

2. Så länge jag min synd förteg, Förtviflan hos mig rådde; Den suck, som från mitt hjerta steg, Till himlen icke nådde. Min mun var tyst; men

ack, en röst, Förgäfves tystad, i mitt bröst Mig brottet förebrådde.

3. O Gud! jag flydde till din famn Och dig min synd bekände; Jag bad om frid i Jesu namn, Och friden du mig sände; Jag bad om nåd för Jesu skull, Och nåden, ljuf och fröjdefull, Mitt hopp å nyo tände.

4. Och samma bön jag bedja vill I all min tid med alla, Som dig i kärlek höra till Och dig i tro åkalla. De se din nåd hvar morgon ny, De hafva frid, när stormar gny Och olycksböljor svalla.

5. O Gud! hur ljuflig är den tröst, Som du mig låter smaka! Hur sällt att lyssna till din röst Och verldens lust försaka! Du säger: »Vandra på min stig, Så skall min hand ledsaga dig, Mitt öga på dig vaka!»

6. För lasten äro många qval Och många sorger satta; Men Herren skall de trognas tal Med evig nåd omfatta. I fromme! höjer glädjens ljud Och lärer, under lof till Gud, Att rätt er sällhet skatta!

H. SPEGEL. J. O. WALLIN.

197. Väl mig i evighet! Nu känner själ och sinne Tröst, fägnad, frid och ro; ty jag är uti minne Hos Gud, min Frälsare, och ser mig njuta visst En frukt af din förtjenst, o milde Jesu Krist!

2. Borthän, borthän från mig med er fördömda skara, Synd, afgrund, djefvul, död! Ty Gud vill mig försvara: Han är med mig; hvem kan sig sätta emot mig? Han är den mig i allt beskyddar väldelig.

3. Han är den, som till nåd och barnaskap mig tagit, Af syndens band mig löst, ur nödens djup mig dragit. Härefter lär mig, Gud, min lefnad ställa så, Att jag i tro och hopp och kärlek lefva må!

4. Gif, att jag alltid må i dina budord vandra Och hvad ej dig är täckt med allo flit förandra! Hjelp, att jag hålla må för all min lust och fröjd Din sanna fruktan, och så lefva evigt nöjd!

S. LISCOVIUS. J. PETRÆUS.

198. Jag tackar dig, min högste Gud, För nådeordets fröjdeljud, Hvaraf mitt hjerta gläder sig I all anfäktning stadelig.

2. Jag känner nu din Andas tröst, Som gjuter frid uti mitt bröst Och mig förvissar om din nåd, Fast jag har brukat öfverdåd.

3. Af sådan nåd jag fröjdar mig Och ödmjukt, Herre, tackar dig För det din kraft så väldelig Uti min svaghet styrker mig.

4. Din nåd föröka, Gud, i mig Och led mig på din viljas stig! Mitt lifslopp du bäst styra kan, Att det förargar ingen man.

5. Gif stadig tro och kärlek ren, Gif, att jag ej är trög och sen Till bot och bättring och att jag Bereder mig till dödsens dag!

6. Du satans list ifrån mig drif, Mig uppehåll till evigt lif, En salig ända mig beskär Och låt mig blifva der du är!

7. Då skall jag för din himlatron Lofsjunga dig med högre ton. O du, som högste Fadern är, Gif hvad ditt barn af dig begär!

P. BRASK.

4. Nya födelsen.

199. O Gud! ditt rike ingen ser Och ingen blir der inne, Åt hvilken ej din Anda ger Ett menlöst barnasinne. Hvad köttsligt vett Ej hört och sett, Du har åt den förvarat, Som, from och ren, I nådens sken Ser himlens råd förklaradt.

2. Ett jordiskt sinne tryckes ner Af egen tyngd till jorden; Och den, i Gud ej lefver mer, Är död i synden vorden. Begärens brand Tar öfverhand, Der Andans lif ej väckes; Den bryter ut Och blir till slut En eld, som aldrig släckes.

3. Jag vill — men, Gud, hvad mägtar jag, Så oren och så bräcklig? Ack, utom dig är kraften svag Och viljan otillräcklig. Det, som är födt Af kött, är kött; Men det — så sjelf du säger — Är anda, som Af Andanom Sitt lif allena eger.

4. Mig då, o Gud, din Anda gif, Som syndens lust kan döda Och till evinnerligit lif På nytt min anda föda! För tro och hopp Han låter opp De himlaportar klara; För öfvermod, För kött och blod, De skola slutne vara.

5. Men alle äro barn af dig, Som af din Anda drifvas; Och är jag barn, så skall ock mig Det goda arfvet gifvas. Bland sorg och brist Jag då för visst Min tröstekälla finner, Min själaro, Uti den tro, Som verlden öfvervinner.

6. Som dagg, af morgonrodnan född, Skall trones frukt ock flöda; Naturen skall, af nåden stödd, Sig för allt godt bemöda. Med hågen bytt, Med hjertat

nytt, Ny hörsamhet och lydnad Förblifva skall Mitt barnakall Och helighet min prydnad.

7. Snart får jag skåda hvad jag tror; Bör jag för döden bäfva? Nej, Kristus i mitt hjerta bor: Han lefver, jag skall lefva. Nytt kreatur, Af Guds natur Jag är delaktig vorden Och har min fröjd I himlens höjd, Fast ännu stadd på jorden.

8. Välsignad vare Gud, som har Oss födt på nytt till lifvet Och oss en evigt mildrik far I Jesu Kristo blifvet! Med honom vi Ock skole bli Medarfvingar i hoppet Till himlens ro, När i sann tro Vi här fullborde loppet!

J. O. WALLIN.

5. Rättfärdiggörelsen.

200. Tviflan ur min själ försvinne: Evigt trofast Herren är. Om hans hulda faderssinne Anden kraftigt vittne bär. Till en själ, som troget beder, Skådar han med mildhet neder; Fast jag idel skulder har, Är han dock min Gud och Far.

2. Han i nåd för mig vill ömma: Hvilken kan åklaga mig? Hvilken vågar den fördöma, Som han kallat har till sig? Om mig syndens minnen smärta, Gud är större än mitt hjerta. Han min trogna suckan hör Och af nåd rättfärdiggör.

3. Jesus sig för mig utgifvit Och är genom trona min; Af hans blod, som gjutet blifvit, Flödar mod i hjertat in. I hans eviga försoning Vann jag tillgift och förskoning. Nådens dom var redan sagd, Innan verldens grund blef lagd.

4. För vår synd han dödad blifvit, Och för vår rättfärdighet Han uppstånden är till lifvet Genom Faderns härlighet. Nu hos Fadern i det höga Skå-

dar han med nådigt öga Till den verld, han frälsat har, Och är evigt vårt försvar.

5. Jag i denna tro förblifver, Lyfter glad mitt hufvud opp. Om ock allt mig öfvergifver, Sviker icke trones hopp. Ingen motgång, ingen lycka Skall ur Jesu famn mig rycka. Han är min i lust och nöd, Han är min i lif och död.

J. A. SCHLEGEL. J. ÅSTRÖM.

6. Den dagliga förnyelsen under bön, vaksamhet och strid mot andeliga fiender.

Melodi N:r 76.

201. Skapa i mig, Gud, ett hjerta, Som är heligt, godt och rent Och med dig i fröjd och smärta Oupplösligen förent! Lär mig onda lustar qväfva Och mot kött och verld så sträfva, Att i tankar, verk och ord Blott din vilja blifver spord!

2. Gif mig en förnyad anda, Som i dig har ljus och ro Och, ehvad mig står till handa, Aldrig vacklar i sin tro, Men, beständig i din fruktan, Nöjd och tålig vid din tuktan, Glad och tacksam vid din nåd, Hvilar trygg vid dina råd!

3. Många skulder mig belasta, Många brott mot dina bud; Värdes dock mig ej förkasta Från ditt ansigte, min Gud! Du, som, rörd af vårt elände, Enda Sonen till oss sände Att borttaga syndens skuld, Gode Fader, var mig huld!

4. Gif, att jag ej mer må skilja Mitt begär från ditt behag! Helige, som ser min vilja, Ej din Anda från mig tag! Mig han tro och hopp skall

gifva, Mig till helig kärlek lifva, Då mitt hjerta öppnar sig För den nåd, han bjuder mig.

5. Skall bland sorger, nöd och våda Detta hjerta pröfvas än, Herre, mig med kraft benåda, Trösta med din hjelp igen! Om jag stapplar, räck mig handen, Och den gode, milde Anden Uppehålle mig hvar stund I din dyra nåds förbund! J. O. WALLIN.

202. O Gud, som äfven räckt din hand, Att föra mig till fridens land! Hjelp, att jag aldrig, skild från dig, Må tappa bort den rätta stig!

2. Lång väg att vandra jag ej har, Men vigtigt är hvart steg jag tar. O Herre! var mitt ljus och stöd! Jag ser för mig båd' lif och död.

3. Ett är nödvändigt, har du sagt Och det uppå mitt hjerta lagt. Hjelp, att jag städs betänker det Och trofast går i Jesu fjät!

4. Min kraft, o Herre, är för svag Att göra efter ditt behag; Men om jag gör det jag förmår, Jag af din Anda bistånd får.

5. Må jag blott söka det du vill, Så faller mig allt annat till! Och då jag lefvat som jag bort, För mig du öppnar himlens port.

6. Du, gode Gud, uppvärm mitt bröst, Blif mitt beskydd, mitt hopp, min tröst! Om hela verldens byggnad brast, Du klippan är, som dock står fast.

C. A. KOCK.

203. Hjelp mig, Jesu, troget vandra På den väg du anbefalt: Att som mig jag äl-

skar andra, Älskar dig utöfver allt! Gif, att jag din röst må höra Och din vilja gerna göra!

2. Hjelp mig, Jesu, tåligt lida Pröfningens och sorgens slag Och med stilla hopp förbida Frälsningens och glädjens dag! Låt mig under all min smärta Ega dig uti mitt hjerta!

3. Hjelp mig, Jesu, from förtrösta På din sanning och din nåd Och bland dina återlösta Fröjdas af ditt kärleksråd! Låt min tro allt mera stärkas Och på goda frukter märkas!

4. Hjelp mig, Jesu, hjelp mig fara Sist från denna verld i frid Och bland dina helgon vara Der du är, till evig tid! Der, i salighet och ära, Skall jag evigt lof dig bära.

J. O. WALLIN.

204. Jesu, du min fröjd och fromma, All min glädje och min tröst! Värdes nådigt till mig komma Med ditt ord, din ljufva röst! Kom, o Jesu, blif mig när, Låt mig blifva, der du är!

2. Jesu! låt mig städse börja I ditt namn allt hvad jag gör, Att jag måtte framgång spörja Och så sluta, som jag bör! Kom, o Jesu, blif mig när, Låt mig blifva, der du är!

3. Alla mina ord och tankar, Jesu, låt behaga dig! Laga, att jag flitigt samkar Det, som evigt gagnar mig! Kom, o Jesu, blif mig när, Låt mig blifva, der du är!

4. När jag lägger mig att sofva, Skydda mig, o Jesu mild! När jag uppstår, låt mig lofva Dig, och var ej från mig skild! Kom, o Jesu, blif mig när, Låt mig blifva, der du är!

5. När jag slutar mina dagar, Låt mig roligt somna in! Ske det, när dig helst behagar, Blott jag evigt blifver din! Kom, o Jesu, blif mig när, Låt mig blifva, der du är! ? — J. ARRHENIUS.

205. Jesu, du, som själen spisar Med ditt ord och nåd bevisar! Allt godt finner jag hos dig. Blif, o Jesu, städs hos mig!

2. Sant är, när jag vill besinna, Kan jag mig ej värdig finna; Men jag hoppas uppå dig. Blif, o Jesu, städs hos mig!

3. Blif mig när, ty jag är svager, Att ej satan mig bedrager! Ty jag hoppas uppå dig. Blif, o Jesu, städs hos mig!

4. Låt den onda från mig vika, Kött och verld mig ej besvika! Ty jag tröstar uppå dig. Blif, o Jesu, städs hos mig!

5. Fastän jag i synden sväfvat, Ofta mot din vilje sträfvat, Jag ej mer förgäter dig. Blif, o Jesu, städs hos mig!

6. Intet skall mig här förderfva, Himmelriket får jag ärfva, Ty jag hoppas uppå dig. Blif, o Jesu, städs hos mig!

7. Värdes, Jesu, när mig blifva Och allt ondt ifrån mig drifva! Ty jag håller mig till dig. Blif, o Jesu, städs hos mig!

8. När du, Jesu, hos mig blifver Och din Andas nåd mig gifver, Se, då har jag allt i dig. Blif, o Jesu, städs hos mig!

9. Då får jag ock salig fara Ändtlig till din englaskara Och der evigt prisa dig. Blif, o Jesu, städs hos mig! J. FLITNER. J. ARRHENIUS.

206. Hvad godt kan jag dock göra Af egen kraft och råd, Om Gud mig ej vill föra Allt med sin Andas nåd? Ty led mig med din staf, Min Gud, af nåde riker, Att jag dock aldrig viker Från rätta vägen af!

2. Lär mig att, skild från flärden, Min väg enfaldigt gå, Ej vara träl af verlden, Men bruka henne så, Att jag ditt rike bär Uti min själ med trona, Så skall du mig visst skona, Fastän jag syndig är!

3. Lär mig det onda dämpa, Det goda efterstå Och mot allt uppsåt kämpa, Som dig ej täckas må, Men göra godt hvar man Och oförtröttad söka Ditt rike att föröka, Så vidt jag nånsin kan!

4. Låt mig ej bli förmäten, Om lyckan tager till, Men verlden bli förgäten, Som mig förföra vill, Att jag, i trone fäst, Kan bedja, trygg och glader, Mitt Abba, käre Fader, I motgång allra mest!

5. Lär mig din rena lära Rätt fatta och förstå, Den i mitt hjerta bära, Ej vika derifrå, Att jag med verk och mun Din sabbat helig håller Och helar hvad mig våller I Zions helsobrunn!

6. Lär mig ock rättsligt vörda Föräldrar, öfverhet, Ej tynga nästans börda Med orätt och förtret! O Herre! värdes mig Med dine hjelp utrusta Emot all köttslig lusta, Som skiljer mig från dig!

7. Från girighetens snara Och allt bedrägeri Fräls mig, och från den fara, Som tungan för uti!

Ej låt mig, Herre kär, Min nästas gods begära! Du kan mig dock beskära Hvad helst mig nyttigt är.

8. Låt tron uti mig verka, Hvad jag mig tager för, Att man må kunna märka, Hvad tro och kärlek gör! Hjelp mig i denna verld Ostrafflig lefva kunna, Så skall du, Gud, mig unna En salig hädanfärd!

G. OLLON.

Melodi N:r 160.

207. O Gud, o Gud så from, Du, som din nåd oss lofvar Och af dess rikedom Oss med allt godt begåfvar! Regera du mig väl Och låt uti mig bo En obefläckad själ, Godt samvet och ren tro!

2. Gif, att jag gör med flit Allt det, som mig tillhörer, Och i din Andas nit Min kallelse utförer! En tid, som flyr så snart, Mig visligt nyttja lär Och gif en lycklig fart Åt allt hvad nyttigt är!

3. Mitt tal det falle så, Att jag det kan försvara! Fåfänglig ord ej må Ifrån min mun utfara! Men när jag tala bör, Hjelp, att jag talar rätt! O Herre! tungan rör Och lär det bästa sätt!

4. Om någon farlighet Sig ock emot mig ställer, Så gif frimodighet, Att hon mig icke fäller! Hjelp, att jag af din nåd Med saktmod segra må, Och, när jag tarfvar råd, Låt mig dem af dig få!

5. Låt mig med hvarje man I frid och endrägt blifva, Så vidt en kristen kan! Vill du mig något gifva Af verldens gods och guld, Som rättvist värfvas kan, Låt mig bli armom huld Och skada ingen man!

6. Skall jag i verlden här En högan lifstid vinna Och genom mång besvär Till ålderdomen hinna,

Gif tålamod! Din hand Mig lede hvart jag går, Att jag ock bära kan Med äran min grå hår!

7. Hjelp, att jag somnar in På Jesu död och pina, Låt själen vara din Och komma till de dina! Gif trötta benen ro I mina fäders graf, När jag i lefvand' tro Från verlden vandrat af!

8. När du af jordens sand De döda vill uppväcka, O, värdes då din hand Ock till min graf utsträcka! Låt klinga mig din röst Och väck mig glader opp, Förläna evig tröst, Förena själ och kropp!

J. HEERMAN. — ?.

Melodi N:r 41.

208. Till dig jag ropar, Herre Krist! Min suckan värdes höra! Gif mig en tro, som kan för visst Mitt hjerta saliggöra! Jag sätter all min lit till dig Och till din stora nåde. I allan våde Din Ande styrke mig Och till det bästa råde!

2. Jag beder dig, o Herre Gud, Att mig ett hopp du gifver, Som bland allt verldens smädeljud På skam ej nånsin blifver! Då kan till dig jag skåda opp Ur all min nöd och fara, Tålmodig vara, Fullborda väl mitt lopp Och gladligt hädanfara.

3. Förlän, att jag af hjertans grund Må prof åt nästan gifva Af kristlig kärlek hvarje stund Och i din frid så blifva! Gif nåd, att, Himlafadern lik, Jag älskar ock ovänner Och så bekänner Den Gud, som kärleksrik Sin sol för alla tänder!

4. Låt ingen lust ej heller nöd Så stor mig nånsin hända, Att, fast det gälde lif och död, Den kan mig från dig vända! Låt ingen ting mig bli

så kär, Som mig kan från dig draga Och kan försvaga Mitt hjertliga begär Att endast dig behaga!

5. Här står jag i en andlig strid, Som gör mig sorg och vånde: Kött, verld och satan ingen frid Åt hjertat lemna månde. Ty hjelp och styrk min skröplighet! Jag måste eljest falla, O Gud, med alla. Ty gör barmhertighet! Dig vill jag städs åkalla!

P. SPERATUS.

209. Nu skall ej synden mera I träldom hålla mig: Gud! du skall mig regera, Ty jag tillhörer dig. Min synd jag ångerfull Har inför dig begråtit, Och du har allt förlåtit För Jesu Kristi skull.

2. Jag vill i fröjd och smärta Nu vara din, o Gud, Och med ett helgadt hjerta Åtlyda dina bud. Ja, viljan, Gud, du ser, Men kraften är så ringa: Hur kan jag lustan tvinga, Om du ej bistånd ger?

3. Ty skall jag alla dagar Om hjelp anropa dig. När köttet mig försvagar, O Herre, styrk du mig! Din nådes hand mig räck, Att jag mot synden kämpar, Att jag dess välde dämpar Och blir allt mer dig täck!

4. När jag i bönen trägen, I striden trofast är, Jag vandrar trygg den vägen, Som till ditt rike bär. Mitt kors är ofta tungt, Och mången sorg mig kränker; Men jag på målet tänker, Och hjertat varder lugnt.

T. KINGO. J. O. WALLIN.

210. Vaka, själ, och bed Och till strids dig red! Räds, att frestarn lägger snaran, Der du

minst förmodar faran! Sådan är hans sed. Vaka, själ, och bed!

2. Uti lustans spår Smygande han går, Vännens röst han efterapar, Sig till ljusens engel skapar, Tills dig snärd han får Uti lustans spår.

3. Under verldens larm Vägen till din barm, Som en listig orm, han hittar Och med flärd och otro smittar Hjertat i din barm Under verldens larm.

4. Vaka, bed, min själ! Blif ej köttsens träl Och låt verlden dig ej köpa! Hvad dess barn så efterlöpa, Är ett flyktigt väl. Vaka, bed, min själ!

5. Glädjen flyr sin kos: Nöjet är en ros, Som med fagert sken dig dårar, Men dig, när hon brytes, sårar, Vissnande derhos. Glädjen flyr sin kos.

6. Lyckans falskhet känn! Bäst hon smilar än, Ditt Urie-bref hon skrifver; Joabs kyssar dig hon gifver, Dräpande sin vän. Lyckans falskhet känn!

7. Hvad är ärans prål? Gift i gyllne skål, Dryck, som törsten icke släcker, Resekost, som icke räcker Fram till resans mål. Hvad är ärans prål?

8. Ack, i tidens haf, Får det allt sin graf, Likt Egyptens resenärer. Men det hopp, som hjertat närer, Skall ej gå i qvaf Uti tidens haf.

9. Se det goda land På den andra strand, Dit Guds folk igenom strider, Genom haf och öknar skrider Vid sin Josue hand. Sök det goda land!

10. Arfvet ej förspill, Som dig hörer till, Endast du vill bedja, vaka, Verlden och dig sjelf försaka, Jesum följa vill. Arfvet ej förspill!

11. Vaka, bed och strid Än en liten tid! Snart ditt Kanaan skall hinnas, Kronan räckas, palmen vinnas I en evig frid. Vaka, bed och strid!

J. O. WALLIN.

211. Upp, kristen, upp till kamp och strid! Med Andans kraft dig rusta Mot köttet och en farlig tid, Mot verlden och dess lusta! Den ej med allvar kämpa vill, Han hörer ej den Herren till, Som seger oss beredde.

2. Är mödan tung och striden svår, Dess större lönen blifver. Med hvarje framgång, som du får, Ny kraft dig Herren gifver. För den, till Gud om bistånd flyr, Blir segern viss, om också dyr, Och ljuf, ju mer den kostat.

3. Betänk, om dygden rosor blott Uppå sin bana strödde, Hon egde redan här sin lott, Hon då, som nöjet, dödde. De törnen, hon på vägen sår, Försakelsens och smärtans tår, Bli perlor i dess krona.

4. Här gäller lif, här gäller död; Och vill du lifvet vinna, Så strid! I Gud, som striden böd, Du hjelpen ock skall finna. Men skyr du mödan, feg och svag, Så förestår dig nederlag Och fångenskap och döden.

5. Tag trones sköld, bind Andans svärd, O kristen, vid din sida Och gack att så mot kött och verld Med heligt allvar strida! Den intill döden trofast är, Han en gång lifsens krona bär, Som Herren Jesus gifver.

J. ÅSTRÖM.

7. Benådade kristnas frid, sällhet och åliggande.

212. Har jag nåd hos Gud i höjden, Har jag i mitt samvet frid, O, hur lätt jag umbär fröjden Af en yr och fåfäng tid! Ingen önskan står mig åter, Ingen sorg mitt lugn förstör, Ty af Jesu mun jag hör: »Dina synder jag förlåter; Mig, min vän, ditt hjerta gif, Och du har ett evigt lif!»

2. Dig, min Gud, jag hjertat gifver, Nu från syndens börda fritt: Ditt i lif och död det blifver, Och i evigheten ditt. Nöjen, lycka — usla brunnar — I hugsvalen ej min själ! Jesus mig ett högre väl, Mig en bättre tröst förunnar: Han min själ rättfärdiggör Och till lifsens källa för.

3. Nu det mig bekymrar föga, Hur mig verlden döma vill: Vittnet har jag i det höga, Vittnet, som jag vädjar till. Menskor mina brister minnas, Gud min tro och bättring ser; Med hans hjelp skall jag allt mer Vakande och trogen finnas, Hugnas i all nöd och strid Af hans Andas fröjd och frid.

4. Jesu! jag af din förening Har, i allt mitt lefnadslopp, Själens ljus och hjertats rening, Samvetsro och saligt hopp. Dolda skiften mot mig ila, Men den frid, i dig jag fann, Ingen vexling lida kan; Denna själens sabbatshvila Helga skall min vandringsstig Och till himlen följa mig.

J. O. WALLIN.

Melodi N:r 8.

213. Jesus är min vän den bäste, Hvilkens like aldrig är; Skall då jag så med de fleste Öfvergifva honom här? Ingen skall mig kunna

skilja Ifrån den mig har så kär: En skall vara begges vilja Alltid här och evigt der.

2. Han har döden för mig lidit, Ingen skall fördöma mig, Hos sin Fader för mig bedit, Det mig gagnar eviglig. Ho är då, som vill förklaga Den han sjelf utkorat har? Ho vill ifrån honom draga Den han har i sitt försvar?

3. Jag är viss och derpå liter, Hvarken lif ej heller död Mig ifrån min Jesu sliter: Englar, höghet eller nöd, Djuphet eller annat mera, Vare kommand' eller när, Skall mig från Guds kärlek föra, Som i Jesu Kristo är!

J. ARRHENIUS.

Melodi N:r 70.

214. Jesus är mitt lif och helsa, Jesus är min nådastol, Jesus är min sköld och sol; Han allena kan mig frälsa, Mig hans kärlek nåd beskär: Jesus högst mitt goda är.

2. Utan Jesus jag förderfvas, Utan Jesu nådesken Är mig allt till ångst och men: Trones lif kan ej förvärfvas, Om ej Jesus kraft beskär, Han som allt mitt goda är.

3. Har jag Jesum i mitt hjerta, Si, så har jag glädjen all, Den mig evigt hugna skall: Jag ej fruktar någon smärta, Medan Jesus är mig när Och mitt högsta goda är.

4. Derför jag ock mig förlåter På dig, Herre Jesu Krist, Emot synd och satans list. Mig till nåd du tagit åter, Mig ditt blod gör ren och skär: Du mitt högsta goda är.

5. Jesu, hjertats glädjekälla! Du är genom trona min, I ditt blod är jag ock din. Mig ej kött

och verld skall fälla Eller hela mörksens här: Jesu! du mitt goda är.

6. Din, min Jesu, vill jag blifva Här i tid och evigt der; Ty du är min Jesus kär. I min död skall du mig lifva, Jag för ingen rädes här: Jesu! du mitt goda är.

7. Jesus är mig allt i alla, Jesus bor uti min själ, Uti Jesu är mig väl, Jesum vill jag städs åkalla, Jesum jag i hjertat bär, Jesus allt mitt goda är.

J. GERDESSEN. S. L. MURÆUS.

215. Jesus allt mitt goda är, För mig har han sig utgifvit; Honom vill jag blifva när: I sin bok har han mig skrifvit. Annat allt förgängligt är; Jesum vill jag hafva kär.

2. Jag ej frågar efter gull, Efter höghet och stor ära. Gull ej annat är än mull: Få sin höghet rättsligt bära. Det ock snarlig allt förgår; Evigt Jesu nåd består.

3. Han är min förnöjelse, Han är ämnet för min längtan, Lindrar hjertats qval och ve, Stillar själens törst och trängtan. Här är allt bemängdt med pust; Jesus ger den rena lust.

4. Bort, o verld, med ditt försåt, Du, som ned i afgrund förer, Bort med allt ditt gods och ståt, Du, som mången själ förstörer! Aldrig gör du mig förnöjd: Jesus är och blir min fröjd!

A. FRITSCH. J. ARRHENIUS.

216. Jesus är min hägnad Och mitt hjertas fägnad: Jesu, hör min röst! Efter dig

jag längtar, Blott till dig jag trängtar, Ty du är min tröst. Du, Guds Lam, På korsets stam För mig låtit blodet rinna Och din kärlek brinna.

2. Synden mig förskräcker, Som Guds vrede väcker Mot mig usla mull. Ack, jag må väl qvida, Mina händer vrida; Gud, förlåt min skuld! Jesu blid! Gif mig din frid, Du, som led hvad jag förskylde Och Guds lag uppfylde!

3. Jag på Kristum bygger, Derför blir jag trygger Och från synden fri. Satan jag ej fasar, Huru han ock rasar: Jesus står mig bi. Fastän synd, Den svåra tyngd, Tycks mig vilja nederstjelpa, Kan dock Jesus hjelpa.

4. Vid min Jesu sida Skall jag framgent strida Emot kött och verld. Emot syndens lusta Skall jag mig utrusta Med hans Andas svärd. När Guds magt Om mig har vakt, Synd och satan måste vika, Kött och verld tillika.

5. Allt hvad verlden lofvar, Hvarmed den begåfvar, Åra, pris och gull Jag ej eftertraktar, Jag det icke aktar Mer än stoft och mull. Innan kort Det hastar bort. Jesus evigt hos mig blifver Och mig lifvet gifver.

6. Möda, sorg och tårar, Allt hvad hjertat sårar, Synd och dödsens qval Skola mig ej skilja Mot min Jesu vilja Från Guds barnas tal. Derom jag Så natt som dag Till min Gud min suck vill sända Till min vandrings ända.

7. Andre högt må fika; Mig må lyckan svika, Är så Guds behag. Han vet väl mitt bästa; Jag mig blott vill fästa Hardt vid Herrans lag. Jag

är nöjd, Allena böjd Till min Jesum. Vid hans sida Vill jag nåd förbida.

8. Nu all sorg jag kastar, Som min själ belastar, Jesu, uppå dig. Du för mig väl sörjer, När som dagen börjar, När den slutar sig. Med ditt blod Du, mild och god, Mig från syndens smitta tvager Och mig till dig tager.

J. FRANCK. J. SCHMEDEMAN.

Melodi N:r 77.

217. Kom, min kristen, Gud till ära, Kom och hör hvad Herren talt! Du skall här få nogsamt lära Hvem till nådebarn han valt, Ho bekänner med sin mun Jesum och i hjertats grund All sin frid af honom eger Och så gör, som Herren säger.

2. Salig den, som ödmjuk lefver, Den, som andligt fattig är Och sitt hjerta ej förhäfver Af de gåfvor, Gud beskär, Utan Gudi äran ger Och sin egen ringhet ser! Han Guds rike öppet finner Och en evig ära vinner.

3. Salig den, hvars trohet pröfvas I bekymrens tunga lott, Men hvars hjerta mest bedröfvas Öfver sina fel och brott! Till den Gud, som allt förmår, Ej hans suck förgäfves går: Visst skall han hugsvalad blifva; Fröjd skall Herren honom gifva.

4. Salig den, som i sitt hjerta Är saktmodig, from och god, Som i glädje och i smärta Bär sitt jemna, lugna mod, Utan flärd och ränker är, Aldrig harm och afund när! Han i frid med sig och andra Glad sin verld skall genomvandra.

5. Salig den, sin lust ej finner I vår verlds fåfänglighet, Men af helig åtrå brinner Efter sann rättfärdighet, Trängtar ifrån jordens grus Efter himmelskt lif och ljus! Hans begär skall ej förvillas, Men hans trogna längtan stillas.

6. Salig den, som för de arma Ett medlidsamt hjerta bär, Tröttnar ej att sig förbarma Öfver den, som nödställd är, Men på Himlafaderns sätt Gör den trycktes börda lätt! Han skall sjelf i nödens timma Guds barmhertighet förnimma.

7. Salig den, som ren och tuktig Uti ord och gerning är, Den, som vaksam och gudfruktig, Seggrar på sitt kötts begär! Med ett samvet utan fläck Skall hans anda, Gudi täck, Dagligt helgas till den fröjden Att få skåda Gud i höjden.

8. Salig den, som vill befrämja Samdrägt, enighet och frid, Lifvar kärlek, stiftar sämja, Qväfver hat och dämpar strid, Knyter skilda vänners band, Åt en ovän räcker hand, Icke vredgas, icke hämnas! Han Guds eget barn skall nämnas.

9. Salig den, som tåligt lider För det rätta oförrätt Och, om än hans hjerta svider, Dock ej byter handlingssätt, Alltid håller sanning kär Och dess nöjda offer är! Gud skall sjelf hans sak utföra, Himlen honom skall tillhöra.

10. Jesu! gif, att denna lära, Skrifven i ett helgadt bröst, Blir min lefnads ljus och ära, Blir mitt hjertas fröjd och tröst! Och med denna salighet, Som för tid och evighet I ditt ord dem trognom lofvas, Jesu, låt ock mig begåfvas!

11. Lär mig föra helig vandel, Älska tukt och nykterhet, Visa uti all min handel Kärlek och rättfärdighet, Lefva ödmjuk, stilla, nöjd, Under korset tåligt böjd! Ja, din Anda mig förläna, Att jag dig må evigt tjena! D. DENICKE. J. SVEDBERG.

Melodi N:r 215.

218. Du, som fått en kristens namn Dig till tröst af honom bära, Som dig öppnat nådens famn Och dig leder med sin lära! Höj din själ med tillförsigt, Njut din sällhet, känn din pligt!

2. Gläd dig åt ett dopsförbund, Som din tro till lydnad böjer Och ditt hopp i nödens stund Öfver tidens gränser höjer Till ett arf, som evigt är Och af nåd dig gifves der!

3. Gläd dig åt det dyra blod, Som dig väg till himlen banar, Åt en Gud, som, vis och god, Dig till tro och bättring manar, Att från syndens bojor fri, Finna nåd och lycklig bli!

4. Gläd dig åt en mild Försyn, Den du dagligt ser och röner! Gläd dig, att den höga skyn Öppnar sig för dina böner, Då din suck från jorden går Till din Gud, som allt förmår.

5. Gläds — men lär att Herrans röst Med ett renadt hjerta lyda, Att den tro, som ger dig tröst, Med en helig vandel pryda, Troget följa Jesu spår! Trygg du då till målet går.

6. Känn din pligt att göra godt, Vaksamt mot begären strida, Mildt förlåta andras brott, Ömt hugsvala dem, som lida, Villigt ge den svaga stöd, Nöden tröst och hungern bröd!

7. Höj till Gud ditt hopp och lär Att din fröjd i honom finna! Lifvets mödor och besvär Vid ett högre ljus försvinna, Då ditt hjerta renadt är Och af Gud sitt allt begär. S. ÖDMANN.

V. Kristeligt sinne och förhållande.

A. I allmänhet.

1. Förhållandet till Gud.

Kärlek, vördnad, tacksamhet.

Melodi N:r 200.

219. Gud, fullkomlighetens källa, Du, som idel kärlek är Och kan ensam tillfredsställa Själens trängtande begär! Värdes sjelf mitt hjerta rena, Lär mig blifva vid det ena Att i kärlek dyrka dig, Du, som först har älskat mig!

2. Ej min tanke djupet hinner Af din kärlek, ej dess höjd, Men mitt hjerta rördt den finner I välgerningarna röjd. Hvart mitt öga sig ock vänder, Hvarje verk af dina händer Denna sköna påskrift bär: Gud en evig kärlek är.

3. Gud! i dig jag lefver, röres, Är af dig allt hvad jag är: Tanken, som till himlen föres, Hjertat, som dess frid begär, Allt hvad godt, jag egt och njutit, Af din nådes brunn har flutit. Skulle jag ej älska dig, Som så högt har älskat mig?

4. Jesu blod, som för mig runnit, Ljuset, lifvet i min själ, Barnaskapet, som jag vunnit, Hoppet om ett evigt väl, Anden, som rättfärdiggörer Och på

lifsens väg mig förer; Allt ju ropar högt till mig: Älska Gud, som älskat dig!

5. O, hur skall jag vedergälla Allt det goda, som utgår Af din kärleks rika källa? Njuta det jag blott förmår. Dock, om visligt jag använder Skänkerna af dina händer, Du ej mer af mig begär, Du, som idel kärlek är!

6. Lifva sjelf mitt kalla sinne Att dig älska öfver allt! Verldens retelser försvinne För det goda, du befalt! Vare kärlek, tro och lydnad Evigt själens sanna prydnad! Vare du min själs begär, Du, som idel kärlek är!

7. Jord och himmel må försvinna, Må försmäkta själ och kropp, Salig dock jag mig skall finna, Om du är min del, mitt hopp. Dubbel salighet sig gjuter I det goda, som jag njuter, Då i tron jag älskar dig, Du, som först har älskat mig!

8. Gud, att jag dock älska kunde Dig så rent, så högt jag bör! Snart, ack, snart den dagen stunde, Då jag dig, blott dig tillhör, Då jag, lyftad öfver gruset, Ser ditt ansigte i ljuset Och ej skiljes mer från dig, Du, som evigt älskar mig!

B. MÜNTER. J. ÅSTRÖM.

Melodi N:r 28.

220. Jag vill dig prisa, Gud, min styrka! Jag vill dig evigt hålla kär: I allt och framför allt dig dyrka Skall evigt bli min själs begär. Jag endast dig vill höra till Och vet, att du mitt bästa vill.

2. Hvi har ej förr min kärlek brunnit Till dig, som älskar mig så högt? Hvi har min själ så sent dig funnit, Hvi har hon sökt sitt väl så trögt? När detta allt jag tänker på, Af blygd, o Gud, jag tystna må.

3. Min tid förgick, mitt lif förtärdes, Ett rof för syndiga begär, Och mer och mer mitt hjerta snärdes I verldens nöjen och besvär; På villans stig jag, yr och djerf, Såg först vid branten mitt förderf.

4. Den sällhet, verlden gaf att skörda, Var blott ett svekfullt slafveri, Men ljuft ditt ok och lätt din börda, Se'n du från synden gjort mig fri. Jag verldens bojor mer ej bär, Ett högre väl min själ begär.

5. All jordens fröjd så snart försvinner; All ära, vällust, rikedom, Om ock jag dem med möda vinner, Så lemna de dock själen tom. Min Gud, jag finner blott i dig Den skatt, som evigt hugnar mig.

6. Gif, att, om den blott angelägen, Jag anse må allt timligt väl Blott som en nödtorft under vägen. Blott som en pröfning för min själ, Men i det goda, som jag gör, En skatt, den jag ur tiden för!

7. Gif, att, i lif och död dig egnad, Till dig i tro och kärlek böjd, Jag må dig älska, Gud, min hägnad, Jag må dig prisa, Gud, min fröjd, Och finna än i dig min tröst, När hjertat brister i mitt bröst!

J. SCHEFFLER. G. A. HIÄRNE.

Melodi N:r 5.

221. Af hjertat hafver jag dig kär: Kom, milde Jesu, blif mig när Och mig med dig förena! Ty i den hela vida verld Är idel oro, sorg och flärd, Men frid hos dig allena. Om än i qval min kropp och själ Försmäktade, är du likväl Mitt hjertas tröst, min del, mitt allt: Dig har jag trygg mig anbefalt. O Jesu Krist, min Frälserman! :,: Allena du mig hjelpa kan.

2. Åt dig, o Gud, som allt förmår, För hvad jag är och har och får Bör jag min tack hembära. Lär mig ock nyttja, som du böd, Din nådeskänk till nästans stöd Och, Herre, till din ära! Allt godt, o Gud, du sjelf mig lär Och rena du min själs begär Och gör mig tålig och förnöjd Och öfver jordens sorger höjd! O Jesu Krist! ack, för din död :,: Var du min tröst i all min nöd!

3. Sänd, Herre, dina änglar ut, Att själen må vid lifvets slut Af dem till himlen föras! Och låt min trötta kropp i ro Sig hvila i sitt tysta bo, Tills der din röst skall höras! Då skall jag, klädd i helig skrud, Med mina ögon skåda Gud Och af hans nåd och härlighet Mig fröjda i all evighet. O, Jesu Krist, ack, bönhör mig! :,: I lif och död jag tillhör dig.

M. SCHALLING. H. AUSIUS.

222. Till dig, som hjertat gläder Och all dess tillflykt är, O Gud, jag tacksam träder Och dig mitt offer bär.

2. På mig din kärlek tänkte, Förr än jag tänkt på dig, Och mig det lifvet skänkte, Hvaraf jag gläder mig.

3. I dopet du mig sände En Faders ömma blick; Och jag, som dig ej kände, I dig en Fader fick.

4. Jag af din godhet närdes, Beskyddad i din famn; Och mina läppar lärdes Åkalla Jesu namn.

5. I lifvets vår mig rörde Din faderliga röst; Den späda suck du hörde, Som gick utur mitt bröst.

6. Men snart mitt hjerta, dåradt, För dig ej mera brann: Jag fann mitt samvet såradt, Min oskulds lugn försvann.

7. Ditt kärleksrop mig väckte, Din nåd mig återtog: Den handen, du mig räckte, Ur villans djup mig drog.

8. Du gaf mig kraft att vaka, Att vårda glädjens dag Och lifvets sällhet smaka I lydnad för din lag.

9. Med hvarje dag du gifvit Mig samma dags behof: Hvar timme tecknad blifvit Med nya kärleksprof.

10. Så under lifvets öden Din vård mig alltid följt: Du för ditt barn i nöden Ditt hjerta aldrig döljt.

11. Ack, må din kärlek blifva En lärdom för min själ Att dig sin dyrkan gifva, Som vakar för mitt väl!

12. Må mig din godhet lära Att, under tro och hopp, O Fader, dig till ära Fullborda väl mitt lopp!

S. ÖDMANN.

Dav. 116.

223. O Gud! det är min glädje, Att mild du hör min röst. Du nådigt mig tillstädje Hos dig att söka tröst!

2. Du nådigt ville höra Min suckan, då jag dig Ett offer tänker göra, O Gud, som hulpit mig!

3. Mig hade dödsens snara Omfattat hårdelig: Jag var i ångst och fara, Och mörker omgaf mig.

4. Men då jag sökte Herran Och sade: fräls min själ! Då var min Gud ej fjerran: Han halp mig snart och väl.

5. I magt tillbedjansvärdig, Han är i nåd ock stor Mot den, som är botfärdig Och uppå honom tror.

6. Han kan oss snart uppdraga Ur motgångs djupa grund, Oss usla skona, aga Allt efter sin miskund.

7. Mig är slikt vederfarit; Ty Gud på mig har tänkt, När jag i ångest varit Af sorger nedersänkt.

8. Min själ har Gud uttagit Från död, min fot från fall, Från tårar ögat tvagit: Hans namn jag prisa skall.

9. Hur skall jag vedergälla All godhet, Gud mig gör? Jag kan ej rättsligt ställa Min vandel, som sig bör.

10. För Herran vill jag vandra I tro och lydnad sann Och ej hans vägar klandra, Fast sveke mig hvar man.

11. Jag vill med glädje taga Den kalk, Gud skänker mig, Förbättras af hans aga Och vandra i hans stig.

12. Jag städse dig vill tjena Och vörda dina råd. O Gud! dertill förläna Din helga Andas nåd!

H. SPEGEL.

Lydnad för Guds vilja och frimodighet under hans beskydd.

Melodi N:r 33.

224. Befall i Herrans händer Din möda och din väg, Och, hur sig verlden vänder, Hans ord i hjertat eg! Ty intet ord är gifvit Så fast som Herrans ord, Och ingen gerning blifvit, Som ej i Gud är gjord.

2. För lycka, bröd och ära I denna verld ej strid! Låt sorgen dig ej tära För denna korta tid! Det är till andra strider Dig Herren kallat har, Det är för andra tider Han lönen åt dig spar.

3. Här gäller det att verka Hans verk, som dig har sändt, Och med hans Anda stärka Det lif, hos dig han tändt. Här gäller det att söka Först hans rättfärdighet Och med all id föröka Hans rikes härlighet.

4. Så strid med helig ifver Mot mörker, synd och flärd Och vet, att segern blifver I Kristi namn beskärd! I glädjen och i nöden Stå fast vid Herrans bud, Gör väl, gör rätt i döden! Det öfriga gör Gud.

5. Tro ej han löftet bryter, Tro ej han från dig flyr, Då stormen mot dig ryter Och dundret kring dig gnyr! Han går på stormens vingar, Han far på dundrets vagn Och sjelfva skadan tvingar Att tjena dig till gagn.

6. Var trofast! Natten dagas: Re'n purpras österns rand — Allt mörker skall förjagas Utaf den Starkes hand, Som ur sitt tjäll Orion Och morgonstjernan för Och nåden öfver Zion I arladaggen strör.

7. Alltså, Guds hjelp förbida Och räds ej menskors hot! Är Herren på din sida, Ho kan dig stå emot? Sin kraft han dem förlänar, Som vandra i hans bud: Allt till det bästa tjenar För dem, som älska Gud!

J. O. WALLIN.

Dav. 91.

225. Säll du, som dig åt Gud betror Och tröst till Herran eger! Uti hans vård du fredad bor, Du trygg och tålig säger: »Gud är min tillflykt och min borg, På Gud mitt hopp jag bygger; Uti all fara, nöd och sorg Hans sköld mig öfverskygger.» Säll du, som har I Gud din fröjd och ditt försvar!

2. I sina vingars skygd han skall Ditt stilla läger bädda, Och från försåt och olycksfall Hans trohet dig skall rädda. När, honom lydig, honom täck, I hans beskärm du hvilar, Så bäfva ej för nattens skräck Och ej för dagens pilar! Tro hvad han sagt Och frukta ej all mörksens magt!

3. Om tusen vid din sida än, Om tio tusen falla, Du, frälsad från förödelsen, Skall glad din

Gud åkalla. Trygg kan du gå bland vilddjurs hot, Ty Herren dig bevakar, Och träda med en stadig fot På lejon och på drakar: På all din stig Guds englar skola följa dig.

4. »Han älskar mig», så talar Gud, »Hans strid jag sjelf skall föra; Han håller mina helga bud, Hans böner skall jag höra. Jag honom skall i nödens dag Ifrån all fara rycka, Jag kröna vill hans företag Med ära och med lycka: Min salighet Han röna skall i evighet!» J. O. WALLIN.

Dav. 31.

226. På dig jag hoppas, Herre kär, Du, som min säkra tillflykt är I all min nöd och våda! Jag beder dig, Du värdes mig Nu ock med hjelp benåda!

2. Din milda öron vänd till mig, Ack, hör min bön, förbarma dig Och låt din hand mig leda! Jag sorgsen går Och ej förmår Min räddning sjelf bereda.

3. O starke Hjelte! statt mig bi, Var mig en borg, der jag uti Må väldeliga strida! Af mörksens här Jag kringhvärfd är: O, vik ej från min sida!

4. Du är mitt lif, min salighet, Min klippa i all farlighet, Mitt fasta värn i nöden. Är du mig när, Har du mig kär, Jag trotsar sjelfva döden.

5. Jag ser, hur verlden väpnar sig Med arghet, lögn och flärd mot mig Och lägger ut sin snara; Men, Herre, du Skall mig ännu Uti din nåd bevara.

6. Min anda jag befaller dig: Min Gud, min Gud, vik ej från mig, Haf mig i dina händer! För din Sons död Hjelp mig af nöd! Jag mig nu till dig vänder.

7. Lof, ära, pris och härlighet Dig tillhör i all evighet, O Fader, Son och Ande! Din nåd och magt, Din vård och vakt Ske pris i allo lande!

A. REISSNER.

Dav. 46.

Melodi N:r 144.

227. Gud är vår starkhet och vårt stöd I våra sorger alla. Gud är vår hjelp i lif och död: Ty skall vårt mod ej falla, Fast skälfde jordens tunga kropp, Fast hvälfde hafven skyhögt opp Och bergen sjönko neder.

2. Likväl den helgedom består, Der Gud sitt ord förkunnar, Der hjertat sig hugsvala får Ur Zions helsobrunnar: Ty Herren sjelf der inne bor; I magt och kärlek lika stor, Han der oss tillflykt bjuder.

3. De vrångas hopp skall nederslås Och mörksens välde falla Och verlden med dess lust förgås, När Herrans domar skalla. Men vi ej frukte farors hot: Med oss är Herren Zebaot, Oss Jakobs Gud bevarar.

4. O, kommer, skåder Herrans verk, I folk! ty allt han leder. Kom, verld, och på hans under märk Och fall i stoftet neder! Ty storm och örlig i all land Han stillar och med väldig hand De stoltas båge bryter.

5. »Förskräckens ej för våldets bud», Han talar, »varer stille! Besinner dock, att jag är Gud, Och farer icke ville! Jag pris på jorden vinna skall Och hägna dem från blygd och fall, Som mig allena frukta.»

6. Med oss är Herren Zebaot, Oss Jakobs Gud bevarar. Ho är, som oss vill stå emot, När han oss sjelf försvarar? Vi äre då vid gladligt mod, Ty han är stark och han är god: Hans namn ske pris och ära!

S. HEYD. J. O. WALLIN.

Dav. 62.

Melodi N:r 144.

228. Mitt fasta hopp till Herran står, Jag vill hans hjelp förbida Och vet, att jag hans bistånd får, Ehvad jag än må lida. Jag vet, att Gud är vis och god: Ej faran nedslå skall mitt mod, Hur stor än hon må vara.

2. Fast månge ställa sig mot mig, Som, ensam och elände, Är lik en vägg, som lutar sig Och snarlig går om ände; Dock, när min bön till Herran går, Min kraft förnyas och består Mot ondskans våld och ränker.

3. Gud gör mig bistånd, ger mig tröst, Så att jag icke faller; Han frälsar, då med ödmjuk röst Jag honom mig befaller; Han är min klippa och min borg, Han hjelper mig i all min sorg, Den jag på honom kastar.

4. Ty tror Guds löfte, som är visst: Han sina barn skall höra Och dem ur qval, betryck och brist Med väldig arm utföra! När Herren räcker ut sin

hand, Då väga mindre än ett grand De väldige på jorden.

5. På orätt ingen grunda må Sin magt, ty den skall brista! Det gods ej någon tröste på, Som han så snart skall mista! Jag mins och tror hvad Gud har sagt: Att Gud allena eger magt Och högsta rätten skipar.

C. BECKER. H. SPEGEL.

Dav. 71.

229. Min Gud! på dig förtröstar jag I alla mina dagar; Jag lemnar mig åt ditt behag Och vördar dina lagar. O, var mig huld, För Jesu skull Och låt mig bistånd finna! Du är den borg, Der jag all sorg, All nöd kan öfvervinna.

2. Förbarmare! räck ut din hand, Fräls mig ur själafara, Slit sönder mina synders band Och satans hårda snara! På dig jag visst I all min brist Mitt hela hopp må fästa: Från första stund Har din miskund Mig följt och sökt mitt bästa.

3. Fast många äro de, som mig Med hätska blickar skåda, Dock skall min tunga gladelig Guds lof och pris bebåda. Fast qvald och svag, Dock håller jag Mig till det ord, som lärer, Att den allt må Med fröjd utstå, Som Gud sin nåd beskärer.

4. Om jag skall hinna ålderns dag Och gråa håren bära, Ske, gode Fader, ditt behag, Blott jag dem bär med ära! Min tid du vet: Om bräcklighet Skall mig på bädden sträcka, Gif, Herre, blott, Att blygd och brott Mitt samvet ej befläcka!

5. Min hydda, utaf stoftet byggd, Till stoftet går tillbaka; Men själen skall, i nådens skygd, Förgängelsen ej smaka. Min fot och hand Kan slås i band, Men ej min håg och vilja; Mig ondskans råd Från menskors nåd, Men ej från Guds, kan skilja.

6. Du, Herre, du, men icke jag, För allt skall äran taga! Din kraft, o Gud, då jag är svag, Är mägtig i den svaga. Du, kärleksfull, Mig ringa mull Blott till ditt medel brukar: Pris ske dig, Gud! Jag för ditt bud I stoftet mig ödmjukar.

7. Det är din nåd, som styrker mig, Att jag kan hörsamt vandra Uppå din väg och prisa dig, Ja, undervisa andra. Du i ditt sköt Min barndom slöt, Du hugnar mödans dagar; Du skydda skall Min fot från fall, När åldern mig försvagar.

8. Det goda, som du mig har gjort, Skall varda prisadt vida: Det skall, af barn och barnbarn spordt, Till deras barn sig sprida. Ditt ljus, din frid Från tid till tid Åt menskors hjertan unnas; Ty skall din nåd, Din magt, ditt råd Från slägt till slägt förkunnas.

9. Pris vare dig, att sorg och nöd Jag äfven fått förnimma! Du efter stormar solen böd Långt härligare glimma. Du väcker opp Mitt döda hopp, Du tröst och hjelp bevisar. Mitt hjerta, Gud, Mitt böneljud, Mitt hela lif dig prisar! H. SPEGEL.

Melodi N:r 199.

230. Var glad, min själ, och fatta mod! Gud vill sig än förbarma: Visst hjelper dig

den Herren god, Som frälsa vill den arma. Är nöden hård, — I rosengård Får man ej alltid vara — Den på Gud tror, Dock trygger bor I allsköns nöd och fara.

2. Det Josef visst, den fromme man, I fordomtid förfarit; Om Job och David läsas kan, Hur de i nöd ock varit; Men Herren blid I rättan tid Dem dock ur nöden ryckte. Den på Gud tror, Han trygger bor, Fast verlden all förtryckte.

3. Trots verld och satan, att I mig Från min Gud kunnen draga, Mitt hopp vid Herran fäster sig: Hans hand skall mig ledsaga. Han hjelpen har Beredd och snar; Dess vill jag honom prisa. Den honom tror, Han trygger bor: Ho vill mig annat visa?

4. När menniskor bespotta mig Och uti grund förakta, Som Gud mig hade stött från sig, Dock vill jag det ej akta; Ty Herren mig Skall visserlig I sinom tid upphöja. Jag honom tror Och trygger bor, Hur djupt de än mig böja.

5. Ändock det stundom tyckas må, Som Gud mig ej vill vårda, Och verldens barn emot mig stå Så hätska och så hårda, Så vet jag visst, Att han mig sist Upprätta skall och hjelpa. Den på Gud tror, Han trygger bor: Ho kan mig då nedstjelpa?

6. Var glad, min själ, haf Herran kär Och låt dig ej förföra! Ty verld och synd och satans här Skall dig ej skada göra. Si, Jesus Krist, Guds Son, för visst Dem månde öfvervinna. På Gud du bygg, Så är du trygg Och skall din frälsning finna!

7. Nu dig, min Gud, jag hörer till: Vid dig jag städse blifver. Du ingen öfvergifva vill, Som dig ej öfvergifver. Tro, kärlek, hopp I allt mitt lopp Du nådefull mig delar. Den på Gud tror, Han trygger bor: Ej honom något felar.

8. Den hjelp hos verlden söker här, Och ej hos Gud, sin Herra, Han vrångvis och förderfvad är Och kommer ej till ära. Gud först och sist I Jesu visst Oss hjelper allesamman. Den sådant tror, Han trygger bor Och varder salig. Amen!

C. SCHMUCKER. P. BRASK.

231. Ack, min själ, haf gladligt mod, Tvifla ej, att Gud är god! Att dig verlden hata må, Ligger föga magt uppå.

2. Ty ej nånsin såg jag den Utaf Gud förgätas än, Som till honom hafver satt Sin förtröstan dag och natt.

3. Hvi skall du så bitterlig, O min själ, då gräma dig, Medan du en sådan vän Hafver uti himmelen?

4. Hvad i verlden gör dig qval: Otack, afund och förtal, Agg och hätskhet utan grund, Varar en så liten stund.

5. När du håller dig till Gud, Aktar på hans ord och bud, Skall han hjelpa dig för visst Af all oro, sorg och brist.

6. Dröjer hjelpen ock en tid, Är dock Herren lika blid: Ja, den, som han älska må, Lägger han en börda på.

7. Lef i Gudi glad och god, Bed och lid med tålamod, Om du ock förgäten är Utaf slägt och vänner här!

8. Likväl hafver Gud dig ej, O min själ, förgätit, nej! Sina englar har han satt Dig att vakta dag och natt.

9. Kunde än en moder kär Barnet sitt förgäta här, Skall dock Gud evinnerlig Ej, min själ, förgäta dig.

A. FALCK.

Dav. 37.

232. Låt icke det förtryta dig, Att de, som våld bedrifva Och åt sin ondska glädja sig, Så ofta skonte blifva! De skola dock en dag förgås Och såsom gräs till jorden slås Och vissna och förtrampas.

2. Till Herran din förtröstan sätt, Förtro dig i hans händer! Den, som gör godt och handlar rätt, Allt till det bästa länder. Haf kärlek för ditt fosterland Och föd dig redligt! Herrans hand Skall dig ej olönt lemna.

3. Fast, under öfning af ditt kall, Du vill af bördan digna, Så var dock säker, att han skall Till slut ditt värf välsigna! Jag varit ung, jag ålder nått, Men aldrig har jag än förstått, Att Gud förglömt den fromma.

4. För afundsmäns försåt och list Du modet ej må fälla! Gud skall din oskuld skydda visst Och den i dagen ställa. De dig med svärdet hota må;

Det skall ej skada dig, men gå Dem sjelfva genom hjertat.

5. Jag såg en ogudaktig man, Hvars välde vida räckte; Hans öfvermod ej motstånd fann, Hans anblick bäfvan väckte. För honom föllo skaror ner. Jag gick framom — han var ej mer: Hans rum blef icke funnet.

6. Så känner Herren väl sin tid Att straffa och belöna Och att med salighet och frid Den redlige bekröna. Dess enda skärf är mera värd Än skatters mängd och håfvors flärd, Som af förtryckarn samlas.

7. Den, som för Herran fruktan bär, Är nöjd i alla skiften, Med lugn han bär sitt lifs besvär, Med lugn han nalkas griften. Ej verldens stormar honom bry: Han har en hamn, dit han kan fly, Som evig trygghet skänker. L. HETZER. O. PETRI.

Tålamod och tröst af Guds godhet under korset och bedröfvelsen.

233. Haf tålamod, Var from och god Och efterfölj Guds vilja! Den detta hör Och detta gör, Skall Gud från sig ej skilja. Ett himlabröd I jordisk nöd Dig tålamodet gifver. Af denna spis Du lugn och vis, Förnöjd och ödmjuk blifver Och fåfäng sorg fördrifver.

2. Tag utan knot Ditt kors emot! Det dig till välfärd länder. Tro Gud om godt! Du har din lott Utaf en Faders händer. På många vis, Sitt namn till pris, Han barnens trohet öfvar. Som guld i glöd, Vår själ i nöd Han luttrar och bepröfvar; Och hjelpen se'n ej töfvar.

3. Min Gud och Far! Med goda dar Du ofta glädt mig svaga; O, skulle jag Den onda dag Ej ock till godo taga? Ej ser jag här Hvad bäst mig är, Begären mig förvilla; Men, Herre, du Det känner ju Och vill ditt barn ej illa: Ty är jag nöjd och stilla.

E. HELSINGIUS. J. O. WALLIN.

Melodi N:r 10.

234. Gud! du är kärleksrik och god: Med tålamod Jag tager mot din aga. Ehvad du gör, min Gud och Far, Likväl jag har Ej orsak till att klaga. Var lugn, min själ! Gud vill dig väl: Han aldrig än Förskjutit den, Som på hans kärlek tröstar.

2. Om han ock döljt för mig sitt råd, Han dock i nåd Och vishet med mig handlar. När ingen hjelp jag ser, då är Med hjelpen när Den hand, som allt förvandlar. Min Gud! ännu På ingen du En börda lagt, Den ej din magt Med fadersgodhet lättar.

3. O Jesu! mig din frid beskär Och sjelf mig lär Att lidandet fördraga! Då korsets tyngd för mig du bar, Du tålig var Och hördes aldrig klaga. O, lär ock mig Att likna dig Och vid din fot Förutan knot Förlossningstimman vänta!

J. HJERTÉN.

235. Ju större kors, ju bättre kristen: I elden guldet luttradt är, I nödens degel syndabristen Sig dagligt mer och mer förtär; Och härlig dygdens blomma står, Befuktad utaf sorgens tår.

2. Ju större kors, ju mera trogen: I stormen stadgas ekens rot. Du blir allt mer för himlen mogen, Med korset buret utan knot, Ju mera under korset böjd, Dess mera öfver jorden höjd.

3. Ju större kors, ju mera brinner Din kärleks låga ren och skär. Den tår, som från ditt öga rinner, På trones lampa oljan är: I högsta nöd din bästa vän Du finner uti himmelen.

4. Ju större kors, ju flera böner; Ju mera bön, dess mera nåd; Ju mörkare du jorden röner, Dess ljusare blir himlens råd: Ju mindre stöd dig verlden ger, I Gud du eger det dess mer.

5. Ju större kors, ju mer blir döden För dig en ljuf och säker hamn Mot olycksstormarna och nöden: Förlossning är hans rätta namn. På grafven korset ställs till slut Till tecken, att du lidit ut.

6. Så vill jag, Jesu, korset bära Med tålamod i dina spår. Att följa dig är högsta ära, Och korsets väg till himlen går. Den trycktes suck af dig är hörd, Och tårars säd blir glädjens skörd.

B. SCHMOLCK. J. ÅSTRÖM.

Melodi N:r 81.

236. Ljufva kors, min själs behof, Vishetens och dygdens pröfning, Trons och tålamodets öfning, Kristendomens sanna prof! Du i svagheten mig stöder, Du mitt värn i faran är; Fast mig ömmar, fast jag blöder, Utan knot din tyngd jag bär.

2. Sälla kors, du bittra ro! Jag vill hellre, än begära Glansen af all jordisk ära, Åt din skugga mig förtro. Må du mig i stoftet trycka, Hellre än att synd och flärd Höjer, under namn af lycka, Mig i sina bojor snärd.

3. Dig jag villigt tager an, Bär min börda och betänker, Att mig Gud ej annat skänker, Än hvad evigt gagna kan. Mot all svaghet och all fara, Under dig, jag städs på vakt, Icke söfs i lustans snara, Icke fruktar ondskans magt.

4. Du, som anförtrodde mig Korset efter dig att bära! Värdes, Jesu, nåd beskära Till att trofast följa dig! Du, om ock mitt mod försvinner, Med din starkhets-arm mig led, Att en gång jag kronan vinner Och får korset lägga ned! J. HIÄRNE.

237. I verlden är så mörkt och tungt, Hvarthelst jag än må lända. Hur skall mitt hjerta blifva lugnt? Till hvem skall jag mig vända, Till hvem i himmel och på jord, Om ej till dig allena? Du, Jesu, hafver lifsens ord, Det eviga och rena.

2. Det sälla ord och trösteljud Jag vill i hjertat fästa, Att dem, som älska dig, o Gud, Allt tjenar till det bästa. Den här sin börda tåligt bär, Du styrker och du stöder, Och smärtan, som dock timlig är, En evig sällhet föder.

3. Jag vill ej om den sällhet be, Som söks af syndaträlen; Att sörja bättre är än le, Ty sorg förbättrar själen. Du stunden vet att från all nöd Ditt barn för evigt skilja; Ty är min bön, i lif och död: Ske, Herre, blott din vilja!

4. Och nu jag öfverlemnar mig I dina milda händer; Jag vet, att jag på korsets stig Till fridens hyddor länder: Om än till sista droppan ut Jag sorgens kalk skall tömma, Du åt din vän dock vill till slut Det goda vinet gömma. J. O. WALLIN.

Melodi N:r 160.

238. Den vedervärdighet, som mig eländan trycker, Mitt hjerta tröstlöst gör och hoppet undanrycker; Min jemmerfulla själ ej finner någon ro, Min ångest större är, än någon det kan tro.

2. Jag kan mitt hjerta ej för någon uppenbara Och ser mig ingen hjelp på jorden öfrig vara: All klokhet intet är. Hvad kan en dödlig magt? Den dertill sätter lit, blir först i faran bragt.

3. Min Gud, har du mig då för evigt öfvergifvit? Har du från nådens tron till nödens djup mig drifvit? Har du nu så för mig ditt milda anlet gömt? Har du ditt arma barn, o Fader, så förglömt?

4. Ack nej! mitt qval är stort; men bort, förtviflans smärta! Jag vet, du bär för mig ännu ett fadershjerta. Fast mig min stora synd ovärdig gör dertill, Så tror jag dock, att du mig ej förskjuta vill.

5. Jag vet, att du ditt ord och löfte aldrig ryggar: Det är min fasta borg, dervid min själ sig tryggar. Ja, om än himmelen och jorden gå i grund, Förgås dock intet ord, som går utaf din mund.

6. Och du har lofvat mig att mina böner höra, Och intet är för dig omöjeligt att göra: Du råder

öfver allt, om allt du vårdnad bär. Ho är en sådan Gud, som du, o Fader, är?

7. Jag flyr alltså till dig i detta mitt elände, Jag faller dig i famn — gör på min nöd en ände! Hos dig är hjelp och tröst, hos dig är magt och råd, Hvar morgon är ock ny din godhet och din nåd.

8. Min sorg är dig bekant: du hör, o Gud, min qvida; Ty vill jag ock din hjelp i tålamod förbida. Du, Herre, vet din stund att sluta allt mitt ve; Ty suckar jag förnöjd: O Gud, din vilja ske!

9. Gif mig det nyttigt är och hvad dig helst behagar, Hjelp ock, att ingenting mig från din fruktan drager! I motgång styrk min tro, i medgång led du mig, Att jag af öfvermod ej må förlora dig.

B. CARLBERG.

239. Min själ och sinne! låt Gud råda Och hoppas på din Fader blid, Så skall han i all nöd och våda Bekröna dig med nåd och frid! Den sig betror uti Guds hand, Han bygger ej på lösan sand.

2. Hvad hjelper oss, vi mycket sörje? Hvad gagnar oss vår pust, vårt qval? Hvad är, att vi med tårar börje Och slute våra dagars tal? Vår sorg förbittrar mödans bröd Och ökar tyngden af vår nöd.

3. Ty är det bättre tåligt lida, I hoppet och i Gud förnöjd, Och trofast efter Herran bida, Hvars hjelp är viss, om än fördröjd; Ty Gud, som känner bäst hvar man, Han vet väl hvad oss fela kan.

4. Han utser tiden att hugsvala, Han skickar väl det nyttigt är; Hvad vi af troget hjerta tala,

Det märker strax vår Fader kär: Så kommer Gud, förr än vi tro, Och skänker hugnad, tröst och ro.

5. Tänk ej uti din motgångstimma, Att du af Gud förgäten är! Han skingrar sorgen som en dimma Och har dig alltid lika kär. Tänk, tiden snart förbyter sig Och motgång är föränderlig!

6. Det kostar Gud ju ganska ringa Den fattige att göra rik, Den rike att till armod bringa, En hög den låge göra lik; Ty Gud, den högste underman, Upphöja och förnedra kan.

7. Sjung, läs och gack på Herrans vägar Och gör din kallelse med flit, Förtro dig till hvad Herren säger Och haf till himmelen din lit! Ty den blir en lycksalig man, Som fast på Gud förtrösta kan. G. NEUMARK. G. OLLON.

Dav. 77.

Melodi N:r 33.

240. Gud! låt min bön dig täckas, Fast den är svag och matt! Se, mina händer räckas Till dig den långa natt! I tårar ögat vakar, Af ångest hjertat slår: Jag lifvets fröjd ej smakar Och grafvens ro ej får.

2. Jag suckar och jag qvider Och mera ej förmår. Jag mins de gamla tider, Jag mins de förra år, Då Herrans hand mig ledde I sanning och i nåd, Då jag i allt, som skedde, Blott såg en Faders råd.

3. Har han mig nu förskjutit? Är han ej god som förr? Har han i vrede slutit Barmhertighetens

dörr? Har nu den godhet ända, Som var mitt hela hopp? Skall nåden återvända? Skall löftet höra opp?

4. Nej, flyn, I mörka tankar! Förtvifla ej, mitt bröst, Men håll dig vid det ankar, Som är vår enda tröst! Från längst förflutna stunder Guds nådevägar märk, Betänk hans allmagtsunder Och akta på hans verk!

5. Och säg, när du bedröfvas: »Nu är min sorgetid; Ett barn af Fadern pröfvas, Dock är han lika blid. Hans hand kan allt förvandla, Han är så mild som stor Och skall i kärlek handla Med den, på honom tror.»

6. Ty vill jag Gud åkalla Och till hans löfte fly, När qvalens böljor svalla Och olycksstormar gny. Fast ögat ej utreder Hans djupt fördolda spår, Han sina barn dock leder Som herden sina får.

J. O. WALLIN.

241. Mitt öga! spar nu dina tårar! Qväf dina suckar, klämda bröst! Den ängslan, som mitt hjerta sårar, Förvandlas skall i ymnig tröst. Fast nöden kännes tung och svår, Guds nåd den vida öfvergår.

2. Han ej sitt tryckta barn förgäter, Han älskar, äfven då han slår. Han tyngden efter styrkan mäter, Hans hjelp till reds vid branten står. Den kalk, som dryg och bitter är, Omsider sötma med sig bär.

3. Min själ! låt aldrig modet falla! Du under korset glömd ej är: Åt Jesus räcktes bitter galla,

Dock var han Gudi lika kär. För dig hans hjerta blöder än, Han ser din nöd och är din vän.

4. Gud sina barn med vishet leder, Han skiftar glädje och besvär. Ett barn, som får allt hvad det beder, Sin egen ofärd snart begär. Lär då en gång att döma rätt Om denna Faderns delningssätt!

5. Om alla skatter vi förlore, Så blir dock Jesus hos oss qvar; Om ingen vän i verlden vore, En vän i Jesus jag dock har. Den sig åt honom anförtror, Af lyckans skiften ej beror.

6. Så falle då på våra kinder Ej mera någon tröstlös tår! Vår nöd med Jesus oss förbinder: Vi äre hans, och han är vår. Han våra sorger skall till slut Likt våra synder plåna ut.

B. SCHMOLCK. O. KOLMODIN.

242. När verld och vänner lemna dig Allena med din smärta, Så ropar Herren: »Kom till mig, Kom, slut dig till mitt hjerta!» Han skiftar både fröjd och nöd, Han bryter ock i nåd det bröd, Som du med suckan äter. Med allt han syftar till ditt väl: Förgät ej honom, o min själ! Han aldrig dig förgäter.

2. Till sina barn den Gode ser Med samma fadersöga, Om ock hans glada sol ej ler Beständigt från det höga. Det måste vara moln och regn, Att ej må fela saft och hägn Åt jordens ädla gröda; Det måste vara sorg och gråt, Att verlden ej och dess försåt Må trones frukt föröda.

3. När solens milda strålar snart Igenom molnen bryta, Är luften frisk och fästet klart, Och grön står jordens yta. Förbida Gud, min sorgsna själ!

Hvad Herren gör, är rätt och väl: Han pröfvar sina trogna; Men töcknet skingras efter hand, Och full blir dagern i det land, Der hoppets skörd skall mogna.

4. Ty utså nu din tåresäd Med fromt och tåligt sinne, Och dig åt skördetiden gläd, Som snart, ack, snart är inne! En Jesu vän ju löftet fått, Att den, som här med tårar sått, Skall der med fröjd uppskära? Så tro och gör det Herren böd Och säg i både lif och död: O Gud, dig vare ära!

J. O. WALLIN.

243. O säg, min själ, hvi du förfäras? Hvi suckar du så djupt, mitt bröst? Fler än de qval, som dig beskäras, Bar han, som dig har återlöst. Gack till hans kors och se och lär, Och sedan ditt med lydnad bär!

2. Hör från hans mun den dyra lära: »De, hvilka här med tårar så, De skola der med fröjd uppskära Och himmelriket ärfva få. Ja, salig den bedröfvad är: Hugsvalelse han finner der!»

3. Som guldet genom elden pröfvas, Så själen pröfvas genom qval. Gud väljer dem, han ser behöfvas, Och sätter gräns för deras tal. När Herrans afsigt vunnen är, Ur profvet går du ren och skär.

4. Din Jesus lärde dig att lida Med tacksamhet och tålamod; En himmelsk hjelp han böd dig bida: »Min Fader», sade han, »är god!» Han gick så sjelf bekymrens stig, Förnöjd och tålig, före dig.

5. Din sorg kan han i glädje vända, Han lika mägtig är som blid: Men skulle det ej strax dig

hända, Så är ej än hans rätta tid. Dig gläd åt hvarje stund, som flyr: Din sällhets morgon en gång gryr!

6. När solen bortom bergen ilar Och bådar sjette dagens qväll, Går dagakarlen hem och hvilar Till Herrans sabbat i sitt tjäll: Så hvilar du i grafven sött, Af korsets tyngd och lifvet trött.

7. Ur sömnen snart dig Jesus väcker Till evighetens sabbats-år; Det mörker, här din väg betäcker, I salighetens ljus förgår; Det kors, du här på jorden bar, Dig till förbättring gifvet var. S. J. HEDBORN.

Melodi N:r 206.

244. Hvad sörjer du så svåra? Hvi skall så djupt, min själ, En timlig nöd dig såra? Gud är Immanuel. På honom skall du tro! Med dig han väl så lagar, Som honom bäst behagar Och länder dig till ro.

2. Han aldrig öfvergifver Den honom sig förtror: Den honom trogen blifver, Uti hans hägnad bor. Fast sällsamt synes gå, Dock låt dig ej förtryta: Han kan det snart förbyta, Att allt dig gagna må.

3. På honom må du våga, Och vara vid godt mod! Oändlig i förmåga Han är, och evigt god. Hvad Herren nyttigt fann, Det kan ej någon hindra; Och våra smärtor lindra Förmår allena han.

4. Fast motgångs vreda bölja Dig ville sluka opp, Och tunga dimmor hölja Din himmel och ditt hopp, Dig Gud dock hjelper fram: Han dimmorna

skall fälla I sinom tid och ställa För böljorna en dam.

5. Ty vill jag, Gud till ära, Jemt vandra i hans lag Och endast det begära, Hvartill Gud har behag. Jag med Guds råd är nöjd, Guds vilje är den bäste, Gud är min borg, mitt fäste, I Gud är all min fröjd.

6. Gif, Gud, jag dig må ära Af hjertat all min tid. Ett värdigt lof dig bära Och hugnas af din frid! I frestelsen gif mod, Gif tålamod i nöden, Gif saligt hopp i döden, O Fader, evigt god!

J. HEERMANN. J. ARRHENIUS.

245. Hvarför sörja, hvarför klaga? Se mot höjden och haf tröst! Herren styrker än de svaga, Hörer de betrycktas röst. Ur det moln, din dag betäcker, Skall en stråle än gå fram, Och den kalk, dig sorgen räcker, Bitter är, men helsosam.

2. Visserligen har du syndat Och dermed förspilt Guds nåd; Du till egen ofärd skyndat, När du följt din lustas råd; Men den hand, som allt förvandlar, Lönar ej på menskosätt; Gud med en botfärdig handlar Efter nåd, ej efter rätt.

3. Den, som kärlekstårar gråtit, Känner ljuft, att Gud är far. Mycket varder den förlåtet, Hvilken mycket älskat har. Plär en jordisk fader göra Hvad ett barn med ömhet ber, Skulle då ej Herren höra Våra suckar mycket mer?

4. Till din bättring han dig låter Pröfvas här en liten tid: När du vändt till honom åter, Åter-

kommer ock hans frid. När du hört den röst, som varnar, Och din Faders vink förstått, Skall du se, hur himlen klarnar, Skall du se, hur allt är godt.

5. Allt blir godt, när hjertat hvilar Fromt och fast vid Herrans nåd. Ingen nöd dig öfverilar Utom hans allvisa råd. Sorg, som glädje, då skall syfta Till ditt eget sanna väl, Rena ditt begär och lyfta Närmare till Gud din själ.

6. Hvarför klaga, hvarför sörja? Bär ditt kors i Jesu spår! Måste du med suckan börja, Du med lofsång sluta får. Herren delar fröjd och smärta: Tro hans ord och sköt ditt kall, Och med hoppfullt barnahjerta I hans fadersarmar fall! J. O. WALLIN.

Melodi N:r 76.

246. Herre, du, som sänder trösten Till den själ, som tröstlös är! Stäng ej himlen för den rösten, Som i dag din nåd begär! Sorgen trycker mig till jorden, Ack, men låt de ljufva orden, Jesu, än upprätta mig, Att mitt hjerta tillhör dig!

2. Tunga bördor sinnet trycka, Bördor af mångfaldigt slag; Vansklig är all jordisk lycka, Hastigt flyktar glädjens dag. Men jag knotar ej deröfver, Ty jag vet, att jag behöfver Det, som kraftigt säger mig, Att mitt hjerta tillhör dig.

3. När mig synden vill bestrida Rättighet att kallas din, Statt, o Jesu, på min sida, Så blir

segern säkert min! När begäret för i fara Eller verlden lägger snara, Värdes sjelf påminna mig, Att mitt hjerta tillhör dig!

4. Sorgligt måste jag bekänna, Att jag ofta bröt min tro; Ångerns tårar kinden bränna, Hjertat finner ingen ro, Och det fel, som jag begråter, Öfvar jag så ofta åter: Ack, mitt hjerta glömmer sig, Glömmer, att det tillhör dig!

5. Trägna suckar vill jag sända Upp till dig i himlens höjd, Och min håg från jorden vända Till en oförgänglig fröjd; Ofta vill jag eftersinna, Att ditt blod du låtit rinna För att öfvertyga mig, Att mitt hjerta tillhör dig.

6. När jag, frälst ifrån all våda, Alla synder, alla qval, Får ditt blida anlet skåda Uti himlens fröjdesal, Skall jag bland de frälstas skara, Evigt tacksam, dig förklara, Dig, som först har älskat mig, Att mitt hjerta tillhör dig!

J. ARRHENIUS. M. CHORÆUS.

Glädje i Gud och förnöjsamhet med hans behag under alla skiften.

Melodi N:r 8.

247. Glädje utan Gud ej finnes, Utan Gud ej finnes frid: Tom den lycka är, som vinnes, Om vi glömme Gud dervid. Men ej högsta nöd skall rycka Glädjens känsla ur vårt bröst, Om i både nöd och lycka Vi förnimme Herrans röst.

2. Molnen våra blickar stänga, Vanmagt tecknar våra spår; Men till allt hans blickar tränga, Öfver allt hans magt förmår. Fadershjertat i det höga Vårdar barnahjertats rätt: Fadershand och fadersöga Heter Guds regeringssätt.

3. Låt oss derför glade sträfva Genom tidens dunkla lopp Och ej tröttna eller bäfva, Ställande till Gud vårt hopp! Låt oss i hans fruktan vandra På den väg, som blifvit vår, Och den högre väg ej klandra, Der han sjelf i vishet går!

4. Stilla är hans gång och säker, Som hans milda stjernors gång. Våra hjertans sår han läker, Löser våra bördors tvång, Endast vi de bud hörsamme, Dem han skref i våra bröst, Och det nådens ord anamme, Som är själens ljus och tröst.

5. Så vi känne, hur försoning, Helgelse och sinnesro På vår vandring, i vår boning, Med oss vandra, bland oss bo. Så vårt hjerta tröstligt minnes Under lifvets sorg och strid: Glädje utan Gud ej finnes, Utan Gud ej finnes frid. J. O. WALLIN.

Dav. 63.

Melodi N:r 215.

248. Gud, min Gud! till dig jag ser, Upp till dig mitt öga vakar: För den glädje, du mig ger, Jordens lust jag nöjd försakar; Och när bördan böjer mig, Har jag lif och kraft i dig.

2. Härlig i din helgedom Strålar fram din magt och ära; Der vill jag, förnöjd och from, Dig mitt

hjertas offer bära Och till dig, med tro och hopp, Lyfta mina händer opp.

3. När till ro jag lägger mig, Mina tankar till dig ila; Gladligt talar jag om dig, När jag vaknar ur min hvila: Ty du är min hjelpare, Och ditt namn är Frälsare.

4. Med en tro, på dig blott byggd, Med begär, till dig blott böjda, Skall i dina vingars skygd Af din godhet jag mig fröjda: Mig din hand ledsaga skall Och bevara ifrån fall.

J. O. WALLIN.

Dav. 73.

Melodi N:r 223.

249. Du, Herre Gud, allena Det högsta goda är För hjertan, som dig tjena Med helgade begär.

2. Hvad rör mig verldens lycka? Jag är i dig förnöjd; Jag vill ej mer förtycka De ondas korta fröjd.

3. Långt hellre vill jag vara Föraktad och betryckt Än deras ro förfara Och deras ändalykt.

4. Vid dig jag städse blifver, Blott dig jag håller kär Och tror, att du mig gifver Hvad helst mig nyttigt är.

5. I all min sorg du mägtar Hugsvala, Gud, mitt bröst: Om kropp och själ försmäktar, Är du mitt hjertas tröst.

6. Ty vill jag alltid bygga På dig mitt hopp, o Gud, Mig vid din kärlek trygga Och lyda dina bud.

J. O. WALLIN.

Melodi N:r 198.

250. Uti din nåd, o Fader blid, Befaller jag i allan tid Min arma själ och hvad jag har: Anamma allt i ditt förvar!

2. Mitt lif, min kropp och ande är Din egendom, o Herre kär! Bevara sjelf hvad dig tillhör, Att intet ondt mig skada gör!

3. I dig är jag af hjertat nöjd, Du är min enda tröst och fröjd: Uti min nöd och stora brist Är du min hjelp, det vet jag visst.

4. Det är min tro, o Fader blid, Hjelp, att jag alltid blir dervid! Ifrån ditt barn du aldrig vik, Att jag må ärfva himmelrik!

B. FÖRTSCH. H. AUSIUS.

Melodi N:r 229 a.

251. Hvad min Gud vill, det alltid sker: Hans vilja är den bästa. Sin nåd och hjelp han dem beter, Som stå i tron befästa. I all min nöd, För Jesu död, Skall han mig väl försvara: Jag sätta vill Min tro dertill Och nöjd och tålig vara.

2. Gud är mitt hopp, min salighet, Min tröst och sjelfva lifvet; Och honom, som mitt bästa vet, Har jag mig undergifvit. Af mig ej går Ett hufvudhår, Att han det ej förspörjer. Han fogeln när Och liljan klär: Än mer för mig han sörjer.

3. Från denna verlden skall en dag Du, Herre Gud, mig skilja; Men stunden står i ditt behag: Ske, gode Gud, din vilja! Min arma själ Betror jag

väl, Min Gud, i dina händer; Ty synd och nöd Och evig död Ifrån ditt barn du vänder.

4. Jag ber, och har det hopp till dig, Att du min bön bejakar, När frestelsen påkommer mig, Att jag dig ej försakar. O, Herre, var Sjelf mitt försvar Emot den onde anden! Haf om mig vakt Och gif mig magt Att bryta syndabanden!

5. Du hafver ju, o Fader blid, Utlofvat sjelf att vara Hos mig, ditt barn, i all min tid, I all min nöd och fara, Och föra mig Den rätta stig Till glädje, fröjd och gamman. Jag sätta vill Min lit dertill, Och sjunger hjertligt: Amen!

ALBREKT IV.

252. På Gud, och ej på eget råd, Vill jag min lycka bygga Och till hans vishet, magt och nåd Med barnsligt hopp mig trygga. Han allt förmår, Han allt förstår; Och allt, hvad han förlänar, Hans barn till nytta tjenar.

2. Han täljde mina dagars tal, Den evigt kärleksfulle; Han såg, hvad mått af fröjd och qval Mig evigt gagna skulle, Och sammanband Med fadershand Min lefnads alla skiften Från vaggan intill griften.

3. Jag vet, att både natt och dag På denna jord behöfvas, Och hjertat, efter Guds behag, Af sorg och fröjd skall pröfvas; Ty må jag nöjd I sorg som fröjd Den tro hos mig befästa, Att Herren vill mitt bästa.

4. Hvad är all verldens härlighet? Hur snart är den försvunnen! All nöd och brist och bräcklighet Är snart ock öfvervunnen. Väl mig, om då

Jag lefvat så I lyckan och i nöden, Att lugn jag möter döden! C. F. GELLERT. J. O. WALLIN.

Melodi N:r 155.

253. Som dig, Gud, täckes, gör med mig I döden och i lifvet! O Herre Gud! allena dig Har jag mig undergifvit. Jag sofver, vakar, sitter, står, Jag talar, tänker eller går, Är Gud mig allt allena.

2. Jag kallar godt och ganska väl Allt det, som dig behagar; Ej någon nöd så hårdt mig qväl, Den jag då ej fördrager, Helst jag fullväl besinnar här, Att hvad du gör min båtnad är Och icke min afsaknad.

3. Ack, gif, att jag, o Fader huld, Må din i döden blifva! Förlåt mig all min brist och skuld Och låt din Anda skrifva Uti mitt hjerta ditt behag, Som leder mig här dag från dag Till dig från verldens villa!

4. Och när du sist besluta må, Att jag skall hädanfara, Så låt, o store Gud, mig då Hos dig få bo och vara Och bland ditt folk i himmelshöjd Åtnjuta evig frid och fröjd, För Jesu död och pina! C. MELISSANDER. P. BRASK.

Melodi N:r 229 a.

254. Hvad Gudi täckes, är mig täckt, Ehvad helst är på färde; Jag lefver stadigt oförskräckt, Fast högsta nöd mig snärde. Gud är den

borg, Som i all sorg Mig hägnar alla dagar; Det måste gå I all ting så Som honom det behagar.

2. Hvad Gudi täckes, är jag nöjd, På hvilket sätt det gäller. Hvad ej bör ske, med lust och fröjd Jag hans behag hemställer, Han pröfvar mig Dock mildelig, Om jag ståndaktig blifver. Så framt jag då Ej tvifla må, Allt godt han mig visst gifver.

3. Hvad Gudi täckes, är mig kärt; Hans vilja ser jag gerna. Hvad helst han en gång har beskärt, Kan ingen emotspjerna. Förgäfves är Allt det besvär, Som mot hans uppsåt sträfvar; Men den, som har Af Gud försvar, För intet motstånd bäfvar.

4. Hvad Gudi täckes, ske alltså! Till freds jag mig nu gifver Och gläds, att allting måste gå, Som han det föreskrifver. För hans behag Ej sättes lag; Ty räds jag ingen våda, Om än min blick Hans visa skick Ej än kan genomskåda.

5. Hvad Gudi täckes, lyster mig I lust och vedermöda; På sorgens som på glädjens stig Jag vet, han skall mig stöda. Ehvad han gör, Hans namn jag bör Med ödmjukt hjerta prisa; Ehvart det bär, Jag trygger är: Gud skall mig nåd bevisa.

6. Hvad Gudi täckes, vill ock jag Och låter fara sorgen. Att jag får glädja mig en dag, Hans godhet är min borgen. Hvad Gud beredt, Blir mig betedt, Fastän det synes dröja; Jag tror för visst, Att han mig sist Till ära vill upphöja.

7. Hvad Gudi täckes, jag begär, Mer vill jag ej åstunda. På Herran, som min klippa är, Jag allt mitt hopp skall grunda. I lif och död Är han

mitt stöd, På honom glad jag bygger. När våndan svår Mig öfvergår, Är jag i honom trygger.

8. Hvad Gudi täckes, tar jag an Och vill städs tålig vara; Han är allen, som hjelpa kan Mig i min största fara. Fast nöd och qval Förutan tal Till döds mig ville trycka, Skall Herren mig Dock väldelig Ifrån förderfvet rycka.

A. BLAARER. P. BRASK.

255. Ehvad du tager eller ger, Så värdes, Gud, mig mer och mer Uti den tro befästa, Att hvad mig med din vilja sker, Sker alltid till mitt bästa!

2. Min blindhet är så ofta röjd: Af egen vilja ledd och böjd, Jag mitt förderf bereder; Jag må fördenskull vara nöjd, Hvart Herrans hand mig leder.

3. I allt, hvad helst mig går emot, Lär mig, o Gud, att utan knot Dig undergifven blifva Och, böjd i stoftet för din fot, Blott dig min dyrkan gifva.

4. Hur lycklig som ditt barn jag är, Att du, som fadersnamnet bär, Drar äfven faderssorgen! För hvad din vishet mig beskär, Din godhet är min borgen.

5. Dig, Gud, ske evigt lof och pris, Som, alltid lika god och vis, Ger äfven mulna dagar! Jag kyssa skall den Faders ris, Som mig till bättring agar.

6. När på min stig du törnen strör, Du mig än mera vaksam gör För målet, dit jag syftar. Då plågans bädd min sömn förstör, Till dig jag ögat lyftar.

7. Om sparsamt brytas skall mitt bröd, Om jag skall pröfvas genom nöd, O Fader, ske din vilja! Ej skall i lif, ej heller död Mig något från dig skilja. J. HJERTÉN.

Dav. 119.

256. O Herre! för allt godt, du mig Har värdigats bevisa, Mitt hjerta ödmjukt tackar dig Och skall dig evigt prisa. Men när din vishet fann behof Mig förelägga korsets prof, Du ock mitt lof förtjente.

2. Af lyckans gunst i blindhet förd, Jag lärde älska verlden; Din varning var ej mera hörd: Min håg blef fäst vid flärden. Jag fortgick blind på villans stig, Till dess din tuktan sökte mig Och från förderfvet frälste.

3. Af oförsedda motgångsrön Min sansning återväcktes. För verldens tjenst blef qval min lön: Det hopp, mig dårat, släcktes. Och äfven när mig blef beskärdt Hvad jag af jordiskt gods begärt, Det hjertat ej förnöjde.

4. Bland mången sorg och öm förlust, Bland stormars hot och våda Jag lärde misstro verldens lust Och all dess tomhet skåda. O Gud! då var det som till dig Mitt öga, öppnadt, vände sig Och återsåg din sanning.

5. Jag fann, att när du är min skatt, Må jag för intet rädas: Att den, till dig förtröstan satt, Kan midt i nöden glädas: Att, när jag med upp-

rigtighet Främst söker din rättfärdighet, Allt till mitt bästa länder.

6. Ja, Herre! ljufligt är ditt ok Och salig är din börda. Hvad om mitt öde i din bok Står tecknadt, vill jag vörda. I medgång prisar jag din nåd, I motgång dina visa råd, I allt en Faders kärlek.

G. G. ADLERBETH.

Melodi N:r 136.

257. Hvad kan dock min själ förnöja Vid vår tids eländighet? Hvart vi våra sinnen böja, Är allt obeständighet. O min själ! betänk och märk, Att vårt väsen och vårt verk I en flyktig tid omvandra Och som månen sig förandra!

2. Menniskans beslut och handling, Dess besvär och tidsfördrif Underkastas jemn förvandling: Vanskligt är vårt hela lif. Flyktig är all konst och råd, Obeständig gunst och nåd, Ovaraktigt hvad vi göre, Tänke, tale, se och höre.

3. Dock, fastän oss ofta kränker Denna verlds ostadighet, När man åter sig betänker, Hugnas hjertat; ty man vet, Att vår tids och lyckas skick Vårdas af den Faders blick, Som har allt i sina händer Och allt till vårt bästa vänder.

4. Allt, hvad vi med ögon skåde, Allt är Gudi underlagdt: Hvad vi göre, tänke, råde, Står allt i Guds hand och magt. Hvad vi ege, han beskär, Hvad vi bedje, han förär. Till vårt bästa allt han vänder: All ting är uti hans händer.

5. Att vi stige upp till heder, Att vår lycka med oss står, Att vi läre konst och seder, Att vår flit belöning får: Sådant och allt annat mer Blott af Herrans godhet sker, Som har allt i sina händer Och allt till vårt bästa vänder.

6. Att vår tid förnöjsamt skrider, Att vi samle många år, Att vi tälje lugna tider, Att vårt hufvud bär grå hår, Att vi se och hugnas vid Våra barn i ålderns tid: Sådant af Guds godhet händer, Som har allt i sina händer.

7. Deremot, när man beklagar, Att en nyttig lefnads lopp Uti mångens halfva dagar Oförmodligt hörer opp, Låt oss tro, att Gud ock der Lika vis och nådig är, Som har allt i sina händer Och det till vårt bästa vänder.

8. När i kroppens alla delar Kraft och värme taga af, När oss syn och hörsel felar, När vi lute till vår graf Och vår ande afsked tar Från den boning han nu har, Han till himlens hyddor länder, Hamnande i Herrans händer.

9. Säll är den, som det betänker Och i Gudi har sin fröjd! Han är trygg mot verldens ränker Och bland lyckans skiften nöjd. När han, skild från tidens qval, Vandrar genom dödsens dal, Gud allt till hans bästa vänder, Tar hans själ i sina händer.

10. Säll är den, som sina händer I Guds händer sluter in! Hvart hans verld och lycka vänder, Har han dock ett roligt sinn; Han är nöjd i sorg och nöd, Han har tröst i lif och död, All ting till hans bästa länder: Han är alltid i Guds händer.

11. Sist, min Gud, jag dig nu beder: Tag min hand uti din hand, Så att du mig alltid leder, Förer till ditt fröjdeland, Hvarest ändas allt besvär; Och när loppet slutadt är Och jag dig min anda sänder, Tag då den i dina händer! G. OLLON.

Umgänge med Gud i bönen.

Melodi N:r 31.

258. Att bedja Gud, han sjelf oss böd: Det fordrar ock vår egen nöd. Den, som med troget hjerta ber, Blir hörd af Gud, som hjertat ser. Kan någon sällhet likna den Att gå till Gud som till en vän?

2. Gif akt uppå ditt lefnadslopp: Hvad har du väl till själ och kropp Utaf dig sjelf? Allt är ett lån: Allt gifs, allt kommer ofvanfrån, Mer än du sjelf dig önska vet, Och först och sist din salighet.

3. Bed trägen, bed i Jesu namn! Då öppnar Gud en fadersfamn Och gifver dig sin Andas nåd Till ljus och hjelp i råd och dåd, Till hopp och tröst i sorgens tid, Till kraft och mod i andlig strid.

4. Bed ödmjuk, bed förtröstansfull, Att Gud för dina synders skull Ej vägrar bönen, men beskär Hvad honom täckt, dig nyttigt är! Ack, bed med ånger och med tro, Så får du i ditt hjerta ro!

5. Med andakt fall för Herran ned, Men för dig sjelf ej endast bed! Försonlig, broderlig och öm, Uti din bön ej nästan glöm: Hans nöd, ack, som din egen känn, Han vare ovän eller vän!

6. Hvad tröst för oss, o store Gud, Att nalkas dig med bönens ljud! Ack, mana sjelf dertill vår själ Och låt vår bön dig täckas väl! Gud! låt vår bön af hjertat gå Och ej i blotta ord bestå! ?

259. Skapare! att nalkas dig Genom bönen du mig lärde; Ingen lära kan för mig Ega mera tröst och värde. Stoftet ur sin vanmagt fann Väg till verldars upphofsman.

2. Hvad mig brister i min lott, Får jag af din nåd begära: Jordiskt liksom andligt godt Har du lofvat mig beskära, När för dig jag faller ner Och i Jesu namn dig ber.

3. Ljuf är denna tillförsigt, Stort det löfte du mig gifvit; Dock, du har en helig pligt Mig tillika föreskrifvit: Att jag annat ej begär, Än du ser mig nyttigt är.

4. O min Gud! hvem bättre vet, Hvad mitt sanna väl bereder, Än du sjelf, hvars allvishet Hvarje menskas vägar leder Och från vaggan till dess graf Henne prof af huldhet gaf?

5. Må, ehvad mig är beredt, Bönen mig med dig förena! Både uti ljuft och ledt Uppehåll mig vid det ena, Att jag fruktan för dig bär Och som Fader har dig kär! G. G. ADLERBETH.

260. O Gud, all sannings källa! Jag tror ditt löftes ord. Hvad du har sagt, skall gälla I himmel och på jord: »Åkalla mig i nöden, Så får du hjelp af mig!» Ja, Herre, intill döden Vill jag åkalla dig.

2. Hvad lindring i min smärta Att trösta på din nåd Och anförtro mitt hjerta Åt dina visa råd! När du mig bedja lärde I Jesu Kristi namn, Du åt mitt hopp beskärde En fristad i din famn.

3. Och hvad mitt hjerta beder, Det vet jag att du hör; Och hvad mitt väl bereder, Det vet jag att du gör. I nödens högsta smärta Din hjelp mig närmast är: Jag vet, att på ditt hjerta Du mina sorger bär.

4. Jag skall ej öfvergifva Den enda tröst, jag har: Jag skall ej tröttad blifva Att sucka till en Far. Förtviflan vike fjerran! Till afgrund bär dess stig. Jag släpper icke Herran, Förr'n han välsignar mig.

P. O. NYSTRÖM.

Melodi N:r 197.

261. Mitt hjerta! fröjda dig: må själ och sinnen röras, Låt andakt af din bön allt upp i himlen höras! Ty Fadern bjuder dig, dig kallar ock Guds Son, Att träda tröstelig inför sin nådestron.

2. Det är din Fader kär, som dig befaller bedja, Din broder är ock den, dig vill din bön tillstädja, Din tröstare, ehvad du bedja skall, dig lär; Alltså med ödmjukt hopp till Gud din suckan bär!

3. Du ser Guds hjertelag: låt dig deraf beveka! Hans mun, hans dyra ord kan dig ej något neka. Hvad dig omöjligt syns, det vill hans fadershand Dig gifva, ja, ock mer, än du ens tänka kan.

4. Så kommer jag, min Gud, i Jesu namn rätt glader Och säger i fast tro: Jag är ditt barn, min Fader! Jag beder, tror och vet, att du min bön upptar; Du vill, du kan, du gör, hvad du mig lofvat har.

J. OLEARIUS. G. OLLON.

Herrans bön.

262. Herre, du, som från det höga Allt bevakar med ditt öga, Allt bevarar i din famn! Fader vår! vi dig åkalla: Heligt vare för oss alla Ditt tillbedjansvärda namn!

2. Komme, Gud, till oss ditt rike! Brott och qval och mörker vike För din Andas helga röst! Skänk ditt ljus åt vilseförda, Lätta de betrycktas börda, Gif de ångerfulla tröst!

3. Gode Fader! från din vilja Låt ej mörksens ande skilja Dina återlösta mer! Lär oss bedja rätt de orden: Ske din vilja här på jorden, Såsom den i himlen sker!

4. Låt oss ej i fåfäng möda Lifvets dyra lån föröda! Gif ej rikedom, ej nöd, Gif blott, att vi redligt vinne Och med ett förnöjsamt sinne Njute hvarje dag vårt bröd!

5. Sjelfve stapplande och svaga, Lär oss andras fel fördraga Utan agg, förtal och knot! Och, då vi vår synd begråte, Oss förlåt, som vi förlåte Dem, som brutit oss emot!

6. När vi frestas på vår bana, Än af verldens onda vana, Än af eget kött och blod, Visa oss vår själavåda Och i faran oss benåda Med ett himmelskt hjeltemod!

7. När till dig i mörka tider, Hårda prof och tunga strider Höjas våra klagoljud, Öfvergif oss ej i nöden, Stöd oss, led oss och i döden Fräls oss från allt ondt, o Gud!

8. Hör den bön, dig hjertat egnar! Din är magten: allt du hägnar; Ditt är riket: allt du styr. Din är äran, härligheten: Dig lofsjunger evigheten, Dig det ögonblick, som flyr. J. O. WALLIN.

Guds lof.

263. O Gud, vi lofve dig! O Gud, vi tacke dig! Du är; och genom dig är allt. All verlden rörs, som du befalt: Ifrån din tron går ljuset ut, Och stormen väntar ditt beslut. Hvem gör, att allt i detta nu Ej blir till intet? Endast du. Helig är Herren Gud! Helig är Herren Gud! Helig är Gud, den store Herren Zebaot!

2. Så ljusens englar dig, vår Gud, Lofsjunga högt i himlens sal Bland Kristi trogna sändebud, Bland heliga martyrers tal. Och från den låga jordens dal Ditt folk uppstämmer samma ljud Och redan här bland strid och qval Lofsjunger dig, all verldens Gud! O Herre, du vår Skapare! O Herre, du vår Frälsare! O Herre, du vår Tröstare! Dig pris och tack och ära ske!

3. Dig prise vi, att evigt mild Du till den fallna menskan såg, Som, genom synden från dig skild, I mörker, nöd och vanmagt låg! O du, hvars kärlek var så stor, Att du din enda Son utgaf, På det att hvar och en, som tror Och från det onda

vänder af, Ej skall förgås, men vid din hand Ledsagas till ditt fröjdeland, Dig prise vi med enig röst För ljus och helgelse och tröst!

4. Låt oss, o Gud, din Anda få, Som, helig, mägtig, vis och god, Oss lärer Kristi ord förstå, Försoning finna i hans blod Och i hans helga fotspår gå Med frid och fröjd och kristligt mod! Hjelp oss i kärlek, tro och hopp Fullborda väl vårt vandringslopp!

5. Dig bedje, dig anrope vi, Du evigt Gode, statt oss bi! Sträck öfver oss din starka hand, Behåll oss i din nåds förbund! Bevara våra fäders land, Välsigna hela jordens rund! Till dig, till dig står all vår tröst: O Herre, hör vår böneröst! Amen!

M. LUTHER. F. M. FRANZÉN.

Dav. 28.

264. Lofva vill jag Herran, Herran, Ty han hafver hört min röst! Han är, då all hjelp syns fjerran, Dock min starkhet, sköld och tröst: Han de ondas kraft förtager Och sitt barn ur faran drager.

2. På min Gud i lif och döden Har jag min förtröstning satt: Han har hulpit mig i nöden, Och mitt hjerta är nu gladt. Derför vill jag honom prisa, Honom evig ära visa.

3. Herre! var de trognas styrka Och din smorda hjelp beskär! Fräls ditt folk och stöd din kyrka Som ditt arf och eget är! Låt dem här i dig förnöjas Och till evig tid upphöjas.

G. OLLON.

Melodi N:r 139.

265. Dig vare lof och pris, o Krist! Välsignad denna dag för visst! Vi lofve dig nu och till evig tid: Helig, helig, helig i höjdene!

2. Dig lofvar helga englars chor Och himlars här med glädje stor, Dig lofva Cherubim och Serafim: Helig, helig, helig i höjdene!

3. Ditt folk, o Herre, lofvar dig, Din brud af hjertat gläder sig För all din nåd och din barmhertighet: Helig, helig, helig i höjdene! ?

Dav. 95.

266. Lofsjungom Herran, låtom oss med fröjdeljud Knäböja, nederfalla och tillbedja Gud! Lofsjungom Herran, den allsvåldige, Vår Skapare, vår Frälsare, Vår Tröstare: Högtlofvad vare Herren!

2. All himlens här, all jorden och det vida haf Han varelse och rörelse och lagar gaf; Ty sjunge jorden och allt, hvad hon bär, Och hafvet och hvad deri är Och himlens här: Högtlofvad vare Herren!

3. Och du, hans folk, hans fosterfolk, som af hans hand Ledsagas som hans egen hjord kring goda land, Du frälsta menskoslägt! i tacksamt bröst Förnim hans godhet, känn hans tröst Och höj din röst: Högtlofvad vare Herren!

4. Lofsjungom Herran, vår Förlossare och Gud! Från våra hjertan stige våra läppars ljud Till Herran, som oss hjelper i all nöd! Han är vår klippa och vårt stöd I lif och död: Högtlofvad vare Herren!

J. O. WALLIN.

Dav. 99.

Melodi N:r 131.

267. Lofsjunger Herran, Som i det höga Våra öden hvälfver! Från himlars tron den starke Hämnarn ljungar, Och all jorden skälfver, Och ner till jorden böjas folk och kungar. Väldig är Herren, Herren, vår Konung!

2. Lofsjunger Herran, Som i det höga Lönar och bestraffar! Åt den förtryckta, som till honom ropar, Rätt och dom han skaffar Och nederslår de fräcka våldets hopar. Helig är Herren, Herren, som dömer!

3. Lofsjunger Herran, Som i det höga Våra hjertan gläder! Med samma hand, som i de forna dagar Förde våra fäder, Han oss ännu beskyddar och ledsagar. Ljuflig är Herren, Herren, vår Herde!

4. Lofsjunger Herran, Som i det höga Våra fel förlåter! När i sann bot vi ångerns tårar fälla, Han oss tager åter Till sina barn och gör oss evigt sälla. Nådig är Herren, Herren, vår Fader!

J. O. WALLIN.

Dav. 100.

Melodi N:r 2.

268. Hela verlden fröjdes Herran Tidigt och af hjertans grund! Kommer ifrån orter fjerran, I, som stån i hans förbund, Träder fram med lust och fröjd, Sjunger Gud i himmelshöjd!

2. Han är den, oss hafver skapat Sig till folk och fosterfår, Frälsat det, som var förtappadt, Och

är den, som med oss står, Vill oss ändtlig föra in Uti himlaglädjen sin.

3. Tacker honom i hans portar, Lofver honom i hans gård! Kommer hit från alla orter, Priser den, om oss har vård! Ty han är fast god och blid, Håller tro i evig tid. J. FRANCK. J. ARRHENIUS.

Dav. 145.

Melodi N:r 140.

269. Ditt namn, o Gud, jag lofva vill Och utan ända prisa; Förläna sjelf din nåd dertill Och bästa sättet visa! Min Konung, jag vill stadelig Upphöja och berömma dig I alla mina dagar!

2. Du, Herre, stor och lofvärd äst, Din magt har ingen ända; Ditt majestät vi spörje bäst, När vi vår tanke vända Till dina verk att dem bese, Som med vår undran alltid ske, Men kunna ej begripas.

3. Jag tala skall om dina råd, Ditt välde, dina under, Din härlighet, din stora nåd, Din vishet alla stunder. Din godhet skall af våra barn, Din rättvishet af barnabarn Förkunnas och välsignas.

4. All verlden, och hvad du har gjort, Förtälja skall din ära: Att du är mild, skall blifva spordt, Och alle skola lära Och se, att du förbarmar dig Mot all din verk, men synnerlig Mot dina barn och vänner.

5. Af evighet ditt rike var, I evighet det blifver; Det hägn, du fädren gifvit har, Du än åt barnen gifver. Du alla dem, som lida men, När deras hopp och tro är ren, Väl hjelper och försvarar.

6. Du låter i ett ymnigt mått Din godhets gåfvor flöda Till allt, som kropp och lif har fått Och väntar af dig föda; Du låter upp din milda hand Och mättar allt i alla land Med godt behag och nöje.

7. Du är när dem, som älska dig Och med allt allvar frukta; Förderfvar ej evinnerlig, När du dem nödgas tukta. Du hörer dina frommas rop Och friar från de ondas hop, Som snarlig blir till intet.

8. Du rättvis är, o Herre Gud, I alla dina vägar, Och heligt är ditt ord och bud, Som sjelf du vara plägar; Ty skall min mun och allt det kött, Som varit har och än blir födt, Dig utan ända prisa!

J. ARRHENIUS.

270. Lofvad vare Herran, Våra fäders Gud! Både när och fjerran Skalle detta ljud: Lofvadt, upphöjdt, prisadt Vare Herrans råd! Han har oss bevisat Outsäglig nåd. Priser och berömmer Gud, som rättvist dömer Och sitt folk ej glömmer!

2. Dig, som härlig sitter Öfver Cherubim, Prisar luftens qvitter, Prisar böljans stim, Ljuset, som oss gläder, Jorden, som oss när: Allt din ära qväder, Allt dig offer bär. Priser och berömmer Gud, som rättvist dömer Och sitt folk ej glömmer!

3. Dig, som sparfvens näste Vårdar huld och vis, Himlens vida fäste Sjunger lof och pris. Åskans moln och dunder, Stjernans milda prakt Lofvar dina under Och din nåd och magt. Priser och berömmer Gud, som rättvist dömer Och sitt folk ej glömmer!

4. Dig, som väldig skickar Från din konungsstol Längre dina blickar Än den klara sol, Dig med

tusen munnar Allt lofsjunga vet; Dag och natt förkunnar Din barmhertighet. Priser och berömmer Gud, som rättvist dömer Och sitt folk ej glömmer!

5. Dig all verlden ärar, Gud, all glädjes grund! Englar, himlahärar Lofva dig hvar stund. Men, o Adams söner, Er för alla bör Med lofsång och böner Vittna hvad Gud gör. Priser och berömmer Gud, som rättvist dömer Och sitt folk ej glömmer!

H. SPEGEL. J. O. WALLIN.

Dav. 150.

Melodi N:r 29.

271. Lofver Gud i himmelshöjd! Hvarje själ, till honom böjd, Hvarje stämma, glad och from, Lofve i hans helgedom!

2. Ty allt, hvad hans hand har gjort, Är allt dråpeligt och stort; Och hans stora härlighet Varar i all evighet.

3. Lofver honom allan stund Högt och utaf hjertans grund! Ljuft bland helga sångers tal Klinge harpa och cymbal!

4. Allt, hvad lif och anda har, Skynda dig och redo var, Lofva Herran Jehova, Prisa Gud: Halleluja!

J. SVEDBERG. J. O. WALLIN.

Melodi N:r 197.

272. Nu tacker Gud, allt folk, med hjertans fröjd och gamman För stora ting, dem han gör med oss allesamman: Den från vårt moderslif, af nåd och stor miskund, Så mycket godt oss gjort och än gör hvarje stund!

2. Den nåderike Gud, han oss ock här förläne, Att vi med hjertans fröjd i frid städs honom tjene! Och Herren, stor af nåd, oss vare alltid blid, Oss vare Herren när nu och i evig tid!

3. Pris vare dig, o Gud, o Fader, Son och Ande! Högtlofvad, store Gud, af oss i allo lande, Du, som af evighet treenig Gud för visst Har varit, är och blir, högtlofvad först och sist!

M. RINKART. J. SVEDBERG.

2. Förhållandet till oss sjelfva och nästan.

Ödmjukhet, sak'mod, stilla lefverne.

Melodi N:r 167.

273. Anamma from de dyra nådeorden Och ödmjuk sitt vid Herrans Jesu fötter! Ty ödmjukhet, hon är den goda jorden, Der ordets säd välsignas och slår rötter.

2. Hon liknas må vid dalen vatturika, Dit frukt och fröjd på milda skurar flöda, Då högmod är med kala berget lika, Som saknar must och gifver ingen gröda.

3. Hon är den grund så djupa och så trygga, På den i oss Guds Andas tempel stödes, Då allt, hvad vi på egenkärlek bygga, Ett Babel är, som prunkar och förödes.

4. Ty vill jag ej för fåfäng ära slafva, Men akta from på Herrans helga lagar: Han bor när dem, som ödmjuk anda hafva, Och deras bön den Evige behagar.

5. Att blifva fri de brister, vid mig låda, Med daglig flit jag göra vill mitt bästa, Och så med

hopp till Gud i höjden skåda, Med kärlek till min arma svaga nästa.

6. Om af Guds nåd jag bättre lottad blifvit O, skulle jag deröfver mig förhäfva? Ack, nej, af den, som Herren mera gifvit, Jag vet, att han skall äfven mera kräfva.

7. Jag vet, min Gud, att jag är allt för ringa Till all den nåd, du velat mig bevisa. Min mun dig ej ett värdigt lof kan bringa: O, måtte dig min vandel bättre prisa!

8. Lär mig förstå, att jag är stoft och aska, Och trogen bli jemväl uti det lilla! Då skall mig ej ditt budskap öfverraska: På stilla dag skall natten komma stilla.

J. O. WALLIN.

Melodi N:r 229 a.

274. Allt menskoslägtet af ett blod Den store Guden danat, Och allas väg han, vis och god, Till samma mål har banat, På det, som barn af samma Far Och bröder med hvarandra, Vi skulle våra pröfningsdar I endrägt genomvandra.

2. Vi hit ej förde gods och gull, Ej väldighet och ära, Och ner i grafvens tysta mull Vi intet med oss bära. Hvarandras bistånd, tröst och råd Vi hafve här af nöden, Och Guds barmhertighet och nåd I lifvet och i döden.

3. Allt menskoslägtet med ett blod Förlöstes att i renhet, I ödmjukhet och tålamod Bevara Andans enhet. En Medlare, en tro, ett dop Bjöd

samma tröst åt alla, Som låta sig af nådens rop Till bot och bättring kalla.

4. En tjenarenas tjenare, Kom alla Herrars Herre Att frälsa det förtappade, Det större med det smärre. Och vid sin bortgång skänkte han Oss detta testamente: »I, bröder, tjener så hvarann, Som jag er alla tjente!»

5. Och i hans Anda blefvo vi Hvarann som kristne like, Och både tjenare och fri Fick arfsrätt till hans rike. Sig allas blick från qvalens jord Till samma himmel höjde, Och allas knä vid nådens bord I samma tro sig böjde.

6. Ty hjelp oss, Herre, att vi må, Bland gåfvor mångahanda, Som af din rika nåd vi få, Dock lifvas af en Anda, Som, kärleksfull och ljuf och blid, Kan våra hjertan rena Och, i rättfärdighet och frid, Med Kristo oss förena!

7. Tag bort allt köttsligt öfverdåd, Allt högmod ur vårt sinne! Du gifver de ödmjuka nåd: Du så, o Gud, oss finne! Att nyttja rätt de pund vi fått Du värdes sjelf oss lära, Och för allt gjordt och njutet godt Ge dig allena ära! J. O. WALLIN.

275. Stilla jag på dig vill akta, O min Jesu, all min tid, I din sannings ljus betrakta, Hvad som hörer till min frid. Och uti din kärleks värma Till din salighet mig närma.

2. Stilla jag mitt kall må sköta Med all trohet, flit och fröjd Och en okänd framtid möta, Med

Guds helga vilja nöjd, Nöjd med hvad han ger och tager, När mitt samvet mig ej gnager!

3. Stilla må jag städs betvinga Sinlighetens öfverdåd, Glad åt Gud ett offer bringa Af min egen viljas råd, I hans kraft mot högmod kämpa, Afund kufva, vrede dämpa!

4. Stilla må min vandel blifva, Så i handling som i ord, Och förargelse ej gifva Någon själ på denna jord! Bygga upp, ej rifva neder, Är en kristens pligt och heder.

5. Stilla må jag tadlet höra Och min väg ostraffligt gå; Hellre än att orätt göra Sjelf jag orätt lida må Och förlåta och förglömma, Viss, att Gud skall rättvist döma!

6. Stilla jag mitt kors må taga Och gå fram i Kristi spår! Allt umbära, allt fördraga Genom honom jag förmår. Ack, hur fort är pröfvotiden Dock med all sin nöd förliden!

7. Stilla må jag Herran bida, Tyst och trogen göra väl; Medan dagens timmar skrida, Aktsam vara om min själ! Snart är sista timman slagen Och min själ ifrån mig tagen.

8. Stilla komme och välkomna Vare dagens slut och lön! Stilla må i Gud jag somna Från min sista aftonbön, Hvilken, när den här afbrytes, I en himmelsk lofsång bytes!

9. Stilla ock mitt stoft må gömmas I den tysta jordens famn! Må det rum af verlden glömmas, Der jag hvilar utan namn: Rum och namn väl Herren känner, Då han ropar sina vänner! J. O. WALLIN.

Ståndaktighet, rättvisa, redlighet i handel och vandel.

Melodi N:r 28.

276. Hvem är bland Jesu rätta vänner, Hvem går sin gång med tillförsigt? Den, som ej menskofruktan känner, Men vågar allt för rätt och pligt. I Herrans hägnad trygg han bor, Då verlden honom hjelplös tror.

2. Han bäfvar ej, om jorden bäfvar Vid stormars ras och böljors svall, Om döden öfver honom sväfvar I blixtars eld och viggars fall. Han vet, att utom Guds behag Ej går en timma från hans dag.

3. När ondskan spinner sina ränker Och lägger snaror för hans fot, När orättvisan honom kränker, Hvad höfves honom deremot? Förlåta, ömka menskors brott Och hämnas med välgerning blott.

4. När afund, att hans vandel svärta, Mot honom höjer tadlets röst, I himmelen och i sitt hjerta Har han sitt vittne och sin tröst: Ett våld, som öfver dem ej rår, Är ju ej värdt en kristens tår.

5. Så går, i Jesu namn, en kristen Med samma mod och sinnesfrid Att möta lidandet och bristen Som medgångens och glädjens tid: Så visar han, hvad den förmår, Hvars fasta hopp till Herran står.

6. O Jesu! värdes mig ledsaga På sanningens och fridens stig! Du, som är mägtig i de svaga, Din Andas kraft förläna mig! Då kan jag trofast målet nå Och en gång lifsens krona få.

J. O. WALLIN.

Dav. 15.

277. Ho är den, som, trött af striden, Får med friden, Herre, i din hydda bo? Ho skall, upphöjd öfver nöden, Sorgen, döden, Blifva på ditt berg i ro?

2. Den, som utan vank och villa Vandrar stilla På rättfärdighetens stig; Den, som utan skrymtan öfvar Hvad han pröfvar Vara godt och rätt för dig;

3. Den, som sanning trygg förklarar Och försvarar Utaf hjertat all sin tid; Den, som, utan flärd och ränker, Aldrig kränker Någons ära, någons frid:

4. Den, som fattiga och rika Aktar lika, Lasten blott föraktlig tror; Den, uti hvars lugna öga Ej den höga Men den Heliga är stor;

5. Den, som nästans hopp ej sviker Eller viker Från sin ed för vinnings skull; Den, som dygdens fall ej våller, Ej förhåller Nödens rätt för gunst och gull:

6. Han, o Herre, skall med friden Efter tiden I din helga hydda bo, Han skall, upphöjd öfver nöden, Sorgen, döden, Få hos dig en evig ro.

J. O. WALLIN.

Dav. 37.

Melodi N:r 124.

278. O menska! hör det bud, hvartill Du bör all gerning föra: »Åt andra gör, hvad sjelf du vill Att de dig skola göra!» Dem, som öfva våld och list, Bidar straffet visst. De draga

svärdet ut; Men, si, det skall till slut Gå in i deras hjerta.

2. Den starke Hämnaren, som ser Hur de sin båge bända Att en oskyldig fälla ner Och krossa den elända, Han, till deras blygd och fall, Rätten skipa skall: Då stjelper deras magt, Försvinner deras prakt, Och bågen sönderbrister.

3. Men dem, som i allt godt bestå Och Herrans dom förbida, Dem skall det väl på slutet gå, Änskönt en tid de lida. Deras rätt blir uppenbar, Som en middag klar: Och Herren, som han sagt, Skall hålla dem vid magt Uti den onda tiden.

4. Så handla rätt och sköt ej om Att verldens lön begära, Men haf din lust i Herranom, Blif i ditt land med ära! Hvad ditt hjerta önskar sig, Kan han gifva dig; Ty anbefall din väg I Herrans hand och eg Hans lag uti ditt hjerta!

5. Från jordisk sorg och fruktan skild, Dig gläd i Herrans fruktan! Var, som hans barn, mot bröder mild, Var tålig vid hans tuktan! Ej skall den rättfärdige Sig förskjuten se; Han säger till sin ätt: Var from och handla rätt, Och Gud förser väl brödet!

J. O. WALLIN.

Melodi N:r 31.

279. Gif, Gud, att ren och samvetsgrann Jag genom tiden vandra kan! Hjelp mig, att jag gör allom rätt Och får mitt bröd på ärligt sätt! Ty orätt gods dock ej består: Med synd det kom, med sorg det går.

2. Långt hellre vill jag lida nöd Än njuta brottsligt öfverflöd. När jag, med all min fattigdom, Är idog, redlig, nöjd och from, Mitt goda samvete, o Gud, Är mig ett dagligt gästabud.

3. Och, när jag vandrar som du böd, Du mig ock hjelper i all nöd: När främst af allt jag söka vet Ditt rike, din rättfärdighet, Du omsorg för allt öfrigt bär Och gifver mig det nyttigt är.

J. O. WALLIN.

Försakelse, flit och förnöjsamt sinnelag.

280. Af rikedom och verldslig fröjd Ej själen båtnad eger; Men vara gudelig och nöjd Allt annat öfverväger. En helgad håg, ett tåligt mod, En stadig tro, att Gud är god, Blir vinning nog för själen.

2. Min Gud, som hör hvad jag begär Och ser hvad jag behöfver, Han ger mig väl det nyttigt är Och håller vård deröfver. I denna sälla tillförsigt Jag söker fylla upp min pligt, Och tröstar se'n på Herran.

3. Hvi skulle jag en lycka tro, Som lockar och bedrager, Och söfvas i den korta ro, Som flärden ger och tager? Ack, när min drömda fröjd försvann, Hvad vore jag? En fåvisk man, Som byggt sitt hus på sanden.

4. Inom mig sjelf, i detta bröst, Vill jag den sällhet bygga, Som himlens ord och nådens tröst Bereda och betrygga; Så räds jag inga farors hot,

Men tar förnöjd och lugn emot Hvad Herren helst förlänar.

5. I glädjens dag med tacksam själ På gifvaren jag tänker, Som ock bestämt till andras väl Det goda, han mig skänker; I sorgens dag är hoppet qvar, Att han, som hittills hulpit har, Skall ock härefter hjelpa.

6. Fly, falska fröjd, ifrån min stig! Din flykt jag ej begråter. Gud är min fröjd, jag nöjer mig Med hvad han gör och låter: I hvad han ger, i hvad han tar, Han är min vän, han är min Far, Hvad har jag då att frukta?

7. Han känner hvad mig görs behof Att bli för himlen mogen; Jag derför under alla prof Vill vandra tyst och trogen; Och när jag blir af verlden trött, Så låter han mig somna sött Och i sin glädje vakna.

J. O. WALLIN.

Melodi N:r 101.

281. Ej guld och rikedom jag har: Min lott är ringa vorden; Men jag i himlen har en Far, Om intet stöd på jorden. Han ser min vandel från sin höjd, Och hvad han ger, jag tager nöjd. Hans tröst väl hos mig blifver, Om allt mig öfvergifver.

2. Hur nåderikt, o Gud, du styr, Det tyda alla stunder: Den natt, som sänks, den dag, som gryr, Förkunnar dina under. Du kläder liljorna i prakt; Åt allt, hvad rörs, med fadersmagt Du daglig föda mäter: Du mig ock ej förgäter.

3. Håll du min hand till nyttigt verk, Fastän jag sent får somna, Och mina svaga krafter stärk, Enär de vilja domna! Den arbetsamma är du blid: Än såg jag icke någon tid, Att den dig trogen blifvit, Du, Herre, öfvergifvit.

4. Jag vet, du vill ej pröfva mig Mer, än min kraft kan bära. Ack, nödens väg och brottets stig De gå hvarandra nära; Men svigtar jag, du stöde mig! Din trohet är evinnerlig: Du älskar den, du tuktar, Och hjelper den, dig fruktar.

5. Min pröfningstid ej evig är: Ditt ord är mig en borgen, Att jag en gång med fröjd uppskär, Hvad jag sår ut i sorgen. Ty vill jag vandra lifvets stig Med dygd och stilla hopp till dig, Tills fäld är vandringsstafven Och jag får ro i grafven.

E. G. GEIJER.

282. Ej större bröd oss kommer till, Än Gud vill oss tillmäta; Men den, som ej arbeta vill, Skall icke heller äta. Och detta bud Från Herran Gud Du aldrig må förgäta!

2. Var arbetsam, du jordens son! I svett skall du dig föda. Guds gåfvor då i samma mån Som svettens droppar flöda. Han lofvat ge Välsignelse, Men efter använd möda.

3. Var arbetsam! I nyttans värf Ditt mod, din kraft sig dane! Vet, lätjan är din själs förderf, Din oskulds vissa bane, Då pligten är Så lätt, så kär För den vid bördan vane.

4. Var arbetsam! Guds hjelp ej dröjt För dem, hans bistånd skatta. De händer, du mot himlen höjt, Med kraft i verket fatta: Och bönen gör Dig arbetsför, När händren blifva matta.

5. Var arbetsam! Men se ej blott Uppå ditt eget bästa! Gör alltid rätt, gör gerna godt, Haf ömhet för din nästa! De hulpnas bön Skall frid och lön Vid dina mödor fästa.

6. Var arbetsam! Men blott de dar, Då Gud dig böd arbeta! Den sjunde dag han helgat har Att Herrans sabbat heta. Då bör din själ Sitt högre väl Begrunda, se och veta.

7. Ditt verk du både sist och först Med Guds behag förlike! Blif hellre, än på jorden störst, Den minste i Guds rike! Ett enda här Nödvändigt är: För det allt annat vike!

J. O. WALLIN.

283. Kristen! klandra ej din lycka, Fast en mindre del du fått! Verldens trälar blott förtycka Nästans ymnigare lott. Gud, som afmätt dina dagar, Skådar hvad dig nyttigt är: Med förtröstan till hans lagar Tag förnöjd hvad han beskär!

2. Så din åker, spar ej mödan! Sådant är den Högstes bud. Att deraf bestämma grödan Tillhör icke dig, men Gud. Vet du jordisk åtrå tvinga Och begären gränser ge, Blir den lott, dig synes ringa, Stor af Guds välsignelse.

3. När det sparda guldet blifver Tungt och kallt för verldens träl, Gud dig bättre skatter gifver I en ren och fridfull själ, I ett samvete, som säger, Att du redligt fylt ditt kall, I det fasta hopp du eger, Att du himlen ärfva skall.

4. Så den arma som den rika Nalkas ett och samma slut: Döden skall dem göra lika Och all

skilnad plåna ut. Domarn skall det goda löna, Som du verkat i ditt mått; Större ansvar den skall röna, Som har större gåfvor fått. G. G. ADLERBETH.

Melodi N:r 40.

284. I din vård, som räcker till, Gode Gud, åt alla, Nästans väl jag lika vill Såsom mitt befalla. Herre, var Hans försvar, Var hans hjelp i nöden, Styrk hans hopp i döden!

2. Med ditt faders-hjertelag Ville du mig lära, Att mot bröder borde jag Brodershjerta bära. Denna pligt Ökad vigt Af det blodet vunnit, Som för alla runnit.

3. Ej en kristen hugnas kan Af sin broders skada; Med de sorgsna sörjer han, Glädes med de glada. Aggets röst Till hans bröst Ej en ingång finner, Afund der ej brinner.

4. Tyngd och lättnad, sorg och fröjd Allom delad blifvit; Den är lycklig, som är nöjd Med den lott, du gifvit. Allt är godt, Om det blott Själens väl bereder Och till Gud oss leder.

5. Detta mindre eller mer Skall min hug ej fästa: När, o Gud, din vilja sker, Sker också mitt bästa. Hvad mig här Sällast är, Vet jag du förlänar, Mer än jag förtjenar.

6. Hvad mig båtar, ej din nåd Åt min bön förnekar; Kommer dag, så kommer råd: Jag derom ej tvekar, Endast jag Hvarje dag Med godt samvet möter Och mitt kall rätt sköter. J. O. WALLIN.

Menniskokärlek, barmhertighet, försonlighet.

Melodi N:r 19.

285. I menskors barn, som alle egen Er vård af samma Faders hand! Hvi kifven I ändå på vägen Till ett och samma fadersland? I hafven ej de bud i minne, Som Herren gaf oss, evigt god; I hafven icke Kristi sinne, Och fåfängt flöt för er hans blod.

2. Hur fridsamt deras dagar hvälfva, Som rätt förstå hvad han befalt: Att älska andra, som sig sjelfva, Och älska Herran öfver allt; Som ondt med ondt ej vedergälla, Men öfvervinna ondt med godt, Och hämnden glömma eller ställa Uti den Högstes händer blott!

3. Den Helige du fåfängt prisar Med böners mängd och sångers ljud, Om ej din menskokärlek visar Din sanna kärlek till din Gud. För honom fåfängt du begråter Din brist vid nådens altarfot, Om du en broder ej förlåter, Hvad han har brutit dig emot.

4. Ty var din trätobror benägen Till vänskap, medan än är tid! Gör väl, då än du är på vägen, Så hinner du ditt mål med frid! Gör väl ej blott åt den, som löner, Åt den, som prisar dig igen: I samma hjerta, samma böner Haf rum för ovän och för vän!

5. Och föd den arma, kläd den nakna, Låt upp för nödens barn din dörr! Du skall ej sjelf din nödtorft sakna Af Herrans händer, mer än förr. Då skall ock sist i Faderns rike Dig möta detta

glada ljud: Det goda, du bevist din like, Det har du ock bevist din Gud.

6. O du, som gaf ditt lif för fåren! Om nåd och kraft vi bedje dig Att framgent följa dig i spåren På kärlekens och fridens stig! Låt mer och mer en skingrad skara Förenas i din sannings ljus, Att det må vara, evigt vara En herde och ett fårahus! J. O. WALLIN.

Melodi N:r 78.

286. Gud, som gläder mina dagar Med din rika nåd och vård! Gif, att för den röst, som klagar, Jag ej finnes döf och hård! Det är du, som allt beskär: Jag ditt redskap endast är, Då du genom mina händer Hjelpen till min broder sänder.

2. Då jag under nödens börda Mina likar svigta ser, Lär mig då din kärlek vörda, Som en bättre lott mig ger! Då med tacksam blick till skyn Jag välsignar din försyn, Gif, att hjertats värma sprider Hjelp och tröst till den, som lider!

3. Må min venstra hand ej veta Hvad den högra handen gör, Högmod ej mitt hjerta reta, Då jag dina gåfvor för! Må min tro, af kärlek ledd, Endast af ditt öga sedd, Sin välgerning icke mäta, Göra godt och det förgäta! S. ÖDMANN.

Dav. 41.

Melodi N:r 101.

287. Säll den, som, mot den arma huld Och verksam för dess bästa, Betalar Herranom

sin skuld Med kärlek till sin nästa; Som tänker i sin glädjedag På den, som, torftig, sjuk och svag, Blott lefver för att lida Och tröst af döden bida!

2. Förnöjelse och frid skall bo I menskovännens hydda, Välsignelse och samvetsro Hans rätter skola krydda. Hans trogna bön, i sorgens tid, På qvalens bädd, i dödens strid, Skall Herren Gud ock höra Och nåd med honom göra.

J. O. WALLIN.

288. När trygg och mätt du somnar in, När frisk och glad du vaknar, Din arma nästa dig påminn, Som bröd och helsa saknar! Du nattens hvila njuter nöjd; Han spör, hvad natten lider. Och när din dag går fram i fröjd, I brist och qval han qvider, Att dagen långsamt skrider.

2. Fall, kristen, för din Fader ned Och bed för dina bröder, En bön för hvarje hjerta bed, Som under korset blöder! När se'n du handlar, som du ber, Din tro du rätt bevisar: När du en usling bistånd ger, När du en sjukling lisar, Du bäst din Fader prisar.

3. Om jag en daglig nödtorft fått Med helsans dyra gåfva, Jag vill min Gud för denna lott Med ord och gerning lofva; Ja, tacksam vill jag då mitt bröd, Men icke ensam, äta; Och skulle ingen, i min nöd, Med samma mått mig mäta, Skall Gud mig ej förgäta.

J. O. WALLIN.

Melodi N:r 113.

289. Mitt vittne vare Gud: jag vill Till honom hämnden ställa! F ö r l å t a hörer men-

skor till Och Gud att vedergälla. Ack, huru skall jag sjelf bestå, Om han med mig till doms vill gå?

2. Dock glömmer han sin stränga rätt: En Fader han förblifver Mot den, som på en broders sätt Sin nästas skuld tillgifver. Säll den, som lyder fridens bud! Ty han skall heta barn af Gud.

3. Med kristligt saktmod, o min själ, Ditt barnaskap besanna! Åt dem, som hata dig, gör väl, Välsigna dem, dig banna! Försonlig var och kärleksrik, O, var den högste Fadern lik!

4. Ännu han till sin nådastol Ej någon vägrar kalla, Ty nådens liksom dagens sol Går upp ännu för alla; Ännu ock flödar Jesu blod, Likt Herrans regn, till ond och god.

5. Men synde vi på Herrans nåd, Vår dom vi sjelfve vålla. Ty låt oss dämpa hämndens råd Och vreden återhålla, Att öfver dem ej solen må Kanske för alltid nedergå!

6. Kom, broder, räck mig här din hand Till vänskap och försoning! När menskor knyta fridens band, Blir fröjd i englars boning. Som vi hvarann förlåte här, Så varder oss förlåtet der.

7. O Herre! du vår Fader är, Och dina barn vi äre. Ack, lär oss hafva friden kär, Så varde vi dig käre! Välsigna oss i all vår tid Och låt oss mötas i din frid!

J. O. WALLIN.

Måttlighet och nykterhet.

Melodi N:r 8.

290. Du, som låter mig erfara Af din nåd så rika prof, Fader, lär mitt hjerta vara

Lyckligt under få behof! Låt din godhet ömt bevaras I ett nöjdt och helgadt bröst Och min tacksamhet förklaras Genom nästans hjelp och tröst!

2. Straff du i naturens lagar Stadgat för begärens slaf; Helsans fröjd och muntra dagar Du åt måttligheten gaf. Värdes, Gud, mitt hjerta rena, Lär mig se mitt sanna väl I det goda, som allena Evigt fröjda kan min själ! S. ÖDMANN.

291. Hur mild och nådig är vår Gud, När vi, med lydnad för hans bud, Vårt hopp till honom ställe! Han skyddar oss mot brist och nöd, Han gifver både must och bröd, Till fröjd och uppehälle. Med redlig flit och trogen bön Vi sakne aldrig mödans lön.

2. Men du, som dessa mildhetsprof Med vishet, värdighet och hof Ej tacksamt njuta lärde! Din näring varder dig ett gift Och ditt begär en djurisk drift, Som qväfver menskans värde. Den, som har buken till sin Gud, Han syndar mot Guds första bud.

3. Hvad du förtär i öfverflöd, Du från din nästa i hans nöd Med gudlös hårdhet röfvar; Och på din egen kropp och själ Med detta rån, o lustans träl, Ett sjelfmord du föröfvar. Ack, rusa ej så blind och djerf, O syndare, till ditt förderf!

4. Vak upp, bed Gud om kraft och mod Att mot ditt eget kött och blod Till manlig strid dig rusta! Låt hjertat ej betungadt bli Af dryckenskap och frosseri Och denna verldens lusta! Se till, att Herrans dag ej må För hastigt komma dig uppå!

5. Förty den dagen komma skall Liksom en snara, sträckt till fall För alla syndens trälar. Hjelp, Gud, oss derför lefva så, Att vi för evig tid ej må Förderfva våra själar! Lär oss med vaksamhet och bön Att undfly synden och dess lön! J. O. WALLIN.

Kyskhet.

Melodi N:r 140.

292. Gud säger, att den salig är, Som är befunnen vorden I hjertat helig: kysk och skär I lefnad och i orden. Han skall en gång i glädje stor Få skåda Herran, der han bor, Med alla helga englar.

2. Men ve den, som här gifver sig I köttsens lust att sväfva Och, som en hedning, dagelig Vill mot Guds vilja sträfva! Ty hvad som här i mörkret skett, Det skall i dagen blifva sedt, Då Gud det uppenbarar.

3. Den der har lustan till sin Gud Och tukt och dygd ej aktar, Men vandrar tvärt mot Herrans bud, På honom straffet vaktar Med ånger, ängslan, qval och nöd; Och slutet blir en evig död, För denna vällust korta.

4. Fördenskull, ho vill tänka på Att fredadt samvet bära, Sitt hjerta han behålla må I helgelse och ära! Sin kropp så grant han vårda bör, Att han ej Kristi lemmar gör Till snöda syndalemmar!

5. En tuktigs kropp och hjerta är Den Helga Andas tempel. Ostraffligt blifver hans begär, Hans tal och hans exempel. När han betänker Kristi nöd, Hans törnekrona, kors och död, De onda lustar vika.

6. Rent hjerta skapa, Gud, i mig, Gif mig en ny viss anda Och gör mig bistånd nådelig, Ehvad mig läggs till handa! Du är, o Gud, min helgelse; Hjelp mig uti all frestelse! Min hjelp du lofvat vara.

7. Förlåt, o Gud och Fader god, Mig alla mina brister! Förstör, o Jesu, med ditt blod All satans magt och lister! O Helge Ande! var mig när Och helga städs min själs begär, Gud öfver allt att älska!

? — H. SPEGEL.

Melodi N:r 8.

293. Salig den, hvars hjerta lågar Blott af renade begär, Den sitt öga lyfta vågar Till en Gud, som helig är! Då på dygdens väg han träder, Herren honom styrka ger; I sin renhet han sig gläder Åt den blick, som all ting ser.

2. Han med blygsel och med smärta Aldrig höljer sina spår: I sitt bröst han bär ett hjerta, Som sig intet förebrår. Han i mörkret och i dagen Intet ångerns ämne ser, Ingen oskuld, som bedragen Hämndens domar kallar ner.

3. Du, som dygdens lagar bryter, Lär att tygla ditt begär! Qväf den gnista, som sig byter I en låga, som förtär! Den, som ej i ungdomsåren Fruk-

tar vådan af ett fall, Lik en blomma, bräckt i våren, Uti förtid vissna skall.

4. Känn din plats uti naturen, Känn det värde, Gud dig gaf! Djupt förnedrad under djuren Är begärelsernas slaf. Gud, ditt hjerta att förvara, Gett förnuft och ordet sändt: Säg, hvad vill du honom svara, Som ett dubbelt ljus dig tändt?

S. ÖDMANN.

Hjertats renhet.

Melodi N:r 45.

294. Ho är den, för Herran träder Honom täck i Zions gårdar? Den sin själ i oskuld kläder Och sin första kärlek vårdar. Jordens barn! i fröjd och smärta Höre du från himlen ljudet: Kärlek af ett menlöst hjerta Hufvudsumman är af budet!

2. Utan helgelse kan ingen Skåda Herran Gud i höjden: Mins det, själ, som lyfter vingen Trängtande till himlafröjden! Intet orent väg kan finna Till lycksalighetens rike: Menskan, för att himlen vinna, Måste blifva englars like.

3. Tänk på honom, som var frestad Såsom du, i alla stycken, Honom, som, vid korset fästad, Drack för dig den bittra drycken! Ren och helig, han allena Kunde frälsning oss förvärfva, Att vi, heliga och rena, Skulle paradiset ärfva.

4. From och vaksam, böj din vilja Under Kristi andas lydnad! Utan fläck, som dalens lilja, Blifve helighet din prydnad! Frisk, som blomstret uti

Saron, I ditt bröst bevara henne, Och dess smycke, såsom Aron, Bär uppå ditt klara änne!

5. Fly bespottarenas skara, Sitt ej, der de fräcka sitta! Deras tunga är en snara, Deras anda dödens smitta. Dig förnöje Herrans lagar, Herrans helga bud och rätter Gifve fröjd åt dina dagar, Gifve frid åt dina nätter!

6. Upp, min själ, att korset bära, Upp, att segerprofvet gifva! Vill du tjena Gud med ära, Red dig till att frestad blifva! Salig den, som tåligt lider: Han hugsvalelse skall finna; Salig den, som manligt strider: Han skall lifsens krona vinna.

7. Upp, att helgelsen fullborda Och din himlaskatt förvara! Dig med tro och bön omgjorda Mot all frestelse och fara! Upp, att Herrans lof förklara, O mitt hjerta, o min tunga, Tills du får, bland helgons skara, Helig, helig, helig sjunga!

J. O. WALLIN.

Tidens och verldens rätta bruk.

295. O Gud! om allt mig säger, Att jag ej dröjer här, Hjelp, att jag öfverväger, Hur dyrbar tiden är, Och frukter samlar in Utaf den stund, jag eger: Den nästa är ej min!

2. Hvad båtar det att ärfva Börd, rikedom och magt, Hvad båtar att förvärfva All verldens lust och prakt, Om detta allt likväl Blott tjente att förderfva Min återlösta själ?

3. Jag vill mitt väl besinna, Då jag ännu har tid, Och lifvets lycka finna I dygd och samvetsfrid.

Då eger jag en skatt, Som icke skall försvinna I sjelfva dödsens natt.

4. Jag vill för eget bästa Så sträfva, att min pligt Mot Gud och mot min nästa För mig har helig vigt; Så bruka denna verld, Att hon mig ej må fästa I bojan af sin flärd.

5. Men gör mig angelägen, O Jesu, om din nåd! Hos dig jag from och trägen Vill hemta kraft och råd. Ack, led mig med din hand, O du, som känner vägen Till salighetens land!

6. Fast Domaren är öfver Och grafven under mig, Jag hvarje stund behöfver Ett varningsrop från dig, En väckelse, som gör, Att synden mig ej söfver Och jag för evigt dör.

7. Så intryck i mitt sinne Din eftersyn, din lag, Att jag, med dem i minne, Må helga dig min dag Och gå med salig tro, När aftonen är inne, Hem till min Herras ro!

J. O. WALLIN.

Nöjets rätta bruk.

296. O kärleksrike Gud! din godhet är en borgen, Att du ej danat oss för mödan blott och sorgen. All glädje är af dig, allt godt din gåfva är: Säll den, som njuter det med renade begär!

2. Guds Son var glädjens vän: han sjelf med menskohjerta Tog del i menskors fröjd såväl som deras smärta; Och Andan trösterik går ut af him-

lens höjd Att mildra jordens qval och rena jordens fröjd.

3. Ty vill jag vara glad och dig, o Fader, lofva För hvarje lycklig stund, för hvarje nådegåfva. Hvar dag sin plåga har; men för ett dygdigt bröst, En Gudi helgad själ, har ock hvar dag sin tröst.

4. Förnuftet lag och gräns åt mina nöjen gifve, Gudsfruktan helge dem och samvetsfrid dem lifve! Då skall ett oskuldsfullt, ett måttligt tidsfördrif Förnya hug och kraft till verksamt dygdelif.

5. Min nästa, vid min fröjd, ej glömd och hjelplös qvide, Den dag, då jag är säll, till honom sällhet spride! Att vara glad och god är ditt och hjertats bud: O, lär mig det förstå, du kärleksrike Gud!

? — J. O. WALLIN.

Tungans rätta bruk.

Melodi N:r 160.

297. Du, som åt menniskan Den ädla förmån skänker, Att tungan yttra kan Hvad själen vill och tänker! Med ansvar, fullt af vigt, Du lemnar i mitt val Att tillse, när min pligt Är tystnad eller tal.

2. Må aldrig denna röst Sig blanda med de fräckas, Af hvilka jordens tröst Och himlens bud-ord gäckas! En oblyg ordalek Mitt skämt besmitte ej, Ej svordom eller svek Mitt öppna ja och nej!

3. Jag väja må det ord, Som villar eller sticker, Och fly, som själamord, Allt baktal och allt smicker!

Jag sanning tala vill Och anse för ett rån Såväl att lägga till Som taga derifrån.

4. Jag söke ingen del Uti den usla ära Att träffa nästans fel Och dem i dagen bära! Den illsint gripes an, Jag kristligt hägna vill, Och der jag det ej kan, Jag tige hellre still!

5. Min tunga aldrig skall En hemlighet förråda: Hon hellre, stum och kall, Må fast vid gommen låda! Hvad vännen trygg förtror Åt ömhetens förvar, Må han, som trätobror, Ännu der finna qvar!

6. Men lossne tungans band Att tolka hvad jag känner För konung, fosterland, Välgörare och vänner; Jag spare ej mitt tal, Der jag, med Jesu nåd, Kan lindra uslas qval Och hindra ondas råd!

7. Hvad rätt, hvad ärligt är, Hvad kyskt, hvad ljufligt lyder, Hvad dygdens stämpel bär, Hvad ung och gammal pryder, Sig gjute med min röst, Liksom en morgondagg, Och vittne om ett bröst Förutan flärd och agg!

8. Men först och sist, min Gud, Jag vill med tacksam tunga Förkunna dina bud, Din nåd och sanning sjunga Och gå i fröjd och qval Till dig med bönens ljud: Låt mina läppars tal Behaga dig, min Gud!

J. O. WALLIN.

Den angelägnaste omsorgen.

298. Oss kristna bör tro och besinna, Hvad Kristus så nådigt har lärt, Då han oss

här ville påminna, Hur litet allt verldsligt är värdt; Ty den kan ej himmelen söka, Som blott vill det jordiska öka Och blott har det timliga kärt.

2. Att tjena två herrar tillika, Så skilda som Mammon och Gud, Det kan ingen, utan att svika Och vanvårda enderas bud. O menniska! välj till ditt bästa, Vid hvilken du tänker dig fästa, Och honom ditt hjerta tillbjud!

3. Misströstande sörj ej för lifvet! Nog får du ditt dagliga bröd. Det är dig af Skaparen gifvet: Han ser ditt behof och din nöd. Han kan sina tjenare pröfva, Men aldrig skall han dem beröfva Sitt bistånd, sitt huldrika stöd.

4. Dig hela naturen må lära För misstron att blygas med skäl! Ej foglarne så eller skära, Men Herren försörjer dem väl. Du mera än dessa ju skattas? O, skulle han låta dig fattas Din nödtorft, bekymrade själ!

5. Se, liljorna kunna ej spinna, Dock lifvar dem himmelens flägt: Hvad färger och fägring vi finna I all deras talrika slägt! Sjelf Salomon, lycklig och mägtig, Bar icke en klädnad så präktig Som deras förtjusande drägt.

6. Om Gud nu så gräset bekläder, Som blomstrar på marken så kort, I dag med sin vällukt oss gläder, I morgon är vissnadt och torrt; Hur kunna dig verldssorger smärta? Ack, skulle, o klentrogna hjerta, Den Allgode glömma dig bort?

7. Dig trogen i pligterna skicka! Spörj ej, efter hedningars sed: Hvad skole vi äta och dricka, Hvad skole vi kläda oss med? Gud lofvar för detta

att sörja: Med hopp kan du arbetet börja, Med frid kan du lägga dig ned.

8. Så lemna all otidig möda Och var ej en fåfängans träl, Sörj icke för kläder och föda, Men sörj för din fattiga själ! Sök ifrigt och flitigt Guds rike Och hugna din torftiga like, Så får du det öfriga väl!

H. SPEGEL.

B. Med afseende på särskilda personer, tider och omständigheter.

1. Öfverhet, undersåtar, fädernesland.

Dav. 101.

Melodi N:r 239 a.

299. Om nåd och rätt jag tänker sjunga: Du, gode Ande, statt mig bi Och gif, att ordet på min tunga Må i min lefnad sanning bli! Ack, lär mig du det bästa sätt Att likna dig i nåd och rätt!

2. Jag vill min håg, mitt hjerta fästa Vid det, du hafver mig befalt, Och söka mina bröders bästa Och, Gud, din ära framför allt, På det rättfärdighet och ljus Må bland oss bo i fridens hus.

3. Till allt, hvad jag mig tager före, Berede mig en trogen bön! Din lag mig blifve rättesnöre, Och ditt behag min ljufva lön! Då vet jag, Herre, att du skall Välsigna sjelf mitt dyra kall.

4. Jag smickrets stämma ej må höra, Men akta på mitt samvets röst! För baktal slute sig mitt öra, För agg och mannamån mitt bröst! Att hindra ondskans verk och råd, O Gud, förlän mig kraft och nåd!

5. Hos mig de redliga i landen Må finna tillflykt och försvar! Jag räcka vill de arma handen Och bli de faderlösas far, Och göra nödens börda lätt Och skaffa de betryckta rätt.

6. Mitt öga efter dem skall leta, Som Kristi ord och löften tro, Som med hans Andas hjelp arbeta För enskildt väl och allmän ro: De skola fröjdas åt min tid, Och dem vill jag mig trygga vid.

7. Men dig, min starkhets Gud, jag beder: Regera du mitt hjerta så, Att jag, ditt namn till pris och heder, Allt detta troget göra må, Så skall mitt hjerta innerlig Lofsjunga dig evinnerlig!

J. SVEDBERG. J. O. WALLIN.

300. Hell, konung! Säll och lyckosam För Herrans folk du drage fram, Och Herren för dig gånge! Till folkets fader han dig gjort: Ditt kall är högt, ditt hus är stort Och dina barn så månge. O, må från Zion öfver dig Hans visdoms Ande gjuta sig, Hans starkhet dig omgjorda! Hell dig, du Herrans smorda!

2. Du, hjelte, bind vid dig ditt svärd! För dygd och sanning är du värd Att himlens rustning bära. Si, kärlek är din spiras magt, Gudaktighet din kronas prakt Och folkets väl din ära. På nåd och rätt din tron är byggd: De arme skola der få skygd, Och ondskans härar alla Förfära sig och falla.

3. Hell, landsens brudgum i din skrud! Ditt folk skall stiga, likt en brud, I ära vid din sida. Ifrån din konungsliga stol Ditt anlete, likt Herrans sol, Skall ljus och glädje sprida; Ty Herren höjer

ditt baner, Han hörer hvad ditt hjerta ber Och skall sitt råd fullborda: Hell dig, du Herrans smorda!

J. O. WALLIN.

301. Dig, våra fäders goda land, Välsigne, hägne Herrans hand! Frid dina gränser trygga göre, Och sällhet dina tjäll tillhöre! I ljus, i dygd, i ära stig! Dem gånge väl, som älska dig Och önska dig af hjertat lycka! Ve dem, dig hata och förtrycka!

2. Må våra söner till vårt hopp Som friska plantor växa opp! Välsignad vare flitens möda Och hjeltens kraft och jordens gröda! Må våldets rop och nödens skri I våra hem ej hörda bli! Gudsfruktan, endrägt, mod och dygder Lycksaliggöre dessa bygder!

J. O. WALLIN.

Melodi N:r 64.

302. Vår konung och vårt fosterland, O fädrens Gud, beskydda! Slut kärlekens och fridens band Omkring palats och hydda! Med oveld vare tydda De lagar, du oss gaf, o Gud, Och sanningens och dygdens bud Af fria hjertan lydda!

2. Styrk dem, o Gud, som fäders bygd Med fäders mandom stöda! Hjelp dem, som sig för bröders dygd Och ljus och tröst bemöda! Låt ymnigheten flöda Af borgarns flit och trefna ro! Gif hägn åt åkermannens bo, Hans arbete och gröda!

3. Nu blott ett hjerta och en själ Må Nordens söner nämnas, Och allmänt väl bli allas väl, Och rätt och pligter jemnas! Åt glömskan allt må lemnas, Som gör ett brödrasinne kallt, Och Kristi anda lifve allt, Som tänkes och som ämnas!

4. Välsigna den, som vet och vill Deri sin ära sätta Att, oförkränkt, blott höra till Det sanna och det rätta! Bekymrens bördor lätta, Åt dygdens mödor lycka gif Och låt oss i ett bättre lif Få mötas efter detta!

J. O. WALLIN.

303. Förlän oss, Gud, din helga frid, I kärlek oss ledsaga! Ty hat och afund, split och strid Ej kunne vi förtaga: Du det förmår allena.

2. Gud gifve vårom konung och all öfverhet Frid och godt regement, Att vi under honom Må en stilla, rolig lefnad alltid föra I all gudaktighet och ärlighet! Amen! :,:

M. LUTHER. O. PETRI.

304. O Gud! vår konung lyckliggör, Vår fader väl bevara! Hans rådslag styr, hans härar för, Hans folk och land försvara! Var du hans klippa och hans borg, Var du hans tröst uti all sorg, Hans värn uti all fara!

2. Hans många barn i många år Sig till hans hjerta slute, Och på hans sena silfverhår Din frid, o Gud, sig gjute! Af våra böner lifvad opp, Han blifve nya slägters hopp Och samma kärlek njute!

J. O. WALLIN.

305. Välsigna, gode Gud, vår konung och vårt land Och sträck din milda allmagtshand Utöfver slott och hydda! Gif enighet, gif frid, oss i din fruktan stärk, Befrämja våra händers verk Och våra hem beskydda! Gif tålamod, gif mannamod I motgång och i fara, Gif allom kraft att lif och blod För allmänt väl ej spara! O Gud! var dino folke god, Din arfvedel bevara! J. O. WALLIN.

Dav. 127.

Melodi N:r 199.

306. Förgäfves all den omsorg är, Som styrd af Gud ej blifver, Förgäfves menniskans besvär, Om Gud ej framgång gifver. Hvad gagna kan, Att med hvarann Vi rådslå och arbete, Om ej Guds nåd I råd och dåd Vi städse med oss vete?

2. En Konung öfver konungar, Han folkslagen regerar, Han kunskaper och näringar Välsignar och förmerar. Inom det land, Der fridens band Ej i hans namn blef knutit, Med härars magt, Med murars vakt Man lyckan fåfängt slutit.

3. Sällt är det land, den stad, det hus, Der bön och rena seder I molnets dagg, i solens ljus Hans mildhet kalla neder, Der helsan går I mödans spår, Der trefna odlarn röner En tacksam jord Och kring sitt bord Ser sina söners söner.

4. Men om vår själ ej lyftes fri Till det, som evigt blifver, En vansklig gröda berge vi Af allt, hvad tiden gifver; Förloradt är Allt det besvär,

Som gräfs i jorden neder, Den lycka lek, Den visdom svek, Som oss ej högre leder.

5. Ack, lär oss, Gud, med fröjd och flit Ditt rike först att söka, Upplyfta våra hjertan dit Och der vårt goda öka, Att vi må se I väl och ve Ditt ljus allt mera dagas, Och sist med frid Till evig tid I dina hyddor tagas! KR. DAHL. J. O. WALLIN.

Dav. 133.

Melodi N:r 35.

307. Si, huru godt och ljufligt är, Att bröder kunna sämjas, Att en den andra hafver kär Och allas välgång främjas! Som helsokraft af balsam går, Likså ett folk af endrägt får Sin rätta kraft och helsa.

2. Som daggen gör stor fruktbarhet, När den af Hermon rinner, Så trefnad föds af enighet, Der Kristi kärlek brinner: Der skall välsignelse och fröjd Och allt, hvad själen gör förnöjd, I råd och dåd förspörjas. H. SPEGEL. J. O. WALLIN.

Melodi N:r 126.

308. Kristen! var för Herrans skull Mensklig ordning undergifven! Fullgör, glad och kärleksfull, Denna lag, i ordet skrifven! »Frukta Gud», är Kristi lära, »Och dernäst din konung ära!»

2. Till ett folks lycksalighet, Dygdens värn och lagens vårdnad Är all verldslig öfverhet Utaf Herran Gud förordnad, Och med hämndens svärd beväpnad Till de ondas straff och häpnad.

3. Lef rättrådig, from och nöjd, Gif din skatt och bär din börda! Då skall du med frid och fröjd Dina mödors frukter skörda Och, hvarthän din väg ock leder, Finna utkomst, hägn och heder.

4. När du, fäst i pligtens band, Trygg vid lagar, som dig skydda, Njuter frihet i ditt land, Säkerhet uti din hydda, Gläds att lyda, ej att klandra, Och din väg i stillhet vandra!

5. Fyll ditt kall med tillförsigt, Var din ed i döden trogen! Om du faller för din pligt, Är du re'n för himlen mogen, Och din graf skall barnen lära Frukta Gud och konung ära.

6. Gud, som förstars hjertan kan Såsom vattubäckar leda! Gif vår konung nåd, att han Dina vägar må bereda! Låt oss alle med hvarandra I ditt ljus till målet vandra!

J. O. WALLIN.

2. Domare och rättsökande.

Melodi N:r 160.

309. O store Allmagts-Gud, som allting ser och dömer! Gif mig din nåd, att jag min embetspligt ej glömmer, Som är att skaffa rätt, och icke sköta om Ens ogunst eller gunst, men blott en rättvis dom!

2. Gif nåd, att omsorgsfull för menskors väl jag vakar, Att lugn och samvetsgrann jag hvarje

mål ransakar, Att jag en utredd sak ej svikligt drager ut, Ej heller är för bråd i mörka sakers slut;

3. Att jag en ringa ej försmår, en mägtig ärar, Men hörer både den, som svarar och som kärar, Han vare fattig, rik, vän, ovän, upphöjd, låg; Så lär mig döma så, som jag här ingen såg!

4. Ty jag i sanning vet, att Gud ej fjerran vistas, Men sitter i vår dom och märker hvad här tvistas, Hvad tänkes, talas, görs: och öfver våld och veld Hans dom, hans stränga dom, en dag skall varda fäld.

5. Så undervis mig, Gud, och lär mig dina rätter, Att jag ej någonsin mitt kall tillbakasätter, Men dömer så, att jag ej kommer uppå fall, När, Herre, för din dom jag sjelf framträda skall!

O. RUDBECK D. Y. J. O. WALLIN.

Dav. 82.

310. I Guds församling Herren Gud Förkunnar dessa orden Åt dem, som sattes på hans bud Till domare på jorden: »Upp! skiper lag för hög och låg, Bestraffer eller skoner, Men väger dem på samma våg Och ser ej till personer!

2. Upp! skaffer faderlösa rätt Och enkors tillflykt varer, Den trycktes börda görer lätt Och oskulden försvarer! Mot våld och list ett heligt skygd Åt värnlösheten egner Och sanning, redlighet och dygd Till jordens glädje hägner!

3. Ty snart I skolen tagas bort — Betänker väl de orden! — I skolen dömas innan kort, I domare på jorden!» Så talar han, som skall en dag

Allt folk till rätta ställa Och efter helighetens lag Oss alla vedergälla.

W. MEUSSLIN. — ?

Melodi N:r 386.

311. Herre, du som himlens lagar Jordens folk till ledning gett! Dygdens vän, som dig behagar, Trygghet du i dem beredt. Från din höjd förfärlig ljuder Domen öfver lastens träl, Som föraktar det, du bjuder, Och förtrampar menskors väl.

2. Du förordnat öfverheten, Som din vilja främja skall. Oss du böd försonligheten, Att förmildra lagens kall. Låt då ondskan icke bryta Fridsamhetens brödraband, Det din kärlek ville knyta, Helgadt af din egen hand!

3. Gif, o Gud, att den, som dömer, Mot försåten väpnar sig Och i hjertat aldrig glömmer, Att han dömas skall af dig! Gif, att allom rätt han delar, Ledd af himlens ljus och nåd, Öm för svagheten, som felar, Sträng mot brottets öfverdåd!

4. Gif, att ingen af sin nästa Sista skärfven kräfver ut! Må till allmänt lugn och bästa Styras uppsåt och beslut, Straffet dem till bättring tukta, Som föraktat dina bud, Och ditt folk i stillhet frukta Dig, all frids och ordnings Gud!

J. O. WALLIN.

Melodi N:r 182.

312. När du på samvete och ed Skall sanning uppenbara, Till orätt dom ej då förled,

Räds att bedräglig vara! Ty helig, helig Herren är; Och den, som falskt vid honom svär, Kan icke bli ostraffad.

2. Om du med uppsåt sanning döljt Och en oskyldig fäller, För hvad du har i mörkret höljt Gud dig i ljuset ställer. Gud låter icke gäcka sig; Han ser dig, han skall döma dig: Var redlig — eller bäfva!

J. HJERTÉN.

3. Lärare och åhörare.

I allmänhet.

Melodi N:r 160.

313. O gode Herde, du Som gaf ditt lif för fåren! Du ger dem kraft ännu Utur de helga såren: Ännu du håller vakt Omkring din klena hjord Med samma Gudoms magt Och samma nådens ord.

2. Jag är bland dina får: Dock hafver du mig kallat Till herdasysslan svår Och vården mig befallat Om din dyrköpta hjord. Ack Herre, huru skall En matk på denna jord Förrätta så högt kall?

3. Men efter detta är Ditt stora verk allena Och du, o Herre kär, Sjelf sändt mig der att tjena, Så gif ock nåd dertill, Med gåfvor mig bekrön Att tjena, som du vill: Ack, Herre, hör min bön!

4. Hjelp, att med kristligt nit Jag söka må din ära, Din hjord med vaksam flit Uppbygga, trösta, lära, Ej akta verldens pris, Ej heller trug och hot, Men på enfaldigt vis Befordra syndabot!

5. Styrk mig att rätt, o Gud, Ditt löftes ord utsprida Och skärpa in ditt bud, Fast jag skall derför lida! I ditt försvar mig tag! Ty jag ej tala får Till hvars och ens behag, Men hvad ditt ord förmår.

6. Då jag förkunna skall Ditt ord och dina under, Det vare gudligt tal Och inga menskofunder! Gif, att den goda säd, Som är ditt helga ord, Af mig må utsås rätt Och falla i god jord!

7. När i ditt ljus jag bör Rätt visa androm vägen, Mig sjelf, o Herre, gör Till ljusens verk benägen, Att sjelf ej syndafull, Då helgelse jag lär, Jag slår dermed omkull Hvad af mig uppbygdt är!

8. Gif, att jag ej begär Gods, yppighet och ära, Men att förnöjd jag är Med hvad du täcks beskära! När jag har dagligt bröd, Jag glad dig tacka vill Och nöjas till min död Med hvad du skickar till.

9. Du, Öfverherde, gif Det jag din får så vårdar, Att de få evigt lif Med mig i dina gårdar, Och jag på domsens dag Må säga inför dig: O Herre! här är jag Med dem, du gifvit mig!

J. SVEDBERG.

314. O Gud, som herdar gifvit Att föra med ditt ord Till sanningen och lifvet Din återlösta jord! Må oss din kärlekshöjd Mot dem till kärlek röra, Att de sitt kall ej göra Med suckan, men med fröjd!

2. O, lär oss dem att hugna, Som från vår lefnadsvår Oss råda, leda, lugna I pröfningarnas år,

Oss styrka i vår strid, Hugsvala oss i nöden Och uti sjelfva döden Oss bjuda hopp och frid!

3. Uppmärksamhet oss egnar, När efter ditt behag De gå på dina vägnar Att tyda oss din lag, När de med fadersröst Bestraffa och förmana Och nådens vägar bana Till syndarns slutna bröst.

4. Men, Gud, de äro svaga Och menniskor, som vi: Ack, värdes dem ledsaga Och statt dem nådigt bi, Att i ostrafflighet De sjelfve ostördt vandra Den väg, de visa andra Till dygd och salighet!

5. Förtroligt, fromt och stilla Vi dem må följa åt Och undfly verldens villa Och frestarens försåt! Då skall din nåd och frid I våra hyddor trifvas, Och våra hjertan lifvas Af fröjd för evig tid.

J. O. WALLIN.

Vid prestvigning.

Dav. 24.

315. O Herre! ho skall bo På Zions berg i ro? Hvem är den, du täcks välja Att der ditt lof förtälja? Hvem vill du nåd bevisa? Ho kan dig värdigt prisa?

2. Den ödmjuk, ren och from I Herrans helgedom Upplyfter sina händer Och ej sitt hjerta vänder Till vrång och fåfäng lära, Men vill Guds sanning ära;

3. Han skall i all sin tid Få röna Herrans frid: Till honom nåd skall flöda I hvila och i möda, I glädjen och i nöden, I lifvet och i döden.

4. Så låt oss öppna snart Vårt hjerta uppenbart, Att Jesus må behaga Sin boning deri taga, Oss med sin Anda lifva Och evigt hos oss blifva!

5. Ack, hafvom honom kär, Som ärans Konung är! Han, mägtig och rättrådig, Barmhertig, mild och nådig, Oss med sin hand bevarar, Välsignar och försvarar.

H. SPEGEL. J. O. WALLIN.

Melodi N:r 144.

316. Af dig förordnad, store Gud, Den helga tjenst är vorden, Som himlens dyra ord och bud Förkunna skall för jorden Och leda folken i ditt råd Och lära dem att, med din nåd, I Kristo kristligt lefva.

2. Dem, som arbeta i din säd, Som dyrbar är och mycken, Med kraft af höjden du bekläd, Att de i alla stycken Må vara Herrans tjenare Och finnas trogna skaffare, Att säden ej förderfvas!

3. Dem nåd förlän, att de i allt Dig, mer än menskor, lyda Och hvad du skickat och befalt Med nit och sanning tyda! Det vare ljuft, det vare tungt, Dock skall ditt ord till minsta punkt För hög och låg förkunnas.

4. Låt dem på sig ock gifva akt Att budet sjelfve hålla! De stå ju på sin Herras vakt? O, må de aldrig vålla, Att någon tar förargelse Utaf dens onda lefverne, Som bör all dygd oss lära!

5. I högfärd och i yppighet, O Gud, låt dem ej lefva, Ej efter gods och verldslighet Och fåfäng

ära sträfva! Må de besinna, en och hvar, Att Herren dem förordnat har Till herdar, ej till herrar!

6. Så skicka herdar till din hjord, Som den för ulfvar vakta, Den spisa med ditt helga ord Och på dess bästa akta, Att i din sanna kännedom Den varda må din egendom Och evigt salig blifva!

J. SVEDBERG. J. O. WALLIN.

Vid prestval.

Melodi N:r 206.

317. O Gud! ditt folk dig beder I hopp och ödmjukhet. Du ser i hjertat neder Och våra tankar vet: Utaf din hand i dag En herde vi begära, Som kan oss troget lära Ditt bud och ditt behag.

2. Oss värdes den beskära, Som delar ordet rätt, Så ren uti sin lära, Som i sitt lefnadssätt, En våra själars vän, Som, from och mån om likar, Gör sjelf hvad han predikar: Gud, lär oss välja den!

3. Här må ej ränker gälla, Ej tvång, ej heller veld: Den dom, i dag vi fälla, I himlen vare fäld! Styr, Herre, vårt beslut Att den till herde kalla, Hvars val må för oss alla Till evigt väl slå ut!

? — KR. DAHL. J. O. WALLIN.

Melodi N:r 8.

318. Du, som din församling vårdar, Den ditt blod har återlöst, Och i dina helga går-

dar Söker oss med fridens röst! Hör i dag ett folk begära Sig en herde af din nåd, Som predikar lifsens lära Och förkunnar dina råd!

2. Styr vårt hjerta, att vi mäte Vigten af en herdes kall! Om vi det i dag förgäte, Dyrt vårt ansvar blifva skall. Låt ditt folk ett samvet bära, Ur ditt tempel fritt från qval: Själars frälsning och din ära Vare målet för vårt val!

S. ÖDMANN.

Vid en biskops inställande i embetet.

319. Väktare på Zions murar! Skåda vidden af ditt kall! Inför den, som pröfvar njurar, Räkenskap du göra skall. Vårda Kristi får och lam, Träd med herdastafven fram, Vaksam, fridsam, lyckosam!

2. Skrif det konungsliga budet Tidigt i de ungas bröst! Låt af nåden utgå ljudet Till de ångerfullas tröst! Vilsefördas ledsven var, Svagas tillflykt och försvar Och de armas vän och far!

3. Var på tidens tecken vaken, Var vid dess förderf ej ljum! Låt den helga ljusastaken Icke stötas från sitt rum! Bäfva ej i stormig tid, Manligt emot ulfvar strid, Tåligt Kristi smälek lid!

4. Sök din ära i Guds ära, I hans starkhets magt var stark! Gack att som apostel lära, Styra såsom patriark! Upphöj korsets lifsbaner, Att dess inskrift verlden ser: Gud i Kristo segern ger!

5. Dig den högste Herden lede, Du, som leda skall hans hjord! Dig han styrke och berede Med sin Anda och sitt ord! Gifve han, hvars kors du

bar, Dig en krona evigt klar, När din kamp du kämpat har!

J. O. WALLIN.

Vid en kyrkas invigande.

Melodi N:r 197.

320. Se, milde Gud, i nåd ett samfund dig till ära I dag från detta rum sitt första offer bära! Med ödmjukhetens hopp och tacksamhetens ljud Vårt lof vi egne dig, vår Fader och vår Gud!

2. För dig, som i din höjd all verldens öden vänder, Den boning är för låg, som byggs af menskohänder: En väckt och krossad själ, som nådens ljus begär Och lyder Jesu röst, ditt rätta tempel är.

3. Så kom, o Gud, att oss i nåd och sanning leda, Att här i våra bröst ett tempel dig bereda! Till oss en stråle sänd, och låt i detta hus Oss glädjas af din tröst och lysas af ditt ljus!

4. Låt säkerheten här ur syndens dvala väckas Och nådens milda kraft åt väckta hjertan räckas, Den sorgsne njuta tröst, den svage styrka få, Och nåden söka dem, som ännu vilse gå!

5. Låt icke här ditt ord på hårda klippan falla, Med Jesu blod vår själ till tro och bättring kalla, Låt här vårt hjertas bön, på rena läppar förd, Uppstiga till din tron med hopp och blifva hörd!

6. Du värdes våra barn din nåd med dopet gifva, Att helgelsens förbund och pligter trogne blifva! Och låt vid nådens bord den fallne tillgift få, Den, som förkrossad kom, med glädje återgå!

7. Nu, Fader, åt din vård vi detta tempel lemne: Oss blifve denna dag ett heligt fröjdeämne! O Herre! låt ditt folk med renade begär, Ditt stora namn till pris, dig alltid möta här! S. ÖDMANN.

På sabbatens morgon.

Melodi N:r 7.

321. Hur härlig, Gud, din sol uppgår! Allt af din nåd sig fröjda får, Allt i ditt ljus förnöjes. Hur löses ej all mödas tvång! Och blott en enig, stilla sång Till dig från jorden höjes. Din menighet, i tro och hopp, Till dina gårdar träder opp, Hvart hjerta till dig böjes. Du är, du är, O Gud, oss när.

2. Som vällukt går af blomstrens ring, En stilla andakt rundt omkring Uppstiger att dig dyrka. Ja, dig förkunnar, Herre Gud, Allt hvad som anda har och ljud, Och verlden är din kyrka. Och luft och ljus och berg och flod Och menskohjertats glada mod Den samma lära yrka: All verlden har En Gud och Far.

3. Skall jag då ensam vara stum? Nej, uppgå till de helga rum Jag vill och se din ära. Skön är din himmel och din jord, Men härligare är ditt ord, Din lag, din nådelära. Dig nalkas jag i Jesu namn: Tag bort min skuld, slut ej din famn, Och låt mitt hjerta bära Mig vittnesbörd, Att jag är hörd!

4. Vår jord, och hvad som är derpå, Skall störtas, himlen skall förgå Med alla stjernors skara,

Men ej ditt ord och ditt förbund, Som varit har till denna stund Och skall för evigt vara. Lär mig då akta på din lag, Att, på den stora sabbatsdag, Då jag för dom skall svara, För Jesu skull Du är mig huld!

E. G. GEIJER.

Melodi N:r 35.

322. Mitt hjerta, Jesu, denna dag Skall helgas dig till ära. Låt denna röst till ditt behag Ett heligt offer bära! Med fröjd jag i ditt hus vill gå Att af ditt blod min styrka få Och ljus utaf din lära.

2. Din vishets och din allmagts höjd Förkunna himlens härar. Ditt frälsta folk med helig fröjd Dig i ditt tempel ärar. Der öppnas dig ett krossadt bröst, Som söker dig och finner tröst För allt, som det förfärar.

3. Så gif, o Gud, att denna dag Af mig må väl användas! Låt ånger väckas af din lag Och tro af nåden tändas, Och mörkret för din klarhet fly Och himlens nåd, hvar morgon ny, Till dygdens styrka sändas!

S. ÖDMANN.

Vid ringning till gudstjenst.

Melodi N:r 28.

323. Hör, Gud ännu sin nåd dig bjuder! Se, templets portar öppna sig! Kanske härnäst, då klockan ljuder, Upplåtes grafvens port för dig, Du går ej mer i Herrans hus: Ditt rum bereds i jordens grus.

2. Men om i dag du söker Herran Och hem hans ord i hjertat bär, Han följer dig och är ej fjerran, Då du hans hjelp och tröst begär: Han ej din sjuksäng öfverger Och än i grafven till dig ser.

3. Så sök i dag, då år och helsa Än ge dig tid och kraft dertill, Sök Herrans nåd, som vill dig frälsa, Blott du på honom trösta vill, Och Gud, som hör din bön och sång, Välsigna skall din kyrkogång!

F. M. FRANZÉN.

Gudstjenstens glädje och högtidlighet.

Melodi N:r 140.

324. O Gud! det är en hjertans tröst Att i ditt hus få komma, Der vi få glädjas af din röst Med alla dina fromma: Hur väl det i ditt tempel går, Hur helgedomen härlig står, Det är stor lust att skåda.

2. I dino huse är en dag Fast bättre till att blifva Än allt det nöje och behag, Som verlden har att gifva: Fullkomlig glädje hos dig är Uti din boning, Herre kär, Der du dig uppenbarar.

3. Ty bedje vi så innerlig, Att du vår själ förunnar Den nåd att städs hugsvala sig, Der man ditt ord förkunnar, Och låt oss der din ära se, Din härlighet oss der bete, Till fröjd förutan ända!

4. Gif oss, o Gud, din Anda god, Som på din väg oss leder, Upplyser, styrker håg och mod Och nådigt oss bereder, Att vi ditt ord må rätt förstå Och oss derefter ställa så, Att ditt namn alltid helgas!

5. Vi prise dig, o Fader kär, Vi dig, o Jesu, äre, Dig, Helge And', som trösten är, Vi lika lof hembäre, Som det i allan tid har skett Och ännu sker i evighet: Vi sjunge dertill amen! L. JONÆ.

Dav. 84.

Melodi N:r 51.

325. O, huru ljuflig är Din boning, Herre kär, Ditt tempel och din kyrka, Der sig min själ får styrka Och med ditt ord sig spisa, Samt all din godhet prisa!

2. Min själ stor längtan har Och glad sin tillflykt tar Till dina helga gårdar, Der dina barn du vårdar, Der de, i dig förnöjda, Sig af din kärlek fröjda.

3. Som fogeln, fri och snar, Till kända nästet far, Att der i frid få vara För oro, våld och fara, Så själen till dig längtar Och till ditt altar trängtar.

4. Ty si, det håller hon, O Jesu, för din tron, Der nåd du henne skänker, När hon sin pligt betänker, Ditt ord och bud att lära Och dig af hjertat ära.

5. Ack, sälle de, som bo Uti ditt hus med ro Och hjertat städse vända Till det, som mest kan lända Dig, Gud, till pris, och söka Sin tro med ordet öka!

6. Ack, sälle äro de, Som lifsens vägar se, Af nådesolen lysta, Och, uti hoppet tysta, Rätt vandra, tåligt lida Och Herrans hjelp förbida!

7. Fast de med sorg och qval Igenom jemrens dal Sin vandring måste taga, De nöjde allt fördraga; Ty lifsens brunn de finna, Der mod och tröst de vinna.

8. Ja, deras lärare Med hjertans hugnad se, Att Herrans bud bli lydda, Och de med seger prydda, När ondskans välde stäckes Och trones lif uppväckes.

9. Ack, Herre, hör min röst! Du är min enda tröst: Befrämja Kristi rike, Och satan dädan vike! Låt mig en lem der vara, Den du vill sjelf försvara!

10. Att tjena dig en dag, För mig har mer behag Än all den fröjd och ära, Som verlden kan beskära: Det hus jag sällast aktar, Der man ditt ord betraktar.

11. Du är min sol i köld, I strid är du min sköld; Min tro kan du upptända, Allt ondt ifrån mig vända, Mig nåd och ära gifva Och låta salig blifva.

H. SPEGEL.

Dav. 92.

326. Hur fröjdar sig i templets famn Mitt hjerta och min tunga! Hur ljufligt att den Högstes namn Ibland hans folk lofsjunga! Hvar morgon hans barmhertighet, Hvar afton hans sannfärdighet, Hur saligt att förkunna!

2. Vak upp, min själ, var glad och märk Det goda, Gud dig gifver! Hans vishet i hans råd och verk Här uppenbarad blifver: Hans nåd, oändlig

som hans magt, I hvad han gjort, i hvad han sagt, Här till din tröst förklaras.

3. O fröjd, o frid, som njutes här Af andaktsfulla själar! Må verldens lustar och begär Förnöja lastens trälar: All deras fröjd är tom och kort; Som vissna gräs de falla bort Och evigt sig förderfva.

4. Men cedern lik, som frisk och skön På Libanon sig höjer, Och palmen lik, som alltid grön Sin ädla fägring röjer, Så skall i Herrans helga gård Den fromme blomstra i hans vård Och evigt frukter bära. J. O. WALLIN.

Före predikan.

327. Kom, frälsta hjord, Och hör det ord, Som kan ditt hjerta nära! Församlens, folk, Der fridens tolk Förkunnar Jesu lära! Den lärans röst Är nåd och tröst Åt hvarje själ, som blöder; Dess enkla bud Är: Frukta Gud Och älska dina bröder!

2. O syndaträl, Som kropp och själ I verldens sorg begrafver! Hvart ämnar du? Vänd om! Ännu En liten tid du hafver. Guds vilja hör Och bättring gör! I dag sin famn han räcker: En annan dag Dig vredens slag, Ej nådens stämma, väcker.

3. Låt, store Gud, Din sannings ljud Af oss med andakt höras! Låt hvarje bröst Af nådens röst I dag till bättring röras! På det vår tid I dygd och frid Må trones frukter röna, Och salighet I evighet Vår tro med seger kröna! J. O. WALLIN.

328. Hit, o Jesu, samloms vi Att ditt helga ord få höra. Värdes sjelf du stå oss bi Och vår håg till andakt röra, Att han, ifrån jorden tagen, Till dig alltid varder dragen! :,:

2. Vårt förnuft förblindadt är, Mörker all vår själ betäcker, Om din Ande ej är när, Som nytt ljus i henne väcker. Jesu, värdes oss nu stärka Och nytt hjerta i oss verka! :,:

3. O du härlighetens sken, Ljus af Faderns ljus utgånget, Gör vår håg från mörkret ren, Som vårt hjerta håller fånget! Styr vår tunga, håg och öra Till att rätt vår gudstjenst göra! :,:

T. CLAUSNITZER. P. LAGERLÖF.

Melodi N:r 140.

329. O Gud, som hörer allas röst! Gif oss din Andas gåfva, Att vi, som sätte till dig tröst, Dig rätt må kunna lofva! Lär oss ditt ord anamma så, Att tron deraf må styrka få Och vi må kristligt lefva!

2. Låt upp hvar trogen herdes mun, Att han ditt bud må följa Och, oförskräckt i denna stund, Ej någon sanning dölja! Men hvad du, Gud, oss säga vill, Det gif du nåd och styrka till, Att han oss det förkunnar!

3. Vår öron öppna, Herre Gud! Regera håg och sinne, Att vi må höra dina bud Och hafva dem

i minne, Så att vi ordet rätt förstå Och alltid i din vilja gå, Och såleds ordet göre! ? — J. SVEDBERG.

Melodi N:r 198.

330. O Jesu Krist! dig till oss vänd, Din helga Anda till oss sänd, Vår andakt höj, vår suckan hör Och oss på lifsens väg sjelf för!

2. Upplåt vår mun till ditt namns pris, På oss din nådes kraft bevis, Förök vår tro, upplys vår själ, Ditt helga ord att lära väl:

3. Till dess vi sjunge med Guds här: »Gud helig, helig, helig är!» Och saligt skåde ljusens Far Bland englaskaror uppenbar!

4. Åra ske Fadern och hans Son, Den helga And' i samma tron! Den heliga Treenighet Ske pris och lof i evighet! VILHELM II. J. GEZELIUS D. Y.

Efter predikan.

Melodi N:r 328.

331. Tack, o Jesu, för det ord, Du i dag oss låtit lära! Må din sanning på vår jord Rota sig och frukter bära! Kom att i vårt hjerta fästa Kärlek till vår Gud och nästa! :,:

2. Du, som låtit oss din lag Ren och helig här förklara, Gif, att ock vår arbetsdag Må en själens sabbat vara! Värdes du vårt bröst upplifva, Att det må ditt tempel blifva! :,:

3. Gif, att under lifvets lopp Lifvets pligter redligt skötas! Låt oss här med tro och hopp, Dig till ära, åter mötas! Låt det ljuset, som oss leder, Aldrig bland ditt folk gå neder! :,:

S. ÖDMANN.

Melodi N:r 126.

332. Såled's är vår kyrkogång Denna stunden väl förfluten; Guds ords lära, bön och sång Är i Herrans namn besluten. Gud han vare evigt prisad: Härligt är vår själ bespisad! :,:

2. Vi gå hem, hvar till sitt bo, Af Guds helga gåfvor glade; Nu vår själ har fått den ro, Hvartill hon stor längtan hade. Gud oss framgent så ledsage, Att vi honom väl behage! :,:

3. Gud! vår utgång salig gör, Våra brister nådigt hela, Och all satans list förstör, Dagligt bröd låt oss ej fela, Låt oss väl vår vandring ända Och till dig i himlen lända! :,:

H. SCHENK. P. LAGERLÖF.

4. Husbönder och tjenare.

333. O Gud, mig kristligt nyttja lär Den magt, du täckts förläna, Att jag hvad rätt och lika är, Bevisar dem mig tjena, Väl vetandes, att jag ock har En Herre i det höga, Som mig, ehvad jag företar, Städs följer med sitt öga!

2. Lär mig att deras tunga kall Med vänlig omsorg lätta, Med godhet varna dem för fall, Med saktmod dem upprätta, Dem i din fruktan föregå,

Dem i ditt ljus ledsaga Och större ok ej lägga på, Än de förmå att draga!

3. Den lägste tjenaren af dig Till sällhet kallad blifvit: För honom, lika väl som mig, Du har din Son utgifvit. Hans trogna bön går lika fort, Som min, till guda-tronen. Du, Herre, af ett blod oss gjort Och ser ej till personen.

4. Det goda, en bland dessa små Af mig, o Gud, försporde, Det vill du nådigt räkna så, Som jag åt dig det gjorde. Ack, i behofvet af din nåd Vi alla äre like: Ty led oss alla i ditt råd, Som barn, hem till ditt rike!

5. En dag skall tjenare och fri För dig till rätta ställas: O, hjelp oss lefva så, att vi Ej må i domen fällas! Då skall du, Gud, ej dertill se, Hvem här en herre hetat, Men, som din gode tjenare, Din vilja gjort och vetat.

J. O. WALLIN.

Melodi N:r 31.

334. Du, Herre, afskilt har min lott: Gif, att jag, nöjd med hvad jag fått, Gör allt det goda, som jag kan, Och söker frid med hvarje man, Men främst på deras bästa står, I hvilkas tjenst mitt bröd jag får!

2. När jag hörsammar deras bud, Då tjenar jag ock Herran Gud, Hvars klara blickar skåda ner, Dit intet mensko-öga ser. Ty vill jag alltid vandra så, Att jag för honom kan bestå!

3. Men, Jesu, du ej från mig vik! Du sjelf en tjenare var lik, När du all verldens synder bar Och frälste det borttappadt var, Till dig jag flyr med bön och tro Och finner kraft och själaro.

4. Till dig jag ber med stilla hopp, När morgonsolen träder opp; Till dig mitt offer glad jag bär, När dagens möda slutad är: Ty går mitt arbete med fröjd, Och sedan hvilar jag förnöjd.

5. På Herrans dag, i Herrans hus, Jag får ock hemta tröst och ljus Utaf hans dyra nåd och bud. Då tackar jag så hjertligt Gud, Att jag har helsa, dagligt bröd Och på hans ord ej lider nöd.

6. Med kyskhet, nykterhet och flit Till Gud jag ställa vill min lit. Han var min hjelp från ungdomsdag: Och blir jag gammal, sjuk och svag, Jag får till samma Fader fly, Hvars nåd är hvarje morgon ny.

7. Jag ej afundas andras lott, Ty alla sina börдor fått Och gömmas sist i samma jord; Men den, som efter Jesu ord Här i det ringa trogen var, Sin lön i Jesu rike har.

J. O. WALLIN.

5. Makar, föräldrar, barn.

Vid brudvigsel.

335. Gud! välsigna dessa hjertan, Helga dessa vänners band Och, i glädjen som i smärtan, Hägna dem med fadershand! Bästa skatt i deras bo, Mödans lön och hvilans ro Blifve kärlek, dygd och tro!

2. Blifve många, blifve lugna Deras oåtskilda år! Barn, som deras hjertan hugna, Träde fromt i deras spår! Endrägt, flit och kristligt hopp Bygge deras lycka opp, Trygge deras hela lopp!

3. På den väg, de skola vandra, Led dem i ditt visa råd! Låt dem, stödjande hvarandra, Understödjas af din nåd! Lydnad för din helga lag, Visshet om ditt välbehag Följe dem tillålderns dag!

4. Låt dem, Herre, i din fruktan Glädjens dag till mötes gå, Tåligt böjas för din tuktan, När du lägger korset på; För hvarandra, som du böd, Vara allt i lust och nöd, Vara ett i lif och död!

5. Och när sist, vid dödens möte, Trogna makar skiljas åt, När från vännens kalla sköte Vännen sliter sig med gråt, Trösta den, som sorgen tär, Att den sörjda hinnes der, Hvarest ingen död mer är!

J. O. WALLIN.

336. O du, hvars kärlek sig förklarar I allt, som andas lif och tröst, Men ljufligast sig uppenbarar I hulda, rena menskobröst! O, värdes sjelf den låga nära, Som, till vår sällhet och din ära, Du i förtrogna hjertan tändt! O Jesu! låt de ömma banden Befästas af den gode Anden, Som till vår helgelse du sändt!

2. Med fromma böner, dyra eder, Som utaf rörda hjertan gå, De sälla två sig böja neder Af dig välsignelsen att få. På deras dunkla väg till

griften Dem förestå så många skiften: Men lifve dem din kärlek opp, Så skall den stilla dygdens trefnad Försköna deras sammanlefnad, Och sällhet kröna deras lopp!

J. O. WALLIN.

Melodi N:r 197.

337. Nu blott för verlden två, För Gud ett lif, en anda, De hulda makar gå Att sina öden blanda Och dela ljuft och ledt, Allt efter ditt behag, O du, som vis beredt Så klar som mulen dag!

2. Välsigna det förbund, De vid din kärlek trygga! Låt dem sitt hopp hvar stund På dig allena bygga! Och sist, när jordens band Af döden lösas opp, I fridens sälla land Fullborda deras hopp!

A. A. AFZELIUS.

För äkta makar.

Melodi N:r 160.

338. Du, Herre, godt ej fann, Att menskan blef allena: Du velat derför man Och qvinna huld förena, Att de, med trogna bröst, Må vara till sin död Hvarandras hjelp och tröst, Förnöjelse och stöd.

2. Som du, o Jesu, ett Med din församling blifvit, Åt henne frid beredt, För henne dig ut-

gifvit, En make främje så Af kärlek makans väl, Och blifve af de två Ett hjerta och en själ!

3. Ty kärleken är mild, Han tål och han förlåter, Från agg och misstro skild, Och vänder icke åter; Han ökar lifvets fröjd Och minskar dess besvär, Han öfver smärtan höjd Och stark som döden är.

4. Men, Herre, utom dig Vi alla äre svaga; Vi hafve, hvar för sig, Att våra fel beklaga: Se oss i mildhet an! För oss är bästa råd Att undse med hvarann, Och hoppas på din nåd.

5. När i gudfruktighet Vår stilla väg vi vandra Med kärlek, fridsamhet Och trohet mot hvarandra, Så blifver kärlekens Och fridens Gud oss när Och oss till lifvets gräns Allt godt af nåd beskär.

6. Jag kan mitt hjertas vän Ej sjelf åt mig bevara: O Gud, bevara den För dold och öppen fara! Ack, låt oss sammanbo, Att lofva än ditt namn Och följas åt i ro En gång till fridens hamn!

7. Men är det ditt behag Att vännen från mig skilja, Haf med min sorg fördrag Och böj mig till din vilja, Att jag, när lifvets lopp För mig ock når sitt slut, Får gå med saligt hopp, Dit vännen gått förut!

J. O. WALLIN.

Dav. 128.

339. Säll är den man, som fruktar Gud Och gerna vandrar i hans bud! Hans händers verk, hans hus och kall Af Herran Gud välsignas skall.

2. Hans maka, from och kärleksrik, Ett fruktsamt vinträd varder lik; Hans barn omkring hans bord också Likt friska oljoplantor stå.

3. Sjelf står han lik en löfrik stam, På en gång ljuf och allvarsam, Och ser med fröjd sitt hus och land Förkofras under Herrans hand.

4. Och när han sin välsignelse Åt barn och barnbarn hunnit ge, Han, rik af dygder som af år, Med frid till sina fäder går. M. LUTHER. O. PETRI.

För föräldrar.

Melodi N:r 160.

340. O Gud! du skänkt mig barn, som föddes att dig dyrka: De skola höra till ditt rike och din kyrka. Min pligt mot dem är dyr: gif mig välsignelse Att dana till din tjenst dem, du lät ljuset se!

2. Gif mig din Andas nåd att dem din vilja lära, Så att de må ditt namn rätt frukta och rätt ära! Låt detta vishetsfrö så tidigt rötter slå, Att dagligt de i nåd som ålder växa må!

3. Låt mig ock samvetsgrant mitt ansvar eftersinna, Att de sin föresyn må i min vandel finna! O Herre! skydda dem för all förargelse, Som kan en menlös själ till rof åt lasten ge!

4. Må ej, som Eli, jag så blind i kärlek vara, Att, när jag skådar fel, jag skulle näpsten spara! Med saktmod allvarsam och nitisk i min vård, Må jag ej vara vek, må jag ej vara hård!

5. O Gud, som budit mig att huldhet mot dem öfva! Förkasta ej min bön: må de mig ej bedröfva! Med framgång krön mitt hopp; ledsage dem din hand Att goda kristne bli och gagna fädrens land!

6. O, måtte jag dem se emot min omsorg svara Och, glad af denna syn, i frid från verlden fara! Men är min stund bestämd i deras späda dar, Så blif, o Herre, sjelf de värnlösas försvar!

7. Gif, när jag samlad är med dem till mina fäder Och jordens hela ätt inför din domstol träder, Att jag må säga glad, uppstånden ur min graf: O Gud, se här är jag med barnen, du mig gaf!

G. G. ADLERBETH.

Melodi N:r 126.

341. Du, som var den minstes vän Och lät barnen till dig träda, Jesu! du välsignar än De oskyldiga och späda. Du en faders omsorg leder Och en moders fröjd bereder.

2. Gode Herde! i din hjord Du de svaga lam ej glömmer: Lifsens bad och nådens bord Du så huldrik åt dem gömmer. I din famn du vill de kära Till din faders boning bära.

3. Jesu! i din vård vi ge Våra barn, vårt glädjeämne. Gud! din gåfva äro de: Dig vi dem tillbaka lemne. Re'n i dopet till dig tagna, Låt dem ej från dig bli dragna!

4. Låt oss vandra med dem så, Att vi himlen med dem ärfva; Ej med ondt dem föregå, Ej en menlös själ förderfva, Att de englar, dem ledsaga, Ej hos dig må oss anklaga!

5. Ingen, så ditt ord oss lär, Ingen kommer i ditt rike, Som ej barnsligt hjerta bär Mot sin Gud och mot sin like. Gif, att dig, som barn, vi alla Älska, lyda och åkalla! F. M. FRANZÉN.

För barn.

Melodi N:r 178.

342. O Gud, som ej de spädas röst föraktar! Hjelp ock, att jag med barnslig lit betraktar, Att du min Gud och Fader vara vill! Hör nu min bön, den jag dig ställer till!

2. Du kallat mig af nåd till detta lifvet; Min kropp, min själ och allt af dig är gifvet, Ja, ännu det, som mycket mera är: I dopet du mig tvagit ren och skär.

3. Gif, att jag städs min vandring så anställer, Att ungdomsfel och odygd mig ej fäller! Jag icke sjelf min in- och utgång vet, Ty led mig du uti all menlöshet!

4. Hvad nyttigt är, gif, Gud, jag det må lära, Beflita mig derhos om dygd och ära, Min ungdomstid ej nöta fåfängt bort! Det läras bör är drygt, men tiden kort.

5. Föräldrom är jag skyldig barnslig lydnad Och heder: det skall lända mig till prydnad, När

troget de mig lära dygd och tukt; Deraf jag får med åldern mycken frukt.

6. Bevara mig, o Gud, för ond' exempel, Att ej förstörs den Helga Andas tempel! Ondt sällskap, som förgift, lär mig att sky, Falsk lära och de ondas seder fly!

7. Styrk mig, att jag allt mera må tilltaga Uti allt godt och städse dig behaga, Förkofra mig i visdom och i nåd, Och aldrig gå från dina helga råd!

8. Min lefnad vill jag dig, min Gud, befalla Och dag från dag om bistånd dig åkalla, Att jag må väl fullända lifvets lopp, Behålla tron samt kärlek och godt hopp! J. SVEDBERG. J. O. WALLIN.

För en husfader eller husmoder vid ett årsskifte.

Melodi N:r 136.

343. Gode Gud, som lät mig hinna Fram till denna glada dag! Må för dig mitt offer brinna, Anse det med välbehag! Maka, barn, allt i mitt hem Du åt mig, och mig åt dem, Mild bevarat: Dig ske ära, Dig vårt hjertas lof vi bära!

2. Glad och tacksam vill jag vörda Dina faderliga råd. Rika prof har jag fått skörda, Herre, af din stora nåd: Ny den är, när dagen gryr, Och sig lik, när dagen flyr; Den så vidt som himlen räcker Och från slägt till slägt sig sträcker.

3. Låt den fröjd, du skänkt de mina, Gå till dig, dess ursprung, opp! Låt dem, Fader, vara dina Under hela lifvets lopp! Och när du vill kalla mig Hem, du gode Gud, till dig, Låt dem då den trösten njuta, Att ej du skall dem förskjuta!

4. Fader! jag i dina händer Öfverlemnar dem och mig. Du, som allt till godo vänder, Led oss på din viljas stig! Vi af dig få mycket godt, När vi, nöjde med vår lott, Synden fly, det goda göre, Frukte dig och dig tillhöre.

5. Huru länge vi här vandra, Står allena i din hand. Tiden för oss från hvarandra, Döden sliter ömma band; Men du dig förbarmar visst Öfver all din verk och sist Oss församlar i ditt rike, O du, Fader utan like! J. ÅSTRÖM.

Vid en makas död.

Melodi N:r 21.

344. Ack, döden hafver hädanryckt Min vän ifrån min sida. Af sorg till jorden nedertryckt, Hvad tröst kan jag förbida? Gud! uppehåll mig — jag är svag — Fräls mig från tviflets fara Och lär mig vörda ditt behag, Som jag ej kan förklara! O Gud, min tro bevara!

2. Tung blir den väg och mörk den qväll, Jag nu skall ensam vandra; Men snart i samma fridens tjäll Vi hvila hos hvarandra. Föräldrar, syskon, barn gå bort, Och maka skiljs från maka, Att vi

ett lif, så tomt och kort, Dess hellre må försaka Och själens väl bevaka.

3. Ett stöd dock alltid öfrigt är För den, som Herran fruktar: I sorg och fröjd är Gud oss när, Och närmast, då han tuktar. Han är de faderlösas far, Han enkors rätt försvarar. I verlden intet skydd blir qvar, Som oss till slut bevarar: Guds omsorg evigt varar.

4. Ej må en kristen sörja så, Som de der hopp ej hafva! En stund för oss till hvila gå De kära, vi begrafva: En stund förut blott hemma är Den vän, som jag begråter. Gud! du har mången boning der Och äfven mig du låter Der se de mina åter.

F. M. FRANZÉN.

Vid ett barns död.

Melodi N:r 280.

345. Så snart for då min fröjd sin kos! Så sorgetimman ilar — Och bleknadt, som en bruten ros, Mitt barn på båren hvilar! O Jesu! du, som tröst beskär, Se mildt till den förkrossad är, Att jag ej syndigt klagar!

2. Alls ingen så som du förmår Hugsvala den, som lider, Rätt föra den, som vilse går, Och styrka den, som strider. Omger mig natt ur dödsens hus, En enda stråle af ditt ljus Kan grafven sjelf förklara.

3. Jag vet, o Gud, att det är rätt, Hvad du med mig vill göra. Ej känner jag det bästa sätt Att mina öden föra. Men lär mig älska ditt behag Och uppehåll den själ, som, svag Och rof för ängslan, bäfvar!

4. Mot sorgefulla är du god Och väl bekant med smärtan. Du offrade ditt eget blod Att trösta menskors hjertan. Den lidande du drar till dig, Och jag välsigna vill den stig, Som mig till dig kan föra.

5. Jag vet, du är en bättre Far Än någon uppå jorden, Och att den du till dig upptar, Hans lott är lycklig vorden: Hvi skulle jag begråta då Den oskuldsfulla, som fick gå Till dig i rätta hemmet?

6. En dag du rör ock vid den graf, Som bådas stoft omgifver; Du då den telning, nu bröts af, Föräldrar återgifver. Så kärlek är: den smärta ger, Men äfven genom tårar ler Och hoppas än vid grafven.

E. G. GEIJER.

Vid en faders död.

Melodi N:r 433 a.

346. Ack, re'n i unga åren Jag ser min far på båren! Han, som mig höll så kär, Han, som min ungdom ledde, Min framtids väl beredde, Han nu af döden bortryckt är.

2. Hvem skall mig undervisa Guds verk att se och prisa, Hvem vårda sig om mig? Hvem vill i nöd och fara Min hjelp härefter vara, Min ledare på dygdens stig?

3. Fast mina tårar strömma, Jag vill hans ord ej glömma: »Gud är din vän och Far; Han aldrig öfvergifver Den, honom trogen blifver Och städs för sina ögon har!»

4. Tack, fader, för din lära! Ack, må den frukter bära Uti mitt unga bröst! Till Gud du mig har visat: Han, som med sorgen risat, Han skall ock gifva hopp och tröst.

5. Till Gud, som hjelpen sänder, Jag i min nöd mig vänder. O faderlösas Far! Vid denna bår jag beder: Till barnet skåda neder, Och sjelf i nåd min Fader var!

6. O du, som blomstren kläder Och minsta fogel gläder! Tänk ock i nåd på mig! Du, som höll barnen kära, O Jesu! låt din ära På mig, ditt barn, förklara sig!

7. Mitt hjerta, Gud, bevara För syndens falska snara Och rätta mina fel! Gör själen till din hydda, Och sjelf ditt verk beskydda, O Gud, mitt hjertas tröst, min del!

8. Om menskor för mig ömma, Ack, låt mig aldrig glömma Att tacka dem och dig! Om de mig från sig skjuta, Låt mig den trösten njuta, Att aldrig du förskjuter mig!

9. Ack, låt den gode Anden Mig leda städs vid handen, Att jag en gång hos dig Får skåda, salig vorden, Den fader, som på jorden Så ömt och troget älskat mig!

E. G. KÜSTER. J. ÅSTRÖM.

Vid en moders död.

Melodi N:r 187.

347. Du, som för mig Så innerlig Till Gud har bedt och vakat Och dagens fröjd, För min skull, nöjd, Samt nattens ro försakat!

2. Ej mer du är; Och ingen här Blir så mot mig till sinnes: Så huldrikt bröst, Så ljuflig röst Ej mer på jorden finnes.

3. Ack, hjertelag, Som mer än jag Har känt min fröjd och smärta! Du var mig allt. Nu är du kallt, Du ömma modershjerta!

4. Ej stund, ej dag Gått fram, då jag Din huldhet ej försporde. Men bort du gick, Och jag ej fick Dig löna, som jag borde!

5. Gud löne dig Evinnerlig, Du hulda och du ömma! Med Jesu nåd Jag dina råd Och dygder ej skall glömma.

6. Att bedja Gud Och vid hans bud Förblifva, du mig lärde. Af hjertat gick Ditt ord och fick Af ditt exempel värde.

7. Det blifva skall Mitt lefnadskall, Som du, att tro och göra. Med mig skall då Visst Herren stå Och mina suckar höra.

8. I grafvens bo Till ostörd ro Ditt stoft man nedersänker; Men sjelf du är Hos Gud, och der Helt visst på mig du tänker.

9. Helt visst du ser Till barnet ner Och åt Guds fadersköte Mig ömt förtror, Du goda mor, Till dess jag når ditt möte.

10. I detta hopp Begyns mitt lopp Och fortgår och försvinner. Kan dödens stig Förfära mig? Jag dig på den ju hinner! A. OEHLER. J. O. WALLIN.

6. Ungdom och ålderdom.

För ynglingar.

Melodi N:r 162.

348. I blomman af min ungdoms dagar Hvem är jag skyldig tacksamhet, Om ej den Gud, hvars milda lagar Mig styrka skänkt och munterhet Och öppnat verldens fält för mig, Der all hans godhet röjer sig?

2. Men då jag knappt har lagt till rygga De första stegen af mitt lopp, Hvem är, som skall dess fortgång trygga Och gifva stadga åt mitt hopp? Dig ensam, Herre, tillhör det, Som redan räknat mina fjät.

3. Ledsaga mig den rätta vägen Bland villor och bland farors hot, Att jag ej blind och oförvägen Mot stenen stöta må min fot, Och att jag ej, i förtid trött, Må gagnlöst se mitt lif förnött!

4. När i bekymmersamma öden Jag oförfaren tarfvar råd, O, gif mig dem, jag har af nöden, Med fadersvishet, fadersnåd, Och stapplar jag, så stöd mig mildt, Förr än mig fallet från dig skilt!

5. Låt aldrig mig förmäten tänka, Att den, som ung förglömt din lag, Tids nog åt bättringen kan skänka En bräcklig ålders sena dag! O, hvem

är den, som visshet fått, Att morgondagen blir hans lott?

6. O, må jag visligt nyttja tiden Till ditt namns ära och mitt väl! Må nådens ljus och samvetsfriden Beständigt vårdas i min själ, Så skall jag möta oförskräckt Min framtid, fast i moln betäckt!

G. G. ADLERBETH.

Melodi N:r 136.

349. O min Gud! hvad härlig dager Strålar på den ynglings stig, Som af dig sin styrka tager Och sin glädje har i dig, Som sig håller till din lag Och, förnöjd med ditt behag, Går att lifvets pligter sköta, Går att lifvets öden möta!

2. Han, med bröst af dygd regeradt, Fredadt från begärens brand, Blomstrar, lik ett träd planteradt På den friska flodens strand. I hans blick, som källan klar, Himlens lugn sin spegel har. På hans kind, som rosor smycka, Löftet står om lif och lycka.

3. Hjertat för det goda lågar, Tanken i det sanna ser. Känslan svarar, då han frågar, Himlen hörer, då han ber. Jorden syns ett vårens fält, Hvilket, lofvande och sällt, Bär åt dygdens hopp och möda Blott välsignelsernas gröda.

4. Der skall han, lik fädren, hägna Frihet, lag och fäders land, Sanningen sin stämma egna, Vänskapen sin trogna hand; Der skall han med redlig själ Främja menskors rätt och väl Och i svaga, qvalda hjertan Skingra villan, lugna smärtan.

5. Hjelp mig, Gud, att sådan blifver Min förhoppning och min skörd! Ack, om du ej styrka gifver, Är jag svag och lätt förförd. Styrk mig, led mig, att jag må Rätt min kallelse förstå Och mitt värde ej förspilla På begärens flärd och villa!

6. Lär mig ej allenast veta, Men ock göra ditt behag, Träget bedja och arbeta, Troget akta på din lag! Nådens kraft och dygdens mod Väpne mig mot kött och blod, Att ej lustans dolda gnista Må i lastens vådeld brista!

7. Om jag stapplat, mig benåda, Mig förlåt för Jesu skull! Om jag stapplar än i våda, Stöd mig lika nådefull! Och din Andas kraft mig gif, Att, o Gud, mitt hela lif Helgas dig och fosterbygden, Nyttan, sanningen och dygden!

8. Skulle du ock snart mig taga Från en verld, som vådlig är, Skulle jag dig så behaga, Vara dig, min Gud, så kär, O, då vill jag prisa dig, Att den själ, du gifvit mig, Oförvillad återvänder, Gode Gud, i dina händer!

J. O. WALLIN.

För en fattig yngling.

Melodi N:r 33.

350. Till arf af mina fäder Ej gods och guld jag fått, Men glad min väg beträder Och tror min Gud om godt: Ty Fadern öfver alla Är Fader ock för mig, Och honom anbefalla Jag vill min lefnadsstig.

2. Hvad menskor härligt tycka, Är blott fåfänglighet. Jag döptes ej till lycka, Men dygd och salighet. Ack, skörden blifver mycken, Blott nu jag utså vill Och vara i de stycken, Som höra Gudi till.

3. Jag verlden icke känner, Men i Guds ord jag sett, Hur Herren sina vänner Ej nånsin öfvergett, Hur trofast och benägen Han deras suckan hört Och på den goda vägen Dem till sin glädje fört.

4. En pröfvad Josef finner Rättsinnighetens lön; En David segern vinner Med tillförsigt och bön; Gud styrker Eleasar, Som, from från ungdomsår, För våldets slag ej fasar, Men blott för samvetssår.

5. O Gud, min Gud! du blifver Den samme, som du var, Och mig du äfven gifver Ett lika huldt försvar Och mig mitt bo bereder Och bryter mig mitt bröd, När from till dig jag beder Och vandrar, som du böd.

6. Mig dertill nåd förunna! Ty, Herre, utom dig Hur skall en yngling kunna Ostraffligt gå sin stig? Hjelp mig till döden bära, Med kraft af Jesu blod, En kristens namn med ära, Hans kors med tålamod!

7. Så är jag ej förlägen Hvad väg jag vandra bör: Gudsfruktan blott är vägen, Som till Guds rike för. När, lydig Herrans vilja, Jag hvilar vid hans råd, Ej lif, ej död skall skilja Mitt hopp från Jesu nåd.

J. O. WALLIN.

För en ung qvinna.

Melodi N:r 45.

351. Du, hvars gudahjerta blödde För att mensko-hjertan gläda, Du, som huld de svaga stödde Och i famnen slöt de späda, Jesu! trygg jag öfverlåter Åt din ledning mina dagar, Och af salig fröjd jag gråter, Att du mig så ömt ledsagar.

2. Dig mitt hjerta vill jag egna, Dig det evigt må tillhöra! Du allena kan det hägna, Frälsa, fröjda, saliggöra. Aldrig, aldrig må jag glömma, Hvad af dig är taladt vordet: Som Maria vill jag gömma I mitt bröst det dyra ordet.

3. Men hvad är, att jag dock bäfvar, Gjuter tyst en suck af smärta? Herre! faran kring mig sväfvar: Svagt och värnlöst är mitt hjerta. Öfvergif mig ej! Ty verlden Vill mig från din kärlek draga. Stöd mig, när den falska flärden Vill mitt hopp till dig försvaga!

4. Himlavän! du ej förskjuter Den, dig har i troget minne; Du din anda nedergjuter I ett fromt och menlöst sinne, Att det bedja må och vaka Och i frestelsen ej falla Och dig, Jesu! ej försaka, Om de dig försaka alla.

5. Qvinnans hjerta templet vare, Der din kärlek renast lågar! Hennes känsla mild förklare Hvad med oro tanken frågar! Hennes hand åt den, som lider, Tröstekalken vänligt räcke Och bland mödor, nöd och strider Menskligheten vederqvecke!

6. Hon med himmelsk frid förlike, Hvad en jordisk tvedrägt skilde, Och en förgård till Guds rike Småningom af jorden bilde! Och när otro verlden dårar, Höre hon dock dig allena, Dröje hon med stilla tårar Vid ditt kors, som Magdalena!

7. Herre, se din tjenarinna! Lär mig så mitt kall bevaka, Att på dagar, som försvinna, Jag med frid kan se tillbaka! Mången pröfning, sorg och fara Står i tiden till mitt möte, Men du kan mitt hopp bevara: Jag mig tryggar till ditt sköte.

8. O, du vet och ser allena, Hvilket kors min tro behöfver, Hvilket prof min själ kan rena, Och jag sörjer ej deröfver, Sörjer ej, om lifvets stunder Blifva flere eller färre, Blott du vet, att jag derunder, Älskar, älskar dig, o Herre! J. O. WALLIN.

För nattvardsungdom.

Melodi N:r 245.

352. Kom, o Jesu, väck mitt sinne Och bered mig med ditt ord Till den stund, som snart är inne, Då jag framgår till ditt bord, Ack, det bordet, dit du stiger Kärleksfull från himlen ner Och till salighet inviger Den, som dig sitt hjerta ger!

2. Dig mitt hjerta vill jag gifva: Låt det helgas af din nåd! Din för alltid vill jag blifva: Led mig i din andas råd! Du, som ej försköt den späda, Nu min ungdoms tillflykt var, När jag i en verld skall träda, Der så mången vilsefar!

3. Låt ditt ljus så för mig skina, Att jag går den rätta stig! Påminn mig din död och pina, Då en afväg frestar mig! Låt mig djupt i själen fatta, Hur du lidit för min skuld, Och din kärlek högre skatta Än all verldens magt och guld!

4. Låt mig höra hur du säger: »Kom, mitt barn, och blif hos mig! Ingen bättre vän du eger Än den vän, som dött för dig!» Ja, mitt rörda hjerta känner, Att din ande är mig när; O, jag vill bland dina vänner Följa dig och ha dig kär!

F. M. FRANZÉN.

Dav. 25.

Melodi N:r 229 a.

353. För dig jag träder fram, o Gud, Som ömmar för de svaga: Låt mina läppars böneljud, O Herre, dig behaga! Hjelp, att jag städs din vilja gör Och ditt förbund ej sviker Och från den väg, jag vandra bör, Med uppsåt aldrig viker!

2. Jag har af brister ock min del, Jag ofta handlat illa; Men tänk ej, Gud, på mina fel, Förgät min ungdoms villa! Förlåt mig för din mildhets skull, Förlåt, hvad jag begråter, Och led mig huld och kärleksfull På dina vägar åter!

3. Ty sanning och lycksalighet, De äro dina vägar; Der led mig i ostraffligthet Bland dem, du vårda plägar, Bland dem, som, trogna ditt förbund, I kärlek till hvarandra, Med rena hjertan hvarje stund För dig och menskor vandra!

4. Och nu, hvad qval och nöd som helst Mig här till möte ila, Låt du mig från all våda frälst, Uti ditt sköte hvila! Låt oskuld, fromhet, redlighet

Betrygga mina öden Och hopp till din barmhertighet Förljufva sjelfva döden! J. O. WALLIN.

354. Du, som, förr än min mun dig nämna kunnat, En kristens namn och rätt åt mig förunnat! Välsigna, Gud, en dyr och helig stund, Då jag med dig förnyar mitt förbund!

2. Min vår har flytt, min barndom är förliden: Mot andra dar jag föres fram i tiden, Lik flyktingen, som från sin lugna strand Af stormen drifs mot obekanta land.

3. På lifvets väg jag ondt och godt skall pröfva Och under allt ett troget stöd behöfva; Hvar får jag det? Jag fåfängt derom ber Uti en verld, der allt mig öfverger.

4. Den trogna arm, som förr min vanmagt stödde, Den hulda barm, som vid min smärta blödde, Den ömma röst, som lärt mig älska dig, De skola snart ej vara till för mig.

5. Men du, som var, som är och evigt blifver! Jag vet, att du mig icke öfvergifver, Allenast jag, hvad helst mig förestår, Din vilja gör och dina vägar går.

6. Jag vet, att du i denna stund mig skådar Och med din kraft den rörda själ benådar, Som här åt dig sitt varma offer bär Och evig tro åt dig och dygden svär.

7. Jag vet, att du den svaga ej förskjuter, Som känslans tår vid nådens altar gjuter, Och söker der i enfald, som du böd, Mot qvalen tröst, mot frestelserna stöd.

8. Der, gode Gud, der vill jag råd begära Mot villans magt, mot verldens onda lära, Der hemta kraft till seger och till frid I sorgens prof och i begärens strid.

9. Du hör den suck, som utan skrymtan stiger Ifrån det bröst, jag till ditt tempel viger: Tag, milde Far, tag i din famn emot Det trogna barn, som faller till din fot!

10. Låt ingen flärd ur detta hjerta rycka Den oskuldsfrid, som gjort min barndoms lycka, Den tro, som jag i menlöshet bekänt, Den sälla tron på dig och den du sändt!

11. Låt Jesu ord och hans försonings minne Djupt fästa sig i detta unga sinne, Ack, blifve de i hvarje lifvets stund Min tankes ljus och min förhoppnings grund!

12. Då skall jag trygg gå fram bland nya öden Och under allt, i glädjen som i nöden, Dig höra till, dig älska öfver allt Och göra glad hvad du mig anbefalt.

13. Till dess jag, följd af kärleken och hoppet, Får sluta nöjd det förelagda loppet Och dig förtro, som vill mig evigt väl, Min pröfvade, men oförförda själ.

J. O. WALLIN.

Melodi N:r 162.

355. Hur rörs, o Gud, mitt unga sinne! Hvad vigtig stund i lifvets lopp! Din nåd är ämnet för mitt minne, Din nåd är grunden för mitt hopp. Tag mot mitt lof, min andakt stärk Och helga, Herre, sjelf ditt verk!

2. Förr än jag sjelf mig känna lärde, Jag genom dopet blef ditt barn; Du tidigt mig ditt ord beskärde Att varna mig för syndens garn. Beskyddad i din hulda famn, Jag undervistes om ditt namn.

3. Men, ack, än mer: mig usla, svaga, Mig, matkars like, född af jord, I dag vill himlens Herre taga Till gäst vid sitt, vid nådens bord: Sig Skaparn sjelf förena vill Med stoftet och mig höra till!

4. O Jesu! i den pant, du gifver, Din hela kärlek tecknad står; Så i mitt hjerta djupt du skrifver, Att nåd för rätt i himlen går, Du sjelf vill bo i detta bröst Och vårda hvad du återlöst.

5. Nu, då jag första gång är färdig Att njuta en så dyrbar lott, Gör mig, o Herre, dertill värdig, Gör hjertat troget, rent och godt! Låt själen, höjd från jordens grus, Upplysas af din sannings ljus!

6. De tårar, som från ögat rinna, Den suck, som höjs från hjertats grund, Ack, må de alltid mig påminna Om helgden af så sällt förbund! Ack, må den trohet, jag dig svär, Besegra hvarje ondt begär!

7. Utaf en flyktad barndoms dagar Må kärleken till dig bli qvar, Att jag mot dina helga lagar Af uppsåt intet företar! Hvar gång din nattvard delas mig, Låt hopp och tro förkofra sig!

8. O Gud, i kärlek utan like! Ack, hör min bön och styrk min tro, Att som ditt barn jag i ditt rike Må sist bland dina sälla bo! Min Gud, min Far, se till mig ner! Mitt hjerta ord ej finner mer.

G. G. ADLERBETH.

Melodi N:r 77.

356. Du, som i ditt ord förkunnar, Att ditt hjerta gläder sig Åt ett lof från barnens munnar, Möt nu dem, som nalkas dig! Låt, o Jesu, från din höjd Nådens ljus och himlens fröjd Kraftigt deras hjertan gläda, Som nu till ditt altar träda!

2. Af din kärlek här de njuta Himmelsk salighet och tröst. Må det blod, du lät utgjuta, Nu förvara deras bröst! Deras ljus och styrka blif, Deras hopp och deras lif! I ditt blod, ack, låt dem renas Och i tron med dig förenas!

3. Milde Jesu! från det höga Anse med barmhertighet Dessa tårar från ett öga, Som ännu ej skrymta vet! Här till dig, som allt förmår, Herre, med förtröstan går Hjertats tysta suck, som beder Och ditt bistånd kallar neder.

4. Du från lifvets första dagar Vård om dessa hjertan bar. Deras oskuld dig behagar: Blif dess styrka och försvar! Gif, att de från denna stund, Slutne uti ditt förbund, Ömt på dina armar bäras Och utaf din kärlek näras!

5. Milde Jesu! dem ledsaga På den väg, dem förestår! Låt ej verldens kärlek draga Dem ett steg från dina spår! Gif af ditt försoningsblod Dem i faran kraft och mod! Låt din kärlek, om de falla, Dem till skyndsam bättring kalla!

6. Då till himmelsk glädje röras Dessa frälsta barnens bröst, Må ifrån ditt tempel höras Allas vår

förenta röst: Pris ske dig, som med ditt ord Ger ännu vid nådens bord Nya lemmar åt din kyrka, Att med trogna bröst dig dyrka! S. ÖDMANN.

En äldre kristens tackoffer på sin födelsedag.

Melodi N:r 28.

357. O Gud, som mina steg ledsagar Ifrån min vagga till min graf! Dig helgas främst bland mina dagar Den dag, då mig du lifvet gaf: I ditt beskydd, min högste vän, Jag lugn och lycklig firar den.

2. För svag är denna röst att lofva Ditt milda, underfulla råd; Allt, hvad jag eger, är din gåfva, Allt, hvad jag njuter, är din nåd: Hvad är, som jag dig offra vill, Då allt, o Gud, dig hörer till?

3. Att jag ifrån de späda åren Fått i din kunskap växa opp, Att faror, som mig följt i spåren, Ej villat eller stäckt mitt lopp: Dig tackar jag, o Gud, derför, Som växten ger och bistånd gör!

4. För allt, som hugnat har min lefnad, För mödors lön, för vänners tro, För helsa, dagligt bröd och trefnad, För hyddans och för hjertats ro, Dig tackar jag, till tårar rörd, Och vet, att jag af dig är hörd.

5. Väl har ock nöden mig ödmjukat, Och sorgen undervisat mig; Men om för dem jag underdukat, Det var den stund jag glömde dig. Nu läkt

af samma hand, som slog, Jag tackar dig, som gaf och tog.

6. Jag sörjer ej för morgondagen, Ty Herren för mig sörja skall: Hans hand är aldrig från mig tagen, När jag är trogen i mitt kall. Hvad fruktar jag, hvad felar mig, O Herre, när jag hafver dig?

7. Hvad mer, om hjertat ock skall blöda Ännu af korsets tyngd och qval, Jag vet, att tidens vedermöda Och några mulna timmars tal Ej är att likna mot den fröjd, Som väntar mig i himlens höjd.

8. O du, som räknat mina dagar Och känner hvad mig görs behof! Jag vet, att du mig dock ledsagar Till målet genom alla prof: Ty är jag nöjd med ditt behag Och tackar dig för hvarje dag!

J. O. WALLIN.

För ålderstigna.

Melodi N:r 78.

358. Ålderdomen redan sprider Kring min hjessa hvita hår: Jag till min förvandling skrider, Trött af skiften, tung af år. Gud, som har ledsagat mig Genom lifvets mödostig! Låt mig så min bana sluta, Att jag må din glädje njuta!

2. Ofta i min ungdoms yra Öfverträdde jag din lag, Magtlös att begären styra, Ömsom brottslig, ömsom svag: Syndens vana mig förfört, Sent jag har din varning hört; Och du har dock ej förskjutit Den så länge mot dig brutit.

3. Åndtlig märkte jag min villa: Verld! jag såg dig, som du var — Såg, hur jag har användt illa Himlens lån och styrkans dar; Såg min trägna verksamhet Offrad åt fåfänglighet. Nu hvad ogjordt är jag finner, Ack, då dagen re'n försvinner.

4. O, att flydda dagar kunde Ån tillbaka skänkas mig! O, att du en lifslängd unde Mig på nytt att tjena dig! Fåfäng bön — med tidens flykt Denna tröst är från mig ryckt. Men den trösten står mig åter, Att, som Fader, du förlåter.

5. Ur din bok, o Herre, plåna Mina fels och bristers mängd! Till nytt lif mig krafter låna. Innan nådens dörr är stängd! Om min dag gått fruktlöst bort, Låt min afton, fastän kort, Prof af kristna dygder skänka Och dess himmel molnfri blänka!

6. Låt mig lefva till din ära Och blott helga dig min själ! Låt min vandel äfven bära Frukter till min nästas väl! Ök min vishet dag från dag Och, om bördan gör mig svag, Lär mig du att tåligt lida Och din hjelp med lugn förbida!

7. När den sista klockan klämtar, När för ögat sprides natt, När mitt bröst med möda flämtar, När mitt hjerta röres matt, Lindra dödens bitterhet, Gif mitt hopp ståndaktighet, Låt mig i din äras rike Gå att blifva englars like!

G. G. ADLERBETH.

Melodi N:r 178.

359. Mig dagen flyr och åldern ögat skymmer, Min kraft är tärd af år och af bekym-

mer. Mång barndomsvän sin hvila funnit har; Jag ensam snart på jorden vandrar qvar.

2. Fort, Gud ske lof, min eländstid har farit Och ej så lång som mina fäders varit: Jag har likväl med upprördt hjerta sett, Hur Herrans hand igenom den mig ledt.

3. Du lät mig, trött, o Fader, hvilan smaka; Jag vilse gick, du förde mig tillbaka; Jag hungrade, jag var vid sorgset mod, Du mättade, du tröstade så god.

4. Om dina råd jag i min blindhet klandrat Och, stundom svag, ej dina vägar vandrat, Så tack ske dig, som mig vid handen höll, Att jag ej hel i syndens snaror föll!

5. Nu önskar jag, om det min Gud behagar, Att sluta få de mörka årens dagar Och lägga ner mitt hufvud uti ro På grafvens bädd, mitt sista, lugna bo.

6. Men själen skall uti den sista färden Uppstiga, lik en gnista utur härden, Och söka fri sitt helga ursprungs ljus, Om askan än man bäddar ner i grus.

7. Långt bättre är en enda dag hos Herran Än tusen år i denna öken fjerran: Dess morgonsol med längtan bidar jag; Dock ske ej mitt, men, Fader, ditt behag!

P. A. SONDÉN.

360. Jag hafver en gång varit ung: Nu är jag gammal vorden. Min kropp sig böjer,

trött och tung, Till allas moder, jorden; Och själen längtar till det land, Der Herden på en fredad strand Församlar spridda hjorden.

2. Bland långa rön af ljuft och ledt Min hjessa grå är blifven; Men aldrig jag den fromme sett Af Herran öfvergifven: I nödens som i glädjens dag Han är förnöjd med Guds behag Och på dess händer skrifven.

3. Jag slägter fly och komma såg Och vän från vänner vika Och rik och fattig, hög och låg I grafven varda lika, Men Herrans nåd, hvar morgon ny För dem, som komma, dem, som fly, Sitt löfte aldrig svika.

4. Nu mätt af år och tacksamt rörd, Jag ser min tid förliden: Mitt hufvud, hvitnande till skörd, Bebådar andetiden. Farväl, I sorger och besvär! I lärden mig, hur ljuft det är Att ändtlig hinna friden.

5. Hur ljuft att från en tid och verld, Som mig ej mer behaga, Få reda till min hädanfärd Och till mitt land hemdraga! Snart reser jag i Jesu namn, Och mig i forna vänners famn Guds englar snart ledsaga.

6. Med Simeon jag far i frid Och mig till ro begifver, Lik kärfven, som i rättan tid Från marken införd blifver. Mig, Jesu, med det hoppet gläd, Att bland din skörd, din goda säd, Du mig ett rum ock gifver!

J. O. WALLIN.

7. Sjukdom och helsa.

Under allmänna farsoter.

361. Herre, mägtig att befalla Öfver lif och öfver död! Låt oss ej förderfvas alla, Hör vår jemmer, se vår nöd! Sjuka, döda vid hvarann Knappast mer man räkna kan. Låt, o du, som hjelp kan sända, Dessa plågor återvända!

2. Syndens gift, som Adam fälde, Döden på vårt slägte bragt; Men han nu med ökadt välde Gränslöst öfvar ut sin magt: Likt med våra synders mått, Har vår nöd sin råga nått. Milde Fader! låt oss pröfvas, Men din hjelp oss ej beröfvas!

3. Värdes i din vård oss taga, Du, som älskar dina verk! Dem, du finner godt att aga, Herre, trösta, Herre, stärk! Var de faderlösas far, Enkors tillflykt och försvar! Lindra sjukas nöd och smärta, Lätta den betrycktas hjerta!

4. Värdes aldrig trösten skilja Ifrån lidandet, o Gud! Gör oss nöjda med din vilja Och beredda på ditt bud! Må med tålamod och hopp Vi fullborda väl vårt lopp Och, från syndens smittor tvagne, Blifva i din famn upptagne!

? — KR. DAHL.

För sjuka.

Melodi N:r 178.

362. O Jesu Krist! du är min vän den bäste, När verlden skyr mitt mörka sorgenäste:

När helsan flyr med glädjen bort från mig, Behåller jag i tron dock städse dig.

2. Du med ett ord i fröjd min vånda byter: Uti mitt bröst ditt evangelium flyter, Och kärlek, frid, hugsvalelse och tro Tillsamman der med mina plågor bo.

3. Af verldens flärd och lyckans ynnest sviken, Jag var från dig, o Jesu, fjerran viken; Du hann mig upp, du räckte mig din hand Och syndens sår på mig så huld förband.

4. Min kranka själ du så har velat frälsa; Bland kroppens qval hon återfår sin helsa. Pris vare dig! Hvad helst du sedan gör, I dig förnöjd jag lefver och jag dör.

5. Med dig förent, jag din skall evigt vara: Du förer mig förbi all nöd och fara Till lifsens land, der jag evinnerlig, Min helsas Gud, skall se och lofva dig!

S. J. HEDBORN. J. O. WALLIN.

Melodi N:r 78.

363. Gud, som mig i kärlek kände, Innan än jag verlden såg, Och till mig ditt öga vände, Medan jag i mörkret låg! Bättre vet du det än jag, Att min varelse är svag: Grant du ser, till alla delar, Hvad en bräcklig hydda felar.

2. Lär mig att din faderstuktan Taga som ett barn emot Och, uti din sanna fruktan, Den fördraga utan knot! Lär mig rätt förstå och se, Hur på synden följer ve! Gör mig nöjd, fast kroppen späkes, Om allenast själen läkes!

3. Jesu! värdes mig förläna, Att min bräcklighet och nöd Måtte mig till välfärd tjena Och till hugkomst af min död! Gif, att jag i bot och tro Hos dig söker all min ro Och mig skickar alla dagar Att gå hem, när dig behagar!

4. Jesu! låt min sjukdom blifva En förbättring för min själ! Vill du helsan återgifva, Lär mig den att nyttja väl, Så att både själ och kropp Till din ära offras opp, Och ditt namn må varda prisadt För den nåd, du mig bevisat! ? — J. O. WALLIN.

Melodi N:r 160.

364. Ack, huru plågas jag och måste stundligt qvida! Är ingen hjelp för mig på jorden mer att bida? Jag sökte menskors råd; men ack, jag finner här, Att deras magt och konst till slut förgäfves är.

2. Du, Herre, endast du kan både slå och hela, Du åt den hjelplös är allena hjelp kan dela: Ack, hela den igen, som du så slagit har, Tag bort min stora synd, som dertill orsak var!

3. En Fader heter du, du har ett fadershjerta: Ditt barn det ligger nu uti stor nöd och smärta; Ty ropar jag till dig, o Fader, mig bönhör: Se till min stora nöd och nådigt bistånd gör!

4. O Herre Jesu Krist! till dig står all min tanka: Förbarmat har du dig utöfver alla kranka;

Vår sveda och vår värk du, Jesu, på dig bar: Fördenskull, Jesu god, mig huld och nådig var!

5. Ack, låt mitt usla lif en salig ände vinna, Hjelp, att jag i min död din död må så besinna, Att jag med frid och fröjd ur detta lifvet går Och evigt lif hos dig uti din himmel får!

6. Så skall uti min mun ditt lof ej återvända, Men jag skall prisa dig nu och förutan ända. Ty kom, o Jesu, kom, du, som är A och O, Och byt nu all min värk i evig fröjd och ro!

7. Ja, jag är viss derpå, att du vill mig benåda: Dig, Herre, dig jag skall med mina ögon skåda, Förklarad snart och fri, och i all evighet Lofsjunga dig, min Gud, i himmelsk salighet!

O. RUDBECK D. Y. J. O. WALLIN.

För en blind.

Melodi N:r 160.

365. Jag får ej se Guds dag, Som minsta fogel prisar; Dock prisar äfven jag Den nåd, mig Gud bevisar. Fast jag hans verk ej ser, Hans Ande är mig när Och i hans ord mig ger Ett ljus, som evigt är.

2. Hvad jag ej ser, jag tror, Jag det i hjertat känner. Hur Gud är vis och stor, Hur han är god, jag känner; Jag känner, hur hans hand Ledsagar mig hvar stund Och drar ur syndens band Min själ i sitt förbund.

3. O Jesu! du är än Den blindes tröst på jorden: Du, alla armas vän, Sjelf arm i tiden vorden. O du, som sjelf här led, Sjelf kände sorg och nöd, Du stiger till mig ned Och blir den svages stöd.

4. Du vill, o verldens ljus, Ett ljus för mig ock vara: Du låter i ditt hus Din nåd för mig förklara; Du låter vid ditt bord Mitt hjerta nalkas dig, Och sjelf, o lifsens ord, Du följer hem med mig.

5. O Gud! i dig förnöjd Jag somnar och jag vaknar. När du mig ger din fröjd, Ej verldens lust jag saknar. Om jag ej ser dess prakt, Ej af dess nöjen vet, Jag ser i tron din magt, Ditt rikes härlighet.

6. Den natt, mig höljer nu, Skall en gång sig förklara; Ty en gång öppnar du Min syn bland englars skara. Om ej mitt öga här Din klara sol fått se, Så skall jag skåda der Ditt eget anlete.

F. M. FRANZÉN.

Vid helsobrunnar.

Melodi N:r 216.

366. Du, all helsas källa, Jag till dig vill ställa, Jesu, allt mitt hopp. Värdes nådigt hela Allt, hvad mig kan fela, Så till själ som kropp! Gif, att jag, Betryckt och svag, Må i allt ditt bistånd finna Och förbättring vinna!

2. Allt, hvad själen kränker, Jesu, du fördränker I ditt dyra blod; Men för kroppens sjuka Låter

du mig bruka Denna källas flod. O, så gif Ny kraft och lif, Så till mitt som andras bästa, Detta vårt Betesda!

3. Skall jag sjukdom draga, Ack, så låt din aga Min förbättring bli; Men om du mig låter Helsan vinna åter, Statt mig nådigt bi, Att hvar stund Af hjertans grund Dig med ord och gerning lofva, Herre, för din gåfva! O. KOLMODIN. J. O. WALLIN.

Tacksägelse efter sjukdom.

Melodi N:r 160.

367. O Gud, som skiftar allt, död, sjukdom, lif och helsa, Så stor är ingen nöd, hvarur du ej kan frälsa: När hoppet ute var och döden kom mig när, Blef du min hjelp, o Gud, som sanna lifvet är.

2. Din godhet och din nåd du ny hvar morgon visar, Hugsvalar sinnets qval och kroppens smärta lisar. Du ock till mig, ditt barn, med fadersöga såg, När jag af plågor tärd uti min vanmagt låg.

3. Du hafver slagit mig, men äfven nådigt helat. Förlåt, för Jesu skull, hvad jag mot dig har felat! Du, som min kropp har styrkt, gif, att min själ också I dig sitt lif, sin kraft, sin helsa söka må!

4. Förläna mig din nåd, att jag för helsans gåfva Med tankar, ord och verk dig rätt må kunna lofva! Din Ande lede mig, att jag må lefva din Och flytta, när jag dör, till dig i glädjen in!

J. OLEARIUS. J. SVEDBERG.

För en hustru, som skall kyrktagas.

Melodi N:r 215.

368. Gud, min Gud, som ville än Mig åt barn och maka frälsa! Gläd mig i ditt hus igen, Gläd mig ock med själens helsa, Styrk mig, helga mig i dag! Utom dig, hvad vore jag?

2. Jesu! på ditt dyra ord Vill jag som Maria höra; Låt dess kraft hos mig bli spord Mot den verld, som vill förföra, Att jag jemt på hjertat bär Hvad den bästa delen är!

3. Sedan kan jag lugn och nöjd Äfven Martas omsorg bära, Tacksam för den stilla fröjd, Som du värdes mig beskära. Rätta glädjen är hos dig: Blif en daglig gäst hos mig!

4. Kom, o Jesu, låt ditt namn Mig som mor och maka gläda! Se till barnet i min famn Du, som älskat har de späda, Du, som sjelf har späd och arm Legat vid en moders barm!

5. Kom! Med kärlek och med tro Vill jag dig, o Herre, tjena. Kom, välsigna bröd och bo Och din helga frid förläna! Låt mig göra, vis och from, Af mitt hus din helgedom! F. M. FRANZÉN.

För friska.

Melodi N:r 264.

369. Helsans gåfva, dyra gåfva Af den Gud, som ger allt godt! Må vi glade ho-

nom lofva För så ovärderlig lott, Som af oss dock sällan skattas, Kanske först, när den oss fattas!

2. När, i nätter som i dagar, På en bädd, der qvalen bo, Hjertat utan lindring klagar, Ögat vakar utan ro, Då, af värk och vånda tärde, Ack, vi känne helsans värde.

3. Jesu! dig i nåd förbarma Öfver alla plågans rof! Herre Gud, låt ej de arma Ställas på för hårda prof! Hjelp dem, gif dem tröst i nöden, Mod i striden, frid i döden!

4. Vill du än dem helsan skänka, Lär dem rätt förstå dess vigt; Lär ock oss med dem betänka Så vår sällhet som vår pligt, Att vi dig af hjertat prise Och mot likar kärlek vise!

5. Hjelp oss alla så använda Hvar förlänad helsostund, Att ännu, när den har ända, Du vår själ må finna sund, Och sist från allt ondt oss frälsa, Jesu, du vårt lif och helsa! J. O. WALLIN.

8. Resande till lands och vatten.

370. I Herrans namn far jag åstad, Och är i Gudi trygg och glad: Är jag på vatten eller land, Betror jag mig uti hans hand. Hans ord mitt hjerta tröst beskär Och mina fötters lykta är: I lif och död är han mig när.

2. Jag skiljs från mina och mitt hem: Jag dig, o Gud, befaller dem! Om du med mig den nåden gör, Att du mig lyckligt återför, Så skall jag, Herre, innerlig I din församling prisa dig, Som vårdat och ledsagat mig.

3. Nu, Jakobs Gud, med mig du var, Gör lyckosam den väg, jag far! O, store Gud, låt allt gå väl, O, Herre, styrk min kropp och själ! Ja, derpå jag förlitar mig, Att du, o Fader, vårdar dig Om dem, som gå på loflig stig.

4. Vår Herras Jesu Kristi frid Ledsage oss till evig tid! Gud tröste den bedröfvad är, Den vare fjerran eller när! Bevara, Gud, din kristenhet Så ock vår kära öfverhet! Gif lycka, Gud, och salighet!

? — J. O. WALLIN.

371. Nu farväl, vårt fosterland! Dina dalar, berg och stränder Vi befalle den i händer, Som välsignar haf och land. Värdes, gode Gud, bevara Våra vänner i vår bygd; Hjelp dem i all nöd och fara, Slut dem i ditt milda skygd!

2. Så i Jesu dyra namn Ut på böljans rymd vi drage: Gud, din allmagt oss ledsage, Att vi nå en önskad hamn! Värdes mild hos alla dröja, Som, att vinna dagligt bröd, Hafvet eller jorden plöja: Var, o Herre, allas stöd!

3. Endrägt, frid, rättfärdighet Kring vår konungs tron befästa! Folkets kärlek, landets bästa Vare hans lycksalighet, Att vi, om du ger oss lycka, Känna må vårt land igen, Och till hjertat glade trycka Hvar sin broder, hvar sin vän!

K. FRIMANN. J. O. WALLIN.

Efter storm på hafvet.

Melodi N:r 1.

372. Kring rymden breddes fasa, Och natten föll på böljans stig. Vi hörde vädren

rasa, Vi sågo djupen öppna sig. Från denna sköra planka, Som kringdref lik ett flarn, For hjertats sista tanka Till vänner, makar, barn. Vår sista suck i nöden Till Gud med bäfvan gick, Och hotande kom döden Allt närmare hvart ögonblick.

2. Men Herren tillslöt grafven, Som öppnade sig djup och vid, Den Herren, som åt hafven Och länderna kan gifva frid. Till stormen »tyst!» han sade, Till böljan: »lägg dig ner!» Och böljan ner sig lade, Och stormen röt ej mer. I vattnens lugna spegel Nedblickar solen skön: Vi hisse våra segel, Och prise den, som hört vår bön.

3. Pris dig, som ensam räddar Och kärleksfull det rop förnam, Som genom molnens bäddar Till dig ur djupen trängde fram! Till dig vårt lof skall stiga Med glad och tacksam röst. Ack, bjud ock stormen tiga I våra egna bröst! Fräls oss ur syndanöden, I Jesu dyra namn, Och låt i sjelfva döden Oss finna der vår säkra hamn! J. O. WALLIN.

9. Botfärdiga fångar.

373. O Gud! hvem skall jag klaga Den sorg, jag måste draga, Så arm och syndafull? Ack, hvad jag har bedrifvit, Kan endast bli tillgifvit :,: För Jesu Kristi skull.

2. Jag är en fattig fånge I denna verlden vrånge, Som fåret på en ö. Jag kan ej hädankomma, Min frihet ej bekomma, :,: Förr'n Gud mig låter dö.

3. Jag är från honom viken, Af syndens lust besviken, Som fisken uti nät. Nu vill mig sorgen

stjelpa: Guds ord blott kan mig hjelpa, :,: Må jag anamma det!

4. I nätter som i dagar Mitt hjerta mig anklagar Och af dess dom jag fälls. O Gud, du mig bevara Från satans falska snara, :,: Mig från förtviflan fräls!

5. Jag beder dig, o Kriste, Ack, låt mig ej gå miste Om arfvedelen min! Hjelp mig så väldigt strida, Att jag må kronan bida :,: En gång i glädjen din!

6. O Gud! i dina händer, Ehvart min verld sig vänder, Förtror jag lif och själ! Ack, jag ej kunde tänka, Hur djupt sig allt kan sänka, :,: Så länge allt gick väl. ERIK XIV? J. O. WALLIN.

374. Ack Herre! dig förbarma, Förtyng ej på mig arma Din vredes hårda hand! Ack Herre! mig ej krossa, För Jesu skull förlossa Min själ från syndens band!

2. Mitt öga skumt har blifvit, Min kraft mig öfvergifvit: Blif du mitt ljus, mitt stöd! Styrk hoppet, när det bäfvar, Styrk hjertat, när det sväfvar Emellan lif och död!

3. Jag är din nåd ej värdig, Men du mot en botfärdig Barmhertig är och huld. Den synd, som jag begråter, Jag tror, att du förlåter Af nåd för Jesu skull.

4. Jag känner bördan lättad, Min anda är upprättad, Min trogna bön är hörd: Ditt barn du ej

förskjuter, Jag i mitt hjerta njuter Din Andas vittnesbörd.

5. Ty vill jag mer ej klaga, Men lida nöjd den aga, Som mina brott förskylt. Snart från all nöd och smärta Du frälsar detta hjerta, Som du med nåd uppfylt.

6. Du mig ej öfvergifver; O Gud, min hjelp! du blifver Ej fjerran från mig skild: I lifvet och i döden Du leder mina öden, Allsmägtig, vis och mild.

J. O. WALLIN.

Melodi N:r 280.

375. O Herre Gud! hvad har jag gjort? Nu först jag varse blifvit, Hur jag ej lefvat, som sig bort Och du mig föreskrifvit. Så djupt mig lasten hade söft, Att detta medel du behöft Att mig till sansning väcka.

2. Ja, ofta mig din nåd du bjöd, Men jag har den föraktat, Din kallelse till mig ock ljöd, Men jag derpå ej aktat: Jag följt mitt arga hjertas råd Och i min blindhets öfverdåd Min egen ofärd vållat.

3. I synder mitt förlänta pund Jag tidigt nedergräfde; Med nya synder, stund från stund, Jag samvetsropen qväfde: Från brott till brott mig yran dref, Från djup till djup jag föll — och blef För straffet ändtlig mogen.

4. Men intet straff, o Gud, förslår Att mig med dig försona, Och ingen mensklig nåd förmår Mig för din vrede skona: Min dom jag i mitt hjerta

bär. Jag matk, och icke menska, är: Ack, att jag ofödd vore!

5. Förtviflans skuggor omge mig, Mig qvalen öfverhopa. Ur djupsens nöd, o Gud, till dig Jag måste klagligt ropa: Ack, är dock tid för nåd och hopp, Så länge än din sol går opp För onda och för goda?

6. Ack, är dock tid? Du vet det, Gud! Du vet, om du förskjutit En usling, som mot dina bud Så fräckt, så länge brutit. O Gud! jag har blott gråt och bön: Och evig död är syndens lön, Om du ej dig förbarmar.

7. O, haf dock, haf dock tålamod, För Jesu skull mig skona! En droppe af hans dyra blod Kan all min skuld försona. En stråle af hans nådes ljus Kan af det mörka fångahus Ett himlens förhus göra.

8. Ja, du har ej förskjutit mig: Den hand, du fåfängt räckte Till ledning på min lefnadsstig, Mig hann i detta häkte. Jag kysser denna hulda hand, Som lade på mig fångens band, Men löste syndarns boja.

9. Om plötsligt i mitt yra lopp All verldens väg jag farit, Jag hade, ack, förutan hopp Förtappad evigt varit. Men du ej ville syndarns död: Ty blef jag stadd i denna nöd, Att jag ock skulle frälsas.

10. O Gud, du är dock evigt mild! Af blygsel rörd jag gråter. Jag var så fjerran från dig skild, Dock upptar du mig åter. Jag kommer, en förlo-

rad son, Som har förslöst din kärleks lån: Dock mig din kärlek möter.

11. Din röst vid lifvets ändalykt Mig, såsom röfvarn, helsar. Mig, lik en brand ur elden ryckt, Från evig död du frälsar. Min bot är sen, min bättring svår, Dock skall, så länge hjertat slår, Mitt hjerta dig tillhöra.

12. De brott, som förde mig på fall, Jag icke vill fördölja: Ej någon gömd missgerning skall Mig till din domstol följa. Så går jag döden nöjd emot Och ångerfull, men utan knot, För lagens hämnd mig böjer.

13. Jag önskar till det landet gå, Der synd och död försvinna: Der skall jag den fullkomning nå, Som jag ej här får hinna; Der skall jag, twådd i lambsens blod, Allt mera helgad, vis och god, Min arfvedel ock finna.

J. O. WALLIN.

10. Frids- och krigstider.

Bön om frid.

376. Fridens Gud, oss frid förläna! Hör oss, milde Herre Gud! Hjelp ditt folk dig troget tjena, Fäst det vid din viljas bud! O, då skall med helgad ro Det i fridens hyddor bo.

2. Ingen magt kan det förfära, Då det har sin tröst till dig: I ditt hägn det står med ära, Står, då verlden hvälfver sig, Står, då folk förgås med hast, I din fruktan lugnt och fast.

3. Men det land, der Gud förgätes, Röner snart hvad ofrid är: Först af egna det uppfrätes, Sedan af förtryckarns här; Skylar trampas ner i blod, Högar stå, der bygden stod.

4. Ack, der synd och otro råda, Hjelpa icke svärd och spjut; Skulder uppå skulder båda Nöd och undergång till slut. Verldslig klokhet, verldsligt mod Hämma ej förderfvets flod.

5. Du blott hjelper i all fara, Du, de trognas värn och skygd! Fädrens Gud! lär oss bevara Fädrens tro med deras dygd, Att vi må i eget land Frie tryggas af din hand!

6. Frid i landet du oss gifve, Frid i husen följe den! Makar, bröder, grannar lifve Fridens anda, kärleken! Frid i hjertat, Jesu, bjud, Frid med menskor och med Gud!

7. »Frid på jorden!» söngs i höjden, Jesu, i din födslostund: Frid från himlen utgör fröjden Af ditt saliga förbund; Men i denna pröfvotid Vins den ej förutan strid.

8. Hjelp oss du, o kärleksrike, Styrk oss med din Andas mod! Du, vår Konung i det rike, Som du köpte med ditt blod. Der med oss mot synden strid, Tills vi nå en evig frid! F. M. FRANZÉN.

Bön under krig.

377. O du, som har Ett huldt försvar Oss fordom låtit röna, Som härars magt Har nederlagt, Att oss med seger kröna!

2. Styrk deras mod, Som nu sitt blod För fosterlandet våga! Var du vårt värn Mot våldets jern Och dämpa krigets låga!

3. Du, härars Gud, Den magt förbjud, Som blott vill skada göra! Dig till oss vänd, Din engel sänd Att friden återföra!

4. Då skall din hand, Som frälst vårt land, Bli prisad utan ända, Och nödens slag Från denna dag Oss till förbättring lända.

G. F. GYLLENBORG. KR. DAHL.

Krigspsalmer.

378. Förfäras ej, du lilla hop, Fast fiendernas larm och rop Från alla sidor skalla! De fröjdas åt din undergång, Men deras fröjd ej blifver lång; Ty låt ej modet falla!

2. Din sak är Guds: gack i ditt kall Och i hans hand dig anbefall, Så räds du ingen fara! Hans Gideon skall än bli spord, Som Herrans folk och Herrans ord Skall manligen försvara.

3. I Jesu namn vårt hopp är visst, Att de gudlösas våld och list Ej oss, men sig förstörer. Till hån och spott de skola bli. Med oss är Gud, med honom vi, Och segern oss tillhörer!

GUSTAF II ADOLF. J. O. WALLIN.

Dav. 20.

379. Nu Herren Gud välsigne oss! Vår kraft, vårt mod han lifve! Den Evige bevare

oss, Och lycka han oss gifve! Ja, Gud, vår Gud, som till oss ser, Skall hjelpen ej fördröja: I Herrans namn vårt stridsbaner Vi med förtröstan höja. Gud, gif vår konung seger!

2. Må andre prisa svärd och spjut Och tro på sina härar, Med oss skall Herren draga ut: Oss ingen då förfärar. De skola störtas i sitt lopp, De skola nederfalla; Men oss skall Herren hålla opp, Ty vi hans namn åkalla. Gud, gif vår konung seger!

J. O. WALLIN.

380. Jag tror på Gud och vet, att han Har afmätt mina öden; Jag fruktar Gud och ingen ann, Ja, icke sjelfva döden. För frihet, rätt och fosterbygd Jag vapen trygg skall bära. Gudaktighet är krigarns dygd Och menskligbet hans ära, Och hjertats frid hans vinning.

2. Ej falla trädets frukter af, Förr än de mogna blifvit; Och Herren, som oss lifvet gaf, Vår lifslängd sjelf uppskrifvit. Med fröjdfullt hopp till Herrans ord Vi farorna omfamna: För kung och lag och fäders jord Vi segra — eller hamna I rätta faderslandet.

3. O du, som våra hufvudhår Och våra stunder täljer! Du ensam öfver striden rår Och stridens offer väljer. Och du är vis, och du är god; Ty äre vi så trygga: I ditt beskärm vi hafve mod, På dig vårt hopp vi bygga I lifvet och i döden.

J. O. WALLIN.

Tacksägelse efter seger.

381. Förtälja vill jag, Gud, din nåd, Din magt, ditt underbara råd, Intill min sista timma. Den stolte har du nederlagt Och krossat öfverdådets magt Och låtit dig förnimma, På det all verlden skulle se, Att aldrig du vill öfverge Det folk, som endast uppå dig I lif och död förlåter sig. Pris, lof ske våra fäders Gud! Hans tempel fylls af fröjdeljud: Halleluja! Halleluja!

2. Utöfver konung, folk och land Du, Herre, sträcker ut din hand Och gjuter glädje neder. Hvad är väl all vår styrka värd, Om du ej förer sjelf vårt svärd Och våra härar leder? Din starkhet fattar herdens staf, Och resen stupar i sin graf: Bäst man förtryckarn blomstra ser, Hans rum är icke funnet mer, Och den förtryckte, frälst och glad, Får höja sången i hans stad: Halleluja! Halleluja!

3. Pris ske dig, Gud, i evighet, Som kungjort din rättfärdighet, Din mildhet och din tuktan! Blott ett står fast i fröjd som nöd Och bryts ej af den bleka död: Det är, o Gud, din fruktan. Låt städse den vår arfdel bli, Att barn och barnabarn, som vi, Lofsjunga må din stora nåd, Din starka hand, ditt visa råd! Du, Herre Gud, är Hämnaren, Förbarmaren, Beskärmaren. Halleluja! Halleluja!

E. G. GEIJER. P. A. SONDÉN.

Tacksägelse för frid.

Melodi N:r 197.

382. Lof ske dig, store Gud, som frid och glädje låter Besöka våra hem och våra hjertan åter! Vårt offer vi med fröjd nu lägge för din fot: Du värdes, milde Gud, i nåd det taga mot!

2. I nödens tid, o Gud, du våra böner hörde: Du stridde för ditt folk, du sjelf dess sak utförde. All verlden frukte dig, hvars arm är uppenbar, Ja, dig lofsjunge allt, hvad lif och anda har!

3. Det är din hand, o Gud, som faran från oss vänder: Hvad är all mensklig magt, om du ej hjelpen sänder? Du näpser hafvets våg, du bjuder stormen fly; Du, Herre, vinkar blott, så tystnar härars gny.

4. Tillbedjande din magt, ditt majestät, din ära, Ditt frälsta folk i dag skall dig sitt lof hembära; Och bröder, makar, barn uti de sinas famn Gemensamt prisa nu ditt evigt stora namn.

5. De, hvilkas hjertan rönt en öm förlust i striden, Till dem, o Herre, sänd hugsvalelsen med friden! Ack, se till enkors nöd, gif hopp och tålamod Och säg hvar faderlös, att, Fader, du är god!

6. Pris vare dig, hvars hjelp vi hittills fått erfara! Ack, låt din fadershand allt framgent med oss vara! Välsigne oss vår Gud, och landet njute frid, På Herrans fruktan byggd, till sensta åldrars tid!

J. HJERTÉN.

383. Ära ske Herran! Vår hjelpare Herren är vorden: Målet han satte för sköflingen, våldet och morden. Han till vår nöd Vände sitt öga och böd: Frid vare åter på jorden!

2. Och, som en stråle fördelar de samlade skyar, Fridsbudet kommer och glädjen och hoppet förnyar; Ljufligt och sällt Helsar det dalar och fält, Helsar det städer och byar.

3. Långsamma dagar ej mer i bekymmer förnötas: Fredliga yrken i trefliga boningar skötas. Välstånd och ro Tryggade nejder bebo, Godhet och trohet der mötas.

4. Åra ske Herran! ja Herran allena ske ära: Mägtig att göra långt mer, än vi mägte begära! Härligt och stort Är hvad den Evige gjort. Honom vårt offer vi bära!

5. Bärom för Herran det offer, som honom behagar: Saktmod i lyckan och tålamod, när han oss agar, Sanning och dygd, Kärlek för fädernesbygd, Lydnad för konung och lagar!

6. Lycka ske konungen! Herren hans vägar berede, Styre hans råd och hans hjerta för sorgerna frede! Herren vårt land Hägne med faderlig hand, Och i sin fruktan oss lede!

J. O. WALLIN.

11. Allmänna böne- och klagodagar.

Melodi N:r 245.

384. Herre, dig i nåd förbarma! Hör ditt folk, som hjelp begär, Du, som ömmar

för de arma Och vår enda tillflykt är! Kom att från vår hjessa vända Våra synders svåra lön Och ditt ljus från höjden sända: Fräls ditt folk, och hör dess bön!

2. Du, som med en faders hjerta Bär en faders ljufva namn, Du, som under dödsens smärta Öppnat oss en broders famn, Du, som verldens väl bereder, Söker oss på villans stig, Kallar, väcker, styr och leder! Öfver oss förbarma dig!

3. Oss, som dina lagar brutit, Skona, milde Herre Gud! För det blod, din kärlek gjutit, Hjelp oss, milde Herre Gud! Från de brott, som dig bedröfva, Då vi trampe dina bud, Från de lustar, som oss söfva, Oss bevara, Herre Gud!

4. Från allt ondt, som hjertat leder Till begärens villostig, Från försåt, som fall bereder, Hungerns fasa, pest och krig, Uppror, tvedrägt, brand och lågor, Hagel, storm, din vredes bud, Och från evighetens plågor Oss bevara, Herre Gud!

5. Du, som föddes menskors like Och ditt lif för verlden gaf, Du, som öppnade ditt rike, Då du uppstod ur din graf, Och beseglade din lära, Då du klädd i segerskrud Återgick till himlens ära! Hjelp oss, milde Herre Gud!

6. Skydda, styr och fräls din kyrka, Samla sjelf din spridda hjord, Gif dess herdar mod och styrka Rätt att lära lifsens ord! Räck din hand åt dem, som falla, Och med nådens milda ljud De förförda återkalla! Hör oss, milde Herre Gud!

7. Sprid ifrån palats till hydda Fridens sällhet med din hand, Sträck till oss din arm och skydda Konung, folk och fosterland! Dig i nåd och magt

förklara, Gud, då krigsbasunens ljud Samlar dem, som oss försvara! Hör oss, milde Herre Gud!

8. Må till dina öron hinna Moderns suckar i sin nöd! Må hos dig den sjuke finna Under plågan tröst och stöd! Må, o Gud, ditt hjerta röras Af den fångnes klagoljud Och hans suck med mildhet höras! Hör oss, milde Herre Gud!

9. Låt den faderlöses böner Till ditt fadershjerta gå, Enkan, som sin saknad röner, Stöd af dig från höjden få! Låt vår oväns hjerta böjas Af försonlighetens bud Och vår suck för honom höjas! Hör oss, milde Herre Gud!

10. Låt vår bön och arbetsmöda Öppna väg till ditt förråd, Bergens malm och jordens gröda Tacksamt nyttjas med din nåd! Dig förbarma öfver alla! Dig med ödmjukt böneljud, Fader, dina barn åkalla: Hör oss, milde Herre Gud!

11. Du, som verldens synd borttager, Öfver oss förbarma dig! Du, som verldens synd borttager, För ditt folk från villans stig! Du, som verldens synd borttager, Afvänd våra synders lön! För det blod, som dem aftvager, Gif oss nåd, och hör vår bön! S. ÖDMANN.

385. O du, som alla hjertan ser Och alla hjertan döma skall, Allsvåldige! vi falle ner I stoftet för din fotapall! Här samlas tjenare och fri, Här hög och låg ej skiljas vill, Ty syndare blott äre vi, Ej annat namn oss kommer till.

2. Ack, fjerran gångne från det lif, Som är i dig, vi hafve gått Med jordens sorg och tidsfördrif Och slöst på dem vår himlalott. Vi hafve öfvergifvit dig I tankar, tal, begär och värf Och hastat på de dårars stig Med stora steg till vårt förderf.

3. Vi vilje ej med fagert sken Oss värja mot din stränga rätt, Ty inför dig är ingen ren: Din lag vi alle öfverträdt. Vi vilje hellre med hvarann Åkalla din barmhertighet Och tro på den, som skyla kan Vår brist med sin rättfärdighet.

4. Men utan bättring ingen tro, Och utan ånger ingen nåd Skall skänka våra hjertan ro: Så är din vilja och ditt råd. O Gud! med heliga beslut Vår marga synd begråte vi. För Kristi skull oss ej förskjut Och med din Anda statt oss bi!

5. Lyft upp vår själ ur jordens mull, Vårt hjertas uppsåt styrk och stöd Att högre akta dygd än gull Och rädas mer för synd än nöd! Låt ära växa i vårt land, Låt frid och rätt der sammanbo Och trohet räcka godhet hand Till enskildt väl och allmän ro!

6. Ack, gör oss, Herre, till ett folk Med fromhet vist, med vishet fritt, Der hvarje röst är hjertats tolk Och hvarje hjerta, Gud, är ditt, Ett folk, som städs beflitar sig Att villigt göra det du böd, Och så på dig förlitar sig I väl och ve, i lif och död!

7. Så, Gud, med oss du vara skall, Som du med våra fäder var, Och frälsa än från blygd och fall Ett folk, som du förvärfvat har. Så blomstra skall vår gamla bygd Från tidehvarf till tidehvarf,

Och fädrens hopp och tro och dygd Till barnen gå i evigt arf! J. O. WALLIN.

386. Hör ditt Zions bittra klagan, Herre, hör vårt böneljud! Vi förtjent den svåra agan, Ty vi syndat mot vår Gud. Du har skäl att straffa, risa, Lägga oss i stoft och mull; Men oss värdes nåd bevisa För din Sons förskyllans skull!

2. Han för oss har lidit döden: På hans kärlek tröste vi. Store Gud! så låt ej nöden Lika stor som synden bli! Herre, fast vi mycket brutit, Skona oss på faderssätt! För den frälsning, som vi njutit, Låt oss njuta barnarätt!

3. Vi för korset ödmjukt falle, Der det dyra blodet rann, Och den kärlek vi åkalle, Som oss Jesus återvann. Ack, för Jesu död och pina Fräls oss, Gud, från nöd och qval! Låt oss sist ibland de dina Samlas i din fröjdesal! ? — J. O. WALLIN.

387. Vänd af din vrede, Gud, som straffet sänder! Vänd af din vrede Från bestörta länder! Vänd af din vrede, Gud, som har i händer Lifvet och döden!

2. Vill du oss plåga, Som vi äre värda, Ho har förmåga Att din blick uthärda? Ack, af din låga Jord och haf förtärda Med oss förgingos?

3. Böner så varma Alle vi förena: Döm ej oss arma, Såsom vi förtjena! Gud, dig förbarma! Af din nåd allena Bide vi räddning.

4. Nåd vi begäre, Låt oss henne finna! Nåden beskäre Hvad ej rätt kan vinna! Matkar vi äre, Skuggor, som försvinna, Stoft, som förskingras.

5. Bojor vi draga Af den lott, vi ärfva; Lustar oss jaga, Frestelser omhvärfva. Herre! så svaga Vill du oss förderfva Utan förskoning?

6. För Jesu pina, För den törnekrona, Han för de sina Bar att dem försona, Låt nåden skina, Värdes oss förskona, Var oss en Fader!

7. Jesus allena Hela kan det brutna, Med dig förena Det från dig förskjutna, Genom det rena Från hans hjerta flutna Blodet och vattnet.

8. Låt oss ej falla, Låt den förbön gälla, Som för oss alla Jesus hördes fälla! Dig vi åkalla, Gud, all godhets källa, Trefaldigt store!

G. THYMUS. J. O. WALLIN.

Melodi N:r 70.

388. Store Gud! med skäl du klagar, Att ett folk förderfvadt är, Som ditt namn på tungan bär, Men förtrampar dina lagar Och för hjertats öfverdåd Hämtar styrka af din nåd.

2. I din helgedom dig möter Mången själ, som, kall och död, Utan känsla af sin nöd Endast verldens nöjen sköter Och, då hon sig lycklig ser, Glömmer dig, som lyckan ger.

3. Kärleksfull, i våra själar Ordet du på klippan sår, Der det inga rötter slår: Lifsens frö hos verldens trälar Dör och qväfves af begär, Att det inga frukter bär.

4. Du kan tusen verldar styra Med ett enda allmagtsord; Styr då ondskan på vår jord: Väck ditt folk och qväf dess yra, Dock i nåd, att det i tid Än besinna må sin frid!

5. När du oss till bättring väcker, Krossa då med lagens röst Säkerheten i vårt bröst! När i nödens stund du sträcker Oss till hjelp din milda hand, Bryt då äfven syndens band!

6. Gör min själ den trösten värdig, Som du ger i Jesu blod! Lär mig tro, att, mild och god, Du tillika är rättfärdig, Att din kärlek frälste mig Till att evigt tjena dig! S. ÖDMANN.

Melodi N:r 77.

389. Vänder om, I sorgse sinnen! Vänder om till Herran Gud, Medan än I honom finnen, Med sant bot- och böneljud! Han, hvars magt af ingen man Störtas eller minskas kan, Lika stor i nåd skall blifva, Om vi synden öfvergifva.

2. Fast han har oss nederslagit, Straffat oss en liten tid, Han ej evigt från oss tagit Sin förlåtelse och frid. Låter oss då fatta mod! Den Allsmäg-tige är god: Samma hand, som slår och späker, Syndasåren åter läker.

3. All den nöd, som man beklagar, Viker för hans starka hand: Efter två framlidna dagar Löser han af dödsens band; Och när tredje dagens ljus Träder in i våra hus, Gifver han nytt lif och styrka, Att med fröjd vi honom dyrka.

4. Snart får man med hugnad skåda All den kärlek, frid och tröst, Hvarmed Herren vill benåda Dem, som akta på hans röst. Då skall vara i gemen

Vårt bekymmer det allen, Att vi Gud, hvars folk vi äre, Öfver allting älska läre.

5. Ty han vill då till oss komma, Som en morgonrodnad klar, Och bebåda sina fromma, Att hans dag skall komma snar, Salighetens ljusa dag, Då med nåd och välbehag Guds, vår Faders, milda öga Ser till oss ifrån det höga.

P. GERHARDT. P. BRASK.

Dav. 46.

390. En Gud med faders hjertelag Och välbehag Har skickat våra stunder; Han pröfvar oss i nödens dag Med hårda slag, Men styrker oss derunder. Hans ord står fast, Om klippan brast Och jorden skalf Och himlens hvalf Spred lågor, skräck och dunder: Han gör stor ting och under.

2. Uppfriskas efter solens brand Den heta sand Af milda skurars flöden, Så får ock ett bedröfvadt land Af Herrans hand Hugsvalelse i nöden. Vår Gud är stor! Bland oss han bor, Till oss han ser, Med godhet ner Och leder våra öden I lifvet och i döden.

3. När Herren öfver jordens rund I fasans stund Sin vredes tordön sänder, Då vackla menniskors förbund Uppå sin grund, Då bäfva folk och länder; Men vi se opp Till Gud, vårt hopp: Med oss är Gud, All verldens Gud, Som oss med allmagtshänder Allt till det bästa vänder.

4. När Herren, efter sorg och strid Och mulen tid, Än hoppets morgon tänder Och hugnar, nåderik och blid, Med fröjd och frid Betryckta folk och länder, Då höjs vår röst Till Gud, vår tröst: Med oss är Gud, All verldens Gud, Som oss med fadershänder Allt godt af höjden sänder. J. O. WALLIN.

391. En jemmerlig och usel ting Är lifvet och tar snarligt slut. Dödsengeln sväfvar allt omkring Och öfver verlden ropar ut: Fåfänglighet! Förgänglighet!

2. Allt, som på jorden anda har, Till jorden faller för hans glaf, Och sorgen ensam lefver qvar Att rista på den vida graf: Fåfänglighet! Förgänglighet!

3. En stark ej tröste på sin magt, Och på sin visdom ej en vis. Hvad är dock lycka, fröjd och prakt Och jordagods och menskopris? Fåfänglighet! Förgänglighet!

4. När samma jord man famna ser En dagakarls och konungs ben, Hvad säger mindre eller mer, En mullhög eller marmorsten? Fåfänglighet! Förgänglighet!

5. Si, den, hvars verld är honom trång, Och den, som sätter kött till arm, De finna begge rum en gång Vid samma moders kalla barm. Fåfänglighet! Förgänglighet!

6. Si, den, som nyss på magtens höjd Af böjda skaror dyrkan fått, För dödsens magt sjelf nederböjd, Bevittnar stum all verldens lott: Fåfänglighet! Förgänglighet!

7. O menskor, menskor! frukter Gud, Som ensam evig spira bär! Hans löften blifva och hans bud; Allt annat under solen är Fåfänglighet, förgänglighet.

J. O. WALLIN.

12. Årets tider och jordens fruktbarhet.

Våren.

392. Den blida vår är inne, Och nytt blir jordens hopp: Ny fröjd får hvarje sinne, Nytt lif får hvarje knopp. Hur lifligt solen strålar! Hur majestätiskt mild För dödliga hon målar Odödlighetens bild!

2. Förskönad står naturen Uti sin högtidsdrägt. Hvad ljuflig vällukt, buren På hvarje vindens flägt! Hvad prakt, hvad rikedomar, Som skifta tusenfaldt! Allt lefver, doftar, blommar För dig, o menska, allt!

3. I luft, i lunder höras Mång tusen fröjdeljud. Skall ej vår tunga röras Och lofva Herran Gud? Skall ej vår frälsta anda, Ur jordens sorger höjd, Sin känslas offer blanda Med all naturens fröjd?

4. Men må de glada sånger Af rena hjertan gå, Dem brottets agg och ånger Besmitta aldrig må! Må kölden i vårt sinne Lik vinterkylan fly, Och kärleken der inne Lik vårens morgon gry.

5. Snart våren är förliden. Men, Jesu, när oss blif! Med oskulden och friden Du oss din anda

gif, Att hjertats stormar tystna Och själen uti ro Till dina bud må lyssna, På dina löften tro!

6. Låt ymnigheten flöda Med glädjen kring vår bygd! Gör landet rikt på gröda, Gör folket rikt på dygd! Som bröder må vi vandra En stund i gruset än, Som bröder se hvarandra En gång hos dig igen!

J. O. WALLIN.

Sommaren.

Melodi N:r 1.

393. Naturen åter träder Förnyad fram i högtidsskrud. Allt af din nåd sig gläder, Du verldens Skapare och Gud! Af solens milda strålar Förlänges glädjens dag, Och blommans knopp du målar Med färger och behag. Du fröjdar alla väsen Med känslan af din nåd. Din dagg på låga gräsen Är ymnighetens förebåd.

2. Dig, milde Fader, ärar Allt, hvad du lif och anda gett: Dig prisa luftens härar, Dem din försyn ett bord beredt; Dig prisa regnets droppar Och vindens ljufva flägt Och fruktens späda knoppar Och trädets rika drägt Och hafvets vilda vågor Och bäckens lena fall Och blixtens klara lågor Och åskans dunder, fart och knall.

3. Till dig naturen sänder, O Skapare, sin högtidssång. Dig prisa flodens stränder, Dig prisar källans friska språng, De stjernbeströdde himlar Och djupets mörka stig: Allt, hvad i böljan vimlar, Allt, Fader, prisar dig; Och allt, hvad ljuset gläder, Och

allt, hvad jorden bär, Till dig med lofsång träder Och vittne om din godhet är.

4. Från berg och dalar skallar Till Herrans lof ett återljud, Som dig, o menska, kallar Att böja hjertat till din Gud. Dig hugnar fältets gröda Och axets böjda topp: Så glöm i dag din möda, Och gläd dig i ditt hopp! Lär dina pligter sköta Med nöjdt och helgadt bröst, Så skall du en gång möta I lugn din ålders sena höst!

S. ÖDMANN.

394. Den blomstertid nu kommer Med lust och fägring stor: Du nalkas, ljufva sommar, Då gräs och gröda gror. Med blid och liflig värma Till allt, som varit dödt, Sig solens strålar närma, Och allt blir återfödt.

2. De fagra blomsterängar Och åkerns ädla säd, De rika örtesängar Och lundens gröna träd, De skola oss påminna Guds godhets rikedom, Att vi den nåd besinna, Som räcker året om.

3. Man hörer foglar sjunga Med mångahanda ljud: Skall icke då vår tunga Lofsäga Herran Gud? Min själ! upphöj Guds ära, Stäm upp din glädjesång Till den, som vill oss nära Och fröjda på en gång!

4. Du, milde Jesu Kriste, Vår glädjesol och sköld! Ditt ljus och hägn ej briste: Uppvärm vårt sinnes köld! Gif kärlekseld i hjerta, Men dämpa lustans brand! Vänd bort all sorg och smärta Med mild och mägtig hand!

5. Du, Sarons blomster sköna, Du, lilja i grön dal, Ack, värdes själen kröna Med alla dygders tal!

Af Zion må hon fuktas Med nådens dagg, att hon Förskönas och befruktas, Som ros på Libanon!

6. Välsigna årets gröda Och vattna du vårt land, Gif oss nödtorftig föda, Välsigna sjö och strand! Af himlen drype fetma, Bespisande vår jord, Och flöde nådens sötma Till oss af lifsens ord!

I. KOLMODIN. J. O. WALLIN.

I långvarig väta.

395. O Gud! din himmel gråter Vid jordens svåra skuld. Till dig vi vände åter: O Fader, var oss huld! Vår fröjd du låtit sänkas Uti en syndaflod: O, må vår synd ock dränkas I Jesu dyra blod!

2. Du vändt i olycksflöden Din nådes öfverflöd. Ack, utom denna nöden Vi glömt vår själanöd. O Gud! till ånger förda, Vi se vårt öfverdåd; Till bot och bättring rörda, Vi bedje dig om nåd.

3. Du vill oss ej förderfva Med straffets hand, o Gud, Men dig ett folk förvärfva, Som håller dina bud. Ja, när det öfvergifver Sin synd och hör din röst, Det fröjd i himlen blifver Och uppå jorden tröst.

4. Så vilje vi ej sörja För grödans spilda hopp, Men nu med allvar börja Ett bättre lefnadslopp, Vårt kall med trohet sköta Och minnas hvad du sagt, Och sedan trygge möta Hvad helst du förelagt.

5. Hvad helst du ger och tager, Är du dem trognom blid Och dem ej undandrager Din hand i

nödens tid. O Gud! ditt namn vi prisa Och trösta på din nåd: När nöden gjort oss visa, Så kommer hjelp och råd.

J. O. WALLIN.

I långvarig torka.

396. Du, menskors Fader, himlars Gud, För hvilkens minsta ord och bud De hårda bergen smälta bort Och sjelfva hafvet blifver torrt!

2. Du kan, o Herre, lättelig Befalla skyn att öppna sig: Du kan, o Herre, när du vill, Din himmel åter sluta till.

3. Du, Herre, märker mer än vi, Du ser hvad nöd vi äre i: Vår synd har det dock väl förtjent, Att du din kärlek från oss vändt.

4. Det goda, af din hand vi fått, Du ser, hur det har tjenat blott Till missbruk och till öfverdåd; Ty undandrar du oss din nåd.

5. Kring grödan, som förtorkad står, Ditt folk, o Gud, bedröfvadt går Och tänker nu med skräck och qval På sina svåra synders tal.

6. O Gud! med ånger, bön och bot Vi ödmjukt falle till din fot: Se till vår jemmer, brist och nöd Och gif oss än ett dagligt bröd!

7. Vi äre barn, som bedje dig I Jesu namn så hjertelig. Ditt hjerta röres, tro vi visst, Så tidt vi nämne Jesum Krist.

8. Krön året, Herre, med allt godt, Gif dagg och must i ymnigt mått! Ack, vederqvick den usla säd Och sorgsna hjertan åter gläd!

9. Vi kysse då ditt fadersris Och säge evigt lof och pris. Gif, Herre, hvad vi bedje om Och med ett nådigt bistånd kom! H. SPEGEL. J. O. WALLIN.

Tacksägelse efter regn.

Melodi N:r 1.

397. Sin suck naturen skickar Till dig, o Gud, från brända fält. Af solens heta blickar Förtärd, sitt hufvud blomman fält. Ej hjorden svalka hemtar Vid trädets höljda stam, Och villebrådet flämtar Sin nöd ur skuggan fram: Då du från himlens skyar Oss hjelpen sänder ner Och jordens skrud förnyar Och lifvets glädje återger.

2. I milda skurar nalkas Den tröst, oss är af dig beskärd: Naturen åter svalkas, Af ångst försmäktande och tärd. Med kyla luften blandas, I fröjd är jemren bytt, Och kreaturen andas Ett lyckligt lif på nytt. På skördemannens kinder Man glädjen målad ser, Och, då han kärfven binder, Han prisar dig, som växten ger.

3. Till dig, som verlden gläder Och mild naturens suckan hör, Ditt folk med andakt träder Och tacksamhetens offer för. Vår mödas svett ej tvingar Ett korn ur jordens sköt: Den frukt, oss fältet bringar, Din nåd från höjden göt. Må oss din mildhet lära Att evigt älska dig! O Fader! dig till ära All verldens röst förene sig!

B. MÜNTER. S. ÖDMANN.

När åskan går.

398. Herre! när din allmagts under Möta vår bestörta syn, När med ljungande och dunder Fasan sväfvar ner från skyn, Lär oss, Herre, tanken vända På vårt usla lefnadsskick! Du ger lif; du kan ock sända Döden i hvart ögonblick.

2. Under blixt din lag oss skänktes, Vid din röst ur molnets hvalf Allt i häpenhet försänktes, Öknen röt och Sinai skalf. När dess tordönsbud förklara, Att ej brottet skonas kan, Jesu, räck din famn och svara, Att du tar min ånger an!

3. Eldar skola luften tända, Fästet gifva knall på knall, När vid tidehvarfvens ända Domsbasunen höras skall. Men, o Jesu, du ej glömmer Löftet, som du gifvit har, Att vår svaghet du ej dömer, När vårt hjerta troget var.

4. I all känd och okänd fara Under tusen dödars hot, Herre, lär mig redo vara Att gå döden nöjd emot! Hjelp, att jag ej må förskräckas, När du fordrar in ditt lån, Hur och när det dig må täckas, Att jag skiljes härifrån!

E. M. FANT. KR. DAHL.

Bön om jordens fruktbarhet.

399. Gif oss, o Gud, ett dagligt bröd, Förskona oss för hungersnöd! Förläna oss hvad nyttigt är, O du, vår Gud och Fader kär!

2. Låt upp, o Gud, din milda hand, Gjut ner till detta folk och land God frukt, god helsa och god tid, Gjut ner välsignelse och frid!

3. Du föder djurens marga hop, Du hörer ock korpungars rop: Ty hör och märk, o Fader kär, Hvad barnens mun af dig begär!

4. Förlåt vår synd och gif oss nåd Att bättre följa dina råd Och låt oss din barmhertighet Förspörja i all evighet! N. HERMANN. J. SVEDBERG.

Skördetiden.

400. I nåd du, Herre, på oss tänkt: Vår jord din rikdom hyser. Den frukt, uti dess sköt vi sänkt, I gyllne mognad lyser. Välsignelse Blott du kan ge: Din högra hand Åt våra land Har gifvit korn och kärna.

2. Si, axet fälles till vår fot; Oss fäller dödens glafven. Af ladan tas vår skörd emot Och skördaren af grafven. Kanske besår Om några år En odlare Ovetande Den torfva, som oss höljer.

3. Den jord, vi egt, oss eger då; Vårt goda ega andra, Och nya tjäll kring nejden stå, Der nya slägter vandra. Men, Herre, du Skall, liksom nu, Ock låta då Din sol uppgå Och skördar pryda jorden.

4. Allt verldsligt flyr, förgår så fort; Ej må vi derför sörja. I lifvet vi din godhet sport, I döden vi den spörja. Ty den på dig Förlitar sig Af död ej rörd Skall, som din skörd, Till dina hyddor samlas. E. G. GEIJER.

Tacksägelse för jordens fruktbarhet.

Dav. 65.

Melodi N:r 47.

401. Hur ljuf, o Gud, hur säll den lott Att dig i Zion lofva! Du, Herre, gifver oss allt godt, Och daglig är din gåfva. O du, som hjertats böner hört! Af dig, på rena läppar fördt, Må hjertats lof ock höras!

2. Du, som en fader öm och huld, Den ångrande förlåter, Då, nedertryckt af syndens skuld, Till dig han vänder åter: Benådad, lugnad, frälst och from, Han mättas i din helgedom Af dina rika håfvor.

3. Din magt, din vishet och din nåd Af jord och himmel tydes; Du stillar folkens öfverdåd, Ditt bud af stormen lydes. Ditt namn i skarors fröjdesång Från solens upp- och nedergång Högtidligt återskallar.

4. O verldars Gud! hur skönt vår engd Din godhet oss förkunnar! Hur flödar dina gåfvors mängd Ur aldrig tömda brunnar! En blick af nåd du sänker ned, Och strax den ofruktbara hed Af gräs och gröda höljes.

5. Du kommer — och i dina fjät Det goda året träder; Vid skenet af ditt majestät I fröjd sig höjden kläder, Och dälden är af hjordar fyld, Af skördar slätten är förgyld: Allt fröjdar sig och sjunger.

J. O. WALLIN.

Dav. 67.

402. Gud öfver oss förbarmar sig, Han låter för de sina, Så kärleksrik och nådelig, Sitt klara anlet skina, Att vi hans vägar känna må, Hans helga vilja lära, Att vi på jorden må förstå Hans salighet och ära Och honom lof hembära.

2. Så tacka må och lofva dig, O Herre Gud, all tunga Och hela verlden fröjda sig, Med lust och glädje sjunga! Ty, Herre, du är allas hopp, Som ödmjukt till dig falla: Du hugnar, hägnar, håller opp, Hugsvalar, hörer alla, Som dig i tron åkalla.

3. Ja, tacke, Gud, och lofve dig All folk med dygd och fromma! Si, jorden bär nu rikelig Sin gröda, frukt och blomma. Högtlofvadt vare i all land Ditt namn båd' när och fjerran! Välsignat hafver oss din hand: All verlden prise Herran! All verlden frukte Herran!

M. LUTHER. O. PETRI.

I missväxtår.

Melodi N:r 39.

403. O Herre, var oss nådelig! Med sorgse röst, o Gud, till dig Ditt folk sin botpsalm sjunger. Oss rörde ej din milda hand; Nu

derför till ett syndigt land Du skickar nöd och hunger. Din godhet, tålsamhet och nåd Blott söfde oss i öfverdåd; Ej förr, än vi den saknat, Vi ur vår dvala vaknat.

2. Vårt korn uti den hårda jord Förloradt är, liksom ditt ord Uti vårt hårda sinne; Och knapp och usel och förstörd, Som trones frukt, som dygdens skörd, Vi årets gröda finne. O Gud! vi hafve det förskylt: Vårt olycksmått vi sjelfve fylt Och lide, syndbesnärde, Blott hvad vi äre värde.

3. Men dessa små, som i sin nöd Så klagligt ropa efter bröd, Ack, straffa ej de arma För fädernas missgernings skull, Men, Fader, värdes nådefull Dig öfver dem förbarma! Är du ock ej, du gode Gud, Fast vi förgätit dina bud, En fader för oss alla, När till din fot vi falla?

4. Ja, dina barn, som till din fot Nu falla ner med bön och bot, Kan du ej öfvergifva: När nöden nådens väg beredt, När du, o Gud, vår bättring sett, Skall det ock bättre blifva, Om ock ej här, dock i den verld, Der, af en evig kärlek närd, En salig skörd skall mogna För alla dina trogna.

5. Vi lyfte då vårt hufvud opp Och gå med tålamod och hopp Att vörda dina lagar. Är det oss nyttigt, skall ock du Oss hugna här, o Gud, ännu Med många glädjedagar. Men, gode Fader, lär oss då Din vilja bättre att förstå Och, nöjda, fromma, visa, Dig med vår vandel prisa!

J. O. WALLIN.

Hösten.

Melodi N:r 242.

404. Med hastadt lopp och dunkelt sken Oss solen snart förlåter Att uppgå sorgelig och sen På mulna fästet åter. Förbi är årets sköna tid, Och stormar störa bygdens frid, Och täta skurar svalla; Den sista blomman lutad står, Och i den kulna höstens spår De gula löfven falla.

2. Förbleknad åkern tynat af, Sin gyllne skrud beröfvad. Till hvilan i sin vintergraf Naturen går bedröfvad. Och öfver haf och öfver land, Så fjerran, till en bättre strand Nu luftens härar draga; Och Herren dem sig tager an: De vandrande allena han Kan mätta och ledsaga.

3. Men oss i sjelfva vinterns bygd Vår Fader vill försörja: Vi skole i hans milda skygd Än samma nåd förspörja. Ej nöden oss förfära skall, Ej vinternatten, mörk och kall, Ty Herren vill beskydda Den stilla flitens förrådshus Och låta uppgå nådens ljus Uti den frommes hydda.

4. O Gud! vår tid så snart förgår, Vårt mål så hardt är nära. Ack, lär oss du, att hvad man sår, Det skall man ock uppskära, På det vår ålder, ångerfri, Må lycklig som vår ungdom bli, Med gråa hårens heder, Och lifvets höst, som förestår, Omärkligt bytas i den vår, Hvars sol går aldrig neder!

B. MÜNTER. J. O. WALLIN.

Vintern.

Melodi N:r 39.

405. Var glad uti den goda dag, Men, kristen, ock till godo tag Den mörka och den kulna! Förnöjd med alla stunder var, Ty Gud dem alla skickat har, De klara med de mulna! Hvad Herren gör, är godt och rätt: Ditt fasta hopp till honom sätt Och fröjda dig, att våren Går vintern uti spåren!

2. I täta moln är himlen klädd, Och dödlik i sin hvita bädd Den trötta jorden hvilar; Dock menskan ser till himlen opp: Dess känsla, varm och full af hopp, Högt öfver molnen ilar. När från ett tjäll, der sinnesro Och flit och stilla dygder bo, En suck går upp till Herran, Då är han icke fjerran.

3. Tänk på den Gud, som dig beskär För hvarje tid hvad nyttigt är! Tänk sedan på den arma, Som saknar kläder, bädd och bröd, Då du ej vet af någon nöd, Och lär att dig förbarma! Ack, ljufva, afundsvärda lott Att sprida fröjd och göra godt! Det höjer, värmer anden I sjelfva vinterlanden.

4. O menska! du ej dröjer här, Och allt, hvad ditt på jorden är, Vid grafvens brädd du mister: Ditt gods som drifvan smälter bort, Din lust som vinterns dag är kort, Din magt som isen brister. Men falle himmel, falle jord, Evärdeligt är Herrans ord: Ho derpå aktning gifver, Evinnerliga blifver.

J. O. WALLIN.

13. Årets början och slut.

Nyårspsalmer.

406. Du, som härlig stälde Din tron högt öfver tiden, Der sällheten och friden Ej vexla om, ej sluta sig, Evige! ditt välde Ej ljus och mörker skiftat: Den lag, för oss du stiftat, Förvandlar icke dig.

2. Konung i det höga! Du slägter bortgå låter Och andra komma åter Och åldrar undan åldrar fly; Men ditt fadersöga Mildt vakar öfver alla: Din nåd, som vi åkalla, Är hvarje morgon ny.

3. År och vänner flykta, Men du den samme blifver; Du än åt barnen gifver Den vård, som du åt fädren gaf: Mod åt de betryckta Och styrka åt de svaga Och tröst åt dem, som klaga Vid sina vänners graf.

4. Gud! vi vandra trygga, När redligen vi vandra I kärlek för hvarandra Och hörsamhet för dina bud. Gud! på dig vi bygga Vårt hopp i alla öden: I lifvet och i döden Du vårdar oss, o Gud!

5. Lofvad vare Herren! Sannfärdig, vis och nådig Och helig och rättrådig, Han alltid allt allen förmår. Lofvad vare Herren! Hans lag, hans nådelära, Hans härlighet och ära I evighet består.

J. O. WALLIN.

407. Än ett år uti sitt sköte Oss en mängd af dagar bär, Dem vi skole gå till möte,

Om det Herrans vilja är. Hvem blir mulen? Hvem blir klar? Gud oss det förborgat har.

2. Dock begär ej, matk i gruset, Att hans dolda råd förstå! Hvarje morgonväkt med ljuset Goda gåfvor till oss gå, Hvarje natt vid hvilans bädd Vakar Gud, i mörker klädd.

3. Herrans nåd i solens låga Sprids från himlens klara fält, Skiftar härlig i den båga, Han i molnen hafver stält; Ty han tänker hvarje stund Uppå oss och sitt förbund.

4. Herrans öga aldrig blundar, Hvarje dag han sett och ser, Den, som var, och den, som stundar: Hvad vill jag då veta mer? Han ock sett min dolda stig Och den stakat ut för mig.

5. Ej en framtid mig betungar, Jag dess omsorg lemnar Gud. Han försörjer örnens ungar, Kläder liljan i dess skrud: Skall han mig förgäta? Nej, Han de sina glömmer ej.

6. Israel på honom trodde, Då han genom öknen drog; Gud i tjäll med Aron bodde, Och hans folk då egde nog: Det sitt bröd från himlen fick Och ur klippan tog sin drick.

7. Döden bör mig ej förfära, Om han möter mig i år; Att en skörd för himlen skära, I Guds ärende han går: Himlens port han låter opp, Målet för mitt trogna hopp.

8. Jag kan trygg vid Herran hvila, Så i glädje som i sorg, Medan tidens stunder ila; Ty han är min fasta borg. Han min starkhets klippa är: Trygg mitt hus jag bygger der. S. J. HEDBORN.

Melodi N:r 200.

408. Snabbt som blixten de försvinna, Våra korta lefnadsdar; Som en pil att målet hinna Tiden hastar bort så snar. Döden möter att oss fälla Och för Herrans domstol ställa; Sällhet eller ofärd då Blir den lott, vi skole få.

2. O min själ! må du betänka Dina dagars knappa tal, Att ej synden dig må sänka I förtappelse och qval! Uppskjut ej dig sjelf att pröfva, Dröj ej Herrans bud att öfva, Att, när han dig kalla vill, Du må vara prydd dertill!

3. Likt ett skepp, af vinden kastadt Plötsligt till en okänd strand, Än ett år, ack, syndbelastadt, Flytt till evighetens land. Hvad jag gjort och tänkt och velat, Hvad jag brutit, hvad jag felat, Allt med detta flydda år I Guds bok nu tecknadt står.

4. Om ock någon dygd blef öfvad, Ack, hur litet gäller den, Då dess inre halt blir pröfvad Af den högste Domaren! Nej, i stoftet må jag ligga Och om nåd och tillgift tigga. Jesu! låt ditt dyra blod Rena mig och skänka mod!

5. Låt den nya nådetiden Af min själ användas så, Att jag, när den är förliden, Må för dig i tron bestå! Låt från denna dag mig börja Mera vist för själen sörja, Lefva för den evighet, Som jag snarligt stunda vet!

B. MÜNTER. J. ÅSTRÖM.

Melodi N:r 28.

409. Till dig, o Gud, mitt hjerta hastar Och dig sitt första offer bär; En tacksam blick mitt öga kastar På året, som till rygga är. O, måtte jag lofsjunga rätt Den nåd, som mig så ofta glädt!

2. På branten, der du såg mig falla, Du räckte mig din hand i nåd; Din röst jag hörde återkalla Mitt hjerta från dess öfverdåd. Så vårdade du äfven ömt Det kalla bröst, som dig förglömt.

3. Till dig i nödens stund jag höjde Min röst och himlen öppen fann: Den tyngd, som mina skuldror böjde, Af dig blef lättad och försvann. Så glädde du min sorgedag Med sötman af ditt hjertelag.

4. Du såg ditt barn med svaghet sträfva Och göt din styrka i dess bröst; Du såg ditt barn för faran bäfva Och gaf dess hjerta lugn och tröst. Jag, Fader, detta barnet är, Som samma nåd ännu begär.

5. Förskjut mig icke, när jag felar Mot dina kärleksrika råd! Det blod, som verldens brister helar, Mig återföre till din nåd! Du sjelf i Jesu dyra namn Mig öppnat vägen till din famn.

6. Låt kraften af ditt ord bereda De rätta skatter för min själ! Låt frid och dygd och samdrägt leda Till enskildt lugn och allmänt väl! Välsignadt varder då det år, Som nu ditt folk till mötes går.

S. ÖDMANN.

Melodi N:r 206.

410. Din godhet rätt att lofva, O Jesu, nåd beskär! Vårt hjerta är den gåfva, Som du af oss begär: O, må det skänka sig Odeladt, fromt och renadt I ditt blod, och förenadt Igenom tron med dig!

2. Oss kan ej vederfaras En större nåd och tröst, Än att oss uppenbaras, Att du oss återlöst. Ditt blod, som för oss rann, Har helgat denna dagen: Du, undergifven lagen, Förlossning för oss fann.

3. Fördenskull är dig gifvet Ett namn, som härligt är, Som salighet och lifvet Allena innebär: Ty Jesus kallas du. O Jesu! värdes blifva Vår Jesus och oss gifva Hvad vi ombedje nu!

4. Dig Fadern velat skänka Åt oss till frälsare: O, må vi det betänka Och alltid låta se Vårt hjertas tacksamhet, Dermed att vi dig prise Och städs vår tro bevise Med sann gudaktighet!

5. Du nådigt velat frälsa Vår syndbesnärda själ, Beskärt oss lif och helsa, Bevakat allas väl, Att vi, af ditt behag Förskonte från all våda, Med glädje kunne skåda Och fira denna dag.

6. Vår första gerning denna Må bli alltså i år Att andaktsfullt bekänna Ditt namn, som allt förmår, Och glade samlas här, Der oss ditt ord förkunnas, Der oss den friden unnas, Som trygg och evig är!

7. Förnya du vårt sinne I detta nya år! Gif, att vi oss påminne, Hur tiden snart förgår! I himlen tecknad står Hvar stund, som användts illa: Gud! låt oss ej förspilla Kanske vårt sista år!

8. Ack, låt oss våra dagar Framlefva uti ro, Att vi, som dig behagar, I kärlek, hopp och tro Må vandra lifsens stig! Ja, Herre, oss förläna Att vi dig rätt må tjena, Och så få ro hos dig!

H. SPEGEL. J. O. WALLIN.

Melodi N:r 370.

411. Det gamla år framgånget är, Nytt kommer nu i stället här. Gud vare lof, att vi i frid Fått lefva intill denna tid! Förlän, o Gud, ett godt nytt år, Att hvar och en nytt sinne får Och i sin gamla synd ej står!

2. Hur mången nöd, o Herre god, I detta år oss förestod! Du hafver dock fast dagelig Den från oss vändt så faderlig. Låt oss, o Gud, i all vår tid Ännu få trygga oss dervid, Att du är nådig, mild och blid!

3. Ho är väl värd så mycket godt? Ditt fadershjerta gör det blott: Du kan för din barmhertighet Ej länge se vår uselhet. O, att vi dock rätt tänkte på, Att det med oss skall ände få Och vi till Gud oss vända må!

4. För vådeld, pest och hungerstid Har du oss skont, o Fader blid! Vi hafve hört af krig och strid, Men suttit dock i ro och frid. O gode Herde!

du allen Din dyra hjord behållit ren Från otro, villa och allt men.

5. Vi bedje, vi åkalle dig: Förlåt vår synd, miskundelig! Låt sakramenten och ditt ord Ej tagas bort ifrån din hjord! Din kärlek i vårt hjerta tänd, Din Andas nåde till oss sänd, Så varder satans list bortvänd.

6. Sträck öfver oss din högra hand, Välsigna både stad och land! Gif oss, o Gud, ett dagligt bröd Och fräls oss du i all vår nöd! Upplys vår hulda öfverhet, Förlän oss frid och enighet Och allt, hvad du oss gagna vet!

7. Så vilje vi, o Fader blid, Dig tjena nu och allan tid: Din helga Andas kraft oss gif Till kärlekens och trones lif! Och låt oss sist bland englars chor I himlen, der du sjelfver bor, Lofsjunga dig med glädje stor!

J. EBERT. J. SVEDBERG.

Melodi N:r 55.

412. Vår tid är ganska flyktig här! Det förra året gånget är Nu lyckligen till ända: Ett nytt år börjar här sitt lopp. Så vilje vi med tro och hopp Oss till vår Gud nu vända, Som sig Härlig Städs bevisat, Sorgen lisat, Gjort stor nåde Och oss frälsat af all våde.

2. O Gud! din Andas fröjd och frid, Som hugnat oss i all vår tid, Vi detta år ock njutit. Fast mången i sitt öfverdåd Missbrukat har din stora nåd, Har du oss ej förskjutit: Godhet, Trohet,

Nådehåfvor, Glädjegåfvor Oss till fromma Månde vi af dig bekomma!

3. O Gud! vårt hjerta öppnar sig Att för all kärlek tacka dig, Som du oss har bevisat! Du frälsat oss från hungersnöd, Från krig och pest och ondan död, Samt allt bekymmer lisat. Kraft, nåd, Hjelp, råd, Helsan, lifvet Oss du gifvit, Dig till ära: Dig vi derför tack hembära!

4. Tag bort nu med det gamla år Vår gamla synd och ondska svår, För Jesu död och pina! Förvissa oss, att Jesus Krist Har tagit bort vår synd och brist, Och låt din nåd påskina! I nöd, I död Han sig gifvit För att lifvet Oss förvärfva, Att vi må hans rike ärfva.

5. Förnya, Gud, i detta år Välsignelsen och lyckan vår, Att vi med dygd och ära Dig tjena må i frid och ro, I kristlig kärlek sammanbo, Oss redeligen nära! Gud! stärk Vårt verk, Bördan lätta, Oss upprätta Och förandra Att som nya menskor vandra!

6. O Gud! ditt ord och sakrament Låt aldrig blifva från oss vändt: Sjelf din församling skydda! Vår kristeliga öfverhet Gif helsa, lycka, salighet: Bevara slott och hydda! Låt sist, O Krist, Oss i friden Rätta tiden Till dig fara! Evigt nyår skall der vara.

? — J. SVEDBERG.

Melodi N:r 136.

413. Gif, o Jesu, fröjd och lycka! Ett nytt år går åter in: Värdes ock på nytt in-

trycka I mitt hjerta viljan din! Gif att själen, ren och from, Blir på nytt din egendom! Ny välsignelse och gamman Skänk af nåd oss allesamman!

2. Lär mig nu att rätt besinna, Hur jag handlat dig emot! Låt min syndanöd försvinna! Väck mig till allvarlig bot, Att jag ondskan hata må Och din nåd och ynnest få! Ty all synd du visst förlåter, När man hjertligt den begråter.

3. Med din kärlek mig hugsvala! Hör min suck, o Herre kär, Fast ej munnen kan uttala Allt, hvad jag på hjertat bär! Sofver eller vakar jag, I ditt värn du mig upptag! Styrk mig i min nöd och möda, Låt ej synd och sorg mig döda!

4. Detta året lär mig höra Rätt ditt ord, o Herre blid, Och en kristlig vandel föra Utan svek i all min tid, Att jag har min nästa kär, Aldrig hat till honom bär! Gif mig nåd att heligt lefva Och i synd mig ej invefva!

5. Låt din Anda mig ledsaga Alltid på de frommas stig! Låt ej högfärd mig intaga, Flärd och svek ej bo hos mig! Gif, att jag ondt sällskap flyr, Girighet och otukt skyr! I försökning hjelp mig strida, Lär mig motgång tåligt lida!

6. Jesus vare allt mitt nöje, Jesus blifve alltid när, Jesus mina sinnen böje, Jesus vare mitt begär, Jesus styrke kropp och själ, Jesus mig beskydde väl, Jesus vare i mitt hjerta, Jesus lise i all smärta!

7. Jesu! gif, att jag väl ändar Detta påbegynta år! Bär du mig på dina händer, Fräls mig från all vånda svår! Statt mig bi uti all nöd, Var mig när uti min död, Ack, du mig i famnen slute, När min lifstid här är ute!

J. RIST. P. BRASK.

Vid årets slut.

414. Ack, jordens barn! vår tid är kort, Och våra dar förrinna: De som en skugga hasta bort Och som en rök försvinna. Vi se oss om — och åter är Ett år tilländalupet: Dess nöjen, liksom dess besvär, De sjönko ned i djupet, I tidens haf, Den vida, allom öppna graf.

2. Vid årets början mångens hopp, I sköna färger brutet, Dess hela bana mätte opp, Men släcktes innan slutet. Så mången då i sorgfritt tjäll Med barn och maka bodde; Så mången då, förnöjd och säll, På lif och helsa trodde: Och se — nu re'n Har jorden gömt hans kalla ben!

3. Åt mig du lifvet än förlänt, Än låter du mig vandra: O Herre! har väl jag förtjent Att skonas mer än andra? Ack, nej, det gör din blotta nåd, Din kärlek utan ända, Att jag må se mitt öfverdåd Och hinna mig omvända, Jag syndaträl, Som tänkt så litet på min själ!

4. Jag är det trädet i din gård, Som skulle sparadt blifva, Att en gång, tacksamt mot din vård, Det måtte frukter gifva. Den ömma vård, du tog derom, Från år till år du ökte; Och hvarje år du återkom Och frukt på trädet sökte: Du kom i år — Men lika ofruktbart det står!

5. »Tag trädet bort», så talar du, »Dess torra stam hugg neder!» »Ack, låt det stå ett år ännu!» Så Jesus för mig beder, Ja, bed, du gode vingårdsman! Din bön allena gäller. Och hjelp, att frukt

jag visa kan, Förr än mig döden fäller! O Jesu! blif Den svages kraft, den dödes lif!

6. Mig föd och vattna med ditt ord Och med ditt blod, så trogen, Att jag, med nytta för din jord, Blir för din himmel mogen! Mig värdes, för din kärleks skull, Till trones frukter lifva! Ty snart, der trädet föll omkull, Der skall det ock förblifva. Låt, för ditt namn, Mig falla, Jesu, i din famn!

J. O. WALLIN.

415. Så lyktar än ett år sitt lopp: Dess dagar gå ej mera opp, Dess timmar hafva slagit. Och tidens flod Har ond och god Med sig i farten dragit.

2. Men mig, o Herre, låter du På jorden vandra qvar ännu, Att dock jag måtte hinna Omvända mig, O Gud, till dig Och nåd i himlen finna.

3. Ett annat år upprinner fort: Kanske, förr'n det sitt omlopp gjort, Skall dödens hand mig röra. Då blir för sent, Då är förment Att bot och bättring göra.

4. Ty vill jag, medan än är tid, Betänka hvad tillhör min frid, Och mer i synd ej falla! Ack, dig jag vill Om kraft dertill Med daglig bön åkalla!

5. Du helige, du gode Gud! Hjelp, att med lydnad för ditt bud Jag mot din kärlek svarar Och Jesu tro, Till hjertats ro Och helgelse, bevarar!

6. Då hoppas jag, för Jesu skull, Att du ej sträng, men nådefull, Här med ditt barn skall handla Och hjertats hopp Vid slutadt lopp I salighet förvandla!

J. O. WALLIN.

14. Morgon och afton.

416. Lof, pris och ära vare dig, O Gud, att från det höga Du vakar dag och natt på mig Med nådigt fadersöga!

2. Gif mig din anda, att jag må Till gagn för mig och andra Med trohet dina vägar gå Och i din fruktan vandra!

3. Gif nåd och lycka, ro och frid Åt öfverhet och rike! Från våra hyddor hungerstid Och pest och tvedrägt vike!

4. Slägt, vänner, deras, mitt förråd Vill jag dig anbefalla! Slut ock min ovän i din nåd, Du, gode Far för alla!

5. Må i mitt kall och i mitt bo Jag nöjd och tålig vara, Din sanning och ditt löfte tro Och fåfäng omsorg spara!

6. Ett saligt afsked mig förlän, O Gud, af denna verlden, När jag en gång skall fara hän Den dyra, sista färden!

7. Min bön du värdes denna gång Inför din tron upptaga, Låt dig min hjertans suck och sång I Jesu namn behaga!

M. BRUNNERUS. J. O. WALLIN.

417. När jag om morgonen uppstår, Om aftonen till hvila går, Till dig, o Gud, mitt öga ser, Till dig mitt rörda hjerta ber.

2. O Jesu! vid din nåd för sann Jag trygg och säker hvila kan: Din Anda visst bevara skall Min själ från qval, min fot från fall.

3. Ditt blod, som rann från korset ned, Det ger mitt hjerta tröst och fred; Jag somne eller vakne opp, Är du min tröst, mitt enda hopp.

4. Din engel håller om mig vakt, Ty fruktar jag ej dödsens magt: I fröjd och nöd du vårdar mig, Ty med- och motgång är från dig.

5. Ehvad jag lefver eller dör, Med lif och själ jag dig tillhör Min arma själ betror jag dig: Upptag den, Herre, mildelig!

? — H. AUSIUS.

Morgonpsalmer.

418. Att dig, o Gud, mitt offer bära, Min första känsla vara bör; Min röst skall höjas dig till ära: Mitt hjerta vet, att du mig hör.

2. Du är det, Gud, som tima låter, Att jag, bevarad, styrkt och nöjd, Ur nattens glömska vaknar åter Till denna nya dagens fröjd.

3. De krafter, hvilan återgifvit, Välsigna deras bruk i dag, Att på den väg, du föreskrifvit, Jag vandrar i din viljas lag!

4. Låt för din röst, som till mig ljuder, Mitt öra aldrig sluta sig! Gör mig så from, din lära bjuder, Så lycklig, som hon lofvar mig!

C. G. AF LEOPOLD.

419. Jag lefver och upphöjer Min själ igen till dig, O Gud, hvars vård jag röjer I allt, som omger mig, I dagens nya ljus, I lugnet kring mitt läger, I allt, hvad kärt jag eger Oskadadt i mitt hus.

2. Lof ske ditt ord i tiden, Som böd, att ljuset är! Lof ske dig ock för friden, Som natten till oss bär! Hur ljuft att i dess famn Mitt trötta hufvud gömma Och dagens sorger glömma Och somna i ditt namn!

3. Hur sällt att åter träda Förnyad på din jord Och åt din sol mig gläda Och tänka på ditt ord Och gå, med helsans fröjd, Till mina pligters öfning, Beredd till kamp och pröfning Och med min lott förnöjd!

4. Ej blott att kroppen stärka Du gaf oss hvilan, Gud! Den bör ock hos oss verka Ny håg för dina bud. Om på min gårdagsstig Jag ser med blygd tillbaka, Hjelp mig i dag att vaka Mer troget öfver mig!

5. Hjelp mig, att jag ej kränker Min nästas minsta rätt, Ej talar eller tänker På lastarenas sätt, Att jag för stundens ro Ej spiller samvetsfriden, Ej håglös dräper tiden, Men gör mitt kall med tro!

6. Kan hända snart jag saknar Den tid, du nu mig ger: Jag lägges ner och vaknar Till jordens dag ej mer. O Jesu! gif mig då Den frid, som du blott gifver, Till dess den dagen blifver, Som ej skall nedergå.

F. M. FRANZÉN.

420. Din klara sol går åter opp: Jag tackar dig, min Gud! Med kraft och mod och nyfödt hopp Jag höjer glädjens ljud.

2. Din sol går opp för ond och god, För alla som för mig. O, må jag så i tålamod Och kärlek likna dig!

3. O, må jag ock med flit och dygd Och måtta i begär Än kunna glädjas i ditt skygd Hvar dag, du mig beskär!

4. Då skall jag trygg, i råd och dåd, Till dig, o Fader, fly, Och än förnimma, att din nåd Är hvarje morgon ny.

J. O. WALLIN.

421. Pris vare Gud, som låter Oss glade vakna opp, Och öfver jorden åter En nådedag gå opp, En dag, som skall försvinna, Lik den i går förgick; O, må vi då besinna Dess dyra ögonblick!

2. O, må vi noga märka Hvad Gud af oss begär, Och med all trohet verka, Så länge dagen är, Att icke syndens minne Vårt hjerta klagar an, När aftonen är inne, Då ingen verka kan!

3. Att åt sin arma nästa Råd, hjelp och hugnad ge; Ej blott på eget bästa, Men ock på andras se; Ej blott Guds vilja veta, Men vandra i hans bud: Det är att kristen heta, Det är att tjena Gud.

4. Och salig är och blifver, När Herren komma skall, Den tjenaren, som gifver Så akt uppå sitt kall! Han dela skall den fröjden, Som intet öga sett, Men Herren uti höjden Åt sina barn beredt.

5. Vår kraft, o Gud, föröka, Att vi med trofasthet Må först ditt rike söka Och din rättfärdighet! Då vill du nådigt skänka Allt öfrigt åt en hvar: O, må vi det betänka I dag och alla dar!

J. O. WALLIN.

Melodi N:r 416.

422. O Gud, som åter värdes mig Med dagens fröjd begåfva! Mitt hjerta lyftadt är till dig, Min tunga dig skall lofva.

2. Att ljuf och ostörd ro jag haft I natt på hvilans läger, Att nyfödt hopp och ökad kraft Till dagens värf jag eger;

3. Att jag, när morgonsolen gryr, Att jag, vid qvällens möte, Som barnet till sin fader flyr, Kan fly uti ditt sköte;

4. Det gör din kärlek och din nåd, O du, all godhets källa! Gif, att jag efter dina råd Min lefnad ock må ställa!

5. Gif, att jag, tacksam för allt godt, Som du mig täcks bevisa, Dig må, ej med min tunga blott, Men med min vandel prisa!

6. Mitt uppsåt styrk, min synd förlåt Och mig med kraft utrusta Mot frestaren och dess försåt, Mot verlden och dess lusta!

7. Gör mig allt mera vis och from, Barmhertig och gudaktig Och af din godhets rikedom I lif och död delaktig! J. O. WALLIN.

Melodi N:r 200.

423. Morgonrodnan mig skall väcka Till den helga sångens ljud: Tidigt vill jag händren sträcka Upp till Herran Gud, min Gud, Och med hjerta och med tunga Den Allsvåldige lofsjunga, Hvilken ej det lof försmår, Som af fromma läppar går.

2. Samma sol, som fordomtima Öfver Edens lunder brann, För hvars strålar nattens dimma Från en nyfödd jord försvann, Si, hon lika härlig brinner, Lika mild hon oss påminner, Att med samma nåd och magt Herren på sitt verk ger akt.

3. Herren Gud i alla tider Är de frommas ljus och tröst; Frid och salighet sig sprider Af hans ord till alla bröst. Han i alla evigheter, Öfver allt hvad fader heter, Är i himmel och på jord Som den rätte Fadern spord.

4. Derför vill jag hoppfull möta Allt, hvad han mig förelagt, Och mitt kall med trohet sköta Och förbida hvad han sagt. Glad som fogeln skall jag sjunga, När jag går i dagens tunga, Trygg i Herrans skugga bo, När jag går till nattens ro.

5. Och när solens ljus sig röjer För min blick ej mer en gång, Örat hörer, tungan höjer Här ej mera bön och sång; Då skall öga, tunga, öra Bättre

skåda, sjunga, höra Herrans nåd och härlighet I en salig evighet.

J. O. WALLIN.

424. Den signade dag, som vi nu här se Af himmelen till oss nedkomma, Han blifve oss säll, han låte sig te Oss allom till glädje och fromma! Ja, Herren den Högste oss alla i dag För synder och sorger bevare!

2. Den signade dag, den signade tid Hvar morgon jag månde betänka, Då nådenes sol, så härlig och blid, Rann upp för all verlden att blänka, Och herdarne hörde Guds englar i skyn, Som sjöngo, att dagen var kommen!

3. Ack, saliga dag, ej uppenbar För verldens fåfängliga trälar! Du strålar så skön, du lyser så klar För fromma och menlösa själar, För enfaldens öga och oskuldens tro, Nu och förutan all ände.

4. Om än hvarje träd och gräs på vår mark Fått stämma och talande tunga, Om djurens och foglarnas, ljuflig och stark Som englarnes röst, kunde sjunga, Förmådde de aldrig till fyllest Guds son, Vår frälsare, Jesum, lofva.

5. Men såsom en fogel mot himmelens höjd Sig lyfter på lediga vingar, Han lofvar sin Gud, är glad och förnöjd, När han öfver jorden sig svingar, Så lyfter sig själen i hjertelig fröjd Till himlen med lofsång och böner.

6. Ack, låter oss lofva och bedja vår Gud, När stunderna vexla och skrida, Så skole vi stärkas att hålla hans bud Och vaka och tåligen lida! Ja, lå-

ter oss verka med allvar och flit, Så länge oss dagen förunnas!

7. Ty dagen han är dock aldrig så lång, Att icke dess afton skall stunda; Då lemnas vårt verk, då tystnar vår sång: Må vi det med allvar begrunda! Vi blifve utburne, och sömnen blir tung I grafven, vår slutliga boning.

8. Ack, gifve då Gud, vi honom så tjent Med allt, hvad af honom vi ega, Så nyttjat de pund, oss Herren förlänt, Att han till en hvar måtte säga: Gack in i din Herras glädje, gack in, Du tjenare, gode och trogne!

9. När vi skole till vårt fädernesland Och skiljas vid detta elände, Befalle vi Gud vår själ uti hand, Och glade från verlden oss vände. Ja, Herren han gifve, i Jesu namn, Vår vandring en fröjdefull ände!

? — J. O. WALLIN.

Melodi N:r 395.

425. Min Gud och Fader käre! Mitt hjerta prise dig Och ödmjuk tack dig bäre, Som vakar öfver mig! Du har ock mig af nåde I natt bevarat väl Och frälsat från all våde Ditt barn till kropp och själ.

2. I dag jag dig ock beder: O Gud och Fader min! Led mig i dina seder, Ske hos mig viljan din, Att aldrig jag bortviker Ifrån den rätta stig, Att fienden ej sviker Och orätt leder mig!

3. Förlän mig trona rena På din Son Jesum Krist, Vår frälserman allena! Förlåt mig all min brist! Du mig ej öfvergifver, Det har du lofvat mig, Om jag vid trona blifver Och städs åkallar dig.

4. Mig värdes hoppet gifva, Som mig upphålla kan! Lär mig i kärlek blifva Emot hvar kristen man, Att jag allt godt må göra Min nästa såsom mig Och sådan lefnad föra, Som kan behaga dig!

5. Ditt ord vill jag bekänna För denna arga verld; Mig skall ej från dig vända Gods, ära eller flärd. Led mig uti din vilja, Upplys mitt mörka sinn', Låt ingenting mig skilja Från rätta sanning din!

6. Lär mig min dag fullända, Ditt namn, o Gud, till pris, Och tro, hvad helst må hända, Att du är god och vis! Du värdes hos mig vara I allt mitt lefnadslopp Och, när jag hän skall fara, Tag själen till dig opp! J. KOHLROS. — ?

Melodi N:r 136.

426. Ljus af ljus, o morgonstjerna! Kriste, sanne sol och dag! Vi se nu den solen gerna Framgå efter ditt behag, Som med rosenstrålars sken Verldens krets upplyser re'n, Det, i natt var gömdt, upptäcker Och hvar till sitt kall uppväcker.

2. Men vårt hjerta är betagit Utaf dårskaps dimma kall: Syndens mörker oss bedragit Och oss

kommit uppå fall. Herre! se, vi vilse gå; Våra tankar, verk också, På en farlig ban omsväfva Och din sannings ljus motsträfva.

3. Låt din Andas morgonstrimma Skina i vår mörka själ, Att vi lifsens väg förnimma Och förstå vårt sanna väl! Gör vår vandel med ditt sken Från allt villans töcken ren, Att din nåd vi känna lära Och din kärlekseld rätt ära!

4. Styrk din kyrkas svaga skara Med den gyllne fridens band! Värdes uti nåd bevara Konung, folk och fäders land! Afvärj tvedrägt, sorg och strid, Främja endrägt, fröjd och frid! Hunger, pest, allt ondt förjaga Och oss med din hand ledsaga!

5. Låt vår lampas olja brinna, När du dömer verlden vid! Låt vår lefnad så förrinna Denna korta vandringstid, Att du oss af sorgens dal Värdes till din fröjdesal Och vårt rätta hemvist föra Att oss evigt saliggöra! M. OPITZ. — ?

Melodi N:r 198.

427. O Gud! dig vare lof och pris, Att du har, lika huld som vis, På ljus och mörker skilnad satt, Hvaraf är vorden dag och natt!

2. När vi ha anlagt dagen rätt Till flit i dygd på bästa sätt, Är natten gjord af dig dertill, Att du oss ro förläna vill.

3. Ty tackar jag dig, Herre blid, För ro i nattens flydda tid! Ej skräck och plåga har mig väckt, Ej dödsens mörker mig betäckt.

4. Var ock hos mig i denna dag Och led mig efter ditt behag! Din gode Ande styre mig, Att jag ej vika må från dig!

5. Styrk mig i alla goda verk, I tro och hopp mitt hjerta stärk! Gif stadigt sinne, tåligt mod Och gör mig rättvis, glad och god!

6. Behåll i mig till ändan väl En ren och obefläckad själ! Från vällust, högmod, flärd, o Gud, Mig böj till lydnad för ditt bud!

7. Beskydda konung, folk och land Och led oss alla vid din hand, Låt oss få njuta frid och ro Och i all trefnad sammanbo!

8. Förtrolig vänskap ök och stärk, Förtag allt ondt och afundsverk! Förlän till nödtorft dagligt bröd, Att vi ej lide timlig nöd!

9. Men gif oss helst det nyttigt är, Till själens välfärd, Herre kär! Gif tillväxt, framgång, kraft och skygd Åt sanning, ära, tukt och dygd!

10. Min nästa, som är stadd i nöd, Gör bistånd, Jesu, för din död! Med tröst till de betryckta kom, Och vänd de vilseförda om!

11. När jag från verlden vandra skall Och lemna vedermödans kall, O, gif mig då en salig fröjd, En evig ro i himmels höjd!

H. SPEGEL. J. O. WALLIN.

Melodi N:r 206.

428. Hvarmed skall jag dig lofva, Min Gud och Fader blid, Som lät mig roligt

sofva Och vakna upp med frid? Si, natten är förbi: Sin klarhet solen sprider, Och du i alla tider Mitt hopp och skydd vill bli.

2. Anamma mina böner Och tänk på mig i nåd, Att jag ditt bistånd röner I allt mitt råd och dåd! Ledsaga ock min fot, Att jag går rätta vägar Och ingen handel plägar, Som är dig, Gud, emot!

3. När jag nu åter skyndar Att gripa an mitt kall, Hjelp mig, att jag ej syndar, Fräls mig från olycksfall! Låt hvarje godt beslut Till nytta för ditt rike, För mig och för min like Med framgång föras ut!

4. De trogna herdar skicka, Som akta på din hjord Samt henne vederqvicka Med Jesu rena ord! Förlän oss ro och frid Och håll oss vid det ena, Att dig vi troget tjena I all vår lefnadstid!

5. Vår konung väl bevara Och skydda med din hand, Hans lifstid länge spara Till hugnad för vårt land! Hjelp honom, Herre god, Sin spira rättvist föra Och fienden förstöra Med väldigt hjeltemod!

6. För fiender och vänner, O Herre, jag dig ber, Som allas tillstånd känner, Att du dem nåd beter! Du är mot alla god: Men om till varning händer, Att sorger du oss sänder, Så gif ock tålamod!

7. I medgång lär mig vaka Mot lustars öfverdåd, I motgång ej försaka Att hoppas på din nåd! Då är jag trygg och nöjd Och vet, ehvad mig händer, Att allt för mig du vänder Till salighet och fröjd.

8. När jag skall hädanvandra Af denna jemmerdal, Gif mig bland fromma andra Ett rum i glädjens sal, Att jag till evig tid Må med en engla-

tunga Dig pris och ära sjunga, Min Gud och Fader blid! H. EKMAN. J. O. WALLIN.

429. Vak upp, min själ, gif ära Din Gud och Fader kära! Han, som allt godt oss gifver, En väktare oss blifver.

2. Jag trygg mig nederlade, Ty vård han om mig hade: Mig mörksens magt begärde, Men Gud mig ro beskärde.

3. Ja, Fader, hvad kan qvälja Den du till barn täcks välja? Han tryggad i ditt sköte Förbidar dagens möte.

4. »Mitt barn», du sade, »hvila! Ho kan dig öfverila? Sof väl, förutan våda! Dagsljuset skall du skåda.»

5. Och nu du mig benådat, Att än jag solen skådat; För nöd du mig befriat Och lif och hopp förnyat.

6. Jag kan ej rätt dig lofva, Dock frambär jag min gåfva; Den rökelse, jag gifver, Min sång och suckan blifver.

7. Försmå ej det, jag beder! Du ser i hjertat neder Och finner, att jag hafver För dig ej bättre gåfvor.

8. Du värdes sjelf fullända Ditt verk på mig och sända Den, som mig alla dagar Hugsvalar och ledsagar!

9. Min gerning nådigt skåda, Hjelp du det bästa råda! Låt upphof, fortgång, ända, Allt till din ära lända!

10. Välsigna mig och skydda! Mitt hjerta blif din hydda! Låt ditt ord min spis vara, Till dess jag hän skall fara! P. GERHARDT. H. SPEGEL.

Melodi N:r 55.

430. Vak upp, min själ, och var ej sen! Ty solen nu sitt blida sken Begynner åter visa. Gud hafver mig i natt betäckt Med sitt beskydd och mig uppväckt; Ty bör mig honom prisa. Hjertelig Vill jag mig Derför gläda Och framträda Med min gåfva Och Guds nåd och godhet lofva.

2. Ej fins ett offer Gud så kärt Och Herrans välbehag så värdt Som en andäktig tunga, När den hos en botfärdig själ Af Andans nåd upplifvas väl Att bedja och lofsjunga. Sådant ljud Till vår Gud Skall framföras Och bönhöras: Det skall hinna Till hans tron och nåde finna.

3. All djur på marken fröjda sig Och på sitt sätt lofsjunga dig, Du store verldens Herre! Hvar fogel sjunger dig till pris, Hvart träd, hvar blomma, på sitt vis, Det större med det smärre. Jag har fått Mera godt, Större gåfvor, Bättre håfvor Än de alla; Ty bör jag dig mer åkalla.

4. Din omsorg har ledsagat mig, Så underbar som nådelig, Allt ifrån moderlifvet. Du var min enda hjelp och tröst, När jag låg vid min moders bröst; Och mig af nåd du gifvit Lif och lem, Hus och hem, Mig försvarat, Mig bevarat Från elände, Der jag sjelf ej faran kände.

5. Men dyrast är den nåd, o Gud, Att du mig gifvit dina bud Och låtit mig få veta Den tro, som själen frälsa kan, Den pligt, som fordras af hvar man, Som vill en kristen heta; Tagit mig Nådelig I din kyrka Dig att dyrka Och att höra Ordet, som kan saliggöra.

6. Min Frälsare! den nådekraft, Ditt ord och din försoning haft, Jag salig rönt och njutit, Då jag i dopet tvåddes ren Utaf min synd, och ofta se'n, När vid ditt bord jag sutit. Jag har sport Hvad du gjort Till att frälsa, Gifva helsa Dem, som sörja Och ett nytt lif vilja börja.

7. Ett lif, som af dig sjelfvan är Och gör, att vi dig komma när Igenom trona rätta, Ett lif, som öfvas allan tid I hopp och kärlek, fröjd och frid, I kyskhet: och allt detta Bör mig visst, Jesu Krist, Till din ära Både lära Och bevisa, Och ditt namn sålunda prisa.

8. På det jag nu dess bättre må Ett sådant heligt mål rätt nå, Vill du mitt lif föröka Och unna mig så mången dag, Ja, dagligt säga mig din lag, Att jag må kunna söka Det, som är, Jesu kär, Af dig funnet Och dyrt vunnet Med din pina: Evig ro för själen mina.

9. Ty tackar jag, o Herre, dig, Att du vill lemna tid åt mig Och än med domen dröja, Att jag min lefnad bättra må Och framgent större krafter få Att så mitt hjerta böja, Som, o Gud, Dina bud Mig befalla Och oss alla, Som förtröste På dig, som oss återlöste!

10. Förläna mig din Andas nåd, Som gifver mig de bästa råd Hur jag min tid skall lefva, Att

jag mot verldens synd och flärd, Hvari hon fallen är och snärd, Må stadigt kunna sträfva! Styrk du mig Kraftelig Till att vandra Ej som andra Köttsens trälar, De der dräpa sina själar!

11. Men låt mig, som ett ljusens barn, Se och undvika alla garn, Som satan för mig ställer! Ja, låt mig aldrig glömma bort, Att lefnadstiden är så kort Och likväl mycket gäller! Ty bör mig Flitelig Nyttja dagen, Höra lagen, Som kan lära Det, som länder till din ära! H. SPEGEL. J. O. WALLIN.

Melodi N:r 187.

431. Vi tacke dig Så hjertelig, O Gud och Fader käre, Att vi, så väl Till kropp som själ, Helbregda, styrkta äre!

2. Särdeles att I denna natt Vi ock fått trygge sofva Och nu förmå I ditt hus gå, Dig gladelig att lofva!

3. Vi bedje än, Att du igen Oss må i dag bevara Och med din magt, Din englavakt, Oss hjelpa i all fara!

4. Upplys vår själ Och lär oss väl Din helga vilja känna, Att vi i dag Till ditt behag Må håg och gerning vända!

5. Vårt kött för visst Och verldens list Vill oss till synd bedraga, Men var oss när, Oss tillflykt lär Vid Jesu kors att taga!

6. Vi gifve dig Lydaktelig Båd' lif och själ i

händer, Ty hvad du vill Oss skicka till, Oss visst till välfärd länder.

7. Vår öfverhet Med trofasthet Vi dig ock nu befalle: Gif henne ro Och låt oss bo I frid och hugnad alle!

8. Låt vattunöd Och ond bråddöd, Krig, pest och hunger vika Från detta land! Räck fadershand Till fattiga och rika!

9. Gif allom nåd Och goda råd, Som land och stad regera, Att allt går rätt Och på ett sätt, Som länder till din ära!

10. Hjelp hvar för sig Så kristelig Sitt kall på jorden sköta, Att vi också Hvarandra må I himlens glädje möta!

H. SPEGEL. J. O. WALLIN.

Aftonpsalmer.

432. O Gud, som allt med vishet styr! Haf tack för hvarje dag, som flyr, Hvart steg, som mig i Jesu namn För närmare din fadersfamn!

2. Si, jag en främling är och gäst, Som icke här min boning fäst, Men fristad i ditt hägn begär, Hvar gång en dagsled slutad är.

3. Välsigna kroppens hvilotid, Men gjut ock i min själ din frid! Ransaka mig, min Gud, och säg, Om jag är stadd på lifsens väg!

4. Ack, att jag rätt ödmjukat mig, Lik publikanen, inför dig, Lik samariten, understödt De arma likar, som jag mött!

5. Ack, att i Jesu spår jag gått Och korsets börda ej försmått! Ack, att jag med de pund, du länt, Dig, Herre, from och tålig tjent!

6. O du, som mina brister vet! Jag flyr till din barmhertighet, Och tror, att du för Jesu skull Till mig än skådar kärleksfull!

7. Låt mig i detta ljufva hopp Få somna in och vakna opp Och ledas troget vid din hand Hem till mitt rätta fadersland! J. O. WALLIN.

433. När allt omkring mig hvilar, Till dig min ande ilar, O Gud, och lofvar dig. När verldens larm försvinner Och jag mig ensam finner, Är du, Barmhertige, hos mig.

2. När mörker jorden höljer Och all dess prakt fördöljer, Jag till ditt rike ser; Jag ser det kring de dina Af nåd och sanning skina Uti ett ljus, som ej går ner.

3. Det ljuset när mig blifver, Då natten mig omgifver; Dervid jag somnar in, Dervid jag vaknar åter, Så länge du mig låter Här fostras, att bli evigt din.

4. Låt mig din nåd ej sakna, Tills jag en gång får vakna, Der sjelf du solen är, Der jag på dig blott aktar, Ditt anlete betraktar Och kommer dig allt mera när! F. M. FRANZÉN.

434. Så går en dag än från vår tid Och kommer icke mer, Och än en natt med Herrans frid Till jorden sänkes ner.

2. Men du förblifver den du var, O Herre, full af nåd, Och våra nätter, våra dar Du tecknat i ditt råd.

3. Trygg i din vård jag lemnar mig, När solen från oss flyr; Och gladligt skall jag prisa dig, När dagen åter gryr.

4. Men om det stilla dödens bud I denna natt jag hör, Det är min tröst, att din, o Gud, Jag lefver och jag dör.

KR. NEANDER. J. O. WALLIN.

Melodi N:r 77.

435. I min stilla hyddas sköte Kommer, efter Guds behag, Hvilan åter till mitt möte På en väl förfluten dag. Gudi ära för allt godt, Som har blifvit här min lott! Ack, att jag så visst fullgjorde, Glad och tacksam, hvad mig borde!

2. Men hvad finner jag väl skrifvet I min öppna samvetsbok? Har jag fromt och undergifvet Tagit på mig Jesu ok? Har jag kärleksfullt och ömt Om min svaga like dömt? Har jag hjelpt min arma nästa Och ej sökt blott eget bästa?

3. Har med något gagn åt jorden Jag sökt gälda himlens lån? Är väl verlden bättre vorden Genom mig i någon mån? Är vid denna dagens slut Sjelf jag bättre än förut, Eller finner du mig, Herre, Lika syndig, om ej värre?

4. Ack, der menskor skuld ej finna, Är för dig dock mycken skuld. Lär mig rätt min frid besinna, Gode Gud, och blif mig huld! Vare Jesu

kors mitt stöd! Må af hans förtjenst och död Tron uti mitt hjerta verkas Och på goda frukter märkas!

5. Så af nåd jag tillgift eger, Så af nåd jag eger hopp Att i morgon från mitt läger Stiga än med glädje opp. Och när helst det täckes dig, Gud, att hädankalla mig, Du det barnet ej förskjuter, Som sig till ditt hjerta sluter. J. O. WALLIN.

436. Din sol går bort, men du blir när: O Gud! du alltid hos oss är. I mörkret ser du oss ännu, Och när vi sofve, vakar du.

2. Allt hvilar under Herrans hand, Som hägnar både stad och land; Och, till de goda barnens ro, Hans goda englar hos dem bo.

3. Sött sofver den, som fruktar Gud Och vandrar efter Herrans bud; Med glädje står han upp igen Och prisar Gud, sin Far och Vän.

F. M. FRANZÉN.

Melodi N:r 200.

437. Jag i tysta skuggors timmar Herrans lof förkunna skall: Himlen af hans klarhet glimmar, Jorden är hans fotapall. O min tro, du själens öga! Skåda den, som på det höga Dessa sköna facklor satt Att oss leda i vår natt!

2. Skrif på fästet, klara måna, Skaparns milda majestät, Och ditt bloss åt natten låna, Att vi der

ock se hans fjät! Gläns utöfver berg och dalar: Allt om Herrans under talar! Kläd i silfver flod och fält: Öfver allt sin tron han stält!

3. Ack, så nära, mig så nära Är du då, Oändlige! Fast mitt öga ej kan bära Glansen af ditt anlete, Fast min tanke dig att fatta Fåfängt skall sin vinge matta, Lefver jag och rörs i dig, Gud, min Gud, så nära mig!

4. Din är jag, när jag uppvaknar, Din, när jag ock går till ro; Och det ljus, som här jag saknar, Bidar jag med stadig tro. Jag i stilla andakt tiger, Men min känsla högre stiger, Än dit alla stjernor nå, Än dit alla tankar gå.

E. LINDSCHÖLD. J. O. WALLIN.

438. Den ljusa dag framgången är, Och natten re'n oss höljer; Men, nådesol, blif du oss när, Du, som ditt sken ej döljer: Blif oss när, o Herre Jesu!

2. Du är den trogne väktaren, Som kan oss väl bevara Och hjelper oss i frestelsen Och i all nöd och fara. Blif oss när, o Herre Jesu!

3. Du är vårt värn, vår fasta borg, När vi ditt namn åkalla, Och i din mägtiga försorg Vi trygge oss befalla. Blif oss när, o Herre Jesu!

4. Låt oss ock i vårt stilla bo I natt din vård ej sakna: Förläna oss en ostörd ro Och låt oss glade vakna! Blif oss när, o Herre Jesu!

5. Så vilje vi till dig med fröjd I morgon hjertat lyfta, Och till vårt mål i himlens höjd Med all vår vandel syfta. Blif oss när, o Herre Jesu!

H. KR. STHEN. J. O. WALLIN.

Melodi N:r 206.

439. Nu är en dag framliden, Och natt tillstundar visst; Från oss är solen skriden: Blif när oss, Jesu Krist! Förlän en stadig tro Och städse oss bevara, Att vi må utan fara Gå till vår nattero!

S. COLUMBUS. ? — J. SVEDBERG.

440. Nu hafver denna dag, Allt efter Guds behag, Sin ända äfven nått; Och natten, sömnens vän, Har nu för oss igen I ljusets rum uppstått.

2. O store Herre Gud, Hvars röst och stränga bud Allt lyda måste här! Du skapte dag och natt: När dagen gör mig matt, Mig natten ro beskär.

3. O Gud, mig ej försmå, Låt mig din nåde få! Ty jag är svag och trött, Men mörksens magt är stor; Dock du i höjden bor, Gör, att jag sofver sött.

4. Min ögon slutas till: Din engel, blid och mild, Förordna du å stad Att hålla trogen vård Och stänga fastan gård Omkring min hvilostad!

5. Min kläder klädas af: Min synd, o Gud, begraf I Kristi sidosår, Så skall min skröplighet Bli vänd i härlighet, När jag af jord uppstår!

6. Hur gladligt skall jag då Inför ditt anlet stå Uti en härlig skrud Och sjunga dig med fröjd Uti din himmelshöjd, Min Herre och min Gud!

S. COLUMBUS. J. SVEDBERG.

441. Nu denna dag förliden är: Jag dig, o Gud, mitt lof hembär För all den nåd, jag njutit har Så denna dag som alla dar!

2. Men, ack, förlåt hvad, glömsk och svag, Jag brutit mot din helga lag, Och låt mig nu och allan tid Förnimma, att du är mig blid!

3. Uti din hand med tro och hopp Befaller jag min själ och kropp; Uti ditt namn jag somnar in, Förnöjd och viss, att jag är din.

4. Din helge engel blifve när Och drifve från mig satans här! Beskärma mig, för Kristi skuld, Var mig, ditt barn, en fader huld!

5. Låt mig, om det dig täckes så, I morgon frisk och sund uppstå! Men om i natt du kallar mig, Så låt mig vakna säll hos dig!

J. LEO. P. BRASK.

Melodi N:r 433 a.

442. Nu hvilar hela jorden Och luften mörk är vorden, Snart verlden sofver sött; Men dig, min själ, bör vaka, Att bönens sötma smaka Och i din andakt ej bli trött!

2. Sitt ljus nu solen döljer, Och natten öfverhöljer Det stora luftens tjäll: Min sol! o Jesu! visa Din nåd, som kan upplysa Min själ uti den mörka qväll!

3. Nu hafver dagen ända, Och stjernor börja tända Sitt dägeliga ljus: O Gud! låt mig ock komma Dit alla själar fromma Så skina i din himmels hus!

4. Till sömn jag mig bereder, Bortlägger mina kläder, En hamn af dödlighet: Låt, Jesu, själen hvila I dina sår och skyla Sin brist med din rättfärdighet!

5. Dagsbördan tynger neder Min kropp och mina leder, Att de betarfva ro: Ack Jesu! låt mitt hjerta Från syndens tyngd och smärta Snart lisas och få hos dig bo!

6. När sömnen mig nedtrycker Och mina ögon lycker, O Gud, haf vård om mig! Ditt milda fadersöga Se neder af det höga, Att jag må hvila tryggelig!

7. Låt oro mig ej väcka Och ingen nöd förskräcka, När jag nu somnar in, Men dina englar blifve När mig och hädandrifve, Hvad som kan störa hvilan min!

8. Hvad jag i dag har syndat, Af verldens flärd förblindad, O Gud, förlåt mig det! I Jesu namn jag beder, Att du mig alltid leder På lifsens väg i Jesu fjät!

9. Gif, att jag icke saknar I morgon, när jag vaknar, Din milda allmagtshand, Som mig i alla dagar Beskyddar och ledsagar Omsider in i lifsens land!

P. GERHARDT. H. SPEGEL.

Melodi N:r 136.

443. Var nu redo, själ och tunga, O mitt hjerta, redo var Att tillbedja o h lofsjunga Gud, min Gud, min himlafar, Att af honom jag så väl Skyddad är till kropp och själ, Att jag, i hans hägnad tagen, Ock framlefvat denna dagen!

2. Lof och pris jag vill hembära Dig, barmhertighetens Gud, För all tröst af nådens lära, För allt ljus af lagens bud! Pris ske dig för dagligt bröd, Kraft i möda, hjelp i nöd, Lättnad i min dags bekymmer, Hvila, när dess afton skymmer!

3. Pris ske dig! Ja, evigt store, Gode Gud! uti ditt namn Sig min sista suck förlore, Då jag somnar i din famn! I din nåd och ditt försvar, Herre, nu jag en och hvar, Vän och ovän, mig och alla, Vill af hjertat anbefalla!

4. Herre! hela riket akta, Led vår konung i ditt ljus, Dina englar sänd att vakta Hans regering och hans hus, Var hans tröst uti all sorg, I all nöd hans fasta borg! Styr hans råd med dinom Ande, Styrk hans magt till vatt'n och lande!

5. Högste Gud! ack, värdes höra Hvad ditt barn nu bedit har! Jesu! din förtjenst kan göra, Att jag får ett nådigt svar. Helge And'! jag beder dig, Värdes mana godt för mig! Ja, jag tror det skall så hända: Ty vill jag med amen ända!

J. RIST. H. SPEGEL.

Vid aftonklämtningen.

Melodi N:r 33.

444. Min hvilotimma ljuder En gång den sista gång Och mig i jorden bjuder En bädd så kall och trång; Dock den mig ej förskräcker: Så sött jag sofver der, Tills Herrans röst mig väcker, Då ingen natt mer är.

2. Men, Herre Gud, bevara Min själ till evig tid För syndasömnens fara, För verldens falska frid! Här hjelp mig att fullkomna Mitt värf med tro och hopp! Se'n kan jag roligt somna Och stå med glädje opp.

F. M. FRANZÉN.

15. Före och efter måltiden.

Melodi N:r 53.

445. Ifrån min födslotimma Du sörjt, o Gud, för mig Och låtit mig förnimma Din hjelp så underlig. Jag ser din kärlek strömma: O, må jag aldrig glömma Dig tacka för allt godt! :,:

2. När du mig täcks förläna Så mycken nåd, o Gud, Hjelp mig ock rätt dig tjena Och vörda dina bud! När glad mitt bröd jag äter, Gif, att jag ej förgäter Den torftigas behof! :,:

3. Dig, Herre, må vi prisa: Du oss beredt vårt bord. Ack, värdes ock bespisa Vår själ med lifsens ord! Din Anda när oss blifve Och oss omsider gifve En evig fröjd och ro! :,: J. HJERTÉN.

446. Dig prise vi, o Herre, du, som åter Din fadershand för dina barn upplåter! Må våra hjertan, som af dig förnöjas, Till dig upphöjas!

2. Allt lefvande med välbehag du mättar, Allt lidande med huld försorg du lättar; Du gifver styrka, lif och fröjd åt alla, Som dig åkalla.

3. Må den välsignelse, du täcks beskära, Med tacksamt sinne njutas till din ära Och, måttligt njuten, nya krafter föda Till nyttans möda!

J. A. CRAMER. J. O. WALLIN.

447. Herre! du för oss i nåd Öppnat hafver ditt förråd: Dryck och spis åt oss du räckt, Oss du styrkt och vederqveckt; Själ och kropp du dagligt när, Och hvad godt och nyttigt är Oss din milda hand beskär.

2. Pris ske dig för dagligt bröd! Må vi ej med öfverflöd, Vällust, hårdhet, öfverdåd Oss försynda mot din nåd! Skänk oss frid, förnöjsamhet, Lycka, sundhet, enighet, Sist en evig salighet!

J. O. WALLIN.

C. Med afseende på de yttersta tingen.

1. Lifvets korthet och dödens visshet.

Dav. 39.

448. Gud! lär mig dock besinna, Hur snart mitt lif förgår! Liksom en ström förrinna Dess dagar och dess år. Om flera eller färre Åt mig du mätte ut, De likna dock, o Herre, En flyktad dröm till slut.

2. Si, jordens slägter falla Som stoft till jorden ner: Hur äro de dock alla En skugga och ej mer! De fika, de arbeta, Betänka ej sitt fall; De samla och ej veta, Ho det anamma skall.

3. Hvarvid kan jag mig trygga? På dig förtröstar jag Och lägger glad till rygga Min väg för hvarje dag. En gäst, lik mina fäder, Jag föres vid din hand Och gränsen snart beträder Till mina fäders land.

J. O. WALLIN.

449. Snart döden skall det öga sluta, Som länge sorgens tårar göt; Snart skall mitt stoft sin hvila njuta Och frid i jordens lugna sköt.

2. Men i den stund, då dödsens smärta Mig omger med sin ryslighet, O, då gör känbar för mitt hjerta, Allfader, din barmhertighet!

3. När rösten, skälfvande och bruten, Åkallar, Skapare, ditt namn, O, sträck mot mig, i dödsminuten, Din hulda, faderliga famn!

A. M. LENNGREN.

450. Ack, att i synd vi slumre bort Ett lif, så vigtigt och så kort, Och glömme för ett timligt väl Att samla skatter för vår själ!

2. Betänk då hvad din frid tillhör, O menska, bed och bättring gör! I dag du kallas af din Gud: Härnäst dig kallar dödsens bud.

3. Då upphör magt och rikedom: Du måste fram för Herrans dom. All verlden der, o syndaträl, Ej frälsa kan din arma själ!

4. Väl den, som följer Jesu röst Och hafver i hans ord sin tröst, Till hans förtjenst sin tro och lit, Och öfvar dygd med kristligt nit.

5. Ej jordisk sorg hans sällhet stör: Han lefver nöjd, och lugn han dör, Förvissad att i Jesu namn Få slutas i sin Faders famn.

6. O Jesu, du, som med din död Har frälsat mig från evig nöd! Gif, att beredd och glad jag må Min sista stund till mötes gå!

7. I tro och dygder mig bered Och i din Andas ljus mig led, Att jag fullborda kan mitt lopp Med samvetsfrid och saligt hopp!

8. För döden jag ej fruktan bär, När jag med dig förenad är: Med glädje, när du kallar mig, Min frälsta själ skall gå till dig. C. G. CASSEL.

Melodi N:r 386.

451. Mina lefnadstimmar stupa Mot det stilla målet ner: I det tysta, mörka, djupa Sjunka de allt mer och mer. Dagen, som i skym-

ning skrider, Går för mig ej upp igen: Herre, blif mig när! Det lider Snart, ack, snart till aftonen.

2. Snart från allt, hvad lifvet eger, Går jag bort, att kall och stum Sofva på mitt trånga läger I mitt låga hvilorum; Öfver mig den gamla lagen Ljuder snart vid mullens fall: Menska! du af jord är tagen Och till jord du varda skall.

3. Är jag färdig, är jag mogen? Har jag under dagens tid Verkat tålig, from och trogen För den goda nattens frid? Har jag, när mitt hjerta brister, Något stöd för hoppet qvar, Någon tillflykt, när jag mister Allt hvad här min glädje var?

4. Ack, i jordens stilla sköte Multnar blott en vansklig kropp; Anden kallas, till ditt möte, Bäfvande ur gruset opp. Han skall för din domstol ställas Att vid evighetens dag Pröfvas, dömas, vedergällas Efter helighetens lag.

5. Domare! jag är ej färdig Att för dina blickar stå. Fader! nåd! jag är ej värdig Att de sällas krona få. Ofta fängslad utaf verlden, Har jag glömt mitt sanna väl: Lyckan, lustarne och flärden Hafva rådt uti min själ.

6. O, jag finner, o, jag känner, Huru arm och svag jag är: Åra, nöjen, skatter, vänner, Allt mig öfvergifver här. Sköra vänskap, som jag knutit! Usla skatter, som jag ökt! Tomma nöjen, som jag njutit! Falska ära, som jag sökt!

7. Gud! miskunda dig, jag beder Som ett villadt barn sin far: Ryck mig ej i grafven neder Uti mina halfva dar! Slut mig ej i dödsens fjettra,

Innan döden blir min vän! Jag har mycket att förbättra, Mycket att begråta än.

8. Men förgäfves jag begråter Mina dyra, flydda år: Tiden kallas icke åter, Skulden ensam återstår. Nej, till korsets fot jag dignar — Herre, styrk min svaga tro! Jag behöfver och välsignar Nådens kraft till hjertats ro.

9. O, jag känner, o, jag finner, Huru stor din kärlek är: Nåd i Jesu blod jag vinner, Frid hans anda till mig bär. O, så vill jag troget göra, Tåligt lida, hvad du böd, Och dig älska, dig tillhöra, Gode Gud, i lif och död!

10. Du, som ser hvad jag besluter, Du, som vet hvad jag förmår, Och min suckan ej förskjuter Och mitt löfte ej försmår, Du skall ej min vanmagt döma, Men min viljas redlighet, Och vid ångerns tårar glömma Mina bristers myckenhet.

11. Nu, o Gud, för dina lagar Jag mig böjer trygg och nöjd. Vill du skifta mina dagar Än åt lifvets qval och fröjd Eller snart min ande skilja Ifrån stoftets tunga band, Gode Fader, ske din vilja! Jag mig lemnar i din hand.

J. O. WALLIN.

452. Jag går mot döden, hvar jag går: Min väg bland dolda skiften Må löpa jemnad eller svår, Så bär den dock till griften: Jag har ej annat val. Igenom fröjd och qval Min gång sig närmar till min bår: Jag går mot döden, hvar jag går.

2. Jag går till himlen, hvar jag går, Om Jesum blott jag följer; Min själ af honom kronan får, Då grafven stoftet höljer. Jag gör ett saligt val: Igenom dödsens dal Min gång är trygg i Jesu spår — Jag går till himlen, hvar jag går.

H. A. BRORSON. J. O. WALLIN.

453. Menska! o, hvi dröjer du? Ser du ej, hur tiden ilar? Några ögonblick ännu — Och du i det tysta hvilar. Menska! om ditt hus bestyr: Dagen sjunker, tiden flyr!

2. Lef, som du i döden snart, Dödlige, har lefva velat! Allt, hvad du af lyckan spart, Allt, hvad verlden åt dig delat, Ingen tröst dig då beskär: Detta goda ditt ej är.

3. Men har du ett hjerta blott, Som i Jesu blod är renadt, Som är kärleksfullt och godt Och med Gud i tron förenadt, Då har du i döden frid Och en skatt för evig tid.

4. Bed, att Herren, evigt god, Så ditt hjerta värdes dana! Vaka på ditt kött och blod, Strid mot verldens onda vana! Sörj ej se'n, hur snart du dör: Herren sörja vill derför.

5. Vandra till din graf och lär Att din dödlighet betrakta! Säg: »Jag här en främling är, Herre! lär mig derpå akta Och med nådig fadershand För mig fram till lifsens land!»

C. F. GELLERT. J. O. WALLIN.

Melodi N:r 173.

454. I lefvernets bekymmer sänkt, Du ser ej, huru oförtänkt Din dag till skymning skrider. Du tror dig säker, stark och vis, Du jagar efter jordens pris Och om dess torfvor strider. O menniska! o menniska! Till aftonen det lider.

2. Och när du sträfvar här som bäst, Så nalkas en ej bjuden gäst: Vi honom döden kalla. Då bryts den säkres öfverdåd, Den vise månde sakna råd, Den starke måste falla. O menniska! o menniska! Han nalkas dig och alla.

3. »Bestyr», han ropar, »om ditt hus! Du måste dö, och solens ljus För dig ej mer sig tänder. Farväl åt hela verlden säg! Du måste vandra nu den väg, Der du ej återvänder. O menniska! o menniska! Befall dig Gud i händer!»

4. Då skall ock du af verldens prakt, Dess rikdom, ära, lust och magt Förnimma hela flärden: I evighetens öppna port Det frågas blott, hur du har gjort Och lefvat här i verlden. O menniska! o menniska! Betänk den dyra färden!

5. En port är vid, en väg är bred: Den bär i afgrundsdjupet ned, Och många der försvinna. En port är trång, en väg är smal: Den bär till himlens fröjdesal, Men få den vägen finna. O menniska! o menniska! Ditt val i tid besinna!

6. Så vaka nu hvar stund och bed, Med tro och kärlek dig bered I frid att hädanfara! De arma föd, de nakna kläd, De svaga stärk, de sorgsna

gläd Och så din tro förklara! O menniska! o menniska! Du inför Gud skall svara.

7. Och när du fullgjort detta allt Med redlig håg, som Gud befalt, Så säg med ödmjukt sinne: Jag är, o Gud, min Frälsare, Blott en onyttig tjenare; Men nåd på rätten vinne! O Jesu Krist! o Jesu Krist! För din skull nåd jag finne!

LAUR. PETRI GOTHUS?

2. Längtan till det himmelska och eviga, vid betraktandet af verldens fåfänglighet och onda väsende.

Melodi N:r 76.

455. Allt, hvad vi på jorden ege, Det är allt förgänglighet: Allt hvad här vi älska pläge, Är dock blott fåfänglighet. Som en ström vår tid förrinner, Som en dröm vårt lif försvinner: Men på denna vansklighet Följer själens evighet.

2. Såsom månans nya dager Tändes, växer, fyller sig, Åter skiftevis aftager Och försvinner slutelig, Alltså är ock all vår handel En ostadig vexelvandel. Verldens lycka äfvenså Lika litet plär bestå.

3. Sol och stjernor, luft och väder, Jorden, tiden, växter, djur, Allt om en förvandling qväder: Bräcklig är all tings natur. Frost och regn samt köld och heta Stadigt i sin vexling streta; Koppar, jern och hårda sten Af förändring lida men.

4. Ack, hvad kan oss nyttigt vara Denna verldens stora gods? Kan det skydda från lifsfara? Kan det göra glad till mods? Nej — den verld,

så skön vi finna, Skall med all sin lust försvinna; Ja, hon gör i hjertat qval, Gifver sorger utan tal.

5. Ve den, som här evigt blifver Skadd och sårad till sin själ Och ej synden från sig drifver, Utan är dess arma träl, Sig dermed från Gudi vänder, Ger sin själ i satans händer! Ack, hvar fins så riker man, Som den igenlösa kan?

6. Allt, hvad vi här älska månde, Svinner, när vi tänka't minst; Gör oss alltså sorg och vånde Den förmente verldens vinst. Men den verldslig lust föraktar, Himmelriket eftertraktar, Han är rik och väl förnöjd, Har i Gud en evig fröjd.

7. Ty låt oss nu städs besinna Denna verlds ostadighet, Att här intet är att vinna: Allt är idel vanskliget! Våra kroppar döden trycker Och i mörka grafven rycker; Själen hafver här ej ro, Måste bort, när minst vi tro.

8. O min Jesu, lär mig blifva From och viser, så att jag Må besinna, aktning gifva, Huru allting dag från dag Tager af och sig borthastar! Och när döden mig kullkastar, Tag mig till dig, Herre kär, Der en stadig glädje är!

P. BRASK.

456. Far din väg, du onda verld, Med din oro, synd och flärd! Ingen skall min själ förmena Till den helga himmel gå, Der de goda, der de rena Arfvet bland de sälla få.

2. Far din väg, du yra verld! All din lusta är blott flärd. Mig förbidar i det höga Fröjd, af

inga skiften störd, Sedd af intet jordiskt öga, Ej af jordiskt öra hörd.

3. Far din väg, du stolta verld! All din ära är blott flärd. Åt min ande, snart förklarad I de evigt sällas krets, Årans krona är förvarad, Ödmjukhetens lön till reds.

4. Far din väg, du falska verld! Ack, din vänskap sjelf är flärd. Jesus mig ej öfvergifver, Lofvadt vare Jesu namn! Der han är, jag äfven blifver: Snart jag slutes i hans famn.

5. Onda verld! jag skiljer mig Utan saknad snart från dig. Till min Jesum vill jag komma, Jesum vill jag höra till: Bland hans englar och hans fromma Jag för evigt vara vill.

J. QVIRSFELD. A. P. AMNELIUS.

457. Ack, hvad är dock lifvet här? Jemmer, plåga, stort besvär. När som bäst det varit har, Vedermöda blott det var.

2. Ack, hvad är vår korta tid? En beständig kamp och strid, Der den ene på allt vis Är den andras plågoris.

3. Ack, hvad är vår gudlighet? Idel ofullkomlighet: Ingen kan dermed bestå, Om Gud vill till rätta gå.

4. Ack, hvad är dock gods och gull? Det ej annat är än mull. Rik i dag, i morgon arm, Begge föda sorg och harm.

5. Ack, hvad är högt stånd och kall? Vådlig brant, der man gör fall. Afund följer ära åt, Oro gömmes under ståt.

6. Ack, hvad är dock mensklig gunst? Blott ett töcken, rök och dunst. Gläd dig ej af vänner mång! Bröders trohet är ej lång.

7. Ack, hvad är vår medgång blid? En försåtlig sjukdomstid, Hvilken mången själ förgör Och i evig vånda för.

8. Ack, hvad hat och afund led Oss här söker störta ned! Här är vrede, der förtal, Dygd förtryckt och ära fal.

9. Ack, hvad krankhet och besvär Plågar oss som tidast här! Ingen lem man nästan har, Den ej någon plåga drar.

10. Men hvad är de frommas död? En god ända på all nöd. Som en vän han dem ur qval Förer i Guds glädjesal.

11. Det allena gör mig nöjd, Att jag snart i himmels höjd Väntar trygg den fröjd att nå, Hvilken evigt skall bestå.

12. Fröjd, den intet öra hört, Intet dödligt hjerta rört, Fröjd, som ren och evig är, Jesus mig har lofvat der.

J. ROSENTHAL. P. BRASK.

Melodi N:r 51.

458. Du snöda verld, farväl! Till himlen far min själ: Der vill hon hamnen hinna,

Der söker hon att vinna Hvad evigt månde vara, Ibland Guds helgon klara.

2. Far med ditt gods din kos! Det får af mig ej ros: En flod kan det besvära, En eld kan det förtära. Af dina rikedomar Mig ingen evigt frommar.

3. Far bort med all din lust, Som snart blir sorg och pust! Af dina glada dagar Mig ingen nu behagar, Af alla dina fröjder Mig ingen gör förnöjder.

4. Far hän med all din prakt! Jag ger derpå ej akt. Det falska prål, dig kläder, Den tomma ståt, dig gläder, Må nämnas med de orden: De äro mull på jorden.

5. Far med din ära fort, Som ingen lycklig gjort, Men gifver sorg och plåga Och slocknar med sin låga! Hvad skall jag med den ära, Som vill mig städs besvära?

6. Med all din gunst far hän! Hon är en trolös vän, Som, då hon vill behaga, Är färdig att bedraga. Din kärlek är en snara, Som själen för i fara.

7. I himlen är min vän: Dit längtar jag ock hän. Han mig sitt hjerta gifver Och hos mig trofast blifver; Han mig med glädje mättar Och alla sorger lättar.

8. Att himlens härlighet Är mig beredd, jag vet. Det namn, som mig är gifvet, Är i Guds bok inskrifvet. Min fröjd skall der ej störas. Min lofsång evigt höras.

9. O, himmels gyllne prakt! Du mer af Herrans magt Och af hans godhet lyser Och högre

fägring hyser Än alla stjernor klara. När får jag dit uppfara?

10. O, himmels lust så kär! Väl den, hvars lott du är! Mitt bröst för dig blott lågar, Ej annat efterfrågar, När dig en gång jag funnit, Så är allt ondt försvunnit.

11. O himmels rikedom! Dig snarlig skynda, kom! Mång ljuflig, härlig gåfva Mig Jesus der täcks lofva, Mång skatter, sköna, stora, Dem jag ej skall förlora.

12. Far bort, o verld så svår! Min håg till himlen står, Det jordiskt är, föraktar, Det himmelskt är, afvaktar. Farväl, o verld, med alla! Jag vill mig Gud befalla.

H. MÜLLER. — ?

Melodi N:r 280.

459. När jag uti min enslighet Hos mig väl eftertänker Vår usla verlds fåfänglighet, Dess oro, våld och ränker, Från detta lif jag längtar då Och önskar till min Jesum gå, Som bättre lott mig skänker.

2. Här söka verldens barn med magt Att jordens fröjd förlänga: I vällust, välgång, pról och prakt De om hvarann sig tränga. Men öfver dem den hand är höjd, Som kan förkorta jordens fröjd Och himlens portar stänga.

3. Allt, hvad på verldens fagra fält För deras syn kan glimma, Af döden varder nederfäldt, Som

strå i skördens timma; Och lyckans sol, som skimrar än, Går ner och går ej upp igen Ur grafvens dystra dimma.

4. Men dem, som efter Herran se Och taga sig till vara För synds och satans retelse, Åt dem skall Gud förvara En krona, prydd med härlighet, En skrud, beredd af helighet, I de utvaldas skara.

5. Fördenskull, Jesu, led du mig Städs med ditt ord det rena, I hopp och tro, på jemnan stig, Och böj mig till det ena, Att jag, för allt det jorden bär, Dig väljer och dig håller kär Och dyrkar dig allena!

6. Till din förtjenst med tron jag flyr: För mig du uppfylt lagen. Den synd, som jag botfärdig skyr, Blir i ditt blod aftvagen; Ty du har dragit all min last, För mig på korset naglad fast, Bespottad, qvald och slagen.

7. Lär mig på denna stora nåd Mitt hopp, o Jesu, fästa! Lär mig att vandra i ditt råd, Vänd allting till det bästa! Min svaga tro gif större kraft, Gif kärlek, mer än jag har haft, Till Gud och till min nästa!

8. Så kan jag, när det täckes dig, Till mina fäder fara Och nöjd från verlden skilja mig, Att evigt hos dig vara Och mättas af den salighet, Som du beredt af evighet Åt din utvalda skara.

9. Hjelp mig, min Jesu, styrk mitt hopp, Håll mig fast vid din lära! Och, när fullbordadt är mitt lopp, Gif mig en evig ära! Min själ uti ditt sköte tag, Min kropp också, på domedag, Oändlig fröjd förära!

E. LINDSCHÖLD.

Dav. 42.

Melodi N:r 77.

460. Såsom hjorten träget längtar Efter friska källans flod, Alltså ock mitt hjerta trängtar Till min Gud, som är så god: Själen törstar innerlig, Herre, Herre, efter dig! När skall det dig dock behaga Mig in i din glädje taga?

2. Jag mitt bröd med tårar fuktar, Blandar upp min dryck med gråt I en verld, som dig ej fruktar, Men sin lusta följer åt; Der ej mera frid och tro, Endast kif och ränker bo; Der all styggelse bedrifves, Och rättfärdighet ej trifves.

3. Ej ditt hus de dårar gläder: Öde står den helga ort, Der de gångne fromme fäder Sökt och funnit himlens port. Med din staf på fridens stig Du dem förde hem till dig; Deras barn, ifrån dig vikna, Hjordar utan herde likna.

4. I sin yra de ej rädas För den blick, som allting ser; Sanning hatas, fromhet smädas, Värnlös oskuld trampas ner. O min Gud! så hör mitt rop: Fräls mig från en gudlös hop, Kom med friden, skänk mig fröjden Hos de heliga i höjden.

5. Dock, hvi vill du dig bedröfva, O min själ, och qvälja dig? Gud vill dig allenast pröfva: Derför hoppas stadelig! Komma skall ännu den dag, Då jag, honom till behag, Skall ett tacksamt offer reda Och hans loford vidt utbreda.

6. Herren mig försäkran gifver Om sin godhet, endast jag Intill döden trofast blifver, Aktar på hans välbehag, Gör mitt kall med fröjd och flit Och till honom har min lit, Viss, att han mig ej förgäter, Nöjd med hvad han mig tillmäter.

7. Jag på dårars väg ej träder, Sitter ej i deras lag; Herrans ord, som hjertat gläder, Jag betraktar natt och dag. Herrans helgedom mig är Efterlängtad, skön och kär: Der mitt qvalda hjerta lättas, Lugnas och med glädje mättas.

8. Nu ej mer jag skall bedröfvas: Herren är min Gud och vän: Herren, som mig låter pröfvas, Är min gode Fader än. Trygg vid Herran Zebaot, Vill jag gå mitt mål emot, Der jag får med helgad tunga Evigt Herrans godhet sjunga.

A. LOBWASSER. H. SPEGEL.

Melodi N:r 89.

461. O hoppets dag, som klarnar opp Ur dödlighetens dimma! Du sänker till mitt vandringslopp Utaf ditt ljus en strimma; Och brist och nöd Och sorg och död Fly bort som nattens skuggor.

2. Förgås må verlden med sin prakt, Sin ära, lust och lycka, Dock skall från vanskligl etens magt De sina Herren rycka; Ty döden har Sin udd ej qvar För Jesu återlösta.

3. Jag lifvets dag ej slöse bort På tidens små bekymmer! Allt skall dock lemnas innan kort,

När lifvets afton skymmer. Mig följer blott Hvad rätt och godt I Kristi tro jag öfvat.

4. Mig följer ej det mynt, som går, Den skatt, som vins i verlden, Men skatten af hvar torkad tår, Hvar seger öfver flärden, Hvar vägrad lön, Hvar hjertlig bön Jag bad för dem mig hatat.

5. Mig följer ej till fridens land Ett firadt namn och rykte, Men minnet af den hulda hand, Som tyst en likes tryckte, Den vattudrick, Den ömhetsblick, Som skänktes åt den arma.

6. Mig följer, ack, hvart godt beslut, Som ej till verk hann mogna; Mig följer, eller går förut, Hvar vän, min själs förtrogna; Mig följer allt, Hvars rena halt Också i himlen gäller.

7. Så vill jag, innan det blir natt Och hvilans bädd tillagas, Blott samla här åt mig den skatt, Som ej från mig kan tagas, Blott söka här Det namn, som är I lifsens bok inskrifvet.

8. Men, Jesu, under dagens lopp Låt mig din nåd förnimma Och kom till mig med saligt hopp Uti min aftontimma! När mig du blif! Är du mitt lif, Blir döden ock min vinning. J. O. WALLIN.

3. En varnande åtanka på den osaliga evigheten.

Melodi N:r 295 b.

462. Du, som förhärdad gäckas Med nådens dyra bud! En gång skall du förskräckas För en rättfärdig Gud: Ty vet, det blir en tid, Då ej den hand skall räckas, Som nu dig bjuder frid!

2. Ditt lif i synd förflutit Med oro och besvär; Den frukt, du brottslig brutit, Ej mättat ditt begär. I sjelfva nöjets spår Du törstat mer, än njutit — Och straffet återstår.

3. När snart ditt lif försvinner, En afgrund väntar dig, Och lågan, som der brinner, Skall aldrig sakta sig. O plågor utan tal! Du ej förtäras hinner Af evigt nya qval.

4. I denna fasans boning Hör de fördömdas skri, Som tiden till förskoning Sig låtit gå förbi Och syndat på Guds nåd! Dem hoppet om försoning Blott fört till öfverdåd.

5. Der skall ditt samvet väckas, Som här så hårdt var söfdt, Ditt öra der förskräckas, Som här för Gud var döft; Ditt brännande begär, Som här ej kunde släckas, Skall evigt tära der.

6. Ack, må du det besinna, Du blinde verldens träl, Och söka tidigt vinna En räddning för din själ! Till bättring skynda dig, Att döden ej må finna Dig än på syndens stig!

7. Vak upp att frukter skaffa Med ditt förlänta pund! Han kommer, som skall straffa: Du känner ej hans stund. Ack, medan än är tid, Med helig bäfvan skaffa Din salighet och frid!

8. Lär mig, o Herre, märka Hvad evigt gagnar mig! Låt nåden hos mig verka Det lif, som är af dig! Då kan jag, trygg och nöjd, Min själ mot döden stärka Med hopp om evig fröjd.

? — KR. DAHL.

Melodi N:r 178.

463. O evighet! din längd mig fast förskräcker, Som början har, men ändan aldrig räcker. O evighet — en tid förutan tid! Din hugkomst gör, att jag den hisnar vid.

2. All timlig nöd, den störste här kan vara, Med tidens fart sin kos dock måste fara; Men våndan grym, som evigheten bär, Förutan hopp, förutan lindring är.

3. O evighet! för dig mitt hjerta bäfvar, När i ditt djup min häpna tanke sväfvar, Begrundande hur gräslig pinan är, Som dödar allt, men intet lif afskär.

4. Ack, om det qval, som de fördömde lida, På så mång år till ända skulle skrida Som stjernor fins på himlarunden klar, Som löf och gräs på jorden varit har;

5. Så vore dem en ljuflig tröst för handen, En skymt af hopp att slippa afgrundsbranden. Men, jemmer — då förnyas plågan först, När de forment den hafva varit störst!

6. O, huru sträng månd' Guds rättvisa vara, Den näpsten ej, ack, evigt ej kan spara För dem, som här motvilligt, argt och fräckt Den nåd försmått, som dem till bättring väckt!

7. För gudlöshet, med uppsåt här bedrifven, I Herrans lag står själens dödsdom skrifven. Ett timligt brott ett evigt straff så får, En syndig lust ger evigt samvetssår.

8. Fly, menskobarn, ack, fly dock satans snara! Din yra fröjd kan icke evigt vara: Nej, lik en ström den far, den hastar bort Och sänker dig i afgrund innan kort.

9. Så länge Gud är Gud och Gud månd' blifva, Skall plågan ej de dömda öfvergifva I mörksens djup: då lyktas våndan der, När Herren Gud ej mera evig är.

10. Vak upp, min själ, låt syndasömnen fara! Tag dig i tid, ack, tag dig väl till vara! I dag, i dag sann bot och bättring gör! Ty öppen står nu evighetens dör.

11. Låt verldsens lust, prakt, högfärd, rikdomshåfvor, Magt, ära, gunst och lyckans falska gåfvor Ej dåra dig, att evighetens natt Med sorg och ve dig ej omgifver platt!

12. O evighet! din längd mig fast förskräcker, Som början har, men ändan aldrig räcker. O evighet — en tid förutan tid! . . . Förbarma dig, o Gud, gif nåd och frid!

J. RIST. L. LUCIDOR. ? P. LAGERLÖF.

Melodi N:r 229 a.

464. Ho satans boning tänker på Och de fördömdas pina, Hans blod af fasa stelna må, Hans kraft af ångst förtvina. Der matken gnager, som ej dör, Der elden ej skall släckas. Ack Herre! våra hjertan rör, Att de i tid må väckas!

2. Dit trädet ändtlig faller ner, Der ligger det och blifver: När man är död och dömd, ej mer Gud

någon ändring gifver. I jordens djup ej hjelper då, Att man sitt brott begrafver, Ty hvar och en af Gud skall få, Som han här handlat hafver.

3. Det blir för sent att ångra sig, Der bättring rum ej finner. Blott den här lefvat gudelig, Guds nåd i döden vinner. De onde från Guds anlet gå, I evig nöd att qväljas; Men Jesu trogna vänner få Ibland Guds helgon täljas.

4. O menniska, betänk dig väl! Se, helvetet högt gapar Att svälja upp hvar oren själ. Bed Gud, han i dig skapar Ett hjerta rent, en anda ny Och så i nåd dig leder, Att du det fall må undanfly, Som lasten sig bereder!

5. Hjelp, Gud, vi alltid måge så Vårt lefverne här ställa, Att vi till evig tid ej få Vår svåra synd umgälla! Låt oss vår verld så genomgå Att vi, när lifvet ändas, I trone måge faste stå, Så skall i fröjd allt vändas!

G. HARSDÖRFFER. J. ARRHENIUS.

Melodi N:r 178.

465. O syndaträl, som i din dvala dröjer, Der syndens lust din säkra själ förnöjer! Vak upp och se dig om! Det är hög tid, Ännu dock är din Gud dig huld och blid.

2. Hör, hur han dig med fadersstämma väcker, Se, hur till dig han fadersarmar räcker! Försumma ej att taga nåden mot, Fast genom sen, dock redlig syndabot!

3. När nådens tid en gång är platt försvunnen, Och du vid lif ej mera varder funnen, Det blir för sent, ty då är himlen stängd Till evig tid: o mer än faslig längd!

4. Fördenskull låt ditt hjerta väl betrakta Din dödlighet och grant på tiden akta! Betänk hvad lön en kristlig lefnad får, Men gräslig dom dem ondom förestår!

5. Hvad är ditt lif? En ström, som snart förrinner. Hvad är din lust? En dröm, som strax försvinner. Din styrka? Stöd, som faller sjelf omkull. Ditt guld och gods? Till slut tre skoflar mull.

6. Ditt lof? En rök. Din fägring? Matkars föda. Din klokhet? Flärd. Din konst? En tacklös möda. Ditt höga stånd? Ett löfverk på din graf. Din lyckas tid? Ett falskt och stormigt haf.

7. Men hvad är dygd? En kristlig kärleks öfning. Och vishet hvad? En daglig hjertats pröfning. Den frommes tro? Glad tillförsigt till Gud. Hans samvetsro? Ett dagligt gästabud.

8. Hvad är hans kraft? Guds Andas nåd och ledning. Hans lefnadskall? En daglig dödsberedning. Hvad är hans död? En gång till Faderns hus. Och arfvet der? Lycksalighet och ljus.

9. Betänk då, själ, hvad glädje Gud vill gifva Dem, som i tro och kärlek faste blifva: En evig ro, en oförgänglig fröjd, Som redan här i hoppet gör dig nöjd.

10. Tänk ock derhos, hvad grym och gräslig plåga Dem ondom är beredd i afgrunds låga, Der tröst ej fins och ej förlossnings hopp: De brinna der, men brinna aldrig opp!

11. Rys, hisna, skälf, bäf', darra, kropp och leder! Res dig, mitt hår! Min tanke stiger neder Till afgrundsdjup och ser hvad qval der är, Som fräter allt, men ingenting förtär.

12. Men fröjda dig, mitt hjerta och mitt sinne, Min tunga, sjung, så tidt mig förs till minne Hvad härlighet hos Gud hans helgon få! Ack, hjertans fröjd, när jag det tänker på!

13. Hur god är Gud, som lofvat sjelf dig hjelpa Mot satans list, som vill dig nederstjelpa! Fly synden blott, fly den som dödligt gift! Håll dig vid Gud och vid hans helga Skrift!

14. Gif noga akt, att lampan icke slocknar Och syndens moln ej öfver själen tjocknar! Och faller du, så statt strax upp igen Och fly till Gud, som till din bästa vän!

15. Säg: Store Gud, du milderike Herre! Jag vet med mig, jag vet, att jag dess värre Förskylt, att död och afgrund blir min lott, Om Gud, din dom skall likna mina brott.

16. Men fast de fel, jag öfvat, äro store, Fast synders tal som sand i hafvet vore, Så tog din Son dem alla uppå sig, När hans förtjenst jag rätt tillegnar mig.

L. LUCIDOR. J. SVEDBERG.

4. En sent uppväckt, men botfärdig syndares suckar mot döden.

Melodi N:r 180.

466. Beklaga och begråta Må jag mitt öfverdåd — Men tårar mig ej båta: Jag har förspilt Guds nåd. Ack Herre Gud! Jag ligger här nu slagen, Jag, som i glädjedagen Förgätit dina bud.

2. Jag, som bland verldens trälar Mitt lif åt synden gaf, Nu lik en matk här krälar På brädden af min graf. Ack, på den stig, Som ner i afgrund stupar, Jag mig allt mer fördjupar, Om du ej räddar mig.

3. Min dag till ända skrider, Min sista timma slår, Snart är ej mera tider, Snart jag för domen står. O, hjelp! ack, hjelp! Ack, Herre, gör förskoning! O Gud! till fasans boning Min själ ej nederstjelp!

4. Hvad lindring i min smärta! Hvad ljuflig, okänd röst, Som talar till mitt hjerta Försoning, frid och tröst! Ack, får jag tro, Att nåd står än att vinna? O Gud! kan jag dock finna Hugsvalelse och ro?

5. Ja, sälle de, som veta, Att Jesus kommit har I verlden att uppleta Det, som borttappadt var! Ack, ljufva tröst, Den enda tröst på jorden: Att han min vän är vorden, Att han mig återlöst!

6. Han dem från synden renar, Som afsky syndens stig; Han dem med Gud förenar, Som tro och bättra sig. Allena han Till nåden öppnar vägen För bönen, som är trägen, Och ångern, som är sann.

7. Nu jag min suckan ställer Till dig, min Gud, och tror, Att ej din dom mig fäller, Fastän min skuld är stor. För Jesu skull, Jag vet, du ej förkastar Den själ, som till dig hastar Betryckt och ångerfull.

8. Nu verlden från mig vike! Lik röfvarn, ber jag dig: »Ack Herre! i ditt rike Tänk ock i nåd på mig!» Dig vare pris! Jag hör dig, Jesu, svara: »Haf tröst! du skall ock vara Med mig i paradis.»

J. O. WALLIN.

Melodi N:r 78.

467. Herre Gud! för dig jag klagar: Hvad mig qväljer natt och dag, Hvad min kropp och själ försvagar, Är en fruktan för din lag, Mot hvars bud jag framgent gått, Tills jag fylt mitt syndamått. Ty vill mig förtviflan stjelpa: Herre! värdes du mig hjelpa!

2. Alla mina fel och synder Jag nu på mitt samvet bär; Jag har varit ganska blinder I allt det, som heligt är. Jag har följt de ondas råd I ett fortsatt öfverdåd, Dina helga budord brutit Och din Andas nåd förskjutit.

3. Nu vill derför döden grymma För din dom framställa mig. Ack, hvart skall jag undanrymma? Ack, hvart skall jag fly för dig? Ty den ondska är så stor, Som uti mitt hjerta bor. Fåfängt är, att jag mig döljer, När mitt straff mig ständigt följer.

4. Dag från dag är jag bedröfvad, Vet ej mer af någon lust: All min fröjd är mig beröfvad, Allt mitt tal är suck och pust. Ångslan, pina, själaqval Föra mig i mörksens dal. Jag kan ej med nöje lefva Och vill dock mot döden sträfva.

5. Ofta tycker jag mig höra: Syndaträl! hvart har du gått? Städse ljuder i mitt öra: Kom och svara för ditt brott! Allt, hvad för mitt öga är, Vittnesbörd emot mig bär. Det, som Gud har täckts mig läna, Lät jag mig till synden tjena.

6. Hjertat, mot din nåd förstockadt, Har sig laster lärt med flit. När och hvar det onda lockat, Har jag genast hastat dit. Herrans ord har jag försmått, I hans hus ovilligt gått. Mig det sällskap helst behagat, Som all blygd och dygd förjagat.

7. Synd på synd jag vågat hopa, Brott på brott, o Gud, för dig! I min nöd jag ville ropa: Berg och högar, skylen mig! Ack, jag blinde syndaträl, Som har så förstört min själ! Dödsens hot min ångest väcker, Domen, domen mig förskräcker.

8. Är då nådens dörr tillsluten? Är all tröst mig tagen från? Är jag af min Gud förskjuten? Är jag en förlorad son? Ack, jag är hans barn ändå! Jag vill uppstå, jag vill gå Till min Fader, bedja, gråta, Tills han vill min synd förlåta.

9. Dock, min bön och mina tårar Och den ånger, som mig tär, Hela ej hvad hjertat sårar, Bättra ej hvad brutet är. Nej, förlorad vore jag, Mig, så oren och så svag, Skulle domen evigt fälla, Om ej nåd för rätt fick gälla.

10. Men, fast sargadt och förkrossadt, O mitt hjerta, fatta tröst! Jesus hafver mig förlossat, Jesus har mig återlöst. Han för mig har lagen fylt, Lidit ock hvad jag förskylt. När hans oskuld mig betäcker, Domarns blick mig ej förskräcker.

11. Så mig Herren ej förskjuter, Så jag nalkas Gud med hopp; Frid sig i mitt samvet gjuter, Ljus uti min själ går opp; Viljan, som blir heliggjord, Frukter bär af nådens ord; Hjertat, från sin smitta renadt, Blir med Gud i tron förenadt.

12. Döden gör mig icke häpen, Ändock han syns faselig, Ty han är af Kristo dräpen Och kan icke skada mig. Domen fruktar jag ej stort, Fast jag hafver illa gjort, Ty den trösten jag ej glömmer Att min broder Jesus dömer.

13. Jesu blod min skuld afplanar, Jesus hafver allt försont; Jesus allt godt för mig manar, Att jag varder nådigt skont. Jag en säker tillflykt får Uti Jesu djupa sår; Jesus hjelper utur nöden Uti lifvet och i döden.

L. LUCIDOR.

5. Kristelig bön om en salig ändalykt och stilla hängifvenhet under Guds vilja.

468. Gud! dig min sak hemställer jag: Gör med mig efter ditt behag! I dag mig

kalla eller spar Till andra dar, Så är du dock min Gud och Far.

2. Min tid och stund är, när du vill: Jag kommer, när du säger till. Du räknat mina hufvudhår Och mina år, Och allt i dina händer står.

3. Jag bär mitt kors förutan knot, Men går dock målet glad emot. Ty hvad är menskans hela tid? Blott qval och strid; I grafven först är ro och frid.

4. Hvad är, min själ, all jordisk magt, All jordisk rikdom, lust och prakt? En spis, som dig ej näring ger, En börda mer, Som trycker dig till jorden ner.

5. Med omsorg delar man sitt lif Åt möda eller tidsfördrif; Men lifvet flyr med lika fart Af gräsets art: Det blomstrar fort och vissnar snart.

6. Ej hjelper guld, ej ädelt blod, Ej konst, ej gunst, ej heller mod; Alls ingen läkdom jorden här Mot döden bär: Allt det, som lefver, dödligt är.

7. Jag vet ej, hvilken dag blir sist, Men döden kommer lika visst. Jag om mitt hus och hjerta då Bestyre så, Att den ej plötsligt kommer på!

8. Om jag med Gud och nästan har Mitt hjertas räkning ren och klar, Ej något qval min frid förstör, Mitt hopp förströr, Ehvad jag lefver eller dör.

9. Jag kan dock ej för Gud bestå, Om han med mig till doms vill gå. O Jesu! endast af ditt blod Jag hemtar mod: Af din förtjenst min sak blir god.

10. Och af din Anda kraft jag får Att trofast gå i dina spår. Jag så fullbordas dag från dag Till ditt behag; Och der du är, der blir ock jag.

11. Så nalkas jag med frid och hopp, O Gud, till målet af mitt lopp. Hvar kraft, som i min själ sig rör, Hvart ord, jag för, Skall vittna, att jag dig tillhör.

12. Men när min kraft ej mer förmår Och mitt förstånd ej mer förstår, Och denna röst ej mer till dig Kan höja sig, Så tale Jesu blod för mig.

13. Kanske jag lemnar hjertan qvar, Som klaga, att från dem jag far; Dock lefver och regerar han, Som trösta kan Och sig de arma tager an.

14. Och när vid vännens graf till slut Den sista vännen gråtit ut, Så vet jag, att i samma ro Vi skole bo, Som lefde här af samma tro.

J. PAPPUS. — ?

469. O Jesu Krist, sann Gud och man, Som dödsens välde öfvervann Och frälste oss från syndens nöd, När du led korsens bittra död! Ack, i min sista stund mig stärk Och på mitt hjertas suckar märk!

2. När jag blir förd i mörksens dal Och stadd i dödsens kamp och qval, Ack, när ej tungan talar mer, Ej örat hör, ej ögat ser Och pulsen sakta tynar af, Med mig, o Jesu, miskund haf!

3. När mitt förnuft ej mer förstår Och menskohjelp ej mer förslår, Så kom, o Herre Jesu, blid Och hjelp mig i min sista tid! Förkorta, lindra mina qval Och lys mig du i mörksens dal!

4. All fruktan du ifrån mig drif Och med din Anda hos mig blif! Låt själen, löst ur jordens band, Uppsväfva glad till himlens land Och kroppen få, i ostörd ro, Sig hvila sött i grafvens bo!

5. En glad uppståndelse mig gif Och mitt försvar i domen blif! På mina synder icke tänk, Men för din död mig lifvet skänk, Som du mig lofvat i ditt ord, Så blir jag frälst och saliggjord!

6. Du lofvat har, o Jesu Krist, Att den, hvars hopp till dig är visst, Han skall i domen trygg bestå, Till lifvet genom döden gå Och, fast han lider timlig nöd, Dock frälsas från en evig död.

7. Ty skall, o Gud, din starka hand Befria mig från dödsens band Och föra mig till himlens ro, Der jag med dig får salig bo I helig fröjd evinnerlig: Dertill förhjelp mig nådelig!

8. Vi bedje dig af hjertans grund: Med oss, o Herre, haf miskund! Lär oss att vörda ditt behag Och möta så din stora dag Med samvetsfrid och kristlig tro, Så få vi sist en salig ro!

P. EBER P. GOTHUS.

Melodi N:r 280.

470. Ack Jesu Krist, mig nåd bete! Jag måste hädanfara, Men när och huru det skall ske, Till dig må hemställdt vara! Min stund är icke mig bekant, Men du har henne tecknat grant Och mina dagar räknat.

2. Jag vill, med ditt behag förnöjd, Mig i din hand befalla. Gif, att din röst jag hör med fröjd, När du mig hän vill kalla! Låt mig ock här en

försmak få, Hur ljuft det är till dig att gå, Hos dig att evigt blifva!

3. Lär mig i bättring, bön och tro Min hädanfärd förbida, Att mina dar i frid och ro Må fram till målet skrida! Ja, må mitt hela lefnadslopp, O Gud, i helgelse och hopp Min dödsberedning blifva!

4. Ack, gif, att jag behålla får Förstånd och redigt sinne, Att jag, så länge hjertat slår, Må hafva dig i minne! Förunna mig att i mitt bo, Om du så vill, i godan ro Från denna verlden skiljas!

5. Men skulle det behaga dig På annor ort mig kalla, I vattunöd, pest eller krig, När, hvar jag helst må falla, Så ske, o Gud, ditt visa råd, Men låt mig vederfaras nåd, Att jag må saligt somna!

6. Om mig min sjukdom gör så svag, Att rösten mig försmäktar, Hör än i hvarje andedrag Den enda bön, jag mägtar: Gör på min plåga ett godt slut, Släck mild den tärda lampan ut, Att jag i frid må fara!

7. Men, store Gud, ett stoft ej dig Må något föreskrifva: Ditt välbehag är nog för mig, Vid det må jag förblifva! Jag vet, att du den vännen är, Som samma hjerta för mig bär I lifvet och i döden.

8. I lif och död min tillflykt blif! Jag i din hand mig gifver: När du, o Jesu, är mitt lif, Min vinning döden blifver. När du allena är mitt hopp, Skall jag fullborda väl mitt lopp Och lifsens krona vinna.

B. RINGWALDT. H. AUSIUS?

Melodi N:r 280.

471. O Jesu! när jag hädan skall Och andan min uppgifva, O, då är pröfvotiden all: Hos

dig får jag då blifva. Min kropp här såddes dödelig, Men skall stå upp odödelig, I härlighet förklarad.

2. Jag kläder af förgänglighet, Blir lös af syndabandet, Ikläder mig stor salighet Uti det goda landet, Der lifsens krona för mig står, Den jag af Herrans hand då får Och Jesus mig förvärfvat.

3. Jag kommer af ett brusand' haf På rätta glädjestranden; Min kropp han lägges ned i graf, Men Gud upptager anden. Ur mörker kommer jag till ljus, Från armod till Guds rika hus, Från oro till god hvila.

4. Min hydda, som här fallen är, Skall Herren der upprätta; Ett paradis Gud mig beskär, Ett evigt lif för detta. Min ögon öppnas, varda klar', Jag lif i döden funnit har: Så har all sorg en ända.

5. Ty detta lif är idel död, Man må det lif ej nämna; Men all dess jemmer, brist och nöd Vid grafvens brädd vi lemna. Ju närmre vi till grafven gå, Dess säkrare vi röna få, Att döden blir vår vinning.

6. O usla lif! o bräcklighet! Ho dig kan rätt betrakta, Han må din lust och härlighet Ej synnerligen akta. Men döden är nu ingen död: En gång till lifvet från all nöd, Förlossning af elände.

7. O död! du öppnar, ljuf och god, För tro och hopp ditt sköte, Då gudlöshet och öfvermod Förfäras vid ditt möte. En ryslig ända lasten tar; Men korset, som den fromme bar, I segerns palm förbytes.

8. Kom, Jesu, du min Frälserman, Kom, för mig till det lifvet, Som i de evigt sällas land Dem

trognom varder gifvet! Lär mig fullborda så mitt lopp, Att själen tages till dig opp, Till de utvaldas skara!

M. G. DE LA GARDIE.

472. Kom, o Jesu! Huru länge Skall ännu jag qväljas här? Ack, jag önskar ditt umgänge: Kom till mig, o Jesu kär! Jesu, du mitt ljus och lif! Jesu, städse hos mig blif Och en salig död mig gif!

2. Du, som ingen vill förderfva! Var mig när med hjelp och råd, Att jag må ditt rike ärfva Genom din förtjenst och nåd! Jesu, styrk mitt svaga mod! Jesu, var mig huld och god, Gör mig salig i ditt blod!

3. Värdes all min synd förlåta, Dödsens fruktan från mig drif, Låt din död mig evigt båta! Jesu, du mitt enda lif, Jesu, du min klippa är; Jesu, du är mitt begär: Låt ditt namn mig hjelpa här!

4. I ditt ljus jag vägen finne Genom dödsens mörka dal! Styrk mig att med tåligt sinne Bära mina plågors tal! Jesu, som är dödsens död, Jesu, som är lifsens bröd, Uppehåll mig i min nöd!

5. Gif mig snart en salig ända, Vik, o Herre, ej från mig! Låt min själ till himlen lända, Henne jag befaller dig! Jesu, till dig längtar jag: Jesu! är det ditt behag, Tag mig bort i denna dag!

6. Jesu! Jesu! låt mig finna Snart mitt rum i glädjens sal! Hjelp mig väl att öfvervinna Dödsens ångest, nöd och qval! Jesu! Jesu! bönhör mig: Jesu! tag mig upp till dig, Att dig se evinnerlig! ?

6. En trogen själs glädje att skiljas hädan.

Melodi N:r 160.

473. Nu vill jag bryta opp, nu vill jag hädanfara Och komma till det land, der mig är godt att vara. Jag kämpat länge nog med brister och besvär: Nu längtar jag till ro — och Gud mig ro beskär.

2. Jag svåra slagen var, jag låg i nöd och smärta, Jag hade, o min Gud, bekymmer i mitt hjerta; Men du mig helat har, din tröst har glädt min själ. Nu är jag lugn och nöjd: nu, Herre, är mig väl!

3. Jag ser, hur nådefullt, hur vist du mig ledsagar, Jag ser, hvad jag ej såg i lifvets glädjedagar, Hur korsets väg, o Gud, till himmelriket bär, Och allting blifver godt för dem, dig hafva kär.

4. Min högtidsdag går in: allt är så tyst och stilla. Farväl, o verld! Jag vill på dig ej tiden spilla. Mitt hjerta redo är: min själ förbidar dig, O min Förlossare! Du är ej långt från mig.

5. Hur ljufligt vid din hand jag efter korta qvalen Förs genom dödsens hem till ljusa bröllopssalen! Du känner vägen bäst förbi den mörka ort: Ett steg ännu — och så jag är vid himlens port.

J. O. WALLIN.

Melodi N:r 111.

474. Älskar barnet modersfamnen, Sträfvar dagakarln till ro, Bräckta skeppet in i ham-

nen, Vandringsmannen till sitt bo: Ack, hur ljuft, o död, ditt sköte, Der jag, söfd från qval och strid, Vaknar till en evig frid!

2. O, hvem må förnöjd ej vara Att, med Simeon, i frid Till det goda landet fara Från en svår och farlig tid, Från en svag, förderfvad hydda, Från en ond och fåfäng verld, Full af ränker, våld och flärd?

3. Men om dig, min Gud, behagar I ditt kärleksfulla råd Att förlänga mina dagar, Lär mig nyttja rätt din nåd! Om jag snart skall skiljas hädan, Ack, i dag beredd mig gör, Att i dig jag saligt dör!

4. Mig botfärdig gör och trogen, Jesu, i mitt vandringslopp! När jag är för himlen mogen, Tag min anda till dig opp, Att hos dig få hemma vara Och dig der förklarad se, Gud, min Gud, min Frälsare!

J. KAHL. KR. DAHL.

Melodi N:r 8.

475. Matta öga, trötta sinne! Gläd dig, att du hvilan ser! Aftonen är redan inne, Och min sista sol går ner. Dödsens skuggor mig betäcka: Evige, som skapat mig! Du skall ej för evigt släcka Detta lif, som flöt från dig.

2. Nej, min Gud, mitt väsens källa! Det, som sås i skröplighet, En förgänglig del skall fälla Och stå upp i härlighet: Du skall mig ur stoftet kalla Att i evighetens hamn Glad, der englars röster skalla, Prisa, Evige, ditt namn.

3. Modern ej sitt barn förskjuter, Och en son, som brottslig var, I sin ångers timma njuter Tillgift af en blidkad far. Trones hopp du ej vill döda, Hämnas på mitt öfverdåd: Nej, der ångerns tårar flöda, Öfverflödar ock din nåd.

4. Ja, jag vet, att mina öden, Genom Gud, min Frälsare, Skola blifva efter döden Oförgängligt salige. Ja, jag vet, att jag skall lända Till ett rum, som heligt är, Och med glädje utan ända Möta dina blickar der.

5. Gnista af en himmelsk låga, Sälla själ, njut då ditt hopp! Snart ur stoftet och din plåga Höjs du till ditt ursprung opp: Han, som led för dina brister, Han, hvars blod på korset flöt, Han skall ock, när hyddan brister, Föra dig till Faderns sköt.

P. O. NYSTRÖM.

Melodi N:r 280.

476. I verlden är jag blott en gäst, Mitt lif som skuggan farit; Det hafver, då det var som bäst, Blott sorg och möda varit. Men målet syns, och innan kort Jag vandrar nöjd den vägen bort, Der ingen vänder åter.

2. Ej mer lik en förlorad son Jag drifs kring fjerran länder: Min själ, som längtar härifrån, Till Fadern glad hemvänder. Han möter mig så kärleksfull, Benådar mig för Jesu skull, Och fröjd det blir i himlen.

3. Min själ går fri ur dödsens dal, Der bojan man begrafver; I himlen bland de trognas tal Um-

gängelse hon hafver. Säll den, som är i Herrans hand! Säll den, som hem till fridens land Från lifvets stormar hunnit!

J. O. WALLIN.

Melodi N:r 395.

477. Jag längtar af allt hjerta Att saligt skiljas hän Från all min nöd och smärta Och bli hos Gud min vän; Jag önskar hädanfara Från sorger, flärd och brist Och evigt, evigt vara Hos dig, o Jesu Krist!

2. Du, som dig velat gifva I döden ut för mig, Att lifvet skulle blifva Min arfvedel hos dig! För dig jag lägger neder Min börda och min staf Och sista bönen beder, Förr än jag somnar af.

3. Förlåt hvad jag har brutit, O Jesu, var mig huld Och med det blod, du gjutit, Utplåna syndens skuld! Styrk, Herre, sjelf den svaga, Gör striden lätt och kort Och trösta dem, som klaga, Då jag från dem går bort!

4. Fort eller sent från verlden Vi vandre en och hvar: Säll den, som sista färden Med tro och kärlek far! Säll den, som hoppet eger I undergifvet bröst Och vänner kring sitt läger, Som tala frid och tröst!

5. Gud signe eder alla, Som här i tårar stån! I sen, att Gud vill kalla Min anda härifrån; Men till ert hjerta tränge Hugsvalelsen så mild: Ej fjerran eller länge Jag är från eder skild!

6. Till himlen för Guds vänner Är vägen gin och kort: De sina Herren känner Och glömmer dem

ej bort. Han dem väl skiljas låter, Men blott en liten tid: Han dem förenar åter Uti en evig frid.

7. Ty tvifler ingalunda Uppå Guds milda råd! Er tro I skolen grunda På Herrans magt och nåd! Godt samvete behåller Och obesmittad själ Och vid Guds ord er håller, Så slutas allting väl!

8. Farväl! Nu vill jag somna Och fridens hem bebo. O, varer snart välkomna Till samma goda ro! Ack, ljuft är hvilans läger Och natten fort förbi! Farväl! Mitt hjerta säger: I himlen råkas vi.

9. Nu all min håg jag vänder, O Jesu Krist, till dig: I dina milda händer Jag anbefaller mig! Nu får jag hädanfara Från sorger, flärd och brist Och evigt, evigt vara Hos dig, o Jesu Krist!

KR. KNOLL. J. ARRHENIUS.

478. Så får jag nu med frid och fröjd Mig hädanskilja! Jag är med Herrans vägar nöjd: Ske hans vilja! Döden är mig ingen död: Han är en sömn allena.

2. Jag njutit af det bröd, som kan De trogna frälsa, Och af den kalk, der själen fann Lif och helsa. Smakat hafver jag och sett, Hur ljuf du är, o Jesu!

3. Ty vandrar jag med fröjd och frid Till Faderns boning; Jag vet, hvad jag mig tryggar vid: Din försoning. Jesu! mig ej lif, ej död Kan från din kärlek skilja.

4. Jag räds ej dödsens mörka hus: Jag der ej dröjer; Ty mig till härlighetens ljus Jesus höjer.

Jesus, Jesus är mitt lif, Och döden är min vinning.

M. LUTHER. — ?

Melodi N:r 280.

479. Min jemmer nu en ända har, Från verlden jag mig vänder. Min själ, o Jesu, nådig var Och tag i dina händer! Du hafver henne gifvit mig, Tag henne åter upp till dig! Med hopp till dig hon länder.

2. Förlåt min synd och gif mig till Allt, hvad mot dig jag brutit! Du, Herre, syndarns död ej vill, Du intet barn förskjutit: Eho af hjertat ångrat sig Och flytt med tro och bön till dig, Har tillgift alltid njutit.

3. Till dig jag ställer allt mitt hopp, Du kan min själ bevara. Min bön du, Jesu, tager opp Och skall mig väl försvara Mot kött och verld och allt, som mig Vill skilja, Helige, från dig; Ty räds jag ingen fara.

4. På korset du min skuld betalt, Att mig med Gud försona: Till medarfvinge du mig valt Af härlighetens krona, Och mig du äfven inneslöt Uti den sista bön, du göt: »O Fader, dem förskona!»

5. Derpå förlitar jag nu mig Och längtar hos dig vara. O min Förlossare! till dig Jag önskar hädanfara Och, evigt fri och evigt glad, Dig lofva i din helga stad Bland dina englars skara.

6. Det är, ja, amen, sant och visst Och kan mig icke fela, Att jag hos dig, o Jesu Krist, Skall

frälst och salig dela De fröjder utan tal och slut, Som alla sorger plåna ut Och alla brister hela.

? — J. ARRHENIUS.

480. I Kristi sår jag somnar in, De rena mig från synder min: Ja, Kristi död och dyra blod, Det är mitt lif, min prydnad god.

2. Dermed jag vill för Gud bestå, När jag för domen skall framgå. Med fröjd och frid far jag nu hän: Guds barn här dör, dock lefver än.

3. Nu väl, o död, du förer mig Till Gud att lefva eviglig: Af Kristo är jag renad väl. Anamma nu, o Gud, min själ!

P. EBER. — ?

481. Hvar är den vän, som öfverallt jag söker? När dagen gryr, min längtan blott sig öker; När dagen flyr, jag än ej honom finner, Fast hjertat brinner.

2. Jag ser hans spår, hvar helst en kraft sig röjer, En blomma doftar och ett ax sig böjer; Uti den suck, jag drar, den luft, jag andas, Hans kärlek blandas.

3. Jag hör hans röst, der sommarvinden susar, Der lunden sjunger och der floden brusar; Jag hör den ljufvast i mitt hjerta tala Och mig hugsvala.

4. Likväl ett töcken mig från honom stänger: Min bön, men ej min blick till honom tränger.

Ack, såge jag hans anlet och mig slöte Intill hans sköte!

5. Ack, när så mycket skönt i hvarje åder Af skapelsen och lifvet sig förråder, Hur skön då måste sjelfva källan vara, Den evigt klara!

6. O ljusets, fridens, salighetens källa! När skall för mig din rena våg uppvälla? Hvem förer mig till dina friska flöden? Den stilla döden.

7. Var tröst, min ande! Hoppas, bed, försaka! Dig vännen vinkar: du skall se och smaka, Hur ljuf han är, och sjunka i hans armar, Som sig förbarmar.

8. Snart till den strand, der böljor sig ej häfva, Lik arkens trötta dufva, skall du sväfva, Till Herdens famn, lik rädda lammet, ila Och der få hvila.

J. O. WALLIN.

Melodi N:r 70.

482. Mina ögon snart sig lycka Och ej öppnas här igen: Snart jag handen af min vän Här skall sista gången trycka Och se'n få en sömn så söt I den stilla jordens sköt!

2. Hennes famn oss snart förenar. Ostörd hvila, ljuflig ro Sakta under jorden gro, Liksom guld och ädla stenar. Bruket utaf gråt och qval Lägges af i dödsens dal.

3. Heta äro smärtans tider, Hårda äro stridens prof; Ack, men snart ej görs behof Mera smärta,

flera strider. Kämpa, själ, en kamp så god! Segern vins i Jesu blod.

4. Öfver molnen skall du ila, Frälsad, fri och fröjdefull, Medan i den tysta mull Trötta kroppen njuter hvila; Han, som allt i hägnad tar, Har ock den i sitt förvar.

5. Ack, hur sällt att hafva lefvat! Ack, hur skönt att kunna dö! Tiden, lik en stormig sjö, Bakom den, som seglen refvat, Brusar fjerran mer och mer, Då jag himlastranden ser.

6. Lofver Gud! jag hamnen hunnit. Ser på mig: en liten tid Har jag möda haft och strid, Och stor hugnad har jag funnit. Gråt ej, efterblefne vän! Gud förenar oss igen. J. O. WALLIN.

483. En fridens engel ropar: Kom! Och hjertat skall ej vackla, När döden sakta vänder om Den bleka lifvets fackla. Så nöjd jag far den tysta färden: Jag är så trött, så mätt på verlden.

2. Jag fann ej det, jag sökte här Med all min svett och möda: Jag fann, att denna mark ej bär Den goda hoppets gröda; Fast rikt af tårar vattnad vorden, Hon dock ej gått i ax på jorden.

3. Nu skall den skörd sin mognad nå, Som här blott börjat blomma; Nu får jag hem till Herran gå Och samlas till de fromma, Som före mig fullbordat loppet Och vunnit kronan efter hoppet.

4. Hur mången from, hur mången öm Skall sluta mig i famnen Och säga: »Tidens stormar glöm,

Ty du har hunnit hamnen!» Hur mången af begråtna vänner! Hur mången, som först der jag känner!

5. Hvad boningar i Faderns hus! Hvad stjernor i det höga! Och öfver alla flödar ljus Ur Herrans öppna öga; Och från en klarhet till den andra Jag med Guds helige skall vandra.

6. Och fröjd i tider utan slut, I rymder utan gränser Från Skaparns hjerta strömmar ut, Så vidt som ljuset glänser; Och fröjdfull skall min frälsta anda Sin lofsång med de sällas blanda.

7. Så nöjd jag då från jorden far, Och intet der begråter, Ty hvad för mig hon kärast har, Jag snart skall finna åter. Farväl, o verld! Det är Guds vilja Att mig utur ditt fängsel skilja.

8. Förlossning var den fångnes hopp, Och glad han går ur banden. Den brand, som löser stoftet opp, Befriar, renar anden: Det är odödlighetens flamma. O Jesu Krist, min själ anamma!

J. O. WALLIN.

7. En trogen själs försmak af en salig evighet.

Melodi N:r 55.

484. Så skön går morgonstjernan fram Och bådar, klar och lyckosam, Den stora dagens möte, Då själen, öfver jorden höjd, Får svinga sig med helig fröjd I Himlafaderns sköte. Tiden, Striden Snart skall slutas, Friden njutas, Hoppet vinna, Tro och kärlek målet hinna.

2. Jag skyndar till den staden fort, Det nya Salem, på hvars port Min bön så länge klappat. Jag vet, att du, som nådelig Af dem, som voro gifne dig, Ej någon har borttappat, Blödde, Dödde, Kärleksfulle! Att jag skulle Äfven frälsas Och bland de utvalda helsas.

3. Och lindrigt lösas jordens band: Jag vet, att vid din trogna hand Jag i den glädje hamnar, Der vännen återfår sin vän Och David, from och glad, igen Sin Jonatan omfamnar. Modern, Brodern Der ej gråta; Makar såta, Ömma hjertan Der ej hinnas mer af smärtan.

4. Ej mer med blicken skum och svag Jag leta skall Guds anletsdrag I verldens dunkla spegel, Men Herrans klarhet ohöljd se Bland dem, som äro tecknade Med Herran Guds insegel: Salig, Salig Skall jag röna Allt det sköna, Sanna, höga, Som här doldes för mitt öga.

5. Min sällhetsdag! jag väntar dig, Jag redo är, jag kläder mig I hvita högtidsdrägten. Kom, Jesu! »Ja, jag kommer snart», Du svarar mig, jag hörer klart Din röst i morgonväkten. Ära, Ära Vare Herran! Viker fjerran, Sorger alla! Gudi vill jag mig befalla.

J. O. WALLIN.

Melodi N:r 77.

485. Herre! när skall jag dig skåda? O, när vill du kalla mig? Frälst ur tidens qval och våda, Längtar jag att nalkas dig, Nalkas dig i himlens höjd, I den salighet och fröjd, Som,

af nåd mig lofvad vorden, Är mitt enda hopp på jorden.

2. Att de trogna sälla göra Har den högste der beredt Glädje, hörd af intet öra, Ljus af intet öga sedt. Oskulden i snöhvit skrud Får sin krona der af Gud; Hopp och kärlek, tron och bönen Framgå der till segerlönen.

3. Herren bland sin englaskara Sjelf på tronen sitter der. Att hans härlighet förklara Deras röst förenad är. Trefaldt helig, store Gud! Sjunga de med glada ljud; Bland de harpor, som de röra, Skall man ock min lofsång höra.

4. Och mitt öga skall förklaradt, O min Jesu, skåda dig. Herrans råd skall, uppenbaradt, Till beundran lyfta mig. Evig, som min salighet, Blifva skall min tacksamhet, Ingen syndig lusta störa Helga känslor, som mig röra.

5. Frestelsen ej mer skall finna Vägen till mitt rena bröst; Ångerns tår skall aldrig rinna, Intet qval skall fordra tröst. Split och afund, våld och list, Hunger, törst, behof och brist, Från Guds boning utelyckta, Skola från mitt väsen flykta.

6. Sol och måne ej regera Tidens lopp i denna rymd. Himlarunden der ej mera Är af nattens skuggor skymd: Herren blifva skall mitt ljus, Och min boning Faderns hus; Sanningens och nådens källa Skall min åtrå tillfredsställa.

7. Vidden af Guds verk och ära I oändlighetens famn Skall i evig tillväxt lära Mig att dyrka rätt hans namn. Mera fast i Guds förbund Skall jag

slutas hvarje stund, Hvarje tanke honom hylla, Och han sjelf mitt hjerta fylla.

8. Låga jord! vik från mitt öga Med din dårskap, med din flärd! Blott en blick upp till det höga Mer än all din prakt är värd. Dig, o Jesu, tillhör jag! Herre! är det ditt behag, Värdes snart min pröfning ända, Att jag må till himlen lända!

G. G. ADLERBETH.

486. I himmelen, i himmelen, Der Herren Gud sjelf bor, Hur härlig blifver sällheten, Hur outsäglig stor! Der ansigte mot ansigte Jag evigt, evigt Gud får se, Se Herran Zebaot.

2. I himmelen, i himmelen Hvad klarhet, hög och ren! Ej sjelfva solen liknar den Uti sitt middagssken. Den sol, som aldrig nedergår Och evigt oförmörkad står, Är Herren Zebaot.

3. I himmelen, i himmelen Hvad sälla utan tal! Af englarne och helgonen Hvad glans i ärans sal! Min själ skall blifva dessa lik, Af evighetens skatter rik, Hos Herran Zebaot.

4. I himmelen, i himmelen Man inga tårar ser; Ej döden, ej förgängelsen Der skola härja mer. Der skänkes fröjd och härlighet Och frid och oförgänglighet Af Herran Zebaot.

5. I himmelen, i himmelen En sällhet du beredt, Som intet öra hörde än Och intet öga sett, Ej njuten af ett dödligt bröst, Ej sjungen af en dödligs röst, O Herre Zebaot!

6. I himmelen, i himmelen Sjelf alla väsens Far Med Sonen och Hugsvalaren En evig boning har:

Ett trefaldt helig sjunges der, Då himlaskaran offer bär För Herran Zebaot.

7. O Fader, Son och Ande! dig Ske evigt lof och pris! Ack, öppna ock en gång för mig Din himmels paradis! Ja, när jag fast i trone står, Jag af din hand min krona får, O Herre Zebaot!

L. LAURINUS

487. I hoppet sig min frälsta själ Förnöjer, I tron jag till ett evigt väl Mig höjer; Ty jag betänker, Att dödsens länker Har Kristus brutit och mig lifvet skänker.

2. Med honom salighetens stig Jag funnit, Och himlaarfvet han åt mig Har vunnit. När jag insomnar, Han mig omfamnar, Och på hans armar jag i himlen hamnar.

3. Som fogelen vid ljusan dag Sig gläder, Så glad i ljusets rike jag Inträder. Vid englasången Och harpoklangen Jag skådar evighetens dag uppgången.

4. Och högre, klarare än gull, Än solen, Min själ skall skina ärofull För stolen. Den gode Guden Iklär mig skruden, Som sjelf han lofvat åt den kära bruden.

5. En evig, oförgänglig fröjd Det blifver, Som fridens Gud i himlens höjd Mig gifver, Der Jesu vänner Med palm i händer Lofsjunga Lammet, som de sina känner.

6. Ack, att jag dit ur sorg och strid Må komma, Der Gud församlar i sin frid De fromma! Min Je-

sus vände Snart mitt elände I fröjd och salighet förutan ände!

7. Beredd håll mig, o Jesu Krist, Att vänta Din ljufva ankomst, när du sist Vill hemta Ur tåredalen Från jordeqvalen Din brud till dig i ljusa fröjdesalen!

ELSE ANDERSDATTER.

Melodi N:r 395.

488. Snart ligger bojan krossad I grafvens mörka klyft, Och anden är förlossad Och öfver jorden lyft. Jag re'n, af englar buren, Hör himlaharpors ljud; Han faller, skiljemuren, Och jag får skåda Gud.

2. Med alla Herrans fromma Jag till den staden går, Der lifsens träd i blomma Vid ljusens källa står, Der tusen sinom tusen Åtnjuta hvad vi tro; Och i de sälla husen Skall jag för evigt bo.

3. Och Herdens röst jag känner, Som ropar mig vid namn; Och mina forna vänner De räcka mig sin famn, Och här jag dem får bida, Som lemnats efter mig En liten tid att lida Ännu på korsets stig.

4. Så liden, tåligt liden Och varen vid godt mod Och Herrans dag förbiden Och tron, att Gud är god! Ack, för så liten möda Hvad härlig lön han ger! Här skall ej hjertat blöda, Ej ögat gråta mer.

5. Ty sorgerna och nöden Ej hitta denna stråt, Och icke mer skall döden De goda skilja åt. Ej

synden skall besmitta, Ej oron skall bebo Det rike, de besitta I helighet och ro.

6. O klarhet, som fördrifver All tidens dunkelhet! O härlighet, som blifver Min lott i evighet, Der alla tungor höja Allfaderns lof och pris, Och alla hjertan röja, Att Gud är god och vis!

J. O. WALLIN.

8. Begrafningspsalmer.

I allmänhet.

489. Kom, jordens barn, eho du är, Din bortgång att besinna! Den kropp, som ligger liflös här, Må dig derom påminna! I grafven, dit han gått förut, Kan hända inom årets slut Man också dig skall finna.

2. Betänk dig då, betänk i tid Den dyra sista dagen Och med ditt samvete sök frid, Förr än, af döden slagen, Du blandas skall med jordens grus Och är från dagens blida ljus I mörkrets boning dragen!

3. Yfs ej att vara frisk och ung! Ej döden räknar åren. Hur mången, fast af ålder tung, Har sett sin son på båren! Ja, undanfly ej någon kan: Hvem Herren vill, den kallar han, Också i ungdomsvåren.

4. Lär då att nyttja tiden rätt! Det själens frälsning gäller. Du vet ej stund, ej rum, ej sätt, Som döden för dig ställer: Beställ då tidigt om

ditt hus; Hvem vet — med denna dagens ljus Kan hända han dig fäller.

5. Ack, sök i bättring och i tro Från denna dag att finna I Jesu nåd din högsta ro! Och vill du lifvet vinna, Låt hvarje steg, hvar timma dig Uppå din korta vandringsstig Din dödlighet påminna!

6. O Gud! låt städs min hädanfärd För mina tankar sväfva, På det att jag mot synd och verld Må kraftigt kunna sträfva! Ja, lär mig dö, förr än jag dör, Så skall, när hän jag skiljas bör, Jag ej för döden bäfva! G. W. SACER. JOAK. V. DÜBEN.

Melodi N:r 280.

490. Så vandre vi all verldens väg, Den ene med den andra — Kom, ho du är, och öfverväg Hvarthän du snart skall vandra! Du bygger hus, du önskar ro! Se här det hus, der du skall bo, Den bädd, der du skall hvila!

2. I detta vanskligheteus land Du fåfängt lyckan söker: Du knyter dina vänskapsband Och dina skatter öker; Men Herren, Herren har befalt, Att du skall dö och lemna allt, Som fröjdat dig på jorden.

3. Se — grafven öppnas, och din vän Uti dess djup försvinner: Han kommer ej till dig igen, Men snart du honom hinner. Snart hvila våra kalla ben, Och sommarns flägt och solens sken Skall dem ej mera lifva.

4. Men han, som oss till lifvet väckt, Skall undanvälta stenen Och lifva med sin Andas flägt En gång de kalla benen. Vid skenet af hans här-

lighet Skall ära och odödlighet Hans trogna barn bekröna.

5. O, må vi här till Guds behag Så redeligen vandra, Att i vår Faders hus en dag Vi återse hvarandra! Den frommes pröfning är ej lång: Hans död är blott en öfvergång Till rätta lifvets njutning.

J. O. WALLIN.

Melodi N:r 472.

491. Kommer till en Fader åter, Kommer, menskors barn, till mig! Talar Herren Gud och låter Trötta barnen hvila sig. Efter mödor, qval och strid Väntar oss en salig frid Hos vår Gud i evig tid.

2. Den, som Herrans råd ej klandrat, Men i stillhet skött sitt kall, Fruktat Gud och redligt vandrat, Han till friden komma skall: Efter mödor, qval och strid Väntar oss en salig frid Hos vår Gud i evig tid.

3. Han har kämpat, han har vunnit Och behållit tro och hopp; Nu har han sin krona funnit Efter väl fullbordadt lopp. Efter mödor, qval och strid Väntar oss en salig frid Hos vår Gud i evig tid.

4. Sälle äro de, som sofva, De, som slutat vandringen! Salig frid är dödens gåfva Åt en Guds och Jesu vän: Efter mödor, qval och strid Väntar oss en salig frid Hos vår Gud i evig tid.

J. O. WALLIN.

492. Nu tystne de klagande ljuden Och stille sig tårarnas flöden! Till lif och odödlighet buden Är menskan af Gud genom döden.

2. Hvad säga de fredliga vårdar, Hvad är det, som runorna lofva? »De sälla, som bo i Guds gårdar, De äro ej döda: de sofva.»

3. Begärens och stormarnas ilar Och jordiska sorgen och fröjden De störa ej stoftet, som hvilar, Ej anden, som lefver i höjden.

4. En dag skall ock känslan och modet De domnade benen upplifva, Och värman och spelande blodet De stannade pulsarne drifva.

5. Och vissnade lemmar, dem griften I mörker och tystnad förblandar, Högt öfver förgängelsens skiften Förklaras kring saliga andar.

6. Det höstliga kornet, som jordas, Ej vintriga månar föröda: Vid vårsolens blick det fullbordas Till sommarens gyllene gröda.

7. Så, värmd af det eviga ljuset Och vårdad för sällare tider, Står kroppen förskönad ur gruset Och mera ej dör eller lider.

8. Men salig vi döden må prisa: Dess qval, som till jorden oss böja, Oss vägen till hemlandet visa Och hjertat till himmelen höja.

9. Nu, jord, slut den ädlaste sonen, Slut menskan till moderligt sköte! Dess lemmar, de dyrbara lånen, Förvara till gifvarens möte!

10. En anda, som bad och som trodde, Der egde sin älskade boning. En brinnande vishet der bodde, Som närdes af Kristi försoning.

11. Omhägna med nattliga friden Den trötte, o graf, i din gömma! När natten en gång är förliden, Skall Herren sin afbild ej glömma.

12. När jordenes grundvalar bäfva Och himlabasunen har dönat, Skall Herren sitt lån återkräfva, Förädladt och nytt och förskönadt.

PRUDENTIUS. J. O. WALLIN

Vid ett barns begrafning.

Melodi N:r 487.

493. Säll du, som menlös fann din graf För åren, Lik späda blomman, som föll af Om våren! Du i det stilla Gick ner, du lilla, Förr'n ondskan hunnit ditt förstånd förvilla.

2. Förr'n falska läror fått din själ Bedraga, Du månde Herran Gud så väl Behaga. Att dig förvara Från allsköns fara, Han upptog dig ibland sin englaskara.

3. Der vill du glädja dem, dig nu Begråta. Snart bortom qvalen möter du De såta Vid lifsens källa, Den klara, sälla, Ur hvilken nåd och sanning evigt välla.

4. Ty lugnens här, I ömma bröst, Som blöden, Och tänker nu med stilla tröst På döden! Han ej förstörer, Han endast förer Till himlen det, som jorden ej tillhörer.

5. O Jesu! gif, att barnslig tro Och lydnad För oss må blifva själens ro Och prydnad! Som barn allena Med hjertan rena Du vill oss i din Faders hus förena.

J. O. WALLIN.

Vid en ung menniskas begrafning.

Melodi N:r 215.

494. Stanna, ungdom, och hör till: Säg, o säg, hvarthän du ärnar! Du skall gå, dit du ej vill: Du mot döden fåfängt spjernar, Ty sin hand han lägger tung Nu på gammal, nu på ung.

2. Ålderdom dock ofta går Ensam stapplande vid stafven, När från vänner, sol och vår Ungdom ryckes ner i grafven. Yra ungdom! stanna här Och af döden vishet lär!

3. Af den dolda matken tärd, Blomman vissnar lätt på kinden, Och fast ej till mognad närd, Skakas frukten ned af vinden. Ungdom! på dig sjelf ej bygg: Tro på Gud, så är du trygg!

4. Frukta Gud och håll hans bud! Dig och allom det tillhörer. Ordets ljus och bönens ljud Genom lif och död oss förer Till en mildrik, himmelsk far. Ungdom! bed och redo var!

J. O. WALLIN.

Vid en värdig själaherdes begrafning.

495. Så hvila i välsignelse, Du gode, trogne tjenare! Gack i din Herras glädje in Och lönen för din möda finn!

2. Kring nejden spörjes gråt och sorg, Stor

klagan går från Zions borg, Ty du är borta, du, som var För oss en herde, vän och far.

3. Du förde fram Guds rena ord Och födde troget Kristi hjord; Med lära och med lefverne Du himlens väg oss visade.

4. Vi vilje efterfölja dig Till ljusens land på dygdens stig Och lära våra barn den tro, Som dig och oss har gifvit ro.

5. Så far i frid, du fridens man, Farväl, du trogne Jonatan! Gack i din Herras glädje in Och lönen för din möda finn!

6. Om aftonen är pust och gråt, Då vänner måste skiljas åt; Men Gud en bättre morgon ger, Då ingen gråt skall vara mer. J. O. WALLIN.

9. Om de dödas uppståndelse och den yttersta domen.

Melodi N:r 3.

496. »Vaker upp!» en stämma bjuder, Som mägtig och högtidlig ljuder Till alla grafvars djup en gång. Vaker upp, står upp, I döda, Som glömmen tidens vedermöda I dödsens dvala, tung och lång! Guds röst till eder sker, Ty natten är ej mer; Dagen kommer: Den sista dag, Den största dag, Han kommer efter Guds behag.

2. Jord och haf och himlar bäfva, Och Herrans englar nedersväfva: Han kommer, menniskones Son. Djupen öppnas, bergen falla, Och Adams barn för-

samlas alla Med hopp och fruktan kring hans tron. Här blifver fröjd och gråt, Han skall dem skilja åt Som en herde. De trogna då Sin krona få, Men bort de onda måste gå.

3. Jesu! mig din ankomst gläder, Der jag i dina fotspår träder På törnestig af sorger böjd. Törnet byter du i palmer Och sorgerop i glädjepsalmer: Ty skådar jag min graf med fröjd. När, efter mödan trött, En stund jag sofvit sött I dess skugga, Du väcker mig Så nådelig Till evig frid och fröjd hos dig. PH. NICOLAI. J. O. WALLIN.

497. O menska! till en Fader kom, Som än i nåd dig kallar! O syndare! till Gud vänd om, Förr'n domsbasunen skallar! Hon kommer, ljungeldslik, den stund, Då himlens kraft sig gifver Och jorden darrar på sin grund: För sen din bot då blifver.

2. Du gömma kan din styggelse För blickarne af solen, Men icke för hans ansigte, Som sitter uppå stolen. Med glömda brott i jordens famn Du må af mull betäckas; När Herren ropar dig vid namn, Skall du i grafven väckas.

3. Och dina gerningar med dig Till Herrans domstol följa: De fjät, du tog på lastens stig, Ej mörkret mer skall hölja. Din väg i afgrund stupar ner, Der ingen bot kan göras, Der ingen nåd skall bjudas mer Och inga böner höras.

4. Ack, stora dag, då Herren Gud Skall lön och straff tillmäta Åt dem, som vandra i hans bud,

Och dem, hans bud förgäta! En salig ro då Herren ger För evigt åt de sina; Men rösten till de onda sker: Går bort i evig pina!

5. O Herre Gud, af kärlek rik! Väck oss ur syndens dvala, Från oss i frestelsen ej vik, I nöden oss hugsvala! Beredda håll oss hvarje stund, O Jesu, till ditt möte, Och, när du kommer, haf miskund, Upptag oss i ditt sköte! G. MARCI.

498. En dag skall uppgå för vår syn, Må vi det ej förglömma, Då Herren komma skall i skyn All jordens krets att döma. Betänk dig, arme syndaträl! Hvar vill du din förskräckta själ För Herrans blickar gömma?

2. När domsbasuners stränga ljud Vidt öfver jorden höras, Då skola jordens barn till Gud Från haf och länder föras; Ja, lefvande och döde då För Herrans åsyn skola stå, Och räkenskap skall göras.

3. Den boken då upplåtas skall, I hvilken står beskrifvet, Hvad godt och ondt, se'n Adams fall, I verlden är bedrifvet. Och sedan dömes en och hvar, Allt efter som han handlat har I det förflutna lifvet.

4. Ve dem, som här från Herrans ord Och Kristi lydnad vika, Som lefva blott för denna jord, Blott för dess lustar fika! Sin lön de redan hafva fått: Nu blir för evigt deras lott Med onda andars lika.

5. O Jesu! hjelp, när detta sker, För din förtjenst och pina, Så att du mig med nåd anser Och undfår bland de dina! Ja, derpå jag ej tvifla skall, Ty du har satan bragt på fall Och aftvått synder mina.

6. Du sjelf min medlare då var, När du din dom anställer, Att hvad mot Gud jag brutit har, Mig ej för evigt fäller! Ack, låt mig i en salig stund Det ordet höra af din mun, Som till min frälsning gäller!

7. O Jesu Kriste! kom dock snart, Om det dig så behagar! Jag gläder mig åt tidens fart Och mödans flydda dagar, Ty med hvar dag, som går, jag vet, Att du mig till din härlighet Allt närmare ledsagar. B. RINGVALDT. L. SPRINGER.

Melodi N:r 77.

499. En gång dö och sedan domen, År oss allom förelagdt. När vår kropp till jord är kommen, Blir dock själen än vid magt: Hon för domen måste då Ställas att det utslag få, Som en helig Gud skall fälla, Och som skall för evigt gälla.

2. Herre! för din helga vrede Bäfvar himmel, bäfvar jord. Jag mig då i tid berede, Gifve akt på Jesu ord! Här är lif och här är död, Himmelsk glädje, evig nöd: Välj, min själ, ack, välj det bästa, Der du trygg ditt hopp kan fästa!

3. Ej har Gud oss här i verlden Skapat till fåfänglighet, Ej att blindvis följa flärden, Söfvas in

i yppighet: Nej, att lyda Herrans lag, Gudi tjena natt och dag, Kärleksfullt och fridsamt lefva Och till himlen alltid sträfva.

4. Helig vandel, salig ända, Det har Gud tillsamman satt. Den sig här ej vill omvända, Stannar der i evig natt. Ja, förlorad är för visst All den nåd, som Jesus Krist Månde oss så dyrt förvärfva, När vi sjelfve oss förderfva.

5. Styr, o Jesu, till det bästa, Hvad som mig åligga kan! Lär mig alltid vid dig fästa En förtröstan ren och sann! Skilj allt ondt, o Gud, från mig! Allt det goda är i dig. Värdes du mitt lif förblifva! Dig vill jag mig undergifva.

6. När min sista stund månd' vara, Uppehåll mig med din hand! Låt min ande salig fara Hädan till ditt fröjdeland! Öppna du mig lifsens dör Och till Faderns hus mig för, Milde Herre Jesu Kriste! Jag din kärlek aldrig miste!

7. Anse, Gud, att jag är renad Genom Jesu Kristi blod, Anse, att jag är förenad Med din Son, min Frälsar' god! Herre! se mig nådigt an, Att för dig jag framgå kan, Lof och tack dig gladligt bära Och ditt namn der evigt ära! E. GRIPENHIELM.

Slutpsalm.

Melodi N:r 136.

500. Du, som fromma hjertan vårdar Och de trognas bön upptar, Gud! en dag i dina gårdar Bättre är än tusen dar. När oss lefnans oro tär, O, hur skönt ditt tempel är! O, hur ljuft att der bortsjunga Jordens sorg och dagens tunga!

2. Här det ofta går den fromma, Som han mörksens gerning gjort; Här förtvinar dygdens blomma, Lastens ogräs skjuter fort. Fröjd och lycka ila bort, Vänner skiljas innan kort, Rakel sina barn begråter Och sig ej hugsvalas låter.

3. Men när tempelsången stiger Andaktsfull mot himlens höjd, Oro stillas, klagan tiger, Hjertat slår af helig fröjd: Själen då, från jordens grus Trängtande till Faderns hus, Himlens tungomål re'n talar Och af hoppet sig hugsvalar.

4. O min själ! du skall dig svinga Till det Salems berg en gång, Der Cherubers harpor klinga Bland de sällas segersång. Låt ditt lof, ditt böneljud Gå i förväg hem till Gud, Medan än du, följd af sorgen, Irrar utom fadersborgen!

5. Dagar komma, dagar flykta — Håll dig vid Guds ord och säg: Det är mina fötters lykta Och ett ljus på all min väg! Haf din lust i detta ord, Som af ålder på vår jord Menskors tröst och frid beredde Och till himmelen dem ledde!

6. Kristne! medan vi här vandra, Låtom oss på fädrens vis Fromme bedja med hvarandra, Glade sjunga Herrans pris! Barnens liksom fädrens ljud Stige opp till samma Gud Att hans godhet nederkalla Öfver oss och öfver alla!

7. Herre! signe du och råde Och bevare nu oss väl! Herre! ditt ansigt i nåde Lyse alltid för vår själ! Herre Gud! dig till oss vänd Och din frid oss allom sänd! O Gud Fader, Son och Ande, Dig ske pris i allo lande! J. O. WALLIN. (J. SVEDBERG.)

Vers-Register.

